

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROGER STELLJES

SILENCED GIRLS

AGENT TORI HUNTER BOOK 1

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SESSİZ KIZLAR

ROGER STELLJES

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Roger Stelljes](#)

[tarafından da Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Aileme, gizemli bir yazar olma hayallerimin peşinden gitmeme
izin verdikleri için.*

Bir daha asla yeni bir sürümü kaçırmayın, www.RogerStelljes.com adresindeki [yeni sürüm listesine katılın](#)

Telif Hakkı© 2019 Roger Stelljes

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu metnin hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik ya da mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Bu kitap, yazarın deneyim ve görüşlerinden oluşan bir çalışmadır. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 978-1-947323-77-3

İlk baskı.

BÖLÜM 1

"BİR MÜCADELE BELİRTİSİ YOK..."

Manchester, Minnesota. 5 Temmuz 1999. Sabah 4:14.

Şerif Yardımcısı Ed Gregerson, kulübenin ön tarafındaki ateş çukurundan gelen gürültü şikâyetini ele aldıktan sonra,

"Merkez, 10-8'de Little Birch'teki Berglund'un evinden ayrılıyorum," diye bildirdi. Gregerson kıkırdadı; yirmi yaşlarında iki çift hala güçlü bir şekilde devam ediyor, şenlik ateşi yanıyor, boş bira kutuları yerde bol miktarda, country rock müzik ve onların gürültülü sesleri Little Birch Gölü'nde yakınlarda sıkışmış kabinler için biraz fazla yüksek.

Gregerson geri döndü ve Kuzey Little Birch Lake Yolu boyunca ilerledi, yaklaşırken gece yarısı esnemesini bastırdı ve ardından Shepard İlçesi sakinleri tarafından H-4 olarak adlandırılan 4. Otoyola sola döndü. Otoyol sessizdi ve 48 numaralı İlçe Yolu'na yaklaşmadan önceki iki mil boyunca kuzey şeridinde yanından geçen tek bir far kümesi vardı. Sağa döndü, kısa bir mola vermek için güneybatıya Manchester'a doğru ilerlemeyi planlıyordu. Artık ılık olan kahvesine uzandı ve hafif bir sağ virajı dönerken bir yudum aldı. İleride, sağ bankette beyaz bir araba gördü. Arabanın farları kapalıydı. Tehlike ışıkları yanıp sönmüyordu. Yavaşladı ve doksanlı yılların ortalarından kalma beyaz bir Grand Am olan arabanın arkasına geçti. Tam olarak çıkaramıyordu ama araba nedense ona tanıdık geliyordu.

"Merkez, ben Gregerson. 48. Bölge'de 10-20'deyim. Engelli bir aracı kontrol ediyorum."

Gregerson Bronco'sundan çıktı. Sol eli silahının üzerinde arabaya yaklaştı ve el fenerinin ışığıyla içeriye taradı. Arabanın kapıları kilitliydi. İçeriye baktığında, arabanın sahibini tanımlayacak herhangi bir eşya göremedi. Arabanın önünden yolcu tarafına doğru yürüdü ve sorunu gördü. Sağ ön lastik gözleme gibi patlamıştı, ezilmiş lastik çoğunlukla janttan ayrılmış ve bir simit gibi jantın etrafında bükülmüştü. Gregerson yavaşça yürüdü, el fenerinin ışığını etrafta gezdirerek içeriye bakmaya devam etti ve sonra durdu. Arka koltuğa yaslanmış kapüşonlu bir sweatshirt gördü. Üzerindeki logoyu ve bazı harfleri seçebiliyordu. Bu bir Manchester Kız Futbol tişörtüydü.

"Bunu ihbar etsem iyi olacak," diye mırıldandı. Artık arabanın kime ait olduğundan oldukça emindi.

Gregerson Bronco'suna geri döndü ve bilgisayara girerek teyit için plakayı yazdı. Haklıydı.

"Merkez. Şerife 10-21'e ihtiyacımız var. Kızlarının arabasını 48. Bölge'de terk edilmiş halde buldum."

Tori Hunter eski yeşil kanepede tek başına oturmuş, bacaklarını sıkıca birbirine bağlamıştı. Mavi jean şortu hafifçe kirlenmiş, beyaz kolsuz atleti ise yaklaşık yirmi saattir aynı kıyafetleri giymenin bir sonucu olarak normal gevrekliğini kaybetmişti. Önündeki yıpranmış ceviz sehpanın üzerinde, düz beyaz bir peçeteye sarılmış, neredeyse hiç dokunulmamış bir bardak su duruyordu. Koridordan yaklaşan sesleri duyabiliyordu. "O sweatshirt'ün kokusundan bir şey çıkmadı mı?" diye sordu bir ses.

"Hayır. Köpekler izini süremedi. Kız için bir bülten var ama..." diye cevap verdi ikinci ses, duyulmazdan gelmeden önce.

Gözlerini yavaşça sol tarafına, kanepenin eskimiş, tozlu yeşil mikrofiberine ve solmuş, neredeyse görünmez, dikdörtgen kahverengi lekeye kaydırıldı. Ellerini çözerek sol elinin ince parmaklarını lekeye hafifçe dokundurdu, yıllar önce bir kutu soda için kavga ederken kendisinin de bir parçası olduğu bir lekeydi bu. Hayatının on yedi yılı boyunca kanepede binlerce kez oturmuş, yatmış, uyumuş ya da zıplamış olmalıydı.

"Victoria? Victoria mı?"

Trans halinden çıktı ve tanıdık bir yüz görmek için yavaşça sağına baktı. Cal Lund, Shepard İlçesi Şerif Yardımcısı. Düzgün ve nazik bir adamdı, ona her zaman kendi adıyla hitap ederdi. "Benimle gelebilir misin?"

Tori yavaşça ayağa kalkmadan önce başını salladı. Ofisten çıkarken onu takip etti ve sola dönerek uzun koridorda, buzlu camında *Soruşturma* yazan bir kapıya doğru onu izledi. Burası binanın nadiren keşfetmesine ya da deneyimlemesine izin verilen bir bölümüydü.

Cal onun için kapıyı açtı ve Tori ürkek adımlarla içeri girdi, sonra onu takip ederek dar, yavan bej boyalı bir koridordan geçti ve açık bir kapıdan sağa dönerek dış penceresi olmayan kare şeklinde bir iç odaya girdi. İçeride sadece kahverengi metal ayaklı sağlam bir masa, yeşil yastıklı dört eski ama dayanıklı sandalye ve köşeye monte edilmiş bir video kamera vardı. Sol duvarda tek yönlü bir ayna vardı.

Koyu taba rengi takım elbiseli, beyaz gömlekli ve kahverengi çizgili kravatlı siyah saçlı bir adam sol tarafta oturuyordu. Lund, aynanın karşısındaki masanın sağ tarafında Tori için bir sandalye çekti. Tori oturdu ve Lund sandalyesini masaya doğru kaydırarak diğer taraftaki açık koltuğa geçti.

"Şeriften haber aldın mı?" Cal otururken Tori usulca sordu. Evdeyken bile babasından hep şerif diye söz ederdi.

Lund başını salladı, "Hayır, ondan haber almadım, en azından seni buraya getirdiğinden beri. Hâlâ olay yerinde."

Lund'un Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan Özel Ajan Johnson olarak tanıttığı diğer adama şüpheyile baktı. "Soruşturmaya yardımcı oluyorlar."

"Burada ne işim var benim?"

"Baban seninle konuşmamızı istedi."

"Ama ona bildiğim her şeyi anlattım."

Cal, önündeki spiralli defteri açarken, "Eminim öyledir," diye cevap verdi. "Ama tekrar üzerinden geçmemiz gerekiyor. Anladın mı?"

Tori başını salladı.

Cal kaleminin kapağını çıkarırken "Güzel," diye cevap verdi. "Dün gece, en başından başlayalım..."

"Bütün kasaba burada olmalı," diye heyecanla haykırdı Jessie Lake Avenue'ye dönerken. "Bu çok büyük bir patlama olacak!"

Tori, eğlenceyi seven ikiz kardeşi Jessica'ya ya da herkes için sadece Jessie'ye biraz gergin bir şekilde, "Umarım öyledir," diye cevap verdi.

"Ne demek umut?" Jessie kocaman bir gülümsemeye yüksek sesle cevap verdi ve kız kardeşinin koluna hafifçe vurdu. "Jason'la buluşacaksın, değil mi?"

"Evet, yani?" Tori cevap verdi, yüzünü başka yöne çevirirken dudaklarında küçük, mahcup bir gülümseme belirdi.

"Ciddi ve sorumluluk sahibi ikiz kardeşimin *ilk erkek arkadaşı oldu!*" Jessie yüzünde kocaman bir gülümsemeye mutlu bir şekilde alay etti. "*Buna* bayılıyorum, planlarımın bir araya gelmesine *bayılıyorum.*"

"Ha, ha," diye alaycı bir sesle karşılık verdi Tori.

"Rahatla kardeşim, sana iyi bir tuzak kurdum. O gerçekten iyi biri ve çok da tatlı."

Tek yumurta ikizi olan kız kardeşlerin her biri 1.75 boyunda, kıvrak ve atletik yapılı, uzun kumral saçlı ve yumuşak çekici yüz hatlarına sahipti. Kız kardeşler başarılı futbol oyuncular ve öğrencilerdi. Ancak tek yumurta ikizi kardeşler için kişilikleri daha zıt olamazdı.

Jessie Hunter hayattan daha büyük bir kişiliğe sahipti: eğlenceyi seven, rahat, kendine güvenen ve cana yakın. Futbol sahasında katalizör, golcü, vokal lider, takım arkadaşlarını sıkı çalışmaya ve acele etmeye teşvik eden kişiydi. Jessie her zaman şık giyinir, saçları moda uygun bir şekilde şekillendirilir, makyajı mükemmel bir şekilde yapılırdı. Onu sınıflarındaki en popüler kız yapan, tüm erkeklerin bayıldığı kişi yapan da bu coşkusuydu.

Tori ikisinden daha sessiz, çekingen ve içten içe daha yoğun olanıydı. Futbol sahasında nadiren tek kelime eden, çivi gibi sert bir savunma oyuncusuydu. Konuşmayı oyununun yapmasına izin verirdi. Jess stil sahibiyken, Tori daha mütevazı giyinmeyi tercih ederdi. Jess'in dalgalı saçları varken, Tori saçlarını at kuyruğu şeklinde toplar ve okulda sık sık gözlerini gözlüklerin arkasına saklardı. Bu utangaç ve çekingen yapısı, kız kardeşinin gölgesinde saklanma isteğinden bahsetmiyorum bile, onu biraz daha az ulaşılabilir kılıyordu.

Kişisel olarak ne kadar farklı olsalar da, birbirlerinden ayrılmazlardı ve nadiren de olsa birbirleri olmadan bir yere gitmezlerdi. Birbirlerini kollar ve korurlardı. Birine bulaşırsanız, diğerini de bulursunuz. Belki de sosyal olarak ayrı düştükleri tek zaman, konu erkeklere geldiğindeydi ve bir kez olsun kopan Tori olurdu.

"Peki, bu akşamki planın nedir?" Tori sordu.

"*Belirli* bir planım yok."

Tori bu muzip tonu fark etti ve kız kardeşinin her zaman bir şeyler sakladığını, bir oyun oynadığını biliyordu.

çalıyordu. "Belirli bir planın yok, ha? Bu, belki de bu gece trollük yapacağımız anlamına mı geliyor?"

"Lütfen, ben trol değilim. Kovalamıyorum. Onlar bana gelir."

"Pekâlâ, bu sefer size kim gelecek? Tommy Josephs? Jeff Warner? Greg Brodt'u etrafta daha çok gördüm, Mike Webb, belki. Ya da, biliyorum... Biftek?"

Jess güldü ve sonra başını salladı. "Hepsi arkadaşlar ama... Bilmiyorum, bu kulağa çok sığ gelecek ama hepsinden biraz sıkıldım."

"Sıkıldın mı? Onlardan *sıkıldın* mı?"

"Evet, b u biraz daha önce yaşanmış bir şey. Geçen hafta Steak'i öptüm, ama orada... cızırtı yoktu."

"Hayır cızırtı," Tori güldü. "Bu Komik. Ne? Eddie hakkında?"

Jessie genişçe gülümsedi. "Sevimli biri ama," diye başını salladı, "hayır. Şimdi kardeşi Kyle ortaya çıksa..."

"O yirmi üç yaşında!" Tori itiraz etti.

Jessie gülümsedi. "Altı yıl daha olgunsun, ikiz kardeş. Bu noktada daha olgun erkeklerden hoşlandığımı düşünüyorum."

"Ama, ama..."

"*Sakin* ol, kardeşim. Kyle konusunda ciddi değilim. Ama geçen gün üniversitede tanıştığım Rance adında bir çocuk vardı. Futbol takımında oynuyor, geniş bir alıcı. Onunla karşılaşmak isterim. Endişelerini gidermek için söylüyorum, senden sadece iki yaş büyük."

Tori, ikiz kardeşinin sahayı değerlendirmesi ve oynaması karşısında şaşkınlıkla başını salladı. Tori için hiçbir zaman oynayacak ya da değerlendirecek fazla bir alan olmamıştı. Okuldaki en güzel ve en popüler kızın tek yumurta ikizi olmasına rağmen, Tori kız kardeşinin dışa dönük doğasından ve doğuştan gelen sosyal güveninden yoksundu.

Dört Temmuz'du ve Manchester şehir merkezi eğlence düşkünleriyle doluydu. Nüfusu 19.000'in biraz altında olan bu sakin tatil kasabası, Minnesota göller ülkesinin ortasında, pitoresk Steamboat Gölü'nün güney kıyısında, iki saat uzaklıkta, İkiz Şehirleri'nin kuzeyinde yer alıyordu.

Steamboat Gölü, kuzeyde birbirine bağlı sekiz gölden oluşan bir zincirin çapasıydı. Kasabanın işleri ve varlığı, göller zinciri, tatilcileri ve şehir merkezinin bir mil doğusundaki kayalıkta yer alan ve sürekli genişleyen Manchester Eyalet Üniversitesi etrafında dönüyordu.

Her yıl 4 Temmuz'da Manchester'da coşkulu bir parti düzenlenirdi. Lake Drive ve Interlachen Avenue'nun kesiştiği noktadan birkaç blok kuzeye, South Shore Drive'a ve Hiniker Körfezi'ndeki yarım ay şeklindeki yerel plaja kadar uzanan kasaba merkezi kapatılırdı. Cadde hem yerel hem de tatilci ve kulübe sahiplerinden oluşan parti müdavimleriyle doluydu. Jess ve Tori için bu, kalabalık lise arkadaş gruplarıyla bir araya gelme fırsatıydı.

"Birlikte geçirdiğimiz son yıl." Elebaşlarından biri olarak Jessie bu konuda neredeyse hüzünlüydü. "Ayrılmak ve herkesi her zaman görememek zor olacak."

İkisinden pratik zekalı olan Tori çok daha iyimserdi. "Gelecek yaz benimle Iowa State'e gideceğin için o kadar heyecanlı olacaksın ki hiç üzölmeyeceksin."

"Ahh, işte bir park yeri," dedi Jessie, Lake Drive'da bir boşluğa çekerek. "Yanımızdakine de bakar mısınız?"

"Tanrım, ne *tuhaf* oldu."

"Ne? Sen yokken bütün gün plan yapmadığımı mı sanıyorsun?" Jessie hınzırca mutlu bir sırıtışla cevap verdi.

Bir grup arkadaşları Jason'ın eski siyah Ford Explorer'ının arkasına yaslanmış onların gelişini bekliyordu. Ortak en iyi arkadaşları Katy Anderson kamyonun önündeki kaldırımda bir grup kızla takılıyordu. "İkinizin gelmesi yeterince uzun sürdü," diye gürlledi Katy, Jessie park eder etmez.

Jessie başparmağıyla kız kardeşine işaret ederek, "Kusura bakma, işten *birinin* gelmesini bekliyordum," diye karşılık verdi.

Tori Jason'a doğru ilerledi, ikisi de garip bir şekilde merhaba diyor, olmaya çalışıyor, bu yüzden kurnazca gerçekten hakkında

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve bu süreçte hoşlandıklarını çok belli ediyorlardı. Jason onun ilk erkek arkadaşıydı, ama o da Jason'ın ilk erkek arkadaşıydı. Arkadaşlarının hepsi birlikte sevimli olduklarını düşünüyor, erkek arkadaş-kız arkadaş ilişkisinin mantığını çözmeye çalışıyorlardı.

Jessie arkadaşlarına el sallayarak, "Gidelim," diye emretti.

Tüm kasaba 4 Temmuz'u kutluyordu. Lake Drive yiyecek standları, karnaval gezintileri, mini bir orta yol ve çok sayıda bira bahçesiyle doluydu. Seksenli yılların cover grubu bir blok ilerideki küçük sahnede A Flock of Seagulls'un "I Ran" şarkısının fena olmayan bir versiyonunu çalıyordu.

Herkes uzaklaşmadan önce, küçüklüklerinden beri 'Biftek' olarak bilinen Jake Williams herkesi yanına çağırdı. "Hepiniz gidip büyük bir limonata alın, sarı kapaklı ve uzun yeşil pipetli olanlardan," diye önerdi ve sonra nefesinin altından ekledi, "sonra onları geri getirin. Votkamız var."

Herkes Steak'in önerdiği gibi yaptı ve standı doğru ilerledi.

"Sana bir tane alabilir miyim?" Jason umutla sordu, sinsice elini onunkine uzattı.

"Evet, lütfen," diye yanıtladı Tori parmakları birbirine kenetlenirken onun.

"Sen ve arkadaşların karnavalda takıldınız. Bütün isimleri biliyor muyuz?" Cal, Tori'nin verdiği isimleri tek tek gözden geçirerek sordu. Yirmiden fazla isim vardı.

"Bizimle takıldıklarını hatırladıklarım bunlar," diye doğruladı Tori. "Şehir merkezinde binlerce insan vardı ama sana verdiğim isimler bizim grubumuzdaydı. Her zaman birlikte takıldığımız insanlar."

"Peki sizi endişelendiren biri oldu mu?" Ajan Johnson kaşlarını çatarak sordu.

"Arkadaşlarımdan mı? Tanrım, hayır."

"Başka birini soruyorum, Bayan Hunter. Kız kardeşinizin üniversitede karşılaştığı şu futbolcudan bahsetmişsiniz. Adı Rance'di, değil mi? Hiç ortaya çıktı mı?"

"Hayır, fark ettiğim kadarıyla değil. Bu konuda hiçbir şey söylemedi ve onu tanımadığımı biriyle hiç görmedim."

"Ve siz ikiniz bütün gece birlikteydiniz?" Lund teyit etmek için sordu.

"Evet. Yani, ben bir grup insanla konuşurken o başka biriyle konuşuyor olabilirdi. Ben bir oyun oynarken o başka bir oyun oynuyor olabilirdi ama birbirimizden çok uzakta değildik. Neredeyse hiç ayrı kalmadık."

"Ve etrafta dolaşan sıra dışı birini fark etmediniz mi?"

"Sıra dışı derken neyi kastediyorsun?"

"Sürekli karşınıza çıkan yeni, tanımadığınız ya da bilmediğiniz biri var mıydı? Sizi takip eden tuhaf biri var mıydı? Sizi ürküten biri var mıydı?" Ajan Johnson kalemi defterinin üzerinde gezinirken sordu.

Tori başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Hadi ama, gerçekten mi?" Johnson bastırdı. "Kimseyi görmedin mi? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ben yapmadım!"

"Bunun Jason'la birlikte olduğun için olduğunu mu düşünüyorsun?" Cal doğrudan sordu. "Senin odak noktan buydu, değil mi?"

Tori başını sallayarak yere baktı, bir damla gözyaşı yavaşça yanağından aşağı süzülüyordu.

"Bana arabanızdan bahsedin," diye sordu Ajan Johnson, notların bazı sayfalarını çevirirken. "İyi çalışıyor muydu?"

"Evet, neden?"

"Orada değildi herhangi bir problemlerile onun Operasyon mu?" Johnson ısrar etti. "Hiç zorlanmıyor muydu?"

"Hayır."

"Lastiklerde sorun var mı?"

"Hayır. Araba daha bir hafta önce ayarlandı."

"Söyle Ben hakkında ve Votka." Ajan Johnson doğrudan sordu. "Kim tedarik etti?"

Tori cevap vermekte tereddüt etti.

Cal, "Victoria, şu anda önemli olan içki içmek değil," diye öğüt verdi. "Ama bu konuda daha fazla şey bilmemiz gerekiyor. Kim temin etti? Jason mı?"

"Hayır, Steak'ti."

"Biftek?" Ajan Johnson başını kaldırarak sordu.

"Jake Williams," diye yanıtladı Cal. "Buralı bir çocuk."

"Onda vardı," dedi Tori. "Hepimiz şişeden doldurduk." "Peki siz ne kadar içtiniz?" Johnson sordu.

Tori önce Johnson'a, sonra Cal'a ve tekrar Johnson'a baktı. "Jessie ve ben havai fişek gösterisinden bir saat önce bir kez daha gittik. Fincanlarımıza biraz döktük."

"Birazcık mı?" Johnson kuşkuyla sordu. "Hadi ama."

"Victoria, sen emin misin bu konuda?" Cal ekledi.

"Sen

dürüst olmak zorundayım."

"Öyleyim," diye ısrar etti Tori ve sonra Cal'a baktı, gözleri onunkilerle eşleşiyordu. "Şerif bazen içtiğimizi biliyor. Bir keresinde ikimize de arkadaşlarımızla partilere gitmeye başlayacağımızı ve orada içki içileceğini bildiğini söylemişti. Bize dikkatli olmamızı ve yardımına ihtiyacımız olursa aramamızı söyledi. Soru yok, yargılama yok, sadece arayın. Eğleniyorduk ama dikkatli davranıyorduk, yemin ederim."

"Bardaklarınızı doldurduktan sonra ne oldu?" Cal sordu.

"Havai fişekler her an başlayabilir," diye seslendi Jessie ve limonatasından son bir yudum aldıktan sonra onu taşan çöp kutusuna attı. "Gösteriyi izlemek için bir yer bulalım!"

Jessie sürekli genişleyen gruplarını plajın doğu tarafına ve herkesin salıncaklar, kaydıraklar, orman jimnastiği ve tırmanma labirentlerinde oturmak ya da dinlenmek için bir yer bulduğu oyun alanına götürdü. Tori, gösteriyi izlemek için kenardaki bir banka oturduklarında Jason'ın elini tuttu. Jess, Katy'nin yanı sıra futbol takım arkadaşları Mickey Olson, Corinne Whitworth ve Lizzy Cowger'la birlikte yürüyordu ve hepsi salıncak setindeki salıncaklara bindi. Arkadaş gruplarındaki erkeklerin hepsi orman jimnastiğinde yer kaptı. Tori, kendisine gülümseyerek karşılık veren kız kardeşiyle göz göze geldi. Tori kız kardeşinin mutlu olduğunu, neredeyse onun için başının döndüğünü söyleyebilirdi.

Manchester, 4 Nisan'da havai fişek gösterilerine her zaman büyük önem verirdi. Müzikle senkronize edilen havai fişekler, plajın karşı ucundaki halka açık tekne rıhtımındaki uzun balıkçı iskelesinin ucundan fırlatıldı. Büyük bir kalabalık çim sandalyelerde ya da battaniyelerde sahilde, parkta ve daha sonra daha fazla oturma yeri sağlamak için birkaç blok boyunca barikat kurulan South Shore Drive boyunca toplandı. Sürat tekneleri ve dubalardan oluşan bir filo körfezin durgun sularında ve körfezin kıyı şeridinin kuzeybatısında yer alan Mannion's on the Lake adlı restoranın önünde demirlemişti.

Banktaki yerlerini aldıklarında Jason sağ kolunu nazikçe Tori'nin omzuna doladı. Son derece utangaç olan Tori, duygularını ve sevgisini neredeyse her zaman kendine saklardı. Yine de, şu anda... memnundu. Bir kez olsun başkalarının ne düşündüğünü ya da ne gördüğünü umursamıyordu. Aralarında biraz mesafe bırakmak yerine Jason'a daha da sokuldu ve yüzünü onunkine çevirdi. Nadiren başlatan taraf olsa da, eğilip onu öptüğünde neredeyse kendini şaşırtacaktı; önce dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu

Sonra havai fişek gösterisi başlarken bir saniye daha tuttuğu ikinci, daha yumuşak bir öpücük.

Gökyüzüne hızlı bir atış yapılmadan önce yaklaşık kırk beş dakika süren uzun bir gösteriydi.

"Sanırım bu büyük final," diye gözlemledi Jason, birbiri ardına gökyüzüne fırlayan roketler körfezin suları üzerinde bir renk cümbüşüne dönüşerek gürültüyle patlarken. ile onun kol sarılmış hafifçe etrafında Tori'nin Omuz onu biraz daha yaklaştırdı ve sonra eğilip onu tekrar öptü. "Buradan çıkmak ister misin? Sadece sen ve ben."

Tori dondu kaldı. Bu sorunun ne anlama geldiğini, onunla yalnız gitmenin nereye varacağını biliyordu. Bu konuyu Jessie'yle konuşmuştu, Jessie bu adımı çoktan atmıştı. Tori buna hazır olup olmadığını açıkça merak etmişti. İkisi arasında sık sık tartışılan bir konuydu bu.

Jessie ona, "Hazırsın," diye güvence vermişti.

"Hazırsın." "Nereden biliyorsun? Nereden mi biliyorum?"

"Çünkü soruyu siz soruyorsunuz. Eğer soruyu, bu soruyu, büyük soruyu sorarsanız, o zaman bilirsiniz ki..."

"Cevap," diye cümleyi tamamladı Tori, vücudu seks düşüncesiyle karmakarışık olmuştu.

"Tori, o gerçekten iyi bir adam. Eminim onun da ilk seferi olacak. Tadını çıkar. Bu asla unutamayacağın bir gece, bir deneyim."

Jason'ın teklifini düşünürken o konuşmayı bir kez daha hatırladı. Artık hazırды. "Evet, gidelim."

Tori Jessie'ye baktı ve kız kardeşiyle göz göze geldi, başını hafifçe Jason'a doğru eğdi ve "*Ben gidiyorum*," diye mırıldandı.

Jessie gülümsedi ve kız kardeşine göz kırptı.

"Jessie'yi en son dün gece mi gördün?" Cal sordu.

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi Tori, gözyaşları yüzünden akıyordu, elleri kenetlenmişti ve titriyordu.

Johnson, "Yani sen ve Jason tek başınıza gittiniz," diye suçladı.

"Evet."

"Peki arkadaş grubunuzdan ne zaman ayrıldınız?"

"Sanırım on kırk beş, o civarlarda. Havai fişek gösterisinden sonraydı."

"Peki siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Tori panik içinde önce Johnson'a, sonra Cal'a baktı. "Victoria, neredeydin ve ne yapıyordun?"

Cal bastırdı.

O baktı Aşağı, ve gözyaşları basamaklı,

"Biz park etmiştik, sadece Jason ve ben."

"Nerede?"

"Cal..." Tori yalvardı.

"Soruya cevap ver Victoria," diye itti Cal. "Neredeydin?"

"Üniversitede. Futbol sahasının ziyaretçi tribününün arkasında ormana giden dar bir yol var. Biz oradaydık."

"Ne kadar süre için?"

Tori sol eliyle yanaklarını sildi, "Birkaç saat.

Birkaç saat boyunca oradaydık."

"Sadece ikiniz mi? Başka kimse yok mu?" "Sadece biz."

"Arkada başka araba yok mu?" Tori başını salladı.

"Ve sen vardı yapıyor ne tam olarak?"

Johnson sorguladı.

Cal araya girdi, "Sanırım şimdilik bu konuda ihtiyacımız olan her şeyi aldık." Tori'ye dönerek, "Eve ne zaman geldin?" diye sordu.

"Sanırım iki ya da belki iki buçuk. İşte o zaman pencereden gizlice eve girdim."

"Ve sen de kız kardeşini kontrol etmeye mi gittin?"

Tori burnunu çekerek, şiş gözlerini sağ elinin tersiyle silerek, "Evet," diye cevap verdi.

"Ve o orada değildi. İkiz kardeşin orada değildi ve bu seni endişelendirmedi mi?" Johnson suçladı.

Tori başını salladı. "Her zaman yaptığımız gibi Katy'nin, Mickey'nin, Corinne'in ya da Lizzy'nin evinde kaldığını düşündüm." Yüzü değişmeyen Cal'a baktı: "Bunu hep yaparız Cal. Her zaman. Ben de odama gidip uyudum."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Johnson, notlar alıyor ve başını sallıyordu. "Peki bir sonraki hatırladığınız şey ne?"

"Sanırım telefon çalıyor," diye yanıtladı Tori. "Ama gecenin bir yarısı hep böyle olur, insanlar kötü bir şey olduğu için şerifi ararlar. Ama sonra şerif odama geldi ve..." Tori hıçkırarak ağlamaya başladı, şimdi nefes almakta ve konuşmakta zorlanıyordu. "Oh... Tanrım..." diye mırıldandı.

Kapı pat diye açıldı ve Şerif Koca Jim Hunter hışımla içeri girdi. "Bu kadar yeter!" diye bağırdı şerif ve sonra kızına baktı. "Tori ile biraz zamana ihtiyacım var."

"Evet, efendim," diye yanıtladı Cal.

"Elbette, Şerif," diye ekledi Johnson.

İkisi hızla toparlandı ve oradan ayrıldı.

Tori neredeyse şişmiş gözlerinin arasından babasına baktı.

Koca Jim Hunter doğanın bir gücüydü. Uzun boylu ve sağlam yapıydı, fıçı gibi bir göğsü ve geniş omuzları vardı; bu omuzlar tuzlu ve biberli saçları yüksek ve sıkı kesilmiş büyük kare bir kafayı destekliyordu. Tehditkâr, gür bir at nalı bıyığı, kare çenesini çerçeveleyen şişkin bir çeneye kadar uzanıyordu. Saygı isteyen ve korku uyandıran heybetli bir sesi ve heybetli bir duruşu vardı.

Ancak o anda Tori, dev ayı adamın kendi kabuğuna çekildiğini görebiliyordu. Yüzü kül rengine dönmüştü, normalde delici olan gözleri paniklemişti ve her zamanki gür sesi hafifçe titriyordu. Tori'nin yanına bir sandalye çekti ve yavaşça oturdu

Aşağı. Şu anda bile, kendi duyguları çalkalanırken, karşısındaki adamın birkaç saat içinde yirmi yaş yaşlandığını hissedebiliyordu. Babası eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış ve umutsuzca yere bakıyordu.

"Şerif, neler oluyor? Jessie nerede?"

"Bilmiyorum, tatlım."

"Bilmiyorum da ne demek? Ne oldu?"

Kimse bana ne olduğunu anlatmadı."

Şerif bir an durakladı. "Araba 48. Bölge'de terk edilmiş halde bulundu. Jessie'nin Katy'yi gece 1'den biraz sonra evine bıraktığını biliyoruz. 48 bizim evimize giden en kısa yol olduğu için o sırada eve dönmekte olduğunu varsayabiliriz. Görünüşe göre sağ ön lastiği patladığı için yolun kenarına çekmek zorunda kalmış. Yardımcılarımdan biri arabayı buldu. Arabayı kilitli ve dörtlüleri yanmaz halde bulmuş. Kardeşinizin çantası ve anahtarları yoktu. Yedek lastik ve kriko bagajda ve onlara dokunulmuş gibi görünmüyor. Olay yerinde müfettişlerim var ama..."

"Onu bulamazsın."

Şerif yere bakarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Kaçırıldı, değil mi?"

"Kesin olarak bilmiyoruz."

"Birisi onu yolun kenarından aldı, değil mi?"

"Bilmiyoruz, tatlım. Bir mücadele belirtisi yok..." "O... gitti. *Gitti!*"

"Tori, bundan emin değiliz."

"Bana yalan söylemeye cüret etme Şerif!" Tori feryat etti, gözyaşları tekrar akmaya başladı. "Bana, bize daha önce de kızların kaybolduğunda geri gelmediğini söylemişsiniz!"

"Dediğimi biliyorum..."

"Deli bir adamın onları aldığını ve... bir daha geri gelmediklerini söylemiştin. *Asla!*"

"Bu her zaman geçerli değildir. İnanmak zorundayız..."

Tori biliyordu. Derinlerde bir yerde, biliyordu.

Yirmi ay sonra Big Jim Hunter öldü. Tori Hunter Manchester'dan ayrıldı ve bir daha dönmedi. Jessie Hunter asla bulunamadı.

BÖLÜM 2

"BENİM ADIM TORI HUNTER. BEN BİR FBI AJANIYIM."

2 Temmuz 2019

FBI helikopterinin pilotu, "Centilmen Hunter, on dakika içinde yerde olacağız," diye rapor verdi.

FBI Özel Ajanı Tori Hunter kulaklığından, "Anlaşıldı," diye cevap verdi ve ardından ajan arkadaşı Geno Harlow'a baktı. "Peki yerliler, evin üzerinde mi oturuyorlar?"

"Son bir saattir, telefon geldiğinden beri," diye yanıtladı Harlow ve Tori'ye bir harita uzattı. "Ev kiralık. Şu anda iki birim evi gözetliyor. Evde hiç ışık yanmıyor, her şey çok sessiz."

Tori, Allentown, Pennsylvania'nın haritasına baktı. Söz konusu evin etrafı çitlerle ve olgun ağaçlarla çevriliydi. Ev belirlendikten sonra geriye bir soru kalıyordu... Jenny Welker orada mıydı?

İşte böyle anlarda, bir başka uzun davanın potansiyel sonuna yaklaşırken, bu noktaya nasıl geldiğini düşündü.

Hayatının planı bu değildi.

Boston College'dan hükümet ve siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra Tori, Massachusetts valiliğinde çalışmaya başladı. Birkaç yıl içinde hukuk fakültesine gitmek bir sonraki mantıklı adımdı. Aslında evinin tezgâhında üç tamamlanmış hukuk fakültesi başvurusu ve üçüne de girmesine yetecek LSAT puanı duruyordu. Sonra hayat ona başka bir sürpriz yaptı.

Valilikteki görevinden on sekiz ay sonra, Libby Walton adında sekiz yaşında bir kız çocuğu Boston'un kuzeyindeki bir banliyö olan Lowell'da kaçırıldı. Libby güpegündüz okuldan eve dönerken bir sokak köşesinden yüz­süzce kaçırıldı. Sadece yüz metre ötede evlerinin ön merdivenlerinde oturan annesi olaya tanık oldu; minibüs yanaştı ve bir adam kızını kaldırımdan alıp içeri attı. Güvenli banliyölerdeki yapraklı sokak köşelerinden güpegündüz kaçırılan sekiz yaşındaki kızlar anında dikkat çeker ve bu iyi bir şey değildir. Annenin çılgınca 911'i araması o gece yerel akşam haberlerinde yayınlandı ve Libby'nin kaçırılması kısa sürede ulusal bir haber haline geldi. Bu tür bir profil ile soruşturma, yalnızca Massachusetts Eyalet Polisi'nin değil, aynı zamanda FBI'ın kaynaklarını da içerecek şekilde tırmandı ve Büro'nun övünülen Davranış Analizi Birimi'nden (BAU) iki özel ajan Quantico, Virginia'dan uçarak geldi.

Tori, valilikten soruşturmaya doğrudan çalışan irtibat ekibine atandı. Tori'nin Commonwealth hükümetinin bürokratik işlemlerini kabul etmemesi FBI ve eyalet polisi uzmanları tarafından memnuniyetle karşılandı. Davaya hem entelektüel hem de duygusal olarak bağlanan Tori, davayı bırakmayı reddetti. Tori annenin acısını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Anlık kayıp duygusu, dayanılmaz ıstırap ve boğucu endişe, babasının yıllar önce kızların kaybolduğunda geri gelmeyeceğine dair uyarılarıyla daha da kötüleşmişti.

Sonra Libby eve geldi.

Bir hafta sonra FBI tarafından Maine'in kuzeyindeki ormanın derinliklerinde bir kulübeden kurtarıldı. Tori, o küçük kızın ön kapıdan girip annesinin kollarına koştuğu andaki rahatlama ve coşkuyu gördü ve hissetti.

Kız kardeşinin kayboluşunu ve daha sonra babasının ölümünü kendi kişisel dikiz aynasına koymak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ancak, Libby Walton davası

Geçmişinin kilitli zihinsel dosya çekmecesini levyeyle açmıştı ama bu kez iyi anlamda. Uzun süredir bastırılmış olan o iç burkan çığ duyguların geri dönmesine rağmen, Libby'nin kurtarılması Tori'de bir umut duygusu uyandırdı, çünkü kaybolduğu düşünülen birinin eve canlı döndüğünü görmüştü.

Bu olabilir. Yapılabilir.

Libby'nin dönüşünü takip eden haftalarda, Tori davayı ve Libby'nin ön kapıdan girdiği o anı düşünmeden edemiyordu. O anı yeniden yaşamak istiyordu. Ve bundan da öte, bunun gerçekleşmesini sağlayan kişi olmak istiyordu. Tori kendisi için yeni bir yol gördü ve bunu gerçekleştirmeye kararlıydı. Tori, bundan sonra hayatını nasıl sürdüreceğinin bir işareti olarak, kurallar, yönetmelikler ve prosedürler bir yana, her şeyin tam istediği gibi olmasını sağlamaya başladı.

Tanıştığı BAU ajanlarına ulaşarak FBI'da bir kariyer hakkında bilgi aldı. Valilikteki bağlantılarını kullanarak Quantico, Virginia'daki FBI Eğitim Akademisi'nde DAB Direktörü ile bire bir görüşme ayarladı. Direktöre FBI'a katılacağını ama *sadece* çocuk kaçırma olaylarına odaklanan bir kariyeri olursa katılabileceğini söyledi.

"Şey, Bayan Hunter, insanların bu şekilde seçim yapmasına izin vermeyiz," diye yanıtladı DAB Direktörü.

Tori doğrudan cevap verdi. "Ya öyle yaparım ya da gelmem.

Ve Müdür Bey, tüm saygımla söylüyorum, beni burada istiyorsunuz."

Böylesine açık bir talep ve ifade normalde kişinin başvurusunun derhal iptal edilmesine yol açardı. Ancak bu durumu farklı kılan iki şey vardı. Birincisi, Tori'nin sadece sağlam referansları yoktu, aynı zamanda Direktör mülakatta Tori'nin korkusuzluğunu, tutkusunu ve azmini ilk elden gördü, keskin analitik zekasından bahsetmeye gerek bile yok. İkincisi, Tori etkileyici bir destek koleksiyonu oluşturmuş, Massachusetts valisi ve Commonwealth'in Birleşik Devletler senatörlerinden biri onun adına Direktör'ü telefonla aramış ve diğerinden de bir mektup almıştı.

Bir de Libby Walton'ın ailesinden gelen minnettarlık mektubu vardı. BAU Direktörü Tori'nin haklı olduğuna, onu gerçekten de Büro'da istediğine karar verdi.

Yeni bir amacı vardı, hayatını ailelerin kendi yaşadıklarını yaşamasını engellemeye adanmıştı. Tori ailesini kaybetmişti ama onun gözetiminde, bunun başkalarının başına gelmesini önlemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Tori, Büro'nun yatırımına değdiğini kanıtladı ve hızla yükseldi. FBI'ın Çocuk Kaçırma Müdahale Dağıtım (CARD) Ekibini savunan ve kuran ajan grubunun bir parçasıydı. Daha sonra, iki ayrı yüksek profilli ünlü çocuk kaybolmasında çocukların kurtarılması da dahil olmak üzere, üretken başarısı ona Büro içinde belirli bir profil ve ön bellek kazandırdı. Yüksek profilli çocuk kayıpları konusunda Büro'nun başvurduğu kişiydi.

Tori'nin bir kariyeri vardı ve hayatını buna adanmıştı. İş dışında kalan zamanını triatlon antrenmanları yapmak, kaliteli şarabın ve daha da kaliteli kıyafetlerin tadını çıkarmak için kullanıyordu. Ajan arkadaşları arasında popüler olsa ve onlar tarafından takdir edilse de, gerçekten yakın olan sadece birkaç arkadaşı vardı. Koyu yeşil gözleri ve omuz hizasındaki kumral saçlarıyla çekici ve atletik olan Tori'yle erkekler sık sık ilgilense de, belki Tori'nin işkolik yapısı, belki de sadece doğası nedeniyle, nadiren uzun süre takılırlardı. Hem iş yerinde hem de iş dışında alıngandı. İş arkadaşlarının geçenlerde ona üzerinde *Honey Badger Don't Care* yazan bir tişört hediye etmesinin nedeni de buydu.

Helikopter son yaklaşmasını yapıp gökyüzünden alçalırken pilotun sesi "Bir dakika," diye bağırdı. İnişin ardından hepsi aceleyle Allentown Polis Departmanı'nın bekleyen iki plakasız gözetleme minibüsüne doğru ilerledi.

İki ay önce, Jenny Welker adında dokuz yaşında sarı saçlı bir kız çocuğu, Syracuse, New York'ta arkadaşının evinden bisikletiyle eve dönerken kaçırıldı. Bulunan tek şey, evden bir blok ötedeki bir sokakta terk edilmiş bisikletiydi. Jenny'nin kaçırıldığını kimse görmemişti ama polis

bunun olduğuna hemen ikna oldular. New York'ta görev yapan Tori, altı saat içinde Syracuse'daydı ve iki ay boyunca hiç durmadan bu dava üzerinde çalışmıştı. Beş hafta boyunca ellerinde çok az ipucu vardı ve ailenin mahallesindeki herkesi etkili bir şekilde ortadan kaldırmışlardı. Jenny'nin kaybolmasından önceki hafta babasının yaptıklarını gözden geçirirken, bir Cumartesi günü ofisine gittiğini ve Jenny'yi de yanında götürdüğünü fark etti.

"Ama sen benim birlikte çalıştığım insanlardan geçtin," dedi kızgın babası. "Birçok kez."

"Cumartesi günü normalde çalışmayan biri var mı?" Tori, gözden kaçırdıkları biri ya da bir şey olduğundan emin bir şekilde dosyayı karıştırırken sordu.

"Hayır." Ama sonra Hank Welker durdu. "Hafta sonu temizlik hizmeti veren bir şirket var."

"Peki o kim?"

İki saat içinde bir şüpheli buldular. Ernie Lewan.

Lewan'ın gerçek adı Earl Leary'ydi ve Alabama'da kayıtlı bir seks suçlusuydu. Earl Leary'nin genç kızları okşamakla ilgili bir geçmişi vardı ve Alabama'da iki yıldır görülmemişti. Jenny'nin kaybolmasından sonra Leary de Syracuse'dan kayboldu.

Leary'nin çok az iş becerisi vardı ve sınırlı iş geçmişi alçıpan kaplama ve temizlik işlerinden ibaretti. Tori ve ekibi, Jenny Welker'ın kaçırlmasından sonra Amerika Birleşik Devletleri genelinde alçıpan işçileri ve kapıcılar için verilen açık iş ilanlarını araştırdı. İki saat önce, Allentown polisinden bir çağrı aldılar. Earl Leary'nin eşkaline uyan ve artık Ellis Lowe adını kullanan bir adam Lehigh Valley Hastanesi'nde ikinci vardiyada hademe olarak çalışıyordu ve şehirdeki Salisbury Caddesi'nde bir ev kiralamıştı.

Tori ve Harlow on beş dakika içinde bir helikoptere binmiş, Syracuse'dan Allentown'a uçuyorlardı. On dakika içinde

İnişten birkaç dakika sonra Allentown polis şefiyle birlikte bir gözetleme minibüsüyle evin bir blok ötesine park etmişlerdi.

Saat on biri dört geççe, Leary'nin eşkaline uyan bir adam hastaneden çıktı, düz lacivert bir panelvana bindi ve uzaklaştı. Polis minibüsü Allentown sokaklarında ilerlerken takip etti. On beş dakika sonra telsizden "Salisbury'den sola dönmek için sinyal veriyor." sesi duyuldu.

Tori gözetleme aracının küçük arka camından dikkatle baktı. Koyu renkli bir panelvan Salisbury'den sola döndü. Minibüs yanından geçti. Minibüsün önüne doğru adım attı. Minibüs yarım blok ilerideki karanlık evin garaj yoluna doğru sola dönerken ön camdan dışarıyı izledi.

Şef emir verdi. "Gidin! *Gidin! Gidin!*"

Arkalarından plakasız bir polis arabası hızla geldi. Başka bir polis arabası da kuzeyden hızla yaklaştı. İki araba aynı anda garaj yolu girişinde karşılaştı ve çarpışmak istemedikleri için ikisi de duraksadı.

"Tanrım, biriniz içeri girsin!" Gözetleme aracı kükreyerek sokaktan eve doğru ilerlerken Tori homurdandı.

Garaj yolunun sonundaki polis arabalarını gören Leary, garajın uzak tarafına doğru koşarak kaçtı.

"Bir kaçağımız var!" Minibüsleri durduğunda Harlow telsizinden bağırdı.

Sonunda arabalardan biri Leary'nin minibüsünün hemen arkasından garaj yoluna girdi ve onu diğeri takip etti. Her iki memur da arabalarından atlayıp garajın yan tarafına doğru kovalamaya başladılar.

Tori minibüsün sürgülü kapısından çıkmıştı, Harlow da hemen arkasındaydı. İkisi de garajın yan tarafına koştuklarında yerde yatan iki polis memuru buldular. Birine beyzbol sopasıyla vurulmuştu ve acı içinde kıvranarak karnının üzerine yatıyordu. Diğeri ise devrilmiş bir çöp tenekesine takılmış ve dizinden yaralanmıştı.

"Kahretsin!" Arkalarından iki üniformalı memur daha gelirken Tori haykırdı.

Bir memur "*Nerede o?*" diye sordu.

"Nereye gitti?" diye sordu ikinci subay.

"Çitin dışından koştu," diye inledi dizi yaralı polis.

Allentown şefi telsizle takviye kuvvet istedi. "Yolda adamlarım var, üç blokluk bir çevre oluşturun."

Tori ve Harlow yakın çevreyi tarayıp hızlıca birbirlerine baktılar. Üç blokluk bir çevre Leary'ye manevra alanı bırakıyordu. Çaresizlik içinde bir eve girmeye çalışabilir, belki bir rehine alabilir ya da muhtemelen güneydeki tepelere doğru kaçabilirdi.

Tori, "Şef, çevredeki sakinlerin yerlerine sığınmalarını tavsiye ederim," diye öneride bulundu.

"Hallediyorum."

"Sol kanada doğru ilerleyelim," diye önerdi Harlow omzuna hafifçe vurarak, ışıkların dümdüz ileriye ve sağ tarafı taradığını gördü.

İkisinin de küçük el fenerleri vardı. Glock 26'larını kaldırarak sola, geniş ve derin bloktaki evlerin arka bahçelerinin derinliklerine doğru koştular, salıncakların, kum havuzlarının ve diğer engellerin etrafından dolaştılar.

Tori ve Harlow otuz adım arayla, el fenerleriyle soldan sağa doğru ilerleyerek, soldaki bir evin, sonra bir başkasının, sonra bir üçüncüsünün yanından dikkatle geçtiler ve her ikisi de el fenerlerini otuz adım ilerideki büyük bir kulübeye doğrulttular. Tori sol tarafa, Harlow da sağ tarafa doğru ilerledi. Ön kapıda buluştular. Harlow başıyla onayladı, dört adım geri çekildi ve Tori sürgülü kapıyı açtı.

Kulübe boştu. Tori etrafında döndü.

Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar tüm evlerin ötesindeki gökyüzünü aydınlatıyordu. Daha fazla ses duyuluyordu, aynı bloğun uzak bölgelerini tarayan el fenerlerinden de anlaşılacağı üzere artık daha fazla memur aramaya katılıyordu.

Harlow sağı doğru adım attı ve Tori sola doğru geri çekildi ve her ikisi de el fenerleriyle tarama yaparak dikkatli bir yürüyüş ve ayak sürüme kombinasyonu ile ilerlediler. Belki elli metre ileride, soldan sağı doğru ilerleyen ve ikisine de yaklaşan daha büyük bir fener ışını daha görölüyordu, arama şimdi yoğunlaşıyor ve alanı daraltıyordu.

Tori silahını sağı eline almış, sol elini de fenerin altına koymuştu. Işığını sola doğru kaydirdi, sonra yavaşça ve istikrarlı bir şekilde sağı döndü.

Solunda bir hareketlenme oldu. "Bunu gördün mü?" Harlow haykırdı.

Tori ışığını geri sola doğru fırlattı. *"İşte o orada!"*

Leary iki ev arasındaki dar boşluğı doğru koşuyordu. Silahını

kılıfına soktu ve kırk beş metre hızla koşmaya başladı.

derece açıyla yaklaşıyordu. Leary çok daha iriydi ama o daha hızlıydı ve hızla ona yaklaşıyordu. Cüssesine bakılırsa, ona çalım atamazdı. Bunun yerine, bir futbol defans oyuncusu gibi dizlerine saldırdı, alçaktan daldı, sağı omzunu sol bacağına dizinin hemen altından geçirdi, ayaklarını altından çekti, Leary'yi üzerine yuvarladı ve öne doğru takla attırdı.

Tori yuvarlandı, takla attı ve sırtı bir klima ünitesine çarptı. "Oooff."

Leary kendini yukarı itti. Harlow işini bitirip Leary'yi sertçe yere sermeden önce topallayarak bir adım attı. Birkaç saniye sonra iki Allentown memuru da Harlow'un Leary'yi yere yatırmasına yardım ederek adamın kollarını arkasından çekti. Dördüncü bir memur geldi, kelepçeleri çıkarmıştı. Bilezikleri hızla Leary'nin bileklerine geçirdi.

Tori kendini yukarı itti, başını hızlıca salladı ve tökezleyerek bağlanmış adama doğru yürüdü. Dizlerinin üzerine çökerek yüzünü Leary'ninkine yaklaştırdı. "Nerede o?"

"Kim nerede?" Leary acı içinde başını kaldırdı.

"Jenny Welker? Nerede o?"

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Tori durdu yukarı ve baktı üzerinde için
Harlow, kim kendini fırçalıyordu. "İyi misin Geno?"
"İyiyim. Sen?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyerek yüzünü buruşturdu ve başını Leary'nin evine doğru salladı. "Hadi gidelim."

"Bu arada iyi mücadele," dedi Harlow. "Mükemmel form."

"Her fırsatta Patriots'ı izliyorum." "Belichick bunu onaylardı."

Koşarak eve döndüklerinde Allentown polis şefini ve iki üniformalı memuru buldular.

"Onu yakaladınız mı?" diye sordu şef.

"Evet," diye cevap verdi Harlow. "Hadi eve girelim." "Hadi,"
diye cevap verdi şef ve adamlarından biri

Bir kruvazörden koçbaşı çıkardı, ön merdivenlerden yukarı yürüdü, koçu geri salladı ve ön kapıyı kırarak içeri girdi.

Leary'nin seks suçlusu olarak bir geçmişi vardı ama Tori'nin uçakta dosyasını incelerken fark ettiği gibi bir katil değildi. Birinci ve ikinci kattaki odaları hızla temizlediler. Tori evin arka tarafında bodruma inen merdiveni buldu, ışık düğmesini çevirdi ve dik basamakları dikkatle indi.

En altta başka bir ışık düğmesine uzandı, onu çevirdi ve ortasında eski püskü gri bir yer halısı olan kareli fayans kaplı zemine sahip geniş ve açık bir odaya adım attı. İçinde birkaç Barbie ve birkaç çocuk kitabı bulunan beyaz kare bir çamaşır sepetini hemen fark etti. Sağ tarafta çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve çamaşır küveti vardı. Arkasında, basamakların altında boş depolama rafları vardı. Solunda ise kapısı kapalı bir oda vardı. Tori önce kulağını kapıya dayadı, sonra yavaşça kapı tokmağını denedi ama kapı kilitliydi. Aşağıya, kapının koluna doğru baktı. Kol fırçalanmış nikel ve yeniydi ve açmak için bir anahtar gerekiyordu.

Tori tekrar Harlow'a baktı, o da "*Beni koru*" diye mırıldandı.

Onu takip eden Tori geri çekildi, silahını ve el fenerini kaldırdı.

Harlow kapının önüne çıktı ve kapı tokmağının hemen altına tekme attı. Kapı açıldı. Tori silahı ve el feneriyle odanın içini taradı, temkinli adımlarla ilerleyip odaya girdi. Harlow arkasından geldi ve ışık düğmesini çevirdi.

Oda tamamen boştu. Sağ tarafta sürgülü kapıları olan çift kişilik bir dolap vardı. Tori kapıyı sola doğru kaydırarak açtı ama içerisi boştu. O ve Harlow boş odadan çıktılar ve bodrumun ortasına geri döndüler.

"Sanırım burada değil," diye iç geçirdi Harlow.

Tori tekrar çamaşır sepetine ve içinde duran iki küçük bebeğe bakarken dehşet içinde başını salladı. "Yani burada iki küçük Barbie bebeği mi var?" Tori sordu. Tekrar boş odaya baktı. "İçeride bir şey yoksa kapı neden kilitliydi?"

"Belki bir zamanlar onu orada tutuyordu ama artık tutmuyor."

"Belki," diye yanıtladı Tori, "ama yine de neden kilitli tutma ihtiyacı duydunuz? Neden kaçma ihtiyacı duyuyorsunuz?"

Odaya geri döndü ve sonra tekrar ana alana çıktı, odaya geri dönmeden önce her iki odanın boyutlarını inceledi ve sonra tekrar ana alana çıktı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Ne oldu?" Harlow sordu.

"Bu oda çok küçük görünüyor. Boyutlar doğru değil."

"Nasıl yani?"

Tori ana odada önündeki duvara doğru yürüdü, "Bu evin ön tarafındaki dış duvar. Muhtemelen buradaki girişin altındayım. Evin önü boydan boya düz, dolayısıyla bu duvar da boydan boya düz olmalı." Küçük odaya geri döndü.

"Dolabın yarısını kapladığı bu duvar... diğer odadaki dış duvar kadar ileri gitmiyor."

Harlow ana odaya geri döndü ve Tori'nin ne gördüğünü gördü. "Sanırım haklısın. Aslında-" Yatak odasının sol duvarına döndü ve sonra tekrar ana alana çıktı. Yatak odası bodrumun büyük bir bölümünü kaplıyor, temelin kuzeybatı köşesinden on adım kadar kısa bir mesafede duruyordu. Tori de son duvarı incelemek için oraya doğru yürüdü ve gözleri buluştu. İkisi de gördü, yatak odasına geri dönüp duvarları incelediler.

"Bu oda hem daha dar hem de..."

Harlow ellerini kalçalarına koyarak, "Daha sığ," diye bitirdi. Sonra burnunu kaşdı ve koklamaya başladı, "Biliyor musun, hafif bir koku alıyorum..."

Tori elini kapının yanındaki duvarda gezdirerek, "Yeni boya," diye cevap verdi. "Bu oda yakın zamanda boyandı. Bu ev leş gibi ama *burada* taze boya var."

"Eğer burası bir yatak odasıysa ya da öyle olması planlanıyorsa, çıkış penceresi nerede?"

"İyi bir noktaya değindin," diye yanıtladı Tori ve sonra Leary'nin iş geçmişini düşündü, "Leary bir kapıcı ve bir alçıpan ustasıydı."

"Doğru," diye yanıtladı

Harlow. "Bütün bunları o astı."

İkisi de dolaba doğru ilerledi. Harlow dolabın sağ kapısını kaydırarak açtı ve Tori içeri girerek dolabın arka duvarını kontrol etti. Dolapta çok basit bir boyalı sunta raf sistemi vardı. Ahşap bir kirişin üzerine monte edilmiş, dolap boyunca uzanan bir depolama rafı vardı ve ortasında tabandan tavana uzanan bir santime bir fitlik dikey bir destek kirişi vardı. Sağdan sola doğru hareket ederek dolabın arka duvarını aşağı yukarı bastırdı. Ortadaki kirişin solunda, alçıpanda bantlanmamış ve çamurlanmamış bir dikiş vardı. Tori iki eliyle o bölüme bastırdı ve biraz esneme, hafif bir tıkırtı hissetti. "Huh."

"Neyiniz var?"

"Bir şey." Sağa baktı ve el fenerinin ışığını ortadaki destek boyunca yönlendirerek ışını rafa doğru ilerletti. Kiriş ile raf arasındaki köşede küçük, renksiz bir kare vardı. Tori karenin üzerine bastırdı, içeri itti ve bir klik sesi duyuldu. Alçıpanın dar kısmı menteşeliydi ve sağa doğru içeriye doğru sallandı ve cüruf temel duvarını görebildi.

Çömeli el fenerini içeri tutmadan önce Harlow'a baktı. Açıklığın solunda iki ayak genişliğinde bir tarama alanı vardı ve soldaki bir köşeden yayılan loş bir ışık görebiliyordu.

Tori sürünme boşluğuna adım attı. Kamburunu çıkararak ilerledi. Sola döndüğünde köşeden baktı ve dar geçidin aşağısını görebildi ve ileride biraz daha fazla ışık vardı. Ayrıca bir yatağın parçası gibi görünen bir şey, küçük bir soğutucu ve küçük bir portatif tuvalet de görebiliyordu. İleriye doğru adım attığında yerde bir zincir gördü. Tori ileriye doğru üç adım daha attı ve biraz daha geniş bir odaya çıktı, toplamda belki dört fit genişliğinde ve altı fit uzunluğundaydı. Tori sağa baktı ve köşedeki şiltenin üzerinde, sıska sol ayak bileğine bir kelepçe takılmış, toplamda belki altı fit uzunluğundaki zincire bağlı, tuvalete ulaşabileceği kadar uzun, sarı saçlı küçük bir kız vardı. Zincirin diğer ucu duvara vidalanmıştı.

Tori ürkmüş küçük kızın önünde diz çöktü ve toplayabildiği en yumuşak, en tatlı sesle "Merhaba, sen Jenny misin?" diye sordu.

Küçük kız başını salladı ve bir top gibi köşeye kıvrıldı.

"Güzel," dedi Tori sıcak bir gülümsemeyle ve kızın küçük yatağının kenarına oturdu. "Benim adım Tori Hunter. FBI

ajanıyım." Sağına baktığında Harlow'un sırtarak onlara baktığını gördü. "Şu gülümseyen adam mı? Adı Geno Harlow, o da bir FBI ajanı." Tori çantasından

FBI kimliğini çıkarıp küçük kıza uzattı. "Biz polis memurları gibiyiz. Polis memurunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Y...y...evet."

"Güzel. Ayrıca anneni ve babanı da tanıyorum. Senin için çok endişelendiler."

"Bu onlar Tamam mı?" Jenny sordu uysalca, ama onu gözleri şaşkınlık ifade ediyordu.

"Sizi burada tutan adam onlara bir şey olduğunu söyledi mi?" Jenny başını salladı.

"Anlıyorum," dedi Tori başını sallayarak, "Jenny, sana yalan söylemiş. Annen ve baban iyi ve seni gördükleri için çok mutlu olacaklar."

"Beni onlara götürebilir misin?"

Tori gülümseyerek, "Emin olabilirsin," diye cevap verdi. "Seni ayak bileğindeki kelepçeden kurtaracağız ve sonra helikopterim var. Hiç helikoptere bindin mi?"

BÖLÜM 3

"SORUN NE GIBI GÖRÜNÜYOR?"

5 Temmuz 2019, Manchester, Minnesota.

Sol ayağını endişeyle arabanın zeminine vurarak saatine baktı, saat 12:57. Nihayet 4 Temmuz eğlencesi için kapanış vakti gelmişti. Küçük gruplar ve ara sıra tek başına gelenler yavaşça ön kapıdan çıkıyor ve muz şeklindeki uzun, dar otoparkta kalan az sayıdaki araçtan birine doğru ilerliyordu. Birkaç vakada, gece geç saatlerde uygun düzeyde ihtiyatlı davranan partililer için bir şoför gelip onları güvenli bir şekilde uzaklaştırdı. Ayrıca bir başka kalabalık grubun marina rıhtımına inen uzun basamakları tırmanarak kalan son tekneye, büyük bir dubaya bindiğini ve ay ışığında evlerine doğru yol aldıklarını görmüştü.

Endişeli bir bekleyişle kuru dudaklarını yalayarak zihnindeki kontrol listesini bir kez daha gözden geçirdi. Açık siyah naylon ceketinin sağ cebine uzanarak ince dikdörtgen çıkıntıyı hissetti ve orada olduğundan emin oldu. Orta konsolu çevirerek açtı ve içindeki iki önemli eşyanın hızlıca uygulanmak üzere hazır olduğunu teyit etti. Caddenin karşısında, yüz metre ötedeki spor arabaya baktı ve lastik basıncındaki düşüşü, aracın sağa doğru en ufak bir yatışını görebildi.

"Ahhh," diye nefes verdi. "İşte buradasın," diye mırıldandı heyecanla, eldivenli elleri direksiyonu sıkıca kavramış, kasları gerilmiş, vücudu yay gibi kıvrılmıştı.

Genevieve gürültülü bir şekilde bardan çıktı. Kız arkadaşıyla kol kola girmiş, uzun, parlak bronz bacaklarını gürültülü bir şekilde park yerinin sonuna ve üstü açık küçük sportif BMW'sine doğru ilerletiyordu. Akşamın erken saatlerinde kapalı olan üstü açık arabanın üstü şimdi açıktı. Tehlikeli bir hava tahmin ediliyordu; bu tahmin, gece gökyüzünün titreşen bir parıltıyla dolması ve sert bir rüzgârın dalları ve yaprakları savurmasıyla yakında gerçekleşecekti.

Cep telefonuna baktı. Hava durumu radarı sürekli genişleyen koyu yeşil, sarı ve kırmızı bir amipin kuzey-kuzeydoğu yönünde ilerlediğini gösteriyordu. Fırtınanın en fazla on beş, yirmi dakika içinde tam olarak geleceğini tahmin ediyordu. Şiddetli yağmur ve güçlü rüzgarlar getirecekti, eski moda bir Minnesota yaz ortası fırtınası. Bu gece harekete geçmeyi uzun zamandır planlıyordu, fırtınanın yaklaşması tesadüfi bir avantajdı.

Bir süredir onu metodik olarak incelemiş ve takip etmişti. Genevieve çekiciydi; yuvarlak ama sıkı göğüsleri, ince beli, güzelce sallanan kalçaları, koyu kahverengi gözleri, tatlı dolgun dudakları ve ışıltılı bir gülümsemesi vardı. Günlük normal hayatında en azından fiziksel olarak Genevieve'den etkilenecek bir tipti. Kişiliği ve başkalarına davranışları ise daha az çekiciydi. Kendi kazandığı değil, babasının kazandığı paradan geliyordu. Ailenin parası ona kazanılmamış bir hak duygusu vermişti, bu da diğerlerinden daha çok nefret ettiği bir özellikti.

Genevieve BMW'yi çalıştırdı, geri geri gitti ve sonra hızla uzaklaştı. Onun nereye gittiğini bildiğinden, farlarını yakıp South Shore Drive'dan sağa dönmeden önce kendine on kez saydı. Burada işlerin hesapladığı gibi ilerleyeceğine güvenmesi gerekiyordu. H-Four otoyolunda kuzeye doğru ilerlerken Genevieve'in arabasının bir o yana bir bu yana sallandığını görünce lastik sorununu fark etmeyeceğinden şüphelendi. Genevieve'in ilerleyişini izlerken tek korkusu pusuda bekleyen bir eyalet polisi oldu,

sarhoş sürücüleri avlamak. Düzensiz sürüşü onu sağlam bir aday yaptı.

On dakika sonra, ailesini Steamboat Gölü'nün kuzeydoğu ucundaki geniş göl evlerinde ziyarete gelen bir başka zengin parti kızı tipindeki kız arkadaşının araba yoluna girdi. Sola, yan toprak yola döndü, hızla bir U dönüşü yaptı, farlarını kapattı, park etti ve bekledi.

Beş dakika sonra Genevieve kükreyerek yola geri döndü. Genevieve hızla geçerken arabanın ön kısmının alçaldığını görebiliyordu. Babasının evine gitmesi için yaklaşık on beş mil yolu vardı. Işıklarını yakıp sağa dönmeden ve takip etmeden önce ona on kez daha saydı.

Genevieve sola, H-Four'a döndü ve sağa dönüş sinyali yanıp sönmeden önce üç mil kadar kuzeye doğru ilerledi. Arabası yavaşladı ve dar, dolambaçlı ve ağaçlarla kaplı 163 numaralı İlçe Yolu'na keskin bir sağ dönüş yaptı.

Ailesinin evi, Big Pine Gölü'nün batı yakasında, doğuya doğru on iki mil uzaklıktaki geniş bir yerleşkeydi. Stratejik olarak onu sağlıklı bir mesafeden takip eden adam, küçük tümseklerin üzerinden geçerken ve dar ve virajlı, az kullanılan ilçe yolunun dar virajları ve keskin kıvrımlarının etrafından dolaşırken ara sıra arka lambalarını gözden kaybetti.

Kilometre sayacının ilerlediğini fark ettiğinde göğsü sıkışmaya başladı. "Haydi," diye mırıldandı endişeyle, "*Haydi.*" Onun hesapladığından daha uzağa gidebilmişti.

Sonra doksan derecelik dar bir sol virajı döndüğünde, çeyrek mil ileride, tehlike ışıkları yanıp sönen sağ bankete park etmiş bir kadınla karşılaştı. Genevieve çoktan arabadan inmiş, eğilmiş ve sağ ön lastiğini incelerken büyük yağmur damlaları aralıklı olarak ön cama vurmaya başlamıştı.

Uzun farlarını yakarak yavaşça yavaşladı ve yolcu tarafındaki camı aşağı indirdi. yukarı çekti.

arabasının yanında, "Hey, seni tanıyorum," diye selamladı. "Genevieve, değil mi?"

"Evet, merhaba. Hey, aman Tanrım, nasılsın?"

"Ben iyiyim, ama tehlike ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum. Sorun nedir?"

"Sağ ön lastiğim patladı, inanabiliyor musunuz?"

Genevieve gök gürlerken ve şimşekler çakarken gökyüzüne baktı. Yağmurun şiddeti artarken tepedeki ağaç dalları sallanıyordu. "Hey, evim yolun sadece birkaç mil aşağısında. Beni bırakabilir misin?"

"Tabii. Atla bakalım."

"Tamam, çantamı alayım," dedi ve arabasına uzanıp çantasını ve telefonunu aldı, sonra da anahtarlığı kullanarak arabayı kilitledi. Daha sonra yolcu koltuğuna kaydı. "Çok teşekkürler," dedi arabasına atlarken.

BÖLÜM 4

"NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜZÜ ÇOK İYİ BİLİYORUM.

Shepard İlçesi Şerif Departmanı Baş Dedektifi Will Braddock, Chevy Tahoe'sunu sola çevirdi ve iki katlı geniş Lash evinin önünde kıvrılan uzun dairesel araba yoluna girdi. Diğer iki Şerif Departmanı Explorer'ının arkasına park etti.

Kamyonetinin kapısını açtı ve seksen sekiz derecelik bir günün öğle sonrası neminin patlamasıyla karşılandı. Braddock 1.80'lik sırık gibi cüssesini taş döşeli araba yoluna doğru açtı. Jake Williams, kısaca "Biftek" olarak bilinen en iyi dedektifi, iki katlı geniş evin ön verandasının basamaklarını indi. Ev, Big Pine Gölü'nün sık ormanlarla kaplı kuzeybatı kıyıları boyunca uzanan, bakımlı ve geniş bir arazinin ortasındaydı. Braddock yönünü bulmaya çalışırken, aksi halde tertemiz bakımlı olan araziye dağılmış yaprak ve dalları fark etti.

"Dün gece müthiş bir fırtına vardı," diye gözlemledi Steak. "Bahçemde iki büyük dal devrildi. Peki ya siz?"

Braddock başını salladı, "Sadece bir sürü yaprak ve dal, gerçi gölden ateş yakmak için Adirondack sandalyelerimden ikisini çıkarmam gerekti. Peki, burada neyimiz var?" diye sordu güneş gözlüklerini çıkarıp keskin taba rengi balıksırtı spor ceketini giyerken.

Steak not defterini açtı, "Lash'ların yirmi yedi yaşındaki kızı Genevieve Lash dün geceki tatil kutlamalarından eve dönmedi."

Braddock başını salladı ve kamyonetine uzanıp kendi not defterini ve cep telefonunu aldı.

spor ceketinin cebinde. Tekrar Steak'e baktı. "Yirmi yedi yaşında mı? Burada, ailesinin evinde mi yaşıyor?"

Steak başıyla onayladı ve Braddock'un yanından geçerek, Norveç Çamları arasında yer alan, zümrüt yeşili panjurlu, iki katlı, beyaz fıçı tahtası bir evi işaret etti. "Bayan Genevieve, benim evimin iki katı büyüklüğünde olan şu misafirhanede yaşıyor. Orada değil ve misafirhane bu sabah hala kilitliydi. Siyah BMW 435i üstü açık arabası da burada değil."

"Yirmi yedi yaşında *zengin* bir kız," diye mırıldandı Braddock, Lash'in iki katlı geniş ana evini incelerken. "Anladığım kadarıyla henüz eve dönmemiş olması olağandışı bir durum?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Steak. "Onu çok iyi tanımıyorum ama biliyorum. Genevieve biraz parti kızıdır, biliyorsun değil mi? Annem ve babam da içeride aynı şeyi söyledi."

"Tekrar soruyorum, neden buradayız?"

"Çünkü Genevieve telefonuna cevap vermiyor."

"Yine, yani..."

"Ve Genevieve'in kız arkadaşı Tessie Joyner doksan dakika önce geldi. Tessie, Genevieve ile tekneyle gezmeye gidecekti ama dün gece Mannion'un kapanış saatinde ayrıldıktan sonra Genevieve onu eve bıraktığı için burada olmamasına şaşırdı. Tessie Lashes'la konuşmak için eve gitti, o da endişelenip kayıp ihbarında bulundu."

"Ve biz arabayı arıyoruz?"

"Evet, bunun için bir bülten hazırladım ama henüz bir şey yok."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Merdivenlere doğru yürümeye başladıklarında Braddock Steak'e sordu. "Gerçekten kayıp mı?"

"Bilmiyorum. Bence bir yerlerde takılıyor olması da bir o kadar muhtemel. Çekici biri değil ve biraz yatıp kalktığı biliniyor."

"Lash ismini daha önce buralarda görmüştüm. Büyük bir inşaat şirketi, değil mi?"

"Doğru."

"Onlarla nasıl başa çıkılır?"

"Endişeliler," diye yanıtladı Steak. "Ve zenginler, bu yüzden cevap bekliyorlar ve çok sabırlı değiller."

"*Harika*," diye iç geçirdi Braddock ve Steak'i merdivenlerden yukarı ve evin içine kadar takip etti. Lashes ve Tessie Joyner evin arka tarafındaki oturma odasında bekliyorlardı. Braddock herkesle tanıştı ve Tessie Joyner'dan başlayarak hemen işe koyuldu.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Beni ailemin kulübesine bıraktığında saat bir buçuk civarındaydı."

"Peki ondan sonra ne yapıyordu?"

"Eve gidiyorum. Yapacağını söylediği şey buydu. Bugün göle gidecektik ve muhtemelen bir şeyler içmek için Wharf'a gidecektik."

"Ve dün gece, seni bıraktıktan sonra herhangi bir planı yok muydu?" Braddock elinde kalemle sordu.

"Bana anlattığı kadarıyla değil." "Emin misin?"

"Söylediyse de bir şey söylemedi."

Steak çalmakta olan telefonuna baktı ve odadan çıktı. Braddock devam etti: "Size hiçbir şey söylememesi alışılmadık bir durum mu?"

Joyner bu soruyu bir an düşündü, "Eğer daha sonra bir erkekle planları olsaydı, bilirdim. Bana bir şey söylerdi ya da ben bunu anlardım."

"Ve?"

"İ Yapma. düşünmek o yaptı ve Hatta Eğer o yaptı..." Joyner Lash'in ailesine baktı ve tereddüt etti.

"Tessie," diye bastırdı Braddock. "Yapmış olsa bile..."

"Gen, biriyle eve gittiğinde kalıp ona sarılacak türden biri değil. Genelde onları sevip bırakan bir tiptir." Arkadaşının ailesine baktı. "Özür dilerim."

Braddock aileye döndü. "Eminim kızınızı aramaya çalışmışsınızdır?"

"Evet," diye yanıtladı Jerry Lash. "Birkaç kez. Hâlâ da öyle. Cevap yok, sadece sesli mesaja düşünüyor."

"Ve ondan hiç haber yok mu? İkiniz de ondan sesli ya da yazılı herhangi bir mesaj almadınız mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Dorothy Lash. "Çıt yok."

"Telefonunu bir yer belirleme uygulamasıyla takip ediyor musunuz?" "Hayır," diye yanıtladı annesi. "O yirmi yedi yaşında." "Peki cep telefonu numarası?"

Dorothy Lash okudu ve Braddock'a da sağlayıcıyı verdi.

"Peki Dedektif, şimdi ne olacak? Onu arıyor musunuz?" Jerry Lash bastırdı.

"Evet. Başlangıç olarak arabayı arıyoruz ve..." Braddock sola ve koridora doğru baktı. Steak aceleyle ona el sallıyordu. Braddock Lashes ve Joyner'a, "Bana bir dakika izin vererseniz," dedi ve koridora çıktı.

Steak, "Arabayı bulduk," diye bildirdi.

"Nerede?"

"Üç milden biraz daha uzakta, County 163'ün güney tarafına park etmiş ve sağ ön lastiği patlamış."

"Ya Genevieve?"

"Orada değil."

Braddock, yol kenarlarını kaplayan ağaçların yoğun gölgesi altında tünele benzeyen 163 numaralı İlçe Yolu boyunca hızlandı. Yol, H-Four'dan Eyalet Otoyolu 6'ya doğru on beş mil boyunca kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Bu yol, Manchester'ın kuzeydoğusundaki küçük ve orta büyüklükteki göller üzerindeki kulübelere ulaşmak için kullanılan asfalt ve çakıl taşlı ilçe yollarının kesiştiği ağdaki pek çok yoldan biriydi.

Doğudan yaklaşan Braddock, BMW'nin ve arkasında park etmiş iki şerif yardımcısı cipinin yanından geçerek bir U dönüşü yaptı ve ardından park etti. Steak aynı manevrayı yaparak onun arkasına yanaştı.

Tahoe'sundan inen Braddock, Lashes'in kendisine verdiği BMW anahtarlığını cebinden çıkardı ve

Kilit açma düğmesi. BMW'nin kilitleri açıldı. "Bu onun olduğunu doğruluyor."

Steak, Braddock'a bir çift lateks eldiven verdi ve Braddock aracın ön tarafında hızlı bir inceleme yaptı ve hemen sağ ön lastiğin patlak olduğunu gördü. Lastik, janttan ayrılmış ancak jantın etrafına sarılmış parçalanmış bir karmakarışık. Sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü ve sol işaret parmağıyla yavaşça mandalı kaldırıp yavaşça çekerek açtı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyarak içeriye baktı. Orta konsolun bardak tutucusundaki boş su şişesi ve gösterge panelindeki bağlantı noktasına takılı beyaz bir cep telefonu kablosu dışında ne bir çanta, ne bir cep telefonu ne de başka bir eşya görünüyordu.

"Oldukça temiz," diye rapor verdi Braddock ayağa kalkıp bir kez daha arabanın önünden diğer tarafa doğru yürürken ve çömelerek lastiği yeniden incelerken. Patlamış lastik de arabanın kendisi gibi yeni görünüyordu; yeterince diş vardı. Aslında, tüm lastiklere hızlıca bir göz attığında, bol miktarda diş ve hala yeniliğin parlaklığından bir miktar ile aynı eski göründüler. "Lastik tamamen patlamış, janttan tamamen ayrılmış."

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Steak.

Braddock geri çekilip arabanın etrafındaki alanı, banket boyunca uzanan dar çakıl şeridini ve yol kenarındaki diz boyu yabancı ot, kedi kuyruğu ve akdiken karışımını inceledi. Otlar herhangi bir boğuşmaya işaret edecek şekilde keçeleşmemişti, ancak fırtına buna dair herhangi bir kanıtı yıkamış olabilirdi. Arabanın arkasında Steak bagajı açtı ve Braddock da incelemek için ona katıldı.

"Yedek lastiğe erişmeye çalışmış gibi görünmüyor," dedi Braddock, bagajın kumaş paspasının altına sabitlenmiş lastiği, krikoyu ve lastik demirini görünce. Bagajdan geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve derin düşüncelere dalmış bir halde arabaya baktı.

"Ne düşünüyorsun patron?" Biftek Braddock'a bakarak sordu.

"Sanırım gecenin bir yarısı lastiği patladı ve şu anda ulaşamıyorum. Dün gece fırtına vardı. Saat bir buçuk, belki de kırk beş civarındaydı, değil mi?"

Biftek başını salladı.

"Genevieve Joyner'ı bırakıyor. 163'ten eve dönüyor, gecenin geç saatleri için biraz garip bir seçim. Ben olsam onu almak için Double Deuce'a binerdim."

"163 muhtemelen daha kısadır."

"Evet, belki, ama tüm o virajlar ve kıvrımlarla, yoldan geçen geyiklerle, çok daha riskli bir yol. Özellikle de lastiği hızla patladığı için. Değiştirmeye çalışmış gibi görünmüyor. Peki nereye gidiyor?"

"Buralarda pek bir şey yok," diye gözlemledi Steak.

"Braddock, "Gecenin o saatinde buralarda fazla trafik olmaz," diye cevap verdi.

"Gerçi dün gece 4 Temmuz'du. İnsanlar dışarıdaydı. Belki biri onu almıştır."

"Ve onu nereye götürdünüz?"

Biftek başını salladı. "Bilmiyorum patron."

Braddock elleri kalçalarında, bulundukları yeri değerlendirmek için etrafına hızlıca üç-altmış kez baktı. Yolun bu kısmında hiçbir kulübe ya da ev yoktu. Her iki tarafta da sık ormanlarla çevrili bataklık sulak alanlar vardı. Görebildiği belki de iki araba yolu girişi vardı; biri batıda, diğeri de iki yüz metre doğuda, zar zor görülebilen bir posta kutusuyla işaretlenmişti.

Sessizce manzarayı değerlendirirken, içinde bir dehşet duygusu süzülüyordu. "On iki saattir görülmedi. Çok gerideyiz." İki yardımcısını yanına çağırdı ve onlara bir araştırma başlatmalarını söyledi. "Biriniz batıya, diğerinizi doğuya gidin ve buradan görebildiğimiz yerleri kontrol edin ve sonra daha aşağıya doğru ilerleyin."

Steak'e baktı. "Lash'lere geri dön. Joyner'a dün gece bu arabada herhangi bir sorun olup olmadığını sor. Daha önce hiç bahsetmemişti ama biz de sormadık."

"Ailelere ne diyeceğim?"

"Gerçek. Arabasını bulduk. Terk edilmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Paniğe kapılacaklar. Destek için etraflarına aile ve arkadaşlarını almaları iyi bir fikir olabilir. Korkarım buna ihtiyaçları olacak. Ayrıca, telefonun çalma ihtimaline karşı orada birilerinin olması gerekiyor."

"Fidye mi?"

"Şu anda en iyi senaryo bu. Yaşlı adamın parası var, yani en azından bu mümkün. Bu da ailelere biraz umut veriyor."

"Ne yapıyorsun?" Biftek sordu.

"Şerifi arayacağım ve onu da dahil edeceğim. Telefon şirketiyle irtibata geçip telefonunu bir şekilde takip ettirmemiz gerekiyor ve ben de buraya bir BCA adli tıp ekibi göndereceğim."

"Tamam," diye cevap verdi Steak ve kamyonetine doğru ilerlemeye başladı, ama sonra durdu ve sıkıntılı bir şekilde Braddock'a baktı. "Biliyor musun Will, ıssız bir yolda terk edilmiş bir arabamız var. Sağ ön lastik patladı. Çekici bir kadın kayıp ve..."

"Beş Temmuz," diye yanıtladı Braddock.

BÖLÜM 5

"BU BİR DAVETTİR."

New York, 6 Temmuz

Tori saatini kontrol etti ve hızını onayladı, mil başına yedi dakikanın biraz altındaydı, bu da Pazartesi sabahı koşusunu yaklaşık kırk beş dakika tutacaktı. Manhattan'ın Battery Park'ından güneye doğru uzun bir tur atmıştı ve şimdi solunda Hudson Nehri'nin bulunduğu Esplanade boyunca geri dönüyordu. Sağında tepesi görünen Mason Tower adlı apartmanına dönmesine sadece birkaç blok kalmıştı. Albany Caddesi'nden sağa döndü, yarım blok daha koştu ve durdu, nefes nefese Fitbit'inden koşu süresini kontrol etti. Sonuçlardan memnun bir şekilde bel çantasındaki su şişesine uzandı ve uzun bir yudum aldıktan sonra kalan yüz metreyi yavaşça yürüyerek binasının girişini işaretleyen uzun yeşil tenteye ulaştı.

Dairesi Hudson'ın bir blok ötesindeydi. FBI saha ofisine sadece on dakika uzaklıktaydı ve Manhattan'daydı. Yine de neredeyse her gün Brooklyn'deki eski stüdyo dairesini son derece pahalı bir yükseltme için satmanın bilgeliğini sorguluyordu. O kadar sık seyahat ediyordu ki, hiçbir zaman içinde yaşıyormuş gibi hissetmiyordu. Paketlenmemiş sayısız kutu ve herhangi bir kişisel dokunuş ya da dekor eksikliği bunun kanıtıydı. Rahat bir kanepesi, şık ve yıpranmış bir sehpa sandığı, mütevazı bir düz ekran televizyonu, son model ve iyi stoklanmış bir şarap dolabı, pahalı giysilerle dolu üç dolabı ve dava belgeleri yığınları altında zorlanan eski bir yazar masası vardı. Hemen hemen hepsi buydu. ile

babasının hayat sigortası, aylık emekli maaşı ölüm yardımı ve on sekiz yıl önce evinin satışından elde edilen gelirler değil için söz onukendi Maaş,o oldu oldukça finansal olarak güvende. Yine de, o ağladım at ve içinde neredeyse hiç yaşamadığı bir apartman dairesi için aylık ipotek ödemesi. "Bu bir yatırım, canım," diyor komşusu Bayan Mumford

Tori bir gece koridorda sohbet ederlerken satın alma işleminden açıkça yakındığında ona şöyle dedi. "Manhattan'da emlak sadece bir yöne gider tatlım, o da yukarı. Ve bugünlerde, *çok yukarı*. Bunu bir emeklilik rantı olarak düşün. Sattığında temizlersin."

Ön kapıdan içeri girdiğinde apartman görevlisi Arthur onu karşıladı. "Ajan Hunter, o kadar çok gittiniz ki posta kutunuz ağzına kadar dolu. Ofiste sizin için fazlalık var. Sizin için getireyim."

Bir süre sonra Arthur elinde küçük bir posta yığınıyla ofisten çıktı. "En üstte bugünün postası bile var."

"Teşekkür ederim Arthur. Geri gelip kutumu temizleyeceğim."

"Evet, hanımefendi."

Tori asansöre binerek sekizinci kata çıktı ve postaları sol koluyla çenesi arasına sıkışmış halde koşu şortunun küçük cebindeki ünite anahtarına uzandı, sürgüyü açtı ve kapıyı iterek açtı. Öne doğru adım attı ve eşikte tökezledi, dengesini kaybetti ve postalar kollarından fırlayarak yere saçıldı.

"Kahretsın!"

Tori bıkkınlıkla dizlerinin üzerine çöktü ve tüm posta parçalarını bir araya getirmeye başladı, çeşitli faturalar, önemsiz postalar, BC için bir bağış talebi, son *Vanity Fair* ve *Vogue* dergileri ve ardından kendisine gönderildiğini görmek için ters çevirdiği sarı bir zarf buldu. İade adresi yoktu ama posta damgası Manchester'a aitti.

Tori nefes verdi. Yıllardır bırakın Manchester'ı, Minnesota'dan bile tek bir mektup almamıştı. Kendini yerden kaldırarak masasına gitti ve mektup açacağına uzandı. Kapağını açtı ve içine uzanıp tek bir kâğıt parçası, bir gazete makalesi çıkardı.

"Bu da ne...?"

Kağıt parçası *Manchester Chronicle* gazetesinin 5 Temmuz 1999 tarihli birinci sayfasının fotokopisiydi ve manşette şöyle yazıyordu: *Avcı Kız Kayıp*. Sol alt köşede Times New Roman yazı tipiyle yazılmış bir mesaj içeren yapışkan bir not vardı: *Manchester Chronicle'ı kontrol edin. Tanıdık gelecektir.*

Yıllar geçmiş olmasına rağmen kupürü daha önce görmüştü. Bir kopyası dolaptaki bir kutuda saklanıyordu. "Tanıdık gelecektir."

Tori masasına gitti ve dizüstü bilgisayarını açtı. Arama çubuğuna ManchesterChronicle.com yazdı. Ana sayfadaki ilk başlık açıldı: *Genevieve Lash Kayıp*. Alt başlıkta ise şöyle yazıyordu: *Jessica Hunter'in Kayboluşunun Yirminci Yıldönümü*. Tori web sitesindeki makaleyi tararken, Genevieve Lash'in en son beş Temmuz sabahı erken saatlerde Mannion's On the Lake'ten çıkarken görüldüğünü öğrendi. Shepard İlçesi Şerifi Cal Lund, düzenlediği basın toplantısında Lash'in arabasının terk edilmiş ve sağ ön lastiği patlamış bir şekilde ilçe yolunun kenarında kilitli halde bulunduğunu bildirdi.

"Cal..." Tori mırıldandı.

Lund olay yerinde herhangi bir cinayet izine rastlanmadığını belirtti. Aracın bulunduğu alanı çevreleyen sulak arazide yapılan aramada da bir şey bulunamadı. "Şu anda Genevieve Lash'a ne olduğunu ya da nerede olduğunu gösteren hiçbir kanıtımız yok."

Kaybolma tarihi ve ayrıntıları göz önüne alındığında, makale yazarı Lash'in kayboluşunu Jessie Hunter'ınkiyle karşılaştırmakta hiç vakit kaybetmedi. Ayrı bir bağlantı

bölgenin haritasına, arabanın bulunduğu yerin resimlerine.

İnternet sitesinde, soruşturmayı yürüten Shepard County Şerifi Baş Dedektifi Will Braddock'un açıklamalarının yer aldığı bir videonun linkine yer verildi. Braddock iki vaka arasındaki benzerlikleri kabul etmekle birlikte şu uyarıda bulundu: "Benzerlikler olduğu gibi farklılıklar da var. Genevieve Lash'i ararken tüm olasılıkları göz önünde bulunduruyoruz." Lash ailesi, Genevieve Lash'ın bulunmasını sağlayacak her türlü bilgi için yüz bin dolar ödül koymuştu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tori, yüzünü ellerinin arasına alıp sessizce oturdu ve gözleri kapalı bir şekilde nefes aldı. Doğrulup gözlerini açtı ve yedek dolabının kapısına baktı.

Jessie'nin kayboluşundan bu yana geçen yirmi yıl içinde Tori kız kardeşinin davasına sadece bir kez, sekiz yıl önce geri dönmüştü. Kendi FBI eğitimi ve kaynaklarıyla bir ipucu bulabileceğini, gözden kaçmış bir şeyi görebileceğini düşünerek tüm dava dosyasını didik didik etmişti. Dosyayı masasına ve evinin duvarlarına asmış, onunla yaşamış, onu yemiş ve solumuştu.

Ancak, davanın her bir ayrıntısını zihninde yeniden araştırmaktan başka, acı verici ve sonuçsuz yirmi yedi gün boyunca hiçbir şey bulamadı. Başarısızlığın verdiği hayal kırıklığıyla ve zihinsel olarak tükenmeye başladığını hissederek kendini durdurdu. Tüm belgeleri bir flash sürücüye taradı ve sonra her şeyi düzenleyip yeniden kutuladı, flash sürücüyü şeffaf plastik bir poşetin içine koydu ve hepsini yedek dolabının arkasına gömdü, kutunun etiketini duvara doğru çevirdi ve görünmemesi için etrafına diğer kutuları istifledi. Brooklyn'den taşındığından beri kutuyu sadece bir kez görmüştü.

Yine de dava, kız kardeşinin kayboluşu, babasının ölümü, suçluluk duygusu, hepsi zihninin bir köşesinde sürekli varlığını sürdürüyordu. Sık sık kendini

Her gün ayık kalmak için savaşmak zorunda olan iyileşmekte olan bir alkolik gibi. Onun durumunda, her şeyi taşımak ama bir yandan da uzak tutmak günlük bir mücadeleydi.

şimdi bunu yapamayacaktı. Genevieve Lash'in ortadan kaybolması, makale, hepsi göz ardı edilemezdi. Ne yapması ve nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Tori yavaşça masasındaki sandalyeden kalktı ve FBI saha çantasını bulup bir çift lastik eldiven çıkardı. En üstteki gazete makalesini hafifçe kavramaya dikkat ederek zarfa geri yerleştirdi ve ardından büyük bir plastik torbaya koydu. Dizüstü bilgisayarını kapatıp plastik poşetle birlikte sırt çantasına yerleştirdikten sonra hızla duş almak ve giyinmek için yatak odasına gitti. Ayrılmadan nceki son işi yedek dolaba gitmek oldu. Sol arka köşede bir kutu vardı. İçine uzandı ve flash belleği çıkardı.

Üç saat sonra FBI saha ofisindeydi. Laboratuvar teknisyeni olan arkadaşı Ruby Gaines içeri girmiş ve parmak izi için kâğıt, yapışkan not ve zarfın tozunu almıştı.

"Olumsuz, Tori, zgnm. Belgenin üzerinde sağ başparmağınız ve işaret parmağınız dışında parmak izi yok," diye rapor verdi Ruby.

"Zarf ne olacak?"

"Orada her türlü parmak izi var. Kapıcınızdan, postaneden, postacıdan ve posta servisindeki herhangi birinin dokunduğundan şüpheleniyorum. Tüm bu parmak izlerini inceledim ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Tori yüzünde boş bir ifadeyle, "şaşırmadım," diye cevap verdi.

Ruby, başka bir saha ofisi ajanı olan Tracy Sheets ile birlikte, Tori'nin geçmişini konuştuğu birkaç kişiden ikisiydi. Ruby, Tori'nin ikiz kız kardeşinin kayboluşunun tüm ayrıntılarını biliyordu. "Bunun yirminci yıldınmnde olması tesadüf olamaz."

Tori başını sallayarak, "Hayır, olamaz," diye cevap verdi.

"Ne yapacaksın?"

Tori gazete makalesini kaldırdı. "Bu bir davetiye.
Kız kardeşimin katili bir oyun oynamak istiyor, o yüzden... oyun
başlasın."

BÖLÜM 6

"SİZ ARABAYI BULDUĞUNUZDA O ÖLMÜŞTÜ."

Braddock ofisindeki eski, yıpranmış hardal sarısı deri kanepede birkaç saat uyumayı başardı; kanepede o kadar eski ve minderleri o kadar düzdü ki ziyaretçiler sık sık kanepenin su sızdığını ve yeniden şişirilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Saat beşte cep telefonunun alarmı çaldı. Uzun ve yorgun bir iç çekişle uzun bedenini açtı ve on dört numarasını yere bıraktı. Bir süre gözlerini ve yüzünü ovuşturup düşüncelerini topladıktan sonra soyunma odasına doğru yol aldı. Yüzüne soğuk su çarparak birkaç dakika geçirdi ve dolabındaki yedek temiz kıyafetleri giydi. Giyinip kuşandıktan sonra hükümet merkezinden lokantaya doğru bir blokluk yürüyüşe çıktı, bu sırada uzaktaki doğu ufkunda ağaçların üzerinden ince bir şerit halinde koyu turuncu güneş ışığı belirmeye başlamıştı.

Wavy Cafe sabah saat beş yirmide sessizdi. Sadece iki masa doluydu, geri kalanı boştu ve genellikle altıya doğru gelmeye başlayan sabah kahvaltısı kalabalığını bekliyorlardı.

"Buyur Will," dedi garson Jan, iki sahanda yumurta, üç parça domuz pastırması, iki dilimlenmiş buğday tost ve içinde dört dilim kavun bulunan bir yan tabağı adamın önüne koyarken. Sonra da kahve fincanını hızla doldurdu.

"Teşekkürler," dedi uzun bir esnemenin ardından, kahvenin içine biraz yarım buçuk döküp kaşığıyla yavaşça karıştırırken.

"Şansın var mı?" Jan sordu.

Braddock tostunun üzerine kalın bir tabaka çilek reçeli sürerken başını salladı.

"Elinden geleni yaptığını herkes biliyor," diye cevap verdi, ön kapının üstündeki zilin yeni müşteriler için çaldığını gösteren sesiyle sağına bakarken. Jan yeni gelen müşterilerini selamlamak için uzaklaştı ve onu kahvaltısıyla baş başa bıraktı.

NYPD'deki akıl hocası onu metodik bir eski usul dedektif olarak yetiştirmişti. Temel şeyleri yaparsınız, iyi bir araştırma yaparsınız, kapsamlı tanık sorgulamaları yaparsınız ve bunlardan iyi bir ipucu çıkarırsınız. Bunu elde ettikten sonra, bu ipucunu yakalamak için durmaksızın baskı ve kaynak uygularsınız ve dava zamanla bir araya gelir. Sorun şuydu ki, iki gündür elinde ne iyi *bir* ipucu ne de çekecek bir ipucu vardı. Hiç ivmesi yoktu.

Genevieve Lash ortadan kayboldu.

Hiçbir fidyeye çağrısı alınmamıştı. Genevieve'in cep telefonu kullanılmıyordu ve izi sürüleliyordu. Arama ve mesaj geçmişine bakıldığında, konuşulacak kişilerin uzun bir listesini sunmasına ve bunun bugün gerçekleşecek olmasına rağmen, herhangi bir tehlike işareti görülmedi.

Şu ana kadar Manchester'daki 4 Temmuz kutlamaları sırasında ya da Mannion'a yaptığı yolculuk sırasında alarm verecek bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Manchester son birkaç yılda hızla büyümüş olsa da, Lash'in Mannion'dan ayrıldıktan sonra takip edilip edilmediğini görmek için erişebileceği bağlantılı bir trafik ve güvenlik kamerası ağı henüz yoktu.

Braddock ve ekibi Genevieve Lash'in mali kayıtlarını değerlendirdi. Yerel bir giyim butiğinde yarı zamanlı olarak çalışıyordu ancak imkanlarının çok ötesinde harcama yapıyordu. Bu normalde kırmızı bir bayrak olsa da, işin aslı sadece ailesinin parasını harcıyordu. Jerry Lash kızına bir American Express kartı vermişti ve o da bu kart olmadan evden çıkmıyordu.

Genevieve eğlence amaçlı uyuşturucularla uğraşan tanınmış bir parti kızıydı. Şerif departmanındaki müfettişler

Narkotik birimi muhbirlerine bilgi veriyordu. Şimdiye kadar Lash'in ismi kimsenin radarında değildi.

Lash'in arabası eyalet suç laboratuvarı tarafından inceleniyordu ancak henüz nihai bir rapor almamıştı. Bir ihbar hattı aktif hale getirilmişti ancak ilan edilen ödüle rağmen çok az arama yapılmıştı.

Cal yanına oturduğunda Braddock çatalını kızarmış yumurtalardan birine batırdı. "Hiç uyuyabildin mi?"

Braddock bir kahve içtikten sonra, "Ofisimdeki kanepede birkaç saat," diye cevap verdi. "Sen mi?"

Cal omuz silkti. "Dört ya da beş saat boyunca dönüp durdum ve Lucy'yi uyanık tuttum. Quinn kimin elindeydi?" Quinn, Braddock'un on bir yaşındaki oğluydu.

"Kuzeninin evinde kaldı. Yaz mevsimindeyiz, yani para bile olsa ben ne yaparsam yapayım o bunu yapıyordu."

Garson Jan koşarak geldi ve Cal'ın her zamanki yemeğini, yani bir kase yulaf ezmesi ile yanında karpuzu hazırladı. İkisi birkaç dakika sessizce yemek yediler.

"Eski dosyaları çıkardın mı?" Cal bir kavun parçasını ikiye bölerek sordu.

Braddock tostundan bir ısırık almadan önce, "Dün," diye cevap verdi.

"Ve?"

"*Bu* davayı ilk kez incelemiyorum, biliyorsunuz. Buraya ilk taşındığım zamanı hatırlıyor musun? Eğer baş dedektif olacaksam, Avcı Kız davasını gözden geçirmem ve bilmem gerektiğini söylemiştin."

"Doğru, ama bu konuyla ilgili olabileceği halde ilk kez böyle bir şey yaşıyorsunuz."

"Cal, arabayı ve patlak lastiği gördüğümde senin ve Steak'in düşündüğünün aynısını düşündüğümü biliyorsun. Benzerlikleri görüyorum ve zamanlamaya dikkat ediyorum."

Lund yulaf ezmesinden bir ısırık alarak, "Diğer *pek* çok kişi gibi, dostum," diye cevap verdi. "İnsanlar vakalar arasında bağlantı kuruyor. Televizyonda gördünüz

habercilik. Ve *StarTribune*'den bir muhabir etrafta dolaşıyor, çalışanlarımızı takip ediyor, sorular soruyor, büyük bir araştırma ifşası planlıyor."

Braddock sırtarak, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ondan kaçıyordum."

"O işini yapıyor. O bir hikayesi, bir büyük hikayesi kokluyor.

Ne yazık ki ben de öyle."

"Yirmi yıl oldu, Cal. *Yirmi. Yıl. Eğer* olan buysa, bir katilin uykuda olması ve hayata dönmesi için uzun bir süre. Kendine sor, neden şimdi? Ve neden Genevieve Lash? Eğer bu yolda ilerleyeceksek, sorup durduğum soru bu. Neden o? Neden Lash?"

Cal iç çekerek, "Biliyorsam ne olayım," diye cevap verdi.

Braddock ağzının kenarını peçeteyle sildikten sonra kahvesinden bir yudum alarak, "Bence asıl sormamız gereken soru *bu*," diye cevap verdi. "Genevieve'in seçilme, alınma, avlanma, takip edilme... hangi kelimeyi kullanmak isterseniz kullanın, otomatik olarak bunun Jesse Hunter olduğunu söylemek için beni duraklatan bir şey var."

Cal kaşığına yere bıraktı ve Braddock'a doğru döndü. "Bak. Sana karışmayacağımı söylediğim için ve sen bu işte çok iyi olduğun için karışmıyorum."

"Bir *ama* geliyor gibi hissediyorum." "Bir şeye ihtiyacım var."

Will tabağından kalktı, ağzının kenarını sildi ve başını salladı. "Telefonlar alıyorsun, değil mi?"

Cal başını salladı. "Beni her zaman ararlar. Ama bu sefer baskı altındayım. Bu kasabanın büyümesi ve itibar kazanması için çalışan insanlardan baskı görüyorum. Bu insanlar bu bölgeyi bugünkü haline getirmek ve Jessie Hunter'ın kaybolmasından sonra insanların Manchester'ı algılama ve düşünme biçimlerini değiştirmek için uzun süre ve çok çalıştılar. Yani, istesiniz de istemeseniz de, eğer yakında bir şeyler patlak vermezse, bu davaların olup olmadığını belirlemek için fırsatı yakalayacaksınız.

bağlantılı. Lash ve Hunter davalarını tek bir soruşturmada birleştirmekten başka seçeneğimiz yok."

Braddock yorgun yüzünü ovuştururken başını salladı. Politika politikadır ve iş iştir.

"Hey, elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum ve aslında beni arayan insanlar da öyle. Hepsi sizi tanıyor, seviyor ve saygı duyuyor. Ama bence bunun insanlar için ne anlama geldiğini bilmen gerekiyor ve..."

"Burada doğup büyümediğim için, tarih için gerekli takdire sahip değilim. Bunları yaşamadım."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Anlıyorum Cal. İnsanlar Avcı Kız vakasını tekrar yaşamak istemiyor. Onları suçlamıyorum."

"Peki, sırada ne var?"

"Hâlâ Genevieve Lash. O iz henüz tamamen tükenmiş değil. Lash'in ailesinin yanı sıra arkadaşlarının uzun bir listesi de geliyor."

"Zaten sahip olmadığınız bir şey alacağınızı düşünüyor musunuz?"

"Bazen bir polis sorgu odasında parlak ışık altında oturmak, insanları hafıza bankalarının derinliklerine inmeye motive edebilir. Birileri faydalı bir şeyler biliyor ya da görmüş olabilir. Sadece araştırmaya devam etmeliyiz."

Tori sabah altıdan hemen önce Newark'tan kalkan ilk uçakta yer bulmuş ve sabah sekizden hemen sonra Minneapolis- St.

Yaklaşık yirmi yıldır Minnesota'ya ilk kez ayak basıyordu.

Bu yirmi yıllık yokluk onu Manchester'ın iki saat kuzeyine nasıl gideceği konusunda biraz kararsız bırakmıştı. Kiralık arabasını çalıştırdı ve GPS'e tanıdık bir adres girdi

ve bunun onu önce Twin Cities sabah trafiğinin son kalıntılarına, sonra da şehrin kuzeyine yönlendirmesine izin verdi. Bir saat sonra sonunda H-4'e giden yolu buldu.

Jessie'nin kaybolmasından sonra Tori Minnesota'dan uzaklaşmak istedi. Büyük bir şehirdeki büyük bir okul olan Boston College'ı seçti; buraya uyum sağlayabilir, her köşede kız kardeşini görmeyebilir ve her şeye yeniden başlayabilirdi. Ve öyle de oldu.

Manchester'da büyürken, Jessie'nin gölgesinde yaşarken sessiz ve çekingendi. Ancak BC'de Tori kendini rahatlamış ve kimseye fikrini söylemekten korkmayan, kendine güvenen bir spitfire'a dönüşürken buldu.

Üniversitenin son yılında oda arkadaşı Chelsea ile bir gece şarap içerken, "Büyürken utangaç, sessiz küçük bir kızdım," dedi.

"Utangaç ve sessiz miydin? *Sen mi?*" diye sordu oda arkadaşı şok içinde. "Şehri terk et."

"Oh evet."

"Seni dört yıldır tanıyorum. Bunu hiç duymadım ve kesinlikle hiç görmedim," diye cevap verdi Chelsea, hala şaşkındı ama sonra Tori'nin neredeyse dört yıldır cevaplamaktan kaçındığı bir soru sordu. "Biliyor musun, hiç evden, Minnesota'dan, aileden, arkadaşlarından bahsetmiyorsun. Hiç geri dönüp ziyaret etmiyorsun. Hatta şimdi düşündüm de, memleketini ya da hangi liseye gittiğini bile bilmiyorum. Neden?"

Tori her zaman içine kapanık biri olmuştu, kendisiyle ilgili pek bir şey anlatmazdı ve bu Jessie'nin başına gelenlerden *önceydi*. Sonuç olarak Boston Koleji'ndeyken evinden ve Manchester'da olanlardan hiç bahsetmemişti. Evine dair hiçbir işaret yoktu, Jessie'nin, babasının, arkadaşlarının, hiçbir şeyin resmi yoktu. Tek söylediği Minnesota'dan geldiğiydi. Bundan fazlası Tori için konuşması çok zordu. Her şeyi içine atmış, geçmişini tanıdığı herkes için boş bir sayfa haline getirmişti.

Yine de o gece, nedense bir damarı kesti. "Sana bazı şeyler söyleyeceğim ama kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Ev hakkında mı?"

Tori başını salladı ve uzun bir iç geçirdi. "Benim asıl hikayem... karmaşık ve... şey, muhtemelen... oldukça üzücü bulacaksın."

"Tamam," dedi Chelsea temkinli bir şekilde.

"İşte bu yüzden söz vermelisin," diye ısrar etti Tori. "Sana güveniyorum. Sadece buradaki başka kimsenin hakkımdaki bu şeyleri bilmesini istemiyorum. Bunlar... olduğundan beri bunlar hakkında konuşmadım."

"Söz veriyorum," diye söz verdi Chelsea, yumuşak sandalyesinde otururken bacak bacak üstüne attı ve küçük bir yastığa sarıldı.

Tori Chelsea'ye her şeyi anlattı ve bir saat sonra bitirdiğinde, her şeyi anlatırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Chelsea arada bir soru sordu ama çoğunlukla sabırla dinledi ve sonunda sandalyeden kalkıp bir kutu mendil aldı ve sonra geri dönüp kanepede Tori'nin yanına oturdu.

"Yani, eğer her şeyi biliyorsam, annen sen beş yaşındayken mi öldü?"

"Evet."

"Peki ikiz kardeşiniz var mıydı?" "Tek yumurta ikiziydik."

"Kaçırıldı ve hiç bulunamadı mı?" "Hayır, bulunmadı."

"Ve baban sen birinci sınıftayken mi öldü?"

"Evet, birinci sınıfın Mart ayında, Jessie kaybolduktan dokuz ay sonra. Kalp kriziydi."

"Biliyorsun, o zamanlar koridorun karşısında oturuyorduk. Bir haftalığına, belki de daha uzun bir süreliğine gittiğini hatırlıyorum ve geri döndüğünde Minnesota'da halletmen gereken bazı şeyler olduğunu söylemiştin. Ama tüm bunlardan haberim yoktu. Bunlardan hiç kimseye bahsetmedin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Tori başını sallayarak. "Sadece sen," diye ekledi gözyaşlarını sildikten sonra mendili burnuna götürürken.

"Bu bazı şeyleri açıklıyor," dedi Chelsea, "muhtemelen pek çok şeyi."

"Sanki tüm bunlar bana bir şey yaptı. Kim olduğumu değiştirdi."

"Nasıl olmasın ki? Elbette, *elbette*, tüm bunlar seni etkileyecek, değiştirecekti," diye yanıtladı Chelsea kendinden emin bir şekilde, sağ kolunu Tori'nin omzuna dolayarak. "Büyürken ve lisedeyken sessiz, utangaç ve kendine güvenen biri olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Tori ve sonra gözlerini kuruladı. "Buraya geldim ve sert, çatışmacı, inatçı bir gevezeye dönüştüm. Sanki bir şalter falan attı. *Bu* neden oldu?"

Psikoloji öğrencisi Chelsea, ucuz şarap kadehindeki ucuz Zinfandel'den bir yudum aldı ve bir an düşündü. "En bariz cevap, bu durumdan kurtulmuş olman olabilir. Yeni bir çevre, yeni insanlar ve seninle ilgili önyargılar yok. BC'ye geldin ve farklı biri olmakta kendini özgür hissettin. Bu da bir cevap." Şarabından yavaşça, kasıtlı olarak bir yudum aldı. "Sanırım başka bir olası cevap daha var."

"Hangisi?"

"İkiz kardeşinle kalçadan birleşmişsiniz. Ayrılmaz. Sen sol eldin, o sağ el. Hiç ayrılmıyordunuz, hep birlikteydiniz, birbirinizin hayatını yaşıyordunuz. Sanki tek ve aynıydınız, değil mi?"

"Evet, hemen hemen."

Chelsea analitik bir tavırla, "Bu ikiz kardeşler için alışılmadık bir durum değil," diye cevap verdi. "Birlikte tek bir kişi gibiydiniz, ama her birinizin rolleri vardı. O bazı özellikleri aldı, sen diğerlerini aldın. Ama şimdi bence yaptığın şey iki hayat yaşamak... senin ve Jessie'nin. Bunu yapmaya bilinçli olarak karar vermediniz, bir gün "Ben de Jessie gibi olacağım" demediniz.

Jessie de öyle. Ama bilinçaltınızda kız kardeşinizin en iyi özelliklerini - kendine güvenini, kendinden eminliğini, hayattan daha büyük kişiliğini - aldınız ve hepsini kendinizin bir parçası haline getirdiniz. Bu şekilde, Jessie'nin ruhu sizin içinizde yaşamaya devam ediyor. Ve biliyor musunuz? Bu iyi bir şey."

Tori burnunu çekerek, "Belki," diye cevap verdi. "Jessie'nin popüler, sevilen ve gerçekten mutlu olması dışında. Bense kavgacı, tartışmacı ve her zaman neşeli diyemeyeceğiniz biriyim."

Chelsea gülümseyerek, "Kendi kişisel yorumunu katıyorsun," dedi.

Tori burnunu çekti ve gülerek başını salladı. "Sanırım."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *her zaman* kavgacı ve tartışmacı değilsiniz. Sadece haklı olduğunuzu düşündüğünüzde, ki bir daha düşündüm de, bu çoğu zaman oluyor."

"Çok teşekkürler," dedi Tori hafif bir kahkaha atarak ve gözlerini mendille silerek.

"Ben senin buradaki en iyi arkadaşınım, o yüzden bunu biliyorum. Birlikte takılmak için harika birisin, özellikle de bir partide birkaç tane içtikten ve flörtöz tarafının ortaya çıkmasına izin verdikten sonra. Keşke bunu daha sık yapsan, gardını indirsen ve kendini bıraksan. Sandığından çok daha fazla arkadaşın ve seni önemseyen çok daha fazla insan var." Oda arkadaşı kadeh kaldırmak için şarap kadehini kaldırdı. "Kız kardeşine gelince, şunu söylememe izin ver. Jessie dönüştüğün kişiyi çok severdi. Hayatını yaşadığın ve onun da bunun büyük bir parçası olduğu için mutlu olurdu."

"Buna içerim."

İkisi de kadehlerini tokuşturdular ve her biri kendilerine bir dolu kadeh daha doldurmadan önce şaraplarından uzun uzun içtiler.

"Biliyor musun," dedi Chelsea bir süre sonra bardağını döndürerek, "tüm bunlar hakkında biriyle konuşmanın sana zararı olmayabilir."

"Terapi mi?"

"Evet."

"Senin gibi biriyle mi?"

"Henüz o kişi değilim ama birkaç yıl içinde olacağım. Bu arada, eğer istersen şimdi birlikte çalışabileceğin birini bulmana yardımcı olabilirim."

"Bunu düşüneceğim."

"Hazır olduğunda bana haber ver."

Manchester'a yaklaşırken Chelsea'nin teklifini düşündü ve bundan faydalanmış olmayı diledi. Şehre olan kilometreler hızla azalırken, gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Terli elleri direksiyonu sıkıyordu. Sol ayağını gergin bir şekilde yere vuruyordu. Gözleri dalgın dalgın ufukta geziniyordu. Kalbi daha hızlı atıyor, eve dönme, kız kardeşinin kayboluşunu gerçekten olduğu yerde araştırma düşüncesi endişesini artırıyordu. Sonra Manchester'ın izleri belirmeye başladı ve beklediğinden çok daha erken belirdiler.

Manchester'ın ev sahipliği yaptığı dönemde H-4, kuzeye, Minnesota göller bölgesinin sık ormanlık derinliklerine doğru kıvrıla kıvrıla ilerlerken Manchester'ın merkezinden geçen iki şeritli ince bir otoyoldu. Şimdi Manchester'a giden eski otoyol güzergâhı olan "Eski H-4 Kesimi" için bir tabela vardı. Bunun yerine otoyol daha kuzeydoğuya yöneldi. "Bu yeni."

H-4 artık gerçek bir otoyoldu; şehrin dış mahalleleri ile Manchester Eyalet Üniversitesi kampüsü arasında doğuya doğru uzanan bir yan geçitten geçen dört şeritli geniş bir otoyol; sağında, kasabaya bakan kayalığın tepesinde yükselen saat kulesi uzaktan görülebiliyordu.

"Tanrım, her şey çok farklı görünüyor," diye düşündü, şehrin güneydoğusunda bir zamanlar yoğun ağaçlık olan bölgelerde banliyö benzeri iki konut projesinin yükseldiğini gördükten sonra, sağ tarafta Manchester şehir sınırları tabelası belirlediğinde ilk gerçek şokunu yaşadı. *Nüfus 44,234.*

"O kadar çok mu? Vay anasını!"

Büyüyen sadece nüfus değildi; ticaret de onunla birlikte çoğalmıştı. Lake Drive'ın çıkışına yaklaşırken H-4'ün her iki tarafına paralel uzanan çevre yolları boyunca büyük kutu perakendeciler ve özel perakendecilerle dolu küçük kutu alışveriş merkezleri yer alıyordu.

Rampadan aşağı indi. En altta sola döndü ve Manchester'a doğru ilerledi ve marka perakende mağazalarının ve ardından bir dizi zincir restoranın ve fast food arabaya servis yapan yerlerin önünden geçerken şaşkınlıkla etrafına baktı.

Ancak, tipik banliyö yaşamının bu temel unsurlarını geçtikten sonra, şehir merkezinin derinliklerine doğru ilerledi. Yolculuğunun ciddiyetine rağmen, Manchester'ın bir zamanlar köhne olan şehir merkezinin modern dönüşümüyle şirin ama hareketli ve gelişen bir iş ve eğlence bölgesine dönüşmesi onu iyice şaşırttı. Bloom Drug, Babe the Blue Ox Ice Cream Shop, Martha's Place ve Wavy Café restoranları ile ACE Hardware mağazasını barındıran iki katlı kahverengi ve kırmızı tuğlalı eski vitrinlerin arasında butik, el sanatları ve giyim mağazaları, antikacılar, sanat galerileri, bir kahve evi ve şarap barı ile küçük etnik restoranların ve en az iki bira taproomunun karışımından oluşan etkileyici bir koleksiyon vardı. Şehir merkezindeki Lake Drive ve Interlachen Avenue'nun kesiştiği köşede, dış cepheleri koyu renkli cam ve Kasota taşı karışımından oluşan, birbirinin aynısı olan beş katlı iki etkileyici ofis binası yer alıyordu. Öğle saatinin yaklaşmasıyla birlikte sokaklar alışveriş yapanlar ve sıradan yürüyenlerle dolup taşıyordu ve şehrin ana caddesinde canlı bir hava vardı.

"Burası gerçekten Manchester mı, *benim Manchester'ım*?"

Tori, South Shore Drive'a ve Steamboat Gölü kıyısındaki hareketli plaja bir blok kala heybetli ve tarihi Shepard County Hükümet Merkezi'ni buldu.

Shepard County'nin kuzeydoğu kesiminde yer alan Cuyuna Sıradağları, daha ünlü ve büyük Mesabi Sıradağları'nın daha kuzeydeki küçük kız kardeşidir. Otuzdan fazla

Bir zamanlar Cuyuna Sıradağları'nda faaliyet gösteren madencilik şirketleri, yetmiş yıl önce demir cevheri madenlerinin eyaletin bu bölgesine hükmettiği dönemde, devasa hükümet yapısını birlikte finanse etmişlerdir.

Çocukken bu binanın kasabanın geri kalanını gölgede bıraktığını düşünürdü. Üç katlı, ön tarafında dört uzun, yuvarlak, nervürlü sütun bulunan bina, granit, mermer ve betondan oluşan sağlam ve yakışıklı bir kütleydi; bir keresinde şerifin nükleer bir saldırıya kolayca dayanabilecek kadar yıkılmaz olduğunu söylediği bir yapıydı. Koca Jim Hunter bir keresinde kızlarına, "Diğer her şey dümdüz olur, ama bu enayi hala ayakta kalır ve bir taş, bir blok ya da bir panel bile yerinden oynamaz," demişti.

Arabasını bir ziyaretçi park yerine çekti ve arkasına yaslanıp eski binayı seyre daldı. Kasabada gerçekten değişmemiş gibi görünen tek şeydi. Gençlik yıllarını Jessie'yle birlikte koridorlarında koşturarak geçirmişti. Yine de binadan son çıkışı ciddi bir olaydı, babasının ölümünün ardından onun kişisel ofis eşyalarını alarak ayrılmıştı. O zamandan beri geri dönmemişti, ta ki şimdiye kadar.

Artık burada olduğuna göre, bir izlenim bırakmak istiyordu. En iyi siyah takım elbiselerinden birini giymiş, üç inç yüksekliğinde siyah stilettolarını, koyu renk çerçeveli şık gözlüklerini takmış ve omuz hizasındaki saçlarını arkadan sıkıca toplamıştı. Uzun bir nefes alıp verdikten sonra arabadan indi, siyah omuz çantasını aldı ve geniş ön kaldırımda yürüdü, temiz Minnesota havasını içine çekti, güneş parlak ve sıcaktı, hafif bir esinti olgun akçaağaç, karaağaç ve meşe ağaçlarının karışımındaki koyu yeşil yaprakları karıştırıyordu.

Binanın ön kapısından içeri adımını attı ve dış cephenin aynı görünmesine rağmen, binanın içinin modernleştirici bir yenilemeden geçtiğini, özellikle de hemen ileride bulunan şerifin ofisini gözlemledi. içeri girdi kapı sağa

resepsiyonist ve önsöz olmadan kimliğini gösterdi. "Şerif Lund'u görmem gerekiyor."

Tori resepsiyon görevlisini tanımıyordu ama resepsiyon görevlisinin kimliği inceledikten sonra ona bakarken gözlerinin nasıl şiştiğine bakılırsa, kimlikteki ismi tanıdığı açıktı.

Resepsiyon görevlisi sandalyesinde döndü ve arkasındaki koridoru işaret etti. "Ofisi koridorun sonunda. Onu orada bulabilirsiniz. Burada olduğunuzu ona bildirmemi ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil."

Tori koridorda hızla yürüdü ve Cal'ın masasında oturduğunu gördü. Artık çok daha az saçı vardı ve olan saçları da neredeyse beyazlamıştı, ama bunun dışında hemen hemen aynı görünüyordu. Bir kâğıda bakıyordu ve yanında duran başka bir eski arkadaşı omzunun üzerinden ona bakıyordu. Küçük girişe ulaştı ve kapı pervazına yaslanarak ikisini gözlemledi.

"Şimdiye kadar bu on kişiyle görüştük ve hiçbir şey çıkmadı," dedi Steak, kâğıdın üst kısmını göstererek.

"Ya Jerry Lash?"

"Yakında."

Tori gülümsemesine izin verdi. "Yemin ederim, burada hiçbir şey değişmedi. *Tek* bir şey bile."

Steak başını kaldırdı, iki kez baktı ve sonra tanıdığını anlayınca şoktan ağzı neredeyse yere çarpacaktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısınız!" diye haykırdı.

"Hey, Biftek," diye sıcak bir şekilde selamladı Tori, şaşkın arkadaşını kucaklamak için ofise girdi.

"Aklım başımdan gitti," diye hayretle bağırdı, onu görünce hâlâ sersemlemişti.

Cal Lund masanın etrafından dolanıp onu kucaklayarak, "Victoria, vay canına," diye selamladı. Bir süre sonra da bilgece bir tavırla, "Sonunda bizi ziyaret etmeniz için son derece ilginç bir zaman," dedi.

"Bunun iyi bir nedeni var," diye hemen cevap verdi Tori, omuz çantasına uzanıp büyük plastik torbayı aldı. "Bunu dün New York'ta postadan aldım," diye açıkladı, eski haber kupürünün kopyasını ve daktiloyle yazılmış notu çıkardı, şimdi büyük, şeffaf bir plastik kanıt torbasına konmuştu. "Burada verdiğiniz 'partiye' davet edildim."

"Bu çok ilginç, değil mi?" Cal hızlıca bakması için Steak'e uzatmadan önce düşündü.

"Cal, ben de istiyorum."

Cal çantayı Steak'ten geri alırken, "Hmm, sanırım öyle," diye cevap verdi. "Ve bu seni kapıdan içeri sokacaktır. Ama ikna etmeniz gereken ben değilim."

"O zaman kim?"

Cal, Tori'ye kendisini takip etmesini işaret ederek ofisinden çıktı, girişten geçip koridora çıktı ve sol tarafı işaret etti. "Koridorun sonundaki ofiste, etrafta bir sürü insan varken içtiğin şu uzun suyu görüyor musun?"

"Mavi kot pantolon ve kirli beyaz pamuklu gömlek giymiş, kirli sakallı adamı mı kastediyorsun?"

"Uh huh."

"Sanırım hakkında okuduğum baş dedektifiniz bu?"

"Will Braddock. Soruşturmayı o yürütüyor. Will, beş yıl önce soruşturma birimimi yönetmesi için işe aldığım eski bir NYPD dedektifi. Steak'in doğrudan patronu. Soruşturmaya anlamlı bir şekilde dahil olmak istiyorsan, onu ikna etmen gerekecek."

"Neden onu ikna etmek zorundayım? Patron sen değil misin?" "Çünkü onu New York'tan işe aldığım da davalarında mikro yönetim yapmaz ve buna kimi kullandığı ya da kime iş verdiği de dahildir. Şu anda çok fazla yardımı var. Bu departmandaki herkes ona yardım ediyor ve Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu da bu işin peşini bırakmıyor, değil işvereninizden bahsetmek etrafı koklamak ve

uzmanlıklarını sunuyorlar. Başka bir deyişle, yardım ve *tavsiye konusunda* gözleri ve kulaklarına kadar dolu."

"Anlıyorum."

"Ve Tori," diye ekledi Steak yanlarına yaklaşırken, "Will'in insanların ona ne yapacağını ya da davasını nasıl yürüteceğini söylemesinden hoşlanan biri olmadığını göreceksin."

"Ne diyorsun, Biftek?" Tori muzip bir gülümsemeyle sordu.

"Seni kendinden emin ve özgüvenli görüyorum, şimdi muhtemelen aptallarla dolu basit küçük memleketin olarak gördüğün yere geri döndün."

"Bu biraz sert oldu."

"Hayır," dedi Steak açıkça, hınzır bir sırıtışla başını sallayarak. "Seni son gördüğümde bu yana yirmi yıla yakın zaman geçmiş olabilir, bu yüzden biraz paslanmış olabilirim ama yine de seni okuyabiliyorum. *İfadelerinizi*, vücut dilinizi biliyorum ve bu yüzden tam olarak ne düşündüğünüzü *biliyorum*."

Tori arkadaşına sırtıarak karşılık verdi.

"Seni uyarıyorum, eğer ona karşı böyle davranırsan," diyerek Braddock'u işaret etti ve derin bir kahkaha attı, "sana hemen kapıyı gösterir."

"Will'le *güzelce* konuş, sonra geri gel ve benimle konuş," diye öğüt verdi Cal. "Arayı kapatmamız gerek."

"Cal, saygısızlık etmek istemem ama buraya arayı kapatmak için gelmedim."

"Victoria," dedi Cal sıcak bir gülümsemeyle ama ses tonunda yumuşak bir sertlikle, "seni eve getiren talihsiz koşullara rağmen seni görmekten mutluluk duyan yaşlı bir adama ve eski bir dosta mizah yap."

"Tamam, Cal," diye yumuşadı Tori, kolunu okşayarak.

Lund ve Steak şerifin ofisine geri döndüler. Tori bir an koridorda kollarını kavuşturmuş, sağ omzunu duvara yaslamış bir şekilde durdu ve Braddock'u süzdü.

Kesinlikle bir Cal sergilenen ve bir bir Steak gibi filizlenen bir mide rulosu yoktu.

gelişme belirtileri gösteriyordu. Braddock uzun boyluydu, en az altı-dört yaşındaydı, sırık gibiydi ama geniş omuzları ve uzun, güçlü kolları vardı. Dalgalı siyah saçlarının arasında küçük gri lekeler vardı. Başlangıçta kirli sakalının onu biraz pozcu yaptığını düşünse de, yorgun gözlerini fark etti ve sadece günün her saati çalıştığını ve tıraş olmadığını hayal etti. Etrafındaki insanlarla sert ama aynı zamanda rahat bir şekilde etkileşime giriyor gibi görünüyordu. Onu birkaç dakika değerlendirdikten sonra iki şey düşündü. Birincisi, adamın sert bir yakışıklılığı vardı. İkincisi, onu izlerken NYPD'yi onda görebiliyordu. Adamda belli bir hava, küçük kasabalarda pek sık rastlamadığı bir ağırbaşlılık vardı.

Tori kendini duvardan uzaklaştırdı ve baş dedektif masasında çalan telefonu açarken doğruca Braddock'un ofisine doğru yürüdü. Braddock telefon hattının diğer ucundaki kişiyle konuşurken Tori onun kapısında oyalandı. Telefonu kapattığında ona baktı ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Dedektif Braddock, Cal Lund sizi görmem için beni gönderdi. Ben FBI'dan Özel Ajan Tori Hunter."

Braddock görünürde bir tepki vermedi ama adının söylenmesiyle gözleri büyüdü. Kimliğini kasıtlı olarak incelediğini gösteren bir hareket yaptı. "Ve sen de Tori Hunter'sın..."

"Evet."

"Anlıyorum. Buraya gelişiniz sadece tesadüf olamaz, değil mi?"

"Bu mu?"

"Hayır." Tori, Michael Kors çantasının içine uzandı ve plastik torbayı tekrar çıkardı ve Braddock'a uzattı. "Bunu Cal'a gösterdim ve o da beni s i z e gönderdi. Bunu dün New York'ta postayla aldım. Görünüşe göre birileri memleketimde neler olduğunu bilmemi istemiş."

Braddock makaleyi ve daktilo edilmiş notu gözden geçirdi. Makaleyi daha önce görmüştü ama not kesinlikle yeniydi. "Sanırım bunu adli olarak değerlendirdiniz?"

"Evet. New York'taki saha ofisime götürdüm. Makalede benimkinden başka parmak izi yok."

"Peki ya zarf?"

"Zarfın üzerinde benimkinden başka beş farklı set daha vardı. Hiçbiri IAFIS'te kayıtlı değildi. Parmak izlerinin posta servisinden geçerken zarfla ilgilenen kişilerden ve apartmanımın kapıcısından kaynaklandığını düşündük. Gönderen kişinin yazıya dokunmayacak kadar dikkatli olup zarfın üzerinde parmak izi bırakması pek olası görünmüyor. Yine de, parmak izleri şu anda sistemde, yani bir eşleşme bulursak, bunu elde etmiş olacağız."

Braddock masasına geri döndü, oturdu ve birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden makaleyi inceledi.

Tori sessizliğe ancak bu kadar dayanabildi: "Neden bilmiyorum ama katil bana elini uzatıyor gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Braddock, sesinde hafif bir şüphecilik vardı ve bu Tori'nin gözünden kaçmadı.

"Hadi ama Dedektif, gerçekten mi?" Tori biraz sinirlenerek sordu. "Lash'in davasıyla kız kardeşimin davasının bağlantılı olmadığını düşünemezsiniz. Ortak noktalara bir bakın. Uzak bir bölgede terk edilmiş bir araba, patlak sağ ön lastik, olayın 4 Temmuz'da gerçekleşmesi. Örüntüyü görüyorsunuz, değil mi?" diye bastırdı, sesinde küçümsemeden daha fazlası vardı.

Braddock gazeteden başını kaldırdı ve gözlerini masasının ön kenarında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş Tori'ye kilitledi.

"Yani, hadi ama, bu yirminci yıldönümü!"

"Öyle ve benzerlikler var, ancak bazı ilginç farklılıklar da var."

"Aydınlat beni."

"Jessie Hunter on yedi, Lash yirmi yedi yaşındaydı. Jessie'nin arabası Manchester'ın dışında bulundu, Lash'inki ise

buranın doğusunda bulundu. Kız kardeşiniz şerifin coşkulu kızıydı, Iowa State'e gitme planları olan hırslı bir lise öğrencisiydi, daha ciddi ve bağınaz ama aynı derecede kararlı ikiz kardeşiyle birlikte. Genevieve Lash ise tam tersine zengin, parti düşkünü, yirmi yedi yaşında, uyuşturucu geçmişi olan ve ailesinin servetiyle yaşayan Kardashian benzeri yeteneksiz bir vahşi çocuk. Kurbanların farklı olduğunu söylemek yetersiz kalır."

Tori buna inanmıyordu. "Yine de posta kutumda bununla oturuyorum."

"Katil size ilk kez mi ulaşıyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce hiç böyle küçük bir hatırlatma aldın mı?" "Hayır."

"Yani, daha önce hiç sataşmadınız, mektup göndermediniz, durup dururken telefon etmediniz, yirmi yıl boyunca hiçbir şekilde iletişim kurmadınız, öyle mi?"

"Bu doğru."

"Ne zamandır buraya gelmiyorsun? On dokuz, yirmi yıldır mı?"

"Evet."

"Yani, bunca yıldır yoktun, ama şimdi bunca zaman sonra, bunca yıl sonra biri posta kutuna bu notu bırakıyor ve bu da her şeyin bağlantılı olduğu anlamına geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evet, bu bağlantılı olabilir. Aslında herkes öyle olduğunu düşünüyor."

Tori, "Sen hariç herkes öyle düşünüyor," diye itiraz etti.

"Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi Braddock sakın bir şekilde, yemi yutmamıştı. "Ama şunu bir düşünün. Herkesin dikkatini çekmek için memleketlisi ve FBI ajanı Tori Hunter'ı kız kardeşinin kayboluşunu araştırmak üzere Manchester'a getirmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Ne hikaye ama. Hunter'ın kızıyla ilgili. Medya bunu yutacaktır. Tabii ki, o zaman kendimizi korumak için üzerine atlamamız gerekecek. Ama ya her şey bununla ilgili değilse? Şimdi bağlantılı olabilir mi? Sen

Bahse girerim. Lash'in kaybolduğu günün tam olarak hangi gün olduğunu biliyordum ve o patlak sağ ön lastiği gördüğümde bunun ne anlama gelebileceğini biliyordum. Ancak birinin o yıldönümünü başka bir nedenle kullanıyor olabileceği ihtimalini de göz ardı edemem."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, Lash'in babası zengin. Buralardaki en büyük inşaat şirketinin sahibi ve eminim kasabanın sizin Manchester Lisesi'nde okuduğunuz günlerden biraz farklı olduğu gözünüzden kaçmamıştır."

"Peki Lash'in babası ne?"

"İnsanları işinden eden acımasız bir işadımı, pek çok insanı. Belki birileri karşılık veriyordur. Ya da belki Genevieve'in kendisidir. Parti kalabalığıyla birlikte çalışıyor. Uyuşturucu kullanma geçmişi var, yüksek kaliteli darbelerden hoşlanan bazı insanlarla takıldığı biliniyor. Ya elinde bir şey varsa ve onu korumak için onu öldürdülerse ve seni buraya getirerek asıl bakmam gereken konuyu saptırmaya çalışıyorlarsa?"

"Ya da belki de az önce saydığınız tüm o saçmalıklardan ziyade, sadece bağlantılı olmasından ve *bunun* ne anlama geldiğinden korkuyorsunuzdur."

Bu Braddock'un sandalyesinden kalkmasına ve onunla burun buruna gelmesine neden oldu. Ama kadının beklediği ve tahmin ettiği gibi bağırmadı. "Korku benim sorunum değil, Ajan Hunter," diye sessizce homurdandı ve sonra onun Aşil'ine yöneldi, "ama tarafsızlık *açıkça* sizin sorununuz."

"Şimdi bir dakika bekle..."

Braddock soğukkanlılıkla, "Hayır, sen bekle," diye karşılık verdi, gözleri Tori'nin gözlerinin içine bakıyordu. "Lash ve Jessie Hunter'ın bağlantılı olup olmadıklarına dair pek çok şey var," dedi dedektif, masanın diğer tarafında olmasına rağmen Tori'ye doğru yükselerek. "Yani, birkaç bin mil uçmana rağmen, *senin* sözünle her şeyi bırakıp sadece o tavşan deliğine giremem. *Tüm* olasılıkları araştırıyorum."

"Tavşan deliği mi? *Tavşan deliği! Bu* ne cüret!" diye bağırdı Tori. "Burada kız kardeşimin katilinden bahsediyoruz."

"*Belki!*" Braddock cevap verdi. "Belki." Bir nefes aldı. "Bu senin için kişisel bir mesele. Buradaki geçmişiniz ve ailenizin geçmişi, eminim Cal'dan size bir uzlaşma sağlar. Benden de. Ve böyle bir şeyi postayla almak..." sesi kesildi. "Bunun bazı eski yaraları deştiğini tahmin edebiliyorum. Değil mi?"

Tori başını salladı.

"Ama bir şeyi hemen burada açıklığa kavuşturalım. Eğer bu şekilde davranacaksan, o çok güzel Theory açık blazer pantolon takımını, Movado saatini, Versace gözlüklerini, inci dizilerini, Jimmy Choo ince topuklu ayakkabılarını, beni ve senin küçük asi memleketindeki herkesi şaşkına çevirmek için tasarlanan tüm Miranda Priestly güç takımını alıp, hepsini ofisimden çıkarıp Amerika'nın en sevdiği havaalanı olan LaGuardia'ya giden ilk uçağa binmek isteyebilirsin."

Tori iki kez baktı. Giydiği üst düzey markaları, saati, hatta ayakkabıları bile biliyordu.

Cal ve Steak'in uyarılarına rağmen onu hafife almıştı, kendi ilk değerlendirmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Kadını topuklarının üzerine yatırmış, susturmuş ve ne söyleyeceğini bilemez hale getirmişti. Braddock sessizliği ustalıklarla doldurdu.

"Bakın, Ajan Hunter," diye başladı Braddock, koltuğuna oturup rahatlayarak gerginliği azalttı, kendi bölgesini ve otoritesini kurdu. "Bence bu iki vaka büyük olasılıkla birbiriyle bağlantılı ve bu da..." Braddock yavaşça başını salladı ve nefes verdi, "hiç de rahatlatıcı bir düşünce değil. Ve bu size sert gelse de, işin gerçeği kız kardeşiniz gideli yirmi yıl oldu. Genevieve Lash ise iki gündür. Şu anda hangi iz daha sıcak?"

Tori kendine kızgındı. Saçma sapan, lazer odaklı dedektif tamamen duygu ve öfke doluydu ve soğukkanlı mantık uygulayan adam onun kışını tekmeliyordu. *Aferin, Tori. Zekice, kızdırmaman gereken adamı kızdır,* diye düşündü.

Kendisi için kazdığı çukurdan çıkmaya başlamanın zamanı gelmişti. "Bak, bu noktada haklısın," diye kabul etti.

"Ben Üzgünüm I vardı için söyle
Bu. I yapmadıgibi yapıyor "dedi Braddock,
zeytin dalı uzatarak.

"Sanırım biraz hoşuna gitti. Yani, Miranda Priestly çekimi biraz sertti."

Braddock kıkırdadı ve omuz silkti. "Belki."

"Ancak, benim kadar açık sözlü olduğunuzda, zaman zaman bunun karşılığını beklemelisiniz," diye cevap verdi Tori bilerek, kendi zeytin dalını uzatarak. "Ayrıca haklısın, bu benim için kişisel bir mesele ve belki de tarafsızlığımı etkiliyor. Ama aynı zamanda, hâlâ yardım edebileceğimi düşünüyorum. Yardım etmek istiyorum. Yardım etmek için ölüyorum."

"Bunu kaldırabileceğinden emin misin?" "Evet," diye yanıtladı Tori.

"Eminim."

Braddock başını salladı. "Umutsuz yardım teklifinizi kabul etmezsem, yine de yardım edeceğinizi varsayıyorum, değil mi?"

Tori omuz silkti. "Evet."

Uzun boylu dedektif alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. Bir teklifte bulundu. "Bu benim davam, ben yürütürüm. Anlaştık mı?" diye sordu elini uzatarak.

"Evet," diye yanıtladı Braddock'un elini tutarak ve bir saniye daha tuttu. "Teşekkür ederim."

Bölge savaşının sona ermesiyle Braddock, Tori'ye misafir koltuğuna oturmasını işaret etti ve o da oturdu. "Şimdi, bu noktada bu olayın artık bir kayıp vakası *değil*, bir cinayet olduğunu düşünüyorum."

"Siz arabayı bulduğunuzda o ölmüştü."

Braddock başını Tori'nin arkasındaki koridora doğru eğerek, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Bu insanlar Lash'in ailesi. Steak ve ortağı Sheryl Eggleston..."

"Biftek ve... Eggleston?" Tori sordu.

"Evet," diye gülümsedi Braddock, "Biliyorum, Biftek ve Yumurta. Her neyse, Lash'in arkadaşlarıyla yeniden görüşüyorlar ve ben de ailesiyle bir kez daha görüşeceğim. İstersen izleyebilirsin. Elimizdeki kanıtlar, ki dürüst olmak gerekirse

üzölerek söylüyorum, bakmakta özgürsünüz. Sheila?" Braddock bağırarak kapıdan çıktı. Bir süre sonra Tori'nin liseden kendisinden üç yıl önce mezun olan Sheila Cassidy olarak tanıdığı bir kadın ofise girdi.

"Tori, binada olduğunu duydum."

"Selam, Sheila."

Braddock, "Güzel, siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedi. "Sheila, Tori'ye Lash ve kız kardeşinin davasıyla ilgili her şeye erişimi olan bir bilgisayar ayarlayabilir misin? Bir süre bize yardımcı olacak."

Sheila ona bir bilgisayar ayarlamaya çalışırken, Tori sözünü tuttu ve Cal'i görmeye gitti.

Shepard İlçesi Şerifi Cal Lund babasının en iyi arkadaşı ve ikinci adamıydı. Koca Jim öldüğünde görevi o devralmıştı. Tori'nin anne ve babası tek çocuktu. Sonuç olarak, babası öldüğünde sırtını dayayabileceği başka bir ailesi ya da akrabası yoktu. Sahip olduğu tek şey Cal ve karısı Lucy'ydı.

Cal, Tori'nin babasını gömmesine, evi satmasına, hayat sigortasını tahsil etmesine yardım etti ve hatta babasının cenazesinden sonra Boston'a geri döndüğünde onu Twin Cities'deki havaalanına götürdü. En son ayrıldığında Cal'in onu son kez göreceğini düşündüğünden şüpheliydi, ta ki şimdiye kadar. Ona yetişmek için biraz zaman harcadı. Cal'ın üç çocuğu artık büyümüş ve başka yerlerde yaşamaya başlamıştı. "Bugünlerde sadece Lucy ve ben varız," dedi. "İki yıl önce yeniden seçildim. Sanırım bu benim son dönemim. Bundan sonra kışın Tucson'da, yazın da burada göl kenarında olacağım."

"Kulağa iyi bir hayat gibi geliyor, Cal."

Cal onun kariyerini uzaktan ilgiyle takip ettiğini söyledi. "Komik olsa da, buralarda kimse senin kolluk kuvvetlerine girdiğini bilmiyor gibiydi. Ben de tesadüfen

Bunu öğrenmek için adınızın bir kez manşetlerde yer alması gerekir." Nazik bir alaydı.

"Buradan *kimseyle* iletişim kurmadım, Cal." "Kimseyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Yine de seninle ve Lucy ile iletişim halinde olmalıydım. Bunu yapmadığım için çok üzgünüm. Sadece..." sesi kesildi ve yere baktı.

"Anlıyorum."

"Geri dönmeyi hiç planlamadım mı bilmiyorum ama başlangıçta bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Birkaç yıl sonra kendimi işime o kadar kaptırmıştım ki bir süre sonra yapmamak daha kolay geldi ve bu düşünce aklımdan uçup gitti. En azından düne kadar."

Cal sadece başını salladı, Manchester'da onun için acıdan başka bir şey olmadığını biliyordu. "Şerif gurur duyardı Victoria, gerçekten gurur duyardı. Umarım bunu biliyordur. Ve," diye ekledi tuhaf bir gülümsemeyle, "her zaman milyonlarca soru soran kızının bir FBI ajanı olması onu eğlendirirdi, hem de *çok eğlendirirdi*."

İkisi birkaç dakika daha sohbet etti ve Tori uygun bir zaman olursa akşam yemeğine geleceğine söz verdi. Cal son bir uyarıda bulunduğu Tori nihayet soruşturmaya başlamak için hevesle ofisten çıkmaya yöneldi. "Buradaki herkesle irtibatı kesmiş olabilirsin ama birileri seni takip ediyor. Arkanı kolla."

Tori Cal'ın ofisinden çıktıktan sonra Sheila onun için bir ziyaretçi rozeti hazırlattı. "Will birinci sorgu odasında. Kabinden izleyebilirsiniz," diye işaret etti Sheila, içinde bilgisayar monitörü ve kayıt ekipmanı olan bir dolap bulunan dar bir odanın kapısını açarken. Tori küçük odaya girip tek yönlü aynanın arkasında dururken rozetini ceketinin cebine taktı. Braddock ve başka bir dedektif Lash'in ailesiyle görüşüyordu. Yoksa tam tersi miydi?

"Kahretsin, Braddock, kızım nerede?"

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz efendim..."

"Beni sorguluyormuşsun gibi geliyor... bizi. Dışarıda deli bir adam kızımı kaçırdı. Ve deli bir adam yirmi yıl önce aynı gün Hunter'ın kızını kaçırdı. Odaklanman gereken şey bu değil mi?"

"Bu bağlantıyı kuvvetle düşünüyoruz ve soruşturmamıza katılan bu davada çok bilgili biri var. Ancak iki dava arasında bir bağlantı olmama ihtimalinin de olduğunu düşünüyorum ve yirmi yıllık bir faili meçhul davayla bağlantıdan daha taze olabilecek diğer olasılıkları eleyebilmem gerekiyor. Dolayısıyla, bu sorgulama hattını takip etmemin nedeni, evet, dışarıda bir katilimiz olabilir ya da o çılgın birinin sizinle bir tür sorunu olabilir."

"Bu ne anlama geliyor?"

Braddock sakince, "Bu," diye cevap verdi, "bulunduğunuz yere muhtemelen yol boyunca birkaç düşman edinmeden gelmediğiniz anlamına geliyor. Genevieve'in kayboluşunun Jessie Hunter'ın kayboluşuyla bağlantılı olup olmadığını araştırıyoruz. Ama aynı zamanda Genevieve'in başına gelenlerin sizinle, işinizle ya da karışmış olabileceği her neyse onunla bir ilgisi olup olmadığına da bakıyoruz. Her şeye bakıyoruz."

"Bunun benim işimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Jerry Lash savunmaya geçti. "Bunun benim nasıl iş yaptığımla bir ilgisi olduğunu mu? Ne biçim bir soru bu? Bizi bir tür sorgulamaya tabi tutmak yerine zamanınızı kızımı bulmak için harcamanız gerektiğini düşünmüyor musunuz Dedektif?"

"Jerry, bence dedektif sadece işini yapıyor," diye araya girdi Dorothy Lash sakince, kocasının koluna uzanarak. "Yardım etmeye çalışıyor."

"Görünüşe göre orospu çocuğu peşimden geliyor!"

Peşimizden geliyorlar!"

Braddock kalemini bıraktı ve öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, ellerini hafifçe kavuşturdu ve Jerry Lash'e bakarak, "Bay Lash, peşinizden gelmiyorum ya da sizi suçlamıyorum. Bu senin hatan değil. Ben sadece sizin

Kızım ve ben her ihtimali değerlendiriyoruz ama ikinize karşı da dürüst olayım. Genevieve en son altmış iki saat önce görüldü. Arabası ıssız bir yerde terk edilmiş halde bulundu ve arabayı bulduğumuzda on bir-on iki saattir kayıptı. Elimize geçen her olası ipucunu araştırıyoruz ama dürüst olmak gerekirse şu anda çok az umut verici ipucu var."

Aklıma bir tane geliyor, diye düşündü Tori gözlem odasından izlerken, varlığını ve onu eve neyin getirdiğini düşünüyordu ama Braddock'un nereye gittiğini ve bunu neden yaptığını da anlıyordu. Eleme süreci.

"Kızım geri gelmeyecek, değil mi?" Jerry Lash doğrudan Braddock'a sordu.

Tori yüzünü buruşturdu, "*Hayır, değil*" diye düşündü.

Braddock kaçamak bir ifadeyle, "Umudumuzu kaybetmemeliyiz," diye cevap verdi. "Sen de cevaplar istiyorsun, ben de istiyorum ve onları elde edene kadar durmayacağım. Yaptığım şeyi bu yüzden yapıyorum. Tekrar soruyorum, birlikte iş yaptığınız ve benim de bakmam gereken biri var mı?"

"İşime, mali durumuma, anlaşmalarıma, istediğiniz her şeye bakabilirsiniz. Defterlerim ve kayıtlarım size açık, hiçbir kısıtlama yok. Adamlarını gönder ama..." Baba yavaşça başını salladı ve kızının gittiğini fark etti. "İş hayatında sert oynarım, Dedektif. Her zaman oynadım. Bu fasulye torbası değil, inşaat. Bir şeyler kırılır, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Bu insanlardan bazılarının ellerine fırsat geçse kafamı koparacaklarından hiç şüphem yok ama misilleme olarak kızımın peşine düşmek? Bunu anlayamıyorum."

Braddock, "Tecrübelerime göre, insanlar birine çok para kaptırdıklarında, işlerinden olduklarında, iflas ettiklerinde, soyulduklarını ya da dolandırıldıklarını düşündüklerinde, ödeşmekten başka bir şey istemiyorlar," diye uyarıyor. "Ve genellikle insanların bu süreçte acı çektiğini ve zihinsel ve duygusal olarak yıkıma uğradığını görmek isterler.

öyleydiler. Bir ebeveyne çocuklarının peşinden gitmekten daha fazla acı çektirmenin başka ne yolu olabilir?"

"Bunun gerçekten benim yaptığım bir şeyle ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Öğrenmenin tek bir yolu var."

Sheila kafasını gözlem odasına uzattı. "Tori, masanı hazırladım." Tori'yi köşedeki bir odacığa götürdü. "Burası sana biraz mahremiyet sağlayacaktır. Bu sayfada bilgisayara nasıl erişeceğin ve şifre oluşturacağın açıklanıyor ve bu dosyada da dava kanıtlarını, notları, raporları ve diğer şeyleri bulabilirsin."

"Peki ya fiziksel kanıtlar?"

"Şu anda Bemidji'deki BCA adli tıp laboratuvarında bulunan arabadan başka bir şey yok."

"Araba hakkında adli tıp raporu hazırlandı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Sheila. "Raporu her an bekleyebilir."

Tori çalışma masasına oturdu, bilgisayara giriş yaptı ve dava dosyasını incelemeye başladı. İlk işi arabanın fotoğraflarını incelemek oldu. Bunu yaparken elinde olmadan Jessie'yi ve 48 numaralı ilçe yolunda sağ ön lastiği patlayan arabalarını düşündü. Lash'in arabası ürkütücü bir şekilde benzer görünüyordu, bankette sağa doğru yatmıştı ama başka bir hasar yoktu. Dava notlarına göre Lash yedek lastiğe ulaşmaya çalışmamış. Jessie de öyle. Lash'in arabası boştu, içinde çanta ya da başka bir kişisel eşya yoktu. Jessie'de de durum aynıydı.

Aldığı not akıldan *çıkmayacak* kadar doğruydı: *Tanıdık gelecek.*

Hepsi öyleydi.

Farklı olan tek şey cep telefonunun varlığıydı. 1999'da ne Jessie'nin ne de Tori'nin cep telefonu vardı. Aslında Tori üniversitenin ilk yılına kadar cep telefonu almamıştı. Ancak, Lash'in bir cep telefonu vardı, bu yüzden Lash'in bir telefon görüşmesi yapmamış olması Tori'ye ilginç geldi. Telefonu bulunamamıştı ve telefon şirketi kayıtlarında en son

İlçe Yolu 163. Son mesaj aktivitesi Kelly Orville adlı bir arkadaştan gelen ve Genevieve'in nerede olduğunu soran zararsız bir mesajdı. Tek kelimelik bir cevap vardı: *Mannion's*.

Mannion's On the Lake.

Eskiden burası çevredeki birkaç restorandan biriydi. Kasabaya gelirken gördüğü kadarıyla artık büyük bir rekabet vardı.

Tori, Mannion'un güvenlik kamerası görüntülerinin olduğu dosyaya tıkladı. Siyah beyaz güvenlik kamerası görüntülerine alışması biraz zaman aldı. Mannion's'ın olması gereken yer olduğu açıktı. Tıklım tıklımdı ve insanların hareket edebileceği neredeyse hiç yer yoktu.

İkisi restoranın köşelerinde, diğer ikisi de bar alanında olmak üzere dört güvenlik kamerası vardı: Biri barın ucunda yüksekte, diğeri de barın karşısındaki duvardan odanın öbür ucundaki bara bakıyordu. Bir ya da iki dakika sonra barın ucundaki kameradan gelen görüntüde Lash'i buldu. Barın uzak köşesindeki bir grup insanın arasına karışmıştı.

Bir an sonra eski bir arkadaşını tanıdığına yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Eddie."

Eddie Mannion aynı uzak köşede başka bir adamla oturuyordu ve birkaç dakikalık gözlemden sonra Tori onun liseden tanıdığı Gunther Brule olduğunu düşündü. Bir ara yanlarından geçen Kyle Mannion da bir süre sohbet ettikten sonra Jeff Warner da Eddie ve Gunther ile birkaç dakika durduktan sonra oradan uzaklaştı.

"Eski ev haftası," diye mırıldandı Tori, yorulmadan önce görüntüleri bir süre daha izlerken.

Tori, Lash'in arkadaşlarının yeniden sorgulandığını biliyordu. Steak ve ortağı Dedektif Sheryl Eggleston'ın sorgulamalarını izlemek için başka bir gözlem kabinine geçti.

Birkaç saat boyunca sorgulanmak üzere gelen insanların geçit törenini izledi. Steak ve Eggs sorguya çekmekte başarılı olsalar da, hepsinde tatmin edici olmayan bir düzen vardı. Çoğu insan tıpkı yirmi yıl önce kendisi ve kız kardeşi gibi Manchester şehir merkezindeki partiye katılmıştı. Lash ve küçük arkadaş grubu sonunda Mannion'a doğru yola ıktı. Herkes çok içmişti. Çoğu saat on iki ya da on iki buçuk gibi ayrıldı ve Genevieve ile Tessie Joyner onlar ayrıldığında hâlâ oradaydı. Kimse herhangi bir alarm ya da endişeye neden olacak bir şey fark etmemiştı. Bir kişinin dediği gibi, "Burası her zamanki meknımız. Herkes herkesi tanır. Hafta sonu ya da tatil günlerinde Mannion'daki tipik kalabalıktı."

Görüşme odasına gelen son iki kişi Genevieve'in arkadaşları Tessie Joyner ve Sarah Mueller'di. Steak ve Eggleston onlarla birlikte tatbikatın üzerinden tekrar geçtiler ve cevaplar artık ezberlenmiş gibiydi. Kendilerini endişelendirecek bir şey ya da kimse görmemişlerdi. Parti yapıyorlardı ve iyi vakit geçiriyorlardı. Her şey normaldi.

"Her zamanki gibi," dedi Tessie. "Olağandışı bir şey yoktu. Gen beni ailemin kulübesine götürdü, ertesı gün için planlar yaptık, iyi geceler diledik ve hepsi bu kadar. Her zamanki gibi. Her şey normaldi."

"Hayır, değildi!" Biftek sandalyesine sertçe otururken sinirli bir şekilde havladı. "Normal değildi. Aynı değildi, Tessie."

"O gitti. Genevieve gitti. *Gitti!* Siz ikiniz bütün gece onunlaydınız," diye bağırdı Eggleston, aynı derecede sinirlenmiş bir halde. "Onunla en çok siz ikiniz birlikteydiniz ve bize verecek bir şeyiniz yok mu?"

Steak elini masaya vurarak, "Hadi ama," diye bastırdı. "Seni şaşırtan bir şey olmadı mı? Sıra dışı bir şey olmadı mı? Garip, anormal, alışılmadık bir şey olmadı mı? Etrafta dolaşan, tanımadığınız ya da sizi duraksatan biri yok muydu? Olay f a l a n yok mu? Ben gördüm."

Mannion'un güvenlik kamerası kayıtlarına göre Genevieve dikkat çekecek şekilde giyinmişti ve siz bana bir ya da iki erkeğin ona yaklaşıp zaman geçirmeye çalışmadığını mı söylüyorsunuz?"

Tessie ısrarla, "Size söylüyorum, hiçbir şey yoktu, olağandışı bir şey yoktu," diye cevap verdi. "Yardım etmek istiyorum ama _."

Sarah, Tessie'ye bakarak, "Şey, bir şey vardı," dedi. "Gen'i kışından çimdikleyen adam."

"Pfft. Bu her zaman olur," diye karşılık verdi Tessie küçümseyici bir el sallayarak.

"Kimdi o?" Eggleston sordu.

"Eddie Mannion'ın yanında oturan adamdı. Adı neydi?" Tessie ismi düşünmeye çalışarak, "Neydi adı?" dedi.

"Gunther Brule," diye mırıldandı Tori ve tek yönlü aynaya hafifçe vurdu. Steak şaşkınlıkla arkasını döndü, kimsenin onu izlediğini bilmiyordu. Tori'yi koridorda bulmak için odadan çıktı.

Tori, "Üzgünüm, daha önce güvenlik kamerası görüntülerini izliyordum," diye açıkladı. "Eddie, Gunther Brule'nin yanında oturuyordu."

"Hmpf," diye homurdandı Steak. "Bunu onlarla birlikte deneyeceğim."

Steak görüşme odasına geri döndü. "Gunther Brule."

"Evet!" Sarah Steak'i göstererek cevap verdi. "Onun adı buydu."

"Peki ondan sonra ne oldu? Genevieve'i kışından çimdikledikten sonra."

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Tessie. "Yani, Gen arkasını döndü, ona baktı ve biraz kırılmış gibi davrandı ama Eddie Mannion araya girdi. Kyle da öyle yaptı. Başka bir şey olmadan, Kyle ve Eddie Gunther'i her neyse götürdüler ve hepsi bu kadar. Bir dakikadan kısa sürede bitti. Önemli bir şey değildi, Brule denen adam çok sarhoştı."

"Peki bu ne zaman oldu?" Eggleston sordu.

"Bilmiyorum, belki on buçuk ya da on bir, oralarda bir yerde. Olaydan sonra uzun bir süre oradaydık. O kadar da büyük bir olay değildi."

Steak ve Eggleston, Joyner ve Mueller ile işlerini bitirip onları bıraktılar. İki kadın gittikten sonra koridorda Tori ile karşılaştılar. Steak ortağına baktı, tatmin olmamıştı, yorgun yüzünü eliyle sildi, "Bütün günü orada geçirdik ve elimize geçen en iyi şey sarhoş bir Gunther Brule'ün Lash'i kışından çimdiklemesi idi. Müthiş, lanet olası müthiş. Bununla ne yapmamız gerekiyor?"

Üçü birlikte koridordan Braddock'un ofisine doğru yürüdüler. Will masasında oturmuş bir rapor okuyordu. Dedektiflerinin yaptığı görüşmelerin özetini dinledi. Yorgunlukları bir yana, yaşadıkları kızgınlığı ve hayal kırıklığını paylaşıyordu. Steak ve Eggleston'a, "Bakın, siz ikiniz Pazar gününden beri neredeyse hiç eve gelmediniz," dedi. "Bu makul bir saat. Evinize gidin, ailelerinizi görün, akşam yemeğinizi yiyin ve sabah ilk iş olarak geri dönelim."

Tori'nin gidecek bir yeri olmadığı için oyalandı ve Braddock'un masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Şimdi tüm kutuları işaretledin mi? Kontrol listesini tamamladınız mı?" diye sordu, bir yandan da tırnaklarını misafir koltuğunun koluna ritmik bir şekilde vuruyordu.

Braddock bu ses tonundan hoşlanmamıştı, elindeki kâğıtların üzerinden kısık gözlerle ona bakıyordu. Ama aynı zamanda karşısında yirmi yıldır acı çeken bir kurbanın oturduğunu da anlıyordu. Tori Hunter yardım etmek isteyen biriydi ve belli bir uzmanlığı vardı, motivasyondan bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu açıdan bakınca, kendi kendine, *onun yerinde olsaydım ben de çok sabırsız olurdum*, diye düşündü. Bunun yerine masasının sağ çekmecesine baktı ve "Ajan Hunter, bir yumruğa gerçekten ihtiyacım var, ya siz?" diye sordu.

"Uh...evet, tabi."

"Burbon olur mu?"

"Evet, kesinlikle." Şarabın yanında burbon genellikle tercih ettiği içkilerden biriydi. Aileden geliyordu; şerif viski içerdi.

"Bana bir iyilik yap. Cezvenin yanındaki raftan iki kahve fincanı al ve kapıyı kapat. *StarTribune* muhabirinin biri etrafı gözetliyor ve en son ihtiyacım olan şey ofisimde içerken fotoğrafımı çekmesi."

Tori geri döndüğünde Braddock'un masasının çekmecesinden bir şişe Knob Creek çıkardığını gördü.

Her ikisi de kahve fincanlarından içtiler. Braddock sandalyesinde arkasına yaslandı, nefes verdi ve gözlerini kapattı.

Tori, her sessizliği rahatsız edici bulan biri olarak, "Ee?" diye başladı.

"Ajan Hunter, ben..."

"Bana Tori de."

"Tamam, Tori, bana Will de. Soruşturmamı kız kardeşinin davasını da *kapsayacak* şekilde genişletmeye hazırım ama bunun sebebi sen ya da senin küçük sözlü sataşmaların değil."

"O zaman neden?"

Braddock sandalyesinde doğrulup okumakta olduğu dosyaya ve rapora uzanarak, "Bu öğleden sonra neredeyse hiçbir şey çıkmadığı için," diye cevap verdi, "Lash'in arabası için BCA adli tıp raporu elimde."

"Ne yazıyor?"

"Genevieve Lash'in lastiği patlamış ve kurcalanmış, özellikle de sağ ön lastiğin iç tarafındaki jantın yakınında yeni bir delik açılmış."

"İçeriden mi?"

"Evet. Bunu her kim yaptıysa yere yatıp arabanın altına girmesi ve lastiğin içini delmesi gerekirdi. Delik pürüzsüzdü, sert bir delinme yarası değildi. Kasten yapılmış, muhtemelen bir bıçakla, çok güçlü bir bıçakla."

Braddock masasındaki daha yıpranmış bir başka dosyaya uzandı. Onu açtı ve bazı sayfaları çevirdi.

"Şimdi, kız kardeşinizin arabasındaki delinme yarası sağ ön lastikteydi, hemen dış taraftaydı, bu arada, o gece Manchester'da lastiklerde bulunan diğer beş delinme yarası gibi. Altı araba da o gece Manchester şehir merkezindeydi. O zaman bunun bir eşek şakası olduğu düşünülmüştü."

"Davayı biliyorsun o zaman."

Braddock viskisinden bir yudum alarak, "Senin gibi değil," diye cevap verdi. "Ama uzun zamandır buraya gelmediğini biliyorum. Bu kasabaya o davanın anısı musallat olmuş durumda. Manchester'ı bilirsiniz, Avcı Kız'ın kaybolduğu yer. Burada ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, haberler ne kadar olumlu olursa olsun, o dava kimsenin hafızasından silinmiyor. Manchester ve o dava ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı ve şimdi kasaba bunu tekrar yaşamak zorunda kalacak."

"Sadece onlar değil."

"Hayır, değiller ama oraya geri dönme zamanı geldi. Beş yıldır bu işi yapıyorum ve son birkaç gece de dahil olmak üzere birkaç kez bu dava dosyasını gözden geçirdim, başkalarının bulamadığı bir şeyi bulabilir miyim ya da görebilir miyim ya da o zaman alakalı görünmeyen ama şimdi alakalı olan bir kanıt parçası var mı diye baktım. Bir parça da lastiklerin kurcalandığının doğrulanması. Bence bu ve bana gösterdiğiniz gazete kupürü davaları birbirine bağlıyor. Bu bana bağlantılı olduklarını söylüyor ama ben hala nedenini merak ediyorum?"

"Neden şimdi? Neden Lash? Neden benimle iletişime geçtin?"

"Evet, hepsi ama özellikle Lash. O rastgele değildi. Arabasına sabotaj yapıldı. Hedef alınmıştı. Neden? Bir sebebi var. Şu anda içimi kemiren şey bu."

"Ne zaman başlıyoruz?"

"Sabah ilk iş," diye yanıtladı Braddock. " on bir yaşındaki oğlumu üç gündür görmedim."

eve gidip ona kocaman sarılma ihtiyacı hissediyorum."

BÖLÜM 7

"ZAMAN YARATACAĞIM."

Tori şehir merkezinin kıyısındaki Radisson'a giriş yaptı. Yerleştikten ve oda servisinden hızlıca bir salata yedikten sonra yatağa bağdaş kurup dizüstü bilgisayarını açtı ve ardından kız kardeşinin davasının dosyasını açtı. Cal Lund'un yazılı raporlarından birini okurken kapı hafifçe çalındı. Tori, Cal'ın uyarısını dikkate alarak silahına uzandı, dikkatle kapıya yaklaştı ve gözetleme deliğinden dışarı baktı. Çenesi düştü. "Olamaz." Kapıyı açtığı anda üç kişinin beklediğini gördü.

"Aman Tanrım, bu sensin!" Lizzy Cowger öne atılarak haykırdı ve sersemlemiş Tori daha tepki veremeden onu kucakladı. Corinne Whitworth hemen kucaklaşmak için onlara katılırken, Jeff Warner kollarını kavuşturmuş ve sırtarak geride durdu.

"Şehirde olduğunuzu duyduk!" Corinne mutlulukla ağladı.

"Haber hızlı yayılıyor," Tori cevap verdi, kendine geldi

soğukkanlılık. "Steak'in herkese haber verdiğini varsayıyorum."

Warner sinisi bir gülümsemeyle, "Gizli bir mesaj gitmiş olabilir," diye cevap verdi. "Seni görmek güzel, Tor."

"Sizi de görmek güzel, hepinizi." "Burada olmanızın sebebi-"

"Lash'in ortadan kaybolması. Evet, çalışmak için buradayım ve..." Warner elini kaldırarak, "Tori," dedi. "İlk seferinde

Her ayın Salı gecesi, mezun olan sınıfımızdan hala burada kalanlar - ki aslında oldukça az kişiyiz - caddenin hemen aşağısındaki Steamboat Bay Tap Room'da buluşuyoruz. Şu anda birçoğumuz orada. Gelin ve bize katılın."

Tori isteksizce yatağının üzerindeki dizüstü bilgisayara bakarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Eve geliş amacı kimseyle yeniden bağlantı kurmak değildi ama hızlıca düşününce bunun gerçekçi olmadığını fark etti. Cal ve Steak'i çoktan görmüştü. Dönüşü haber verilmeden geçmeyecekti. Ve tam önünde duran bu insanlar onun arkadaşlarıydı, hatırlayabildiği kadar uzun süredir iyi arkadaşlarıydı. Onları gördüğü için mutluydu ama bu sıcak karşılama onu biraz şaşırtmıştı. Herkes böyle hisseder miydi? "Çok uzun zamandır dönmedim. İnsanlar muhtemelen onları terk etmişim gibi hissediyordur."

Lizzy, "Sanırım herkes neden gittiğini anlıyor, Tori," dedi.

Corinne, "Hepimiz buraya yeniden bir araya gelmek ya da buna benzer bir şey için gelmediğini biliyoruz," diye ekledikten sonra Tori'nin sağ koluna uzandı. "Ama buradasın ve seni çok uzun zamandır görmemiştik."

Liz kollarını Tori'nin sol koluna dolayarak, "Seni görmek de çok güzel," diye ekledi. "Herkesi görmeye gel, kısa bir süreliğine bile olsa, sadece merhaba demek için."

"Hepsi burada olduğumu biliyor mu?"

Warner başını salladı. "Steak sadece Lizzy ve Corinne'e mesaj attı ve onlar da benim gelmemi sağladılar, yani büyük bir sürpriz olacak ve bunlar *her zaman* eğlencelidir. Ne dersiniz?"

Tori iç çekti. Bu insanlara gerçekten hayır diyemezdi. "Tamam. Bir tane için geleceğim."

Musluk odasına dört blokluk bir yürüyüş mesafesi vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, eski duyguların, sıcak hislerin bilincine sızması sadece bir blok sürdü. Eski arkadaş grubu hakkında sorular sormaya başladı ve Lizzy ile Corinne hevesle tüm ayrıntıları, kimin kiminle evlendiğini, kimin boşandığını, kimin çocuk sahibi olduğunu, kimin nerede ne yaptığını anlattılar.

"İşte geldik," diye duyurdu Jeff, kapının koluna uzanıp Tori'ye bakarak. "Hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

Warner kapıyı açarak, "Çok geç," diye cevap verdi.

Dördü içeri girdi. Tori hemen tanıdık yüzler gördü. Bir süre sonra Corinne, Liz ve Jeff'in yanındaki dördüncü kişinin kim olduğunu merak eden birkaç bakışla karşılaştı. Sonra içlerinden biri, bir başka eski yakın arkadaşı, uzun uzun baktı ve sonra gözleri tanıyarak kocaman oldu ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Tori? *Tori!*" Mickey Webb çığlık atarak ona doğru koştu. "*Aman Tanrım. Bu sensin, gerçekten sensin!*" Mickey kocaman bir gülümsemeye haykırarak Tori'yi sımsıcak bir şekilde kucakladı ve tereddütlü bir anın ardından Tori de ona mutlulukla karşılık verdi.

"Hey Mick, nasılsın kızım?"

Bu, sonraki on dakika boyunca, hepsi de onu görmekten mutlu olan ve evine hoş geldin diyen eski arkadaşları ve sınıf arkadaşları arasında ilerlerken tekrar tekrar yaşandı.

Eski ekiplerinden bu kadar çok kişinin hâlâ birlikte takılıyor olması onu şaşırtmıştı. Üç saat kaldı ve eski arkadaşlarıyla yeniden bağlantı kurarken birkaç yerel mikro biranın tadına bakmayı bile başardı. Kasabanın bu kadar büyümüş olmasından duyduğu şaşkınlığı herkese ifade etti.

Mickey, "Şuradakiler Mannion'lar ve Jeff," diye açıkladı.

"Gerçekten mi? Yani, Mannion'lar sadece restorana sahip değiller mi?"

Mickey güldü. "*Aman Tanrım, uzun zamandır yoktun. Kyle Mannion şehrin dışında büyük bir insansız hava aracı işi kurdu ve bu işi destekleyen, tedarik eden ya da dağıtımını yapan bir sürü işletmenin sahibi. Manchester Eyalet Üniversitesi'nin büyük bir bağışçısı ve orada bir mühendislik programını finanse etti, böylece mezunlar onun işlerine yönlendiriliyor. Ayrıca, bu programda okuyan çocukların iş fikirlerini de finanse ediyor, yani sadece büyümekle kalmıyoruz, aynı zamanda büyüme genç, dolayısıyla uzun ömürlü olacak. Şu anda Mannion'lar milyarder ve şirket halka açıldı.*"

"Peki ya Eddie? Onu bu gece burada görmedim."

"Genelde öyledir ama sanırım iş için şehir dışında. Kaçırıldığı için üzülecektir. Eddie, Mannion restoran işlerini yürütüyor. Burada sadece Mannion's On the Lake yok. Orta Batı'nın her yerinde Mannion restoranları var ve Eddie hepsini işletiyor. Sanırım catering ve tedarik işleri de var ve üniversitede geliştirdikleri bir ağırlama yönetimi programı da var."

"Ya Jeff? Onun hikayesi ne? Buraya gelirken ona sormadım."

"Kyle ve Eddie'nin ve tüm şirketlerinin avukatı. Kasabada ulusal bir hukuk firmasıyla birleştirdiği bir hukuk firması var, üç ya da dört yıl önce olmalı. Tıpkı Kyle'da olduğu gibi, kasabada bir işiniz varsa, işlerinizi halletmek için onun şirketiyle çalışırsınız."

"Böyle bir başarıya sahip olmak için hepsi çok... genç."

"Öyleler ama buralarda gerçekten öncülük ettiler. Eskiden gerçek alışveriş seçenekleri için Twin Cities'e hatta St. Cloud'a gitmem gerekirdi. Şimdi ise caddenin aşağısına kadar gidebiliyorum. Bu harika bir şey."

Parti sona ermeye ve insanlar ayrılmaya başladığında, Tori orada olmayan ama görmek istediği birkaç kişi olduğunu fark etti. Corinne ve Lizzy ile bir küçük bira daha içmeye karar verdi.

"Jason Rushton bugünlerde nerede?"

Lizzy gülümseyerek, "Onu sormanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum," diye cevap verdi. "Denver'da yaşıyor. Evli ve iki çocuğu var. Sanırım bir bankacı, bir tür başkan yardımcısı, iyi bir hayat yaşıyor."

"Peki Katy nerede? Ona ne oldu, hala burada mı yaşıyor?"

Hem Liz'in hem de Corinne'in gülümsemeleri buharlaştı.

"Ne?" Tori ihtiyatla sordu. "Katy'ye ne oldu?"

"Kasaba hakkında gerçekten hiçbir şey b i l m i y o r s u n , değil mi?" Corinne sordu.

Tori başını salladı. "Bana Katy'den bahset."

"Hâlâ burada yaşıyor," diye yanıtladı Lizzy, "ama onu hiç görmüyoruz."

"Neden olmasın?"

Corinne ve Lizzy rahatsız bir bakış attılar. "Sorun nedir kızlar? Katy'nin nesi var?"

Corinne Lizzy'ye bakarak, "Söyle ona," dedi. "Bunu bilmesi gerekir."

"Bana neyi anlatacaksın? Neyi bilmem gerektiğini?"

"Katy hâlâ burada, annesiyle birlikte gölün kuzeydoğusundaki aynı evde yaşıyor. Ama o bir

-"-Kapan."

"İçine kapanık biri mi?"

"O neredeyse asla yapraklar ve ev," Liz açıkladı. "Yıllardır görmedi."

"Neden?"

"Sanırım...şey, sanırım her şey Jessie'nin kaybolduğu zamana dayanıyor...bu onu zaman içinde yavaş yavaş etkiledi. Herkesten uzaklaştı, sonra dışarı çıkmaktan, sonra evden çıkmaktan, sonra da hemen hemen her şeyden korkmaya başladı."

Corinne, "Onu dışarı çıkarmaya çalışmadığımızdan değil," diye ekledi. "Cep telefonu numarası bende var ve zaman zaman ona mesaj gönderiyorum ama asla cevap vermiyor."

Lizzy, "Çıkıp çıkmayacağını görmek için yıllarca oraya gitmeye çalıştım ama bir türlü gitmiyor," diye ekledi. "O gerçekten kendisinin bir kabuğu ve bunu söylemekten nefret ediyorum."

"Ne diyeyim?" Tori bastırdı. "Sanırım çıldırdı."

"Gidip onu görmelisin," dedi Corrine. "Eğer vaktin varsa."

"Zaman ayıracağım."

Tori Hunter geri dönmüştü.

Arabasının koltuğunda alçakta otururken, Tori ve iki arkadaşının gülerек, gülümseyerek ve mutlu görünerek musluk odasından çıkışlarını izledi.

"Vay, vay, vay. Bunca yıldan sonra arkadaşlarıyla eski günlere döndün, değil mi?" diye mırıldandı heyecanla. "İlginç."

Tori Hunter son bir kez sarıldıktan sonra iki arkadaşına el sallarken, sağ elini direksiyonun üzerine koymuş, kayıtsızca onları izliyordu. Onlar kendi arabalarına doğru yürümeyi bitirirken nöbet tuttu. Tori her ikisinin de araçlarına binmelerini, motorlarını çalıştırmalarını, ışıkları yakmalarını ve güvenli bir şekilde uzaklaşmalarını izledi. Ancak o zaman arkasını döndü ve ters yöne doğru yürümeye başladı. Kadının Lake Drive'ın kuzey tarafındaki kaldırım boyunca hızlı adımlarla ilerleyişini izledi.

Radisson'dan bir blok ötede arabasını çalıştırdı, dikiz aynasını kontrol etti ve Lake Drive boyunca çekildi. Doğuya doğru ilerleyerek aradaki mesafeyi kapattı ve kadının hareketlerini inceledi. Amaçlı adımları ve dik duruşu vardı, at kuyruğu zıplıyordu. Çoğu kişi onun ufak tefek, çekici bir kadın olduğunu düşünürdü ama o daha iyi biliyordu. O küçük bedeninde içinde sarmal bir silah vardı.

Bir kavşaktan geçerken arkasında biri olup olmadığını kontrol etmek istercesine arkasına baktı. Tehdit olarak algılanmayacak kadar uzaktaydı ama içinde bariz bir temkinlilik vardı. Dışarıda bir yerde birilerinin onu Manchester'da istediğini biliyordu ve tedbiri elden bırakmıyordu.

"Tetikte olmalısın," diye mırıldandı. "Artık New York'ta değilsin, Tori."

Artık burada olduğuna göre, buluşacakları, yüz yüze gelecekleri, Tori Hunter'ın kız kardeşinin katilinin gözlerinin içine bakabileceği bir zaman ve yer olmasını umuyordu. Bu gece, o gece değildi. Zamanlama doğru değildi.

Daha yapılacak çok şey vardı.

BÖLÜM 8

"SADECE BU DA DEĞİL, ONA GÜVENDİLER."

Tori erkenden uyandı, bilgisayarındaki yerel patika haritalarını hızla taradı ve H-4'ün doğu yakasını takip ederek şehrin kuzeyine giden bir patika belirledi. Güneşin doğuşuyla birlikte, kan dolaşımını hızlandırmak ve beklenmedik bir şekilde bira içtiği gecenin toksinlerinden vücudunu arındırmak için altı millik tempolu bir koşuya çıktı.

Koşudan sonra duş aldı ve daha rahat bir şekilde açık mavi bir blazer ceket ve bluz ile koyu gri bir pantolon giydi. Starbucks'tan aldığı iki koyu kavrulmuş kahve ve iki kahvaltı sandviçiyle sabah yediyi biraz geçe hükümet merkezine geldi. Braddock çoktan içeri girmiş ve elinde Jessie Hunter soruşturmasından kalma üç eski açık banker kutusuyla masasına oturmuştu.

Kahve taşıyıcısını ve yiyecek torbasını kaldırdı. "Keşke iş yerinde kot pantolon giyebilseydim."

"Seni durdurmayacağım," diye cevap verdi Braddock, elindeki şeye bakarak. "Bunlardan biri benim için mi?"

Tori başıyla onayladı ve taşıyıcıdan bir fincan çıkarıp Braddock'a uzattı.

Braddock bir yudum aldı ve takdirini belirten bir işaret yaptı. "Teşekkürler. Kahvemiz... şey, bir kafein dağıtım mekanizması."

"Saat kaçta geldin?"

"Yarım saat önce," diye yanıtladı Braddock. "Erken kalktım, yüzdüm ve sonra başlamak için buraya geldim."

"Yüzmek mi? Nerede?"

"Steamboat'tayım. Güneybatı tarafında bir yerim var."

"Şaka yapmıyorum. Şehrin hemen kuzeydoğusundaki gölde büyüdüm," diye yanıtladı Tori ve ardından beyaz çantayı havaya kaldırdı. "Bize kahvaltı da getirdim," diye ekledi ve küçük konferans masasında açık bir sandalye kaptı.

Braddock hemen kabul etti, oturdu ve sandviç paketini açtı. "Dün gece bazı eski dostlarla yeniden tanıştığımı duydum."

"Nasıl..."

"Buradaki büyümenin sizi yanıltmasına izin vermeyin. Manchester hala büyüdüğünüz o küçük kasaba gibi davranıyor. Haberler hızlı yayılır, çok hızlı."

"Sanırım," diye yanıtladı Tori. "Steak mi söyledi?"

"Bir ya da iki fotoğrafla birlikte bir mesaj göndermiş olabilir."

Tori Jessie'nin arabasının yirmi yıl öncesine ait orijinal fotoğraflarını içeren bir dosya klasörünü açarken konuyu değiştirdi. Daha sonra ofise göz gezdirdi, klasör yığınları ve dosyadan çıkan kâğıtlar etrafa yayılmıştı. "Çok meşgulumüşsün."

Braddock başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Sadece bu dosyayı özömsüyorum, böylece sizin seviyenizde konuşmaya çalışabilirim."

Tori başını salladı ve tanık ifadelerini içeren başka bir dosyaya baktı. Kendi ifadesi ve bazıları dün gece barda olan birçok arkadaşının ifadesi vardı. Braddock sandviçinin ambalajını buruşturup çöp kutusuna atarken Tori, "Plan nedir?" diye sordu.

"Steak and Eggs, Lash'in açılarında kalacak," diye cevap verdi ağzının kenarını peçeteyle silerken. "Onun ve ailesinin geçmişini daha fazla araştırıyorlar ve Lash İnşaat'a gidip oradaki kayıtlara da bakacaklar. İlgi çekici isimler bulurlarsa, bunları araştıracaklar ve kız kardeşinizin davasındaki ana listeyi karşılaştıracaklar." Braddock sol üst köşeye zımbalanmış bir belgeyi havaya kaldırdı, "Bu yirmi yıl önce gelen herkesin adı. Sanırım hatırlıyorsunuzdur

Listedeki her isim. Lash soruşturmasında herhangi bir yerde görünüp görünmediklerini göreceğiz," diye yanıtladı.

"Bunları karşılaştırmak için muhtemelen bir veri tabanına ihtiyacımız var."

Braddock başıyla onayladı. Ofis kapısının arkasından açık gri ve lacivert desenli spor ceketine uzanırken, "Bu işlem devam ediyor," diye yanıtladı.

"Ya sen ve ben?"

"Kız kardeşinizin davasını Genevieve Lash'in merceğinden yeniden araştıracağız. Hadi gidelim."

Braddock'un ilk durağı Tori'yi Lash'in arabasının 163 numaralı İlçe Yolu üzerinde terk edilmiş olarak bulunduğu yere götürmek oldu. Braddock arabayı durdurdu ve dörtlülerini yaktı.

Sabah serin ve nemliydi, ilçe yolunun ince şeridinin kuzey ve güneyindeki sulak alanların üzerinde kalın bir sis örtüsü vardı. Güneş ağaç çizgisinin üzerine çıkar çıkmaz sis dağılacaktı. Tori her şeyi içine çekti ve ürkütücü sessizliği biraz sinir bozucu buldu.

Braddock, Tori'ye soruşturma notlarını ve Lash'in üstü açık BMW'sinin fotoğraflarını içeren kırmızı bir dosya uzattı. "Arabası otuz metre ileride, sağ bankette park halindeydi ve patlayan lastik yüzünden sağa, uzun otların arasına doğru yatmıştı."

Tori başıyla onayladı ve içinde fotoğrafların, Braddock'un el yazısıyla yazdığı soruşturma notlarının ve Lash'in arabasıyla ilgili adli tıp raporunun bulunduğu dosyayı açtı. Fotoğrafları karıştırarak Tahoe'dan uzaklaşmaya başladı.

Olay yerini kendisi de defalarca gezmiş olan Braddock, Tahoe'nun ön ızgarasına yaslandı ve kahvesini yudumladı. Tori'ye olay yerini gezme ve kendi izlenimini yaratma şansı vermek istiyordu.

Tori yavaşça kaldırımda yürürken gözleri yol, banket ve fotoğraflar arasında gidip geliyordu. Notları okurken bir madde dikkatini çekti. Lash'in arabası kilitli bulunmuştu.

"Arabayı nasıl açtın?"

"Ailesinde fazladan bir anahtarlık vardı."

Aracın iç mekan fotoğraflarında, bardak tutucusunda boş bir su şişesi ve bir telefon şarj kablosu dışında telefon, çanta veya başka bir kişisel eşya bulunmadığı görüldü. Torpido gözünde arabanın kullanım kılavuzu ve bir el feneri vardı.

Tori, Braddock'un soruşturma notlarını gözden geçirmeden ve ardından adli tıp raporuna göz atmadan önce yavaşça etrafı kolaçan ederek, her yöne bakarak bölgede yürüdü. Özellikle patlak lastikle ilgili değerlendirme ve sonuçlarla ilgileniyordu. Sağ ön lastiğin iç kısmında, janttan iki inç uzaklıkta, bir inçlik delici bir yara vardı. Delinme yarasının boyutuna dayanarak, raporda belirli sayıda varsayım yapılmış ve ardından varsayılan gerçeklere dayanan sonuçlara varılmıştı.

İlk varsayım, diğer üç lastiğin durumu, yaşları ve uygun şişirme seviyeleri göz önüne alındığında, sağ ön lastiğin başlangıçta uygun şekilde şişirilmiş olduğuydu. İkinci olarak, lastiğin 4 Temmuz gecesi bir ara kurcalanmış olabileceği varsayılmıştır. Tessie Joyner'ın verdiği bilgiye göre, Lash onu akşam saat yedide almış ve 4 Temmuz karnavalı için Manchester'a gitmişlerdir. Şehrin ara sokaklarından birine park ettiler. Saat dokuz buçuğa kadar Manchester'da kalmışlar. öğleden sonra Mannion's on the Lake'e doğru iki mil gittiler. Mannion'un kapanış saati olan gece bire kadar orada kalmışlar.

Yukarıdaki parametreler, patlak yaranın gerçek boyutu, Mannion's'tan ayrıldıktan sonra kat edilen mesafe, sürülen muhtemel hızlar ve genel yol koşulları göz önüne alındığında ve sürüş öncesinde ve sürüş sırasında lastiğin havasının kaçma oranı hesaplandığında, Mannion's'ta park halindeyken lastiğe müdahale edildiği sonucuna varılmıştır. Ayrıca patlağın boyutu ve kat edilen mesafe göz önüne alındığında Genevieve Lash ve lastiği kullanmaya başladığında lastiğin havasının hızla inmeye başlayacağı ve bunun da lastiğin patlamasına yol açacağı tespit edilmiştir.

Özellikle 163 numaralı İlçe Yolu'nda bulunan, bazıları neredeyse doksan derece olan çok sayıda keskin dönüş göz önüne alındığında patlama.

"Patlaması an meselesiydi," diye mırıldandı Tori kendi kendine. Raporda, gösterge panelinde düşük lastik uyarı ışığının yandığı not edilmişti.

Tori, Braddock'un Tessie Joyner hakkındaki soruşturma notlarına göz attı. Özellikle aracın çalışması ve lastikler hakkında sorular sordu. Joyner, Lash'in lastiğinin patlamasıyla ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyordu. Joyner uyarı ışığının yanıp yanmadığını ya da Genevieve'in arabasıyla ilgili bir sorun yaşayıp yaşamadığını da fark etmemiş. *"Tek kelime etmedi ve ben de arabada herhangi bir sorun olduğunu fark etmedim."*

Joyner, Mannion'un park yerinin tıka basa dolu olduğunu ve Genevieve'in BMW'sini park yerinin en ucunda bulunan ve sık bir ağaç grubuna dayanan son boşluğa park etmek zorunda kaldığını belirtti.

Tori, "Mannion'un otoparkında arabayı park ettiği yeri hatırlıyorum," dedi. "Orası uzun bir yol."

"Evet, öyle," diye yanıtladı Braddock. "Çok az aydınlatılmış bir alan. Yolcu tarafında ağaçlar ve arsanın sonunu çevreleyen dört ayak yüksekliğinde bakımlı bir çit var. Adamımız lastiği patlatmak için kolayca erişebilirdi ve ağaçlar ve çitlerle birlikte, tam tepesinde durmadıkları sürece kimse bir şey göremezdi."

Tori dosyayı kapattı ve üç yüz altmış derecelik yavaş bir dönüş yaparak tüm alanı gözden geçirdi. "Lastiğin patlaması için daha iyi bir yer bulmuş olabilir mi? Yarım saattir buradayız ve sadece bir araç geçti."

Braddock da aynı fikirdeydi. "Burası olabildiğince ıssız bir yer."

"Sence arabasına ne oldu?"

"Rapora göre lastiğin havası patlamadan önce hızla inmiş olabilir. Lastik basınç kaybediyordu ve uyarı ışığı yandı. Şimdi, bu uyarı ışığını gördüğümde, bu bana lastiğime nispeten hava koymam gerektiğini söylüyor

Yakında. Çoğu insan bu uyarı ışığını görür ve aynı şeyi düşünür. Kesinlikle bir patlamanın yakın olduğunu düşünmezler. Sanırım Lash de çoğu insan gibiydi. Gidecek çok yeri yoktu. Eve varabileceğini ve bununla daha sonra başa çıkabileceğini düşündü."

"Ama yapmadı."

"Hayır. Lastiği ciddi şekilde zarar görmüştü ama bunu bilmiyordu. Sanırım bu yola girdi, yol çok virajlı, bazıları kısa da olsa hızlı yükselti değişiklikleri, bazı tümsekler ve tümsekler içeren dar bir yol. Tüm bu dönüşler, hızla şişme kaybı yaşayan bir lastiğe daha fazla yük bindiriyor." Braddock tiksintiyle başını salladı. "Neredeyse eve varıyordu. Ailesinin evi yolun sadece birkaç mil aşağısında."

Tori dosyayı yeniden açarak başını salladı. "Lastik patladı. Kenara çekmek zorunda kaldı."

"O noktada başka seçenek yok."

"Gözüme çarpan şey kimseyi aramamış olması." Tori dosyayı açtı ve birkaç sayfa çevirdi. "Ve bir cep telefonu vardı, yeni bir tane."

Braddock başını salladı. Onun da aklında bu vardı. "Peki neden aramıyorsunuz?"

"Çünkü... birileri Johnny'nin arabasına binmeyi teklif edecek. Ne de olsa lastiği o patlattı. Onu takip ediyordu ve ne kadar dayanacağı konusunda iyi bir fikri vardı. Lastik patladığında, zor durumdaki bir genç kıza yardım etmek için oradaydı."

"Dediğiniz gibi, kimseyi aramıyor, yani bir dakika bile gecikmedi."

Tori başını salladı. "En fazla. Yani torpido gözündeki feneri kullanmadı. Bir telefon görüşmesi yapmadı. Yedek lastiğe erişmeye çalıştığına dair bir kanıt yok." Braddock'a baktı. "Ama temkinli değil mi? Yani, ben olsam olurum. Bütün kadınlar *öyle olmalı*."

Braddock dosyayı göstererek, "Evet, öyle olmalı ama bir de x faktörü var, hava durumu," diye cevap verdi. "Hava raporunu gördün. Sanırım bu noktadaydı."

Fırtına tam da o saatlerde buraya doğru geliyordu ve çok kötü bir fırtınaydı, şiddetli rüzgar ve yağmur vardı. Crosslake'in hemen doğusuna düşen küçük bir hortum oluşturdu."

"Sığınağa gitmesi gerekiyordu."

"Bu doğru. Lastiği patlamış, kötü hava koşulları onu zorluyor ve birisi gelip onu götürmeyi teklif ediyor."

"Ve o da kabul ediyor."

"Ve şimdi o gitti," diye yanıtladı Braddock.

Tori kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Adamımız gerçekten lastiğin burada ya da en azından bu yol boyunca patlayacağını hesapladı mı? O kadar... hassas mı?"

Az önce, son bir gündür kafasını kurcalayan bir şeyi dile getirmişti. "Eğer durum buysa, gerçekten elimiz kolumuz bağlı demektir."

"Bu... biraz," diye başını salladı, "ciddi bir planlama ve hesaplama gerektirir."

"Ya da lastikleri gerçekten biliyor."

"Katilimiz bana Ulusal Lastik ve Akü gibi bir adam gibi gelmiyor."

Braddock koluyla bir takip hareketi yapmadan önce, "Hayır, bilmiyor," diye cevap verdi, "ama bu bana onun rastgele bir seçim olmadığını gösteriyor. Onu iyice incelemiş, alışkanlıklarını biliyor, ayın dördünde ne yapacağını, nereye gidebileceğini tahmin etmiş ve hazırmış."

"Onu takip etti."

Braddock, "Kimsenin fark ettiği kadar değil ama evet, sanırım fark etti," diye cevap verdi ve sonra kolunu tekrar salladı. "Hadi gidelim."

"Nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun."

Braddock H-Four'da güneye doğru ilerlerken Tori sessizce ilerledi, burnundan uzun nefesler alarak kendini çelikleştirdi. İlçe Yolu 48'in kavşağında Braddock sağa döndü ve güneybatıya doğru ilerledi. Yumuşak bir tepenin etrafından

sağ virajı döndükten sonra Jessie'nin arabasının yirmi yıl önce terk edilmiş olarak bulunduğu yerin hemen yakınında yavaşlayarak durdu. Yeri tespit etmek zor olmadı. Omuzun hemen sağındaki hendeğin içine dört ayak yüksekliğinde parlak beyaz bir haç çakılmıştı. Haçın yatay kolunda sadece *Jessie Hunter* - 7/5/99 yazıyordu.

Braddock motoru durdurdu ve sağına baktı. Tori sessizce önüne baktı.

"Ne kadar oldu?" diye sordu sessizce.

Tori yumuşak bir sesle, "7 Mart 2001, babamı gömdüğüm gün," diye cevap verdi. "Bu haçı buraya kim yerleştirdi?"

"Sanırım dün gece karşılaştığın arkadaşlarından biri," diye cevap verdi Braddock. "Cal uzun zamandır orada olduğunu söylüyor ama bembeyaz halini göz önüne alırsak, belli ki biri onunla ilgileniyor."

Tori kapı koluna uzandı ve Tahoe'dan indi. Braddock da aynısını yaptı ve arka yolcu kapısını açarak bir dosya klasörü daha çıkardı, sonra ön tarafa doğru yürüdü ve Tori'ye uzattı. "Bu sabah üzerinde çalıştığım şey buydu," dedi. "Bunu yapacağımızı biliyordum, o yüzden bir araya getirdim." Jessie'nin kayboluşuyla ilgili özet bir dosyaydı; fotoğraflar, çoğu Cal Lund'dan olmak üzere o döneme ait soruşturma notları ve diğer ilgili bilgileri içeriyordu.

Tori dosyayı açtı ve içindekilere hızla göz gezdirdi. Tüm bu bilgiler hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı. Yine de evinin mahremiyetinde bunlara bakmak ya da yatağına veya kanepesine uzanıp gözlerini kapayarak bunları düşünmek bir şeydi. Tam da o noktada bir kez daha bulunmak bambaşka bir şeydi.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Braddock sordu.

Tori başını salladı. "Hayır, benimle birlikte yürü," di y e r e k dosyayı Braddock'a geri verdi, o da dosyayı açıp ilk sayfayı taradı.

Jessie Hunter'ın beyaz Pontiac Grand Am'i şerif yardımcısı Ed Gregerson tarafından 5 Temmuz 1999 ^{günü}sabah saat 4:21'de bulundu. Şerif yardımcısı Gregerson arabanın şerifin kızlarına ait olduğunu fark etti. Telsizle haber verdi ve ardından Şerif Hunter'ın evine bir çağrı yönlendirildi. Jessie evde değildi ve kızından araba ile ilgili bir sorun olduğuna dair telefon gelmemişti. Gece geç saatlerde Jessie'nin arkadaşlarının evleri arandı ama Jessie hiçbir yerde bulunamadı.

Sağ ön lastikte ise, jantın kenarına yakın bir yerde, lastiğin dış kısmı boyunca bir inçlik dilime benzer bir delik bulunmuştur. Olay yeri inceleme ekiplerinin vardığı sonuç, lastiğin o gece kasıtlı olarak kurcalandığı, deliğin ve hava basıncı kaybının sürekli olduğu ve sonunda lastiğin sürüş stresi altında patlamasına neden olduğuydu. Muhtemelen Jessie Hunter yüksek bir patlama sesi duyacak ve ardından aracın sağ ön alt kısmı hemen düşerek onu hızla yolun kenarına itecekti.

Braddock, "Her iki lastiğe de müdahale edilmiş," diyerek tartışmayı başlattı.

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi Tori. "Jessie'ninki lastiğin dış tarafındaydı, Lash'inki ise iç tarafındaydı ama yine de benzer bir yöntemle lastikte bir inçlik bir kesik açılmıştı."

Tori hendeğe indi ve haçın önünde çömeldi, başını eğdi ve sonra mırıldandı, "Hey, abla."

Bir süre sonra gözlerini açtı ve bazı döküntüleri temizledikten sonra tabanın etrafındaki toprağa sertçe basarak zemini sağlamlaştırdı ve haçı hafifçe düzelitti.

Tekrar yola çıktı ve etrafına uzun uzun baktı. "Her iki yer de son derece ıssız," diye belirtti Tori, bulundukları yerin çevresine bakarak. "H-Four otoyolunun doğuya doğru bu kadar geniş gitmek yerine bu bölgeden geçmemesine şaşırdım doğrusu."

Braddock, "Asıl plan buydu," diye cevap verdi. "Ancak, siyaset siyasettir, Kyle Mannion ve diğer yerel liderler yan yolun daha doğudan geçmesi gerektiğini savundular. Eyalet tarihi kayıtlarında potansiyel olarak zarar görebilecek iki ev vardı ve üniversiteden bazı antropoloji profesörleri buralarda bir yerlerde Kızılderili mezarlıkları olduğunu savundu."

"Var mı?"

Braddock homurdandı. "Kim bilir? İtiraz edenler çoğunlukla üniversite profesörleri ve Manchester Tarih Derneği üyeleri. Yine de şaşırtıcı bir nüfuzları vardı ve Jeff Warner'ı avukatları olarak tuttular. Warner ve sanırım Kyle Mannion'un mali yardımlarıyla, değişiklik için lobi yapacak mali kaynaklara sahip oldular çünkü H-4 bypass güzergahının ilk duyurulmasından bir yıl sonra, Eyalet Ulaştırma Bakanlığı tarafından yeniden bir güzergah onaylandı. Ve üç ay sonra Kyle Mannion şirket kampüsünü nereye inşa edeceğini açıkladı? H-4 bypass güzergahının doğu tarafında, şans eseri yüz dönümlük bir araziye sahip olduğu yerde."

"Bir milyarderin şansı."

"Aynen öyle."

Tori şaşkınlıkla başını salladı. "Yeniden rotasının arkasında Kyle vardı."

"Evet, bunu küçümsedi, bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi ve bu şekilde sonuçlandığı için şanslı olduğunu iddia etti, ancak herkes aksini biliyor. Ama hey, bu Kyle Mannion. Artık bir şirket kasabası haline gelen bölgedeki en büyük işverenin sahibi."

"Dünyanın düzeni böyle."

"Gerçekten de öyle. Yan geçit üç yazdır tamamen açık. Her şey yolunda gitti."

Tori, Braddock'a doğru yürüdü. "Benim için dosyayı aç. Fotoğrafları tekrar görmek istiyorum."

"Tamam."

İkisi birlikte arabanın, patlak lastiğin ve arabanın etrafındaki alanın fotoğraflarını incelediler. Alanın kendisi büyük ölçüde değişmemişti, ancak yirmi yıl önce bankette çakıl varken şimdi asfalt bir banket vardı.

"Şimdi iki sahneyi de yürüdünüz. Düşünceleriniz?" Braddock sordu.

"Her iki yerde de boğuşma izi yok, ama özellikle Jessie'ninkinde, patlak lastik sağ tarafta olduğu için banketteki çakıllarda biraz görmüş olabilirsiniz. Belirgin olan tek ayak izi Jessie'ye ve onun beş numarasına ait."

"Sadece bu da değil, her iki araba da kilitli bulundu. Anahtarlar yok, çantalar yok, ışıklar kapalı, dörtlü flaşörler yanmıyordu," diye ekledi Braddock.

Tori başını salladı. "Çünkü ikisi de arabaları kilitlemişler ve daha sonra gelip aldıklarında onları bırakıyorlardı çünkü..."

Braddock, Tahoe'sunun sağ ön çamurluğuna yaslanmış, kaputunun üzerindeki dosyayı açarken, "Mücadele yok," diye düşüncesini tamamladı. "Bu sana ne anlatıyor?"

"İkisi de kolayca başka bir arabaya bindiler. Bindiler çünkü..." Tori'nin gözleri parladı, "onları kaçıranı tanıyorlardı. Onu tanıyorlardı."

"Sadece bu da değil, ona *güveniyorlardı*. Özellikle de Lash'e. Evinden sadece üç mil uzakta ve cep telefonu var ama tüm bunlara rağmen onunla arabaya bindi."

"Üzerinde silah var mıydı?" Tori sordu.

Braddock bu fikri bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Biri ona silah çekseydi Jessie ne yapardı?"

"Ormana doğru deli gibi koşar, adamın onu kovalamasını sağlar, ona ateş ederdi. Babam bize böyle yapmamızı söylemişti. Kaçın, bağırın, çığlık atın ve ne yaparsanız yapın, sakın..."

"Arabaya bin," diye bitirdi Braddock. "Ben de oğluma aynı şeyi söyledim. Bunun gerçekleştiğine dair herhangi bir kanıt göremiyorum."

Burada. Sanırım ilk düşüncemiz doğru. Onu tanıyorlardı. Ona güveniyorlardı."

Tori başını salladı. "Evet, sanırım haklısın." Bu düşünce karşısında başını salladı. "Peki neden şimdi? Neden şimdi, bunca yıldan sonra? Sadece yirminci yıldönümü olduğu için mi? Takvimdeki bir sayı yüzünden beni eve getirmek, yeniden öldürmek için bir sebep mi?"

Braddock omuz silkti. "Ben de benzer bir soruyu farklı bir şekilde soruyordum, neden Genevieve Lash? *Onu* bu kadar özel yapan neydi? O seçilmişti. Onu tüm bu hazırlıklara ve hesaplamalara layık kılan neydi?" İçini çekti. "Lütfen söyleyeceklerime alınmayın ama kız kardeşinizin davasında hep bir rastlantısallık kokusu vardı. Dört Temmuz'da dengesiz bir adam dikkatten kaçtı, birkaç lastiği patlattı ve şans eseri Jessie ile karşılaştı."

"Alınmayın, ben de uzun zamandır bunun mümkün olduğunu düşünüyordum."

"Ama şimdi bundan o kadar emin değilim." "Lash yüzünden."

"O savunmasız bir insan değil. Genevieve kendini kaçırılma riskine maruz bırakacak biri değildi. Kaçırılma mı? Bu mümkün ama bize böyle bir ihbar gelmedi ve burada olan şeyin bu olduğuna dair bir işaret de yok. Uyuşturucu kullanımıyla ilgili bir geçmişi var, bir parti kızı, etrafta yatıp kalkıyor ama aynı zamanda sokak zekasına sahip ve gardını indirecek biri değil."

"Kolay bir hedef olmadığını mı söylüyorsun?"

"Doğru. Peki neden *onu* seçtiniz? Bu yüzden ona odaklandım çünkü belli ki şu anda onu ve hayatının neyle ilgili olduğunu kız kardeşinizi hatırlayanlardan daha fazla insan biliyor."

Tori başını salladı ve sonra Braddock'a baktı. "İki vakanın bağlantılı olduğuna dair neden çekinceleriniz olduğunu anlayabiliyorum."

"Evet, ama sonra o makale ve notla ortaya çıktınız," diye cevap verdi. "Ya birbirleriyle bağlantılı bir durum var ve kız kardeşinin ortadan kaybolması tesadüfi değil ya da birileri kız kardeşinin ortadan kaybolmasını başka bir gündemi saptırmak ve gizlemek için kullanıyor."

Braddock onları Holmestrand kasabasına götürdü; burada küçük bir şarküteri vardı, böylece görece mahremiyet içinde öğle yemeği yiyebileceklerdi. Her ikisi de sandviç ve soda sipariş ettikten sonra arka tarafta şemsiyeyle örtülü bir piknik bankı buldular. Gölgenin altında yemeklerini yediler ve konuştular.

"Birkaç şeyi daha eyleyim," dedi Tori. "Sanırım tüm cinsel suçluları incelediniz?"

"BCA bölgedeki kayıtlı cinsel suçluları araştırıyor. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı ve siz geldiğinizden beri bunun bir işe yarayacağından şüpheliyim."

"Neden?"

Braddock sandviçinden bir ısırık aldı. "Davalar arasındaki yirmi yıl olası şüphelileri daraltıyor ve gerçekten, bu adamlardan kaç yirmi yıl boyunca *sizi* takip etme yeteneğine sahip olabilir? Yani, bunu bir saniye düşünün. Adresiniz Beyaz Sayfalar gibi herkese açık mı? İnternette bulunabilir mi?"

"Hayır. Yaptığım iş göz önüne alındığında bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım."

Braddock, "Doğru, yani sekiz buçuk milyonluk bir şehirde yaşıyorsunuz," diye cevap verdi. "Yani size ulaşan her kimse ya bir şekilde sizi yakından takip etmiş ya da izinizi sürmüş. Sen benden daha iyi bilirsin, ama çoğu cinsel saldırganın böyle bir yeteneği yoktur ve dürüst olmak gerekirse... bu bir cinsel saldırganın yapabileceği bir şey değil."

dava. Çok iyi planlanmış, çok iyi yürütölmüş, özellikle de Lash ile."

Tori patates cipsini çiğnerken bir an için bunu düşündü. "Cinsel suçlular genellikle sapkınlık kokusu yayma eğilimindedir. Genevieve Lash, tüm partilerine ve diğer şeylerine rağmen bunu hisseder ve biriyle arabaya binmezdi."

"Katılıyorum. İmkânsız değil ama son derece düşük bir ihtimal. Dediğimiz gibi, Jessie ve Lash birlikte araca bindikleri kişiye güvenmiş görünüyorlar."

"Aynı kişi miydi?" Tori sordu. "Eminim öyledir."

"Kesin olarak bilemeyiz ama... şimdilik öyleymiş gibi hareket ediyorum." Braddock sandviçinden bir ısırık aldı ve Tori'ye dönmeden önce derin düşüncelere daldı. "Buradan birileriyle temas kurdun mu?"

"Hayır."

"Hiç kimse mi?"

Tori salladı onu Başını. "I yapmadı tutmak içinde İletişim kimseyle, Cal'la bile."

"Sen gittin ve..."

"Aslında bir daha arkama bakmadım."

"Hmpf," diye homurdandı Braddock. "Dün geceki sıcak karşılama sizi şaşırttı mı?"

"Evet, I biraz oldu." o cevap verdi. "Ben değil Tabii ki Bunu hak ettim. Tüm bağlantıyı kestim."

"Çabalarınıza rağmen birileri sizi takip etmiş gibi görünüyor."

"Cal da öyle dedi. Arkamı kollamam gerektiğini söyledi."

"Bu konuda haklı," diye kabul etti Braddock. "Ve hoşumuza gitsin ya da gitmesin, yapmamız gereken bir şey var."

"Hangisi?"

"Hâlâ burada yaşayan yirmi yıl önceki arkadaşlarınızla yeniden görüşün."

"Sen düşünmek bir . onlar vardı bir şey için yap Jessie ile?"

Braddock omuz silkti. "Olabilir. *Eğer* bunlar birbiriyle bağlantılıysa, buralarda yaşayan ya da çalışan biri olma ihtimali yüksek."

"Arkadaşlarımdan herhangi birinin Jessie'ye zarar vereceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Will, "Bundan daha geniş bir mercekten bakıyorum," diye cevap verdi. "Eğer bir bağlantı varsa, hâlâ burada yaşayan arkadaşların, kız kardeşinle Lash arasındaki yirmi yıllık zaman çizelgesinde köprü kurmaya yardımcı olabilirler. Yirmi yılı ve bu kasabanın ve bölgenin büyümesini ve genişlemesini düşünmeye başladığınızda, belki de arkadaşlarınızla konuşarak ortaya çıkabilecek, fark etmediğimiz veya bulamadığımız belirsiz bir bağlantı vardır. Çoğu zaman işiniz budur, etrafta dolaşmaya ve insanlarla konuşmaya devam edersiniz. En azından ben böyle düşünüyorum. Tabii sizin daha iyi bir fikriniz yoksa. Varsa dinliyorum. Öneri kutusu sonuna kadar açık."

Tori başını salladı. "Hayır, yapılması gerekiyor. Ve eğer yapılması *g e r e k i y o r s a* , şey..." içini çekti, "bunu seninle yapmak isterim."

BÖLÜM 9

"HARVEY WEINSTEIN SEMPATİZANI FALAN DEĞİLİM.

Tori'nin Manchester'dan uzak durmasının nedenlerinden biri de oradaki her şeyin bir hatırlatıcı olmasıydı. Nadiren yalnız kalmasını sağlayan tüm arkadaşlarının hiç bitmeyen desteğine rağmen, Tori son yılının karanlığında boğulduğunu hissetti. Mezuniyete ve nihai kaçışına giden uzun, neşesiz, eziyetli bir yoldu. Sonra, üniversiteye başlayalı yedi ay olmuşken Cal'dan o meşum telefonu aldı. Babası ölmüştü. Noel'de Boston'dan eve döndüğünde, Şerif'teki ciddi değişimi, kasvetli ruh halini ve kötüleşen sağlığını görmüştü. Doktora gitmesi, kendini kontrol ettirmesi için ona yalvarmış ama o reddetmişti. "Ben iyiyim."

O daha iyi biliyordu. Karısını göğüs kanserinden kaybetmişti ve şimdi de şerif olarak görev yaptığı sırada bir kızını kaybetmişti. Bu onun için çok fazlaydı. Doktor ağır bir kalp krizinden öldüğünü söyledi ama Tori daha iyi biliyordu. Babası kırık bir kalpten ölmüştü.

Tori yıllarını dikkatini dağıtacak şeyler bularak ve tüm bu anıları bastırmak için çeşitli derecelerde başarılı olacak yollar icat ederek geçirmişti ama artık onlardan kaçamazdı. Her şeyi yeniden yaşıyordu. Ve şimdi geri döndüğüne göre, arkadaşlarına da bunu yeniden yaşatmak zorunda kalacaktı. İyi haber, eğer varsa, en azından Braddock'un onunla birlikte bunu yaşamış olmasıydı. Tüm bunlar ona yük olmamıştı.

Lizzy Cowger ile başladılar, üçü konuşmak için mutfak masasının etrafına oturmadan önce Tori'yi kocası ve üç çocuğuyla tanıştırdı. Lizzy o geceyi net bir şekilde hatırlıyor. "Hepimiz sahilde havai fişekleri izliyorduk. Daha sonra da

Tommy Peterson'ın göldeki evinde bir süre şenlik ateşinin etrafında oturduk."

"Kim vardı orada?" Braddock spiralli defteri açık, kalemi hazır bir şekilde sordu.

"Corinne, Mickey, Katy Anderson, Eddie, Jeff, Steak, The Mouse ve The House."

"Fare ve Ev mi?" Braddock not defterinden başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak sordu.

"Casey Schmidt ve Terry Bird," diye yanıtladı Tori ama onları hatırlayınca alaycı bir gülümsemeyle. "O ikisi," diye başını salladı, "çok sıkı fıkıydılar, hep birlikteydiler. Braddock'a baktı. "Casey benden kısa olan ve bir şekilde defansif bek oynayan küçük adamdı, Terry ise senin kadar uzun ama daha iri olan ve stoper oynayan iri adamdı. Dolayısıyla Mouse ve The House. Başka kim var Lizzy?"

"Tanrım, bir sürü insan vardı. Hâlâ buralarda yaşayanlar mı? Jamie Sedor, Jill Gregg, Michelle Fritz ve Jenna Berneck hepsi oradaydı. Jeff Herrmann ve Adam Smith de buralardaydı. Adam batıya Alexandria'ya taşındı ve Darling Gölü'nde bir tatil köyü var ama hala sık sık buraya geliyor."

"Jeff'i tanıyorum," diye başını salladı Braddock ve ismi not aldı. "Oğlum Quinn ile hokey oynayan bir oğlu var. Steamboat'un doğu yakasında yaşıyor ama Holmestrand'da bir makine atölyesi var."

"Her zamanki gibi normal, eğlenceli bir geceydi." Lizzy gözlerini kaçırarak Tori ve Braddock'a baktı. "O geceyi eskisi kadar sık düşünmüyorum, en azından son birkaç gündür tekrar çok düşünmeye başlayana kadar. Ama o geceyle ilgili beni her zaman etkileyen şey, daha önce yaptığımız hiçbir şeyden farklı olmamasıydı."

"Genevieve Lash'i tanıyor musun?" Braddock sordu.

Lizzy başını salladı. "Lash Construction'ı tanıyorum, herkes tanır ama ben onu tanımıyorum."

Daha sonra Corinne'i ziyaret ettiler ve onun hatırladıkları da hemen hemen aynıydı. "Leanne Carlson ve Sue Tomczik'in de orada olduğunu hatırlıyorum, böylece onlarla konuşabiliyordunuz. Hâlâ burada yaşıyorlar."

Braddock notlar alırken, "Görünüşe göre kızların çoğu hâlâ burada yaşıyor," diye yorum yaptı.

"Eskiden birlikte takıldığımız pek çok kişi, Goth, Korton, Joey, Odie, Hall ve Kly, o gece oradaydılar ama Kly hariç hepsi Twin Cities'e taşındı. Sanırım Chicago dışında bir yerde yaşıyor."

"Ama bu adamların hepsi bizim arkadaşımızdı," diye ekledi Tori. "Hepimiz bir sürü olarak takıldık, her zaman. Yanlış anlama Corinne ama sen, ben, birilerini hatırlıyor olabiliriz ve bunu sadece hep *birlikte* olduğumuz için yapıyor olabiliriz."

Corinne, "Doğru bir ifade," diye onayladı. "Ama parti dağıldığında herkes evine gitti."

"Jessie Hunter'ı giderken gördün mü?" Braddock sordu.

Corinne başını salladı. "Elbette, gün gibi net hatırlıyorum. Her zamanki gibi iyi geceler kucaklaşması vardı. O ve Katy arabaya bindiler ve gittiler."

"Herkes aynı anda mı ayrıldı?" Braddock sordu.

Corinne bir dakika düşündü. "Sanırım öyle, gerçi-" Bir an için gözlerini kapattı. "Sanırım çoğumuz sonuna kadar oradaydık. Bazı insanların daha erken ayrıldığından eminim. Sadece Tommy'nin babasının ateş çukuruna gelip saatin neredeyse bir olduğunu ve herkesin eve gitme vaktinin geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Önemli bir şey değildi, kızgın falan değildi, sadece bu gecelik bu kadar dedi."

Tori'ye baktı. "Yılda birkaç kez yol boyunca uzanan o haça giderim. Tanrım, keşke o geceden yanlış gibi görünen bir şey hatırlayabilseydim, ama hatırlayamıyorum. Yani, muhtemelen bunu duymak istemezsiniz ama sınıf toplantılarında hepimiz bundan bahsederiz, Jessie'ye kadeh kaldırırız ve-" Tori'nin eline uzanırken sesi kesildi, gözleri

sulanmaya başladı. "O hiçbir zaman düşüncelerimizden uzak olmadı, sen de öyle."

Tori başını salladı, dudakları titriyordu, "Jessie'nin onu hâlâ düşünmenize sevineceğini biliyorum. Bu onun için çok önemli olurdu. Benim için de önemli."

Mickey Webb de aynı hikayeyi anlattı. "Mike da oradaydı," diye ekledi, kocası olacak adam için. Braddock'a baktı. "O zamanlar Mickey Olson'dım. Mike o gece Gunther Brule ile oradaydı."

Tori ve Braddock, Brule'den bahsedildiğinde hızlıca göz göze geldiler.

"Ne? Gunther?"

Braddock, "O sizin grubunuzla Genevieve Lash arasındaki bağlantılardan biri," diye açıkladı. "Gunther Ayın Dördü gecesini Mannion'daydı ve barda Lash ile kısa bir sorun yaşadı, onu poposundan çimdikledi."

"Gerçekten mi?" Mickey inanamayarak başını salladı. "O zaman içiyor olmalı."

"Gunther'i hâlâ çok görüyor musun?" Braddock sordu.

Mickey başını salladı. "Kasabada dolaşmak dışında pek değil. O ve Mike o zamanlar arkadaşlıklar ama şimdi pek değil."

"Araları mı bozuldu Mick?" Tori sordu.

"Hayır. Onlar... arkadaş değil. Sadece Mike da benim gibi lisede öğretmenlik yapıyor. Hokey ve beyzbol koçluğu yapıyor, golf oynuyor ve çocukları aktivitelerine götürüyor. Gunther ise şehrin batısındaki patlayıcı fabrikasında çalışıyor, boşanmış, çocuğu yok ve avlanıp balık tutuyor, bu yüzden artık pek ortak noktaları yok. Gunther hala Eddie Mannion ile takılıyor. Araları iyi sanırım. İkisi de askerdi, Irak'a gittiler ve sanırım bu yüzden birbirlerine bağlandılar."

"Peki gecenin sonunda Mike ve Gunther orada mıydı?"

Mickey başını salladı. "Evet. Yani, Mike ve ben o noktada çıkıyorduk, bu yüzden o da benim kadar takıldı ve

Sonra Gunther'le birlikte Gunther'in kamyonetiyle gittiler sanırım. Bunu yaptılar ve sonra ben-" Mickey'nin gözleri dolmaya başladı ve bu kez Tori arkadaşının eline uzanarak onu teselli etti. "O gece Jessie'ye veda ettiğimi çok *net* hatırlıyorum. Bilirsiniz, her zaman yaptığımız gibi kocaman sarılmıştık. Yani, bu konuda aptalca bir şey yapmıştık. Çocuklar bizimle alay ederdi. *O büyük* sarılmayı hatırlamıyor musun?"

"İstiyorum."

"Çok aptalca ve iğrençti." Mickey'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, "Ama o zamanlar bunu yaptığımız için her zaman minnettarım. Ona son bir kez sarılabildim, bunu yapmalıydım."

Mickey'nin kocası Mike oğullarıyla birlikte eve geldi ve her şeyi onunla birlikte tekrar gözden geçirdiler.

"Gunther beni eve bıraktı ve sonra kendisi eve gitti," diye açıkladı Mike. "O geceyle ilgili hatırladığım tek şey bu. Gunther evimden bir mil uzakta oturuyordu, yani beni bıraktıktan beş dakika sonra evde olurdu. Diğer geceye gelince, Mannion'da olduğunu söylediğin şey, Gunther'in *içiyor olması* gerekiyordu - *içiyor olmalıydı*. Aksi takdirde ateşli bir kadını kışından çimdiklemek şöyle dursun, onunla konuşacak cesareti bile olmazdı."

"Nedense senin o kadar korkacağınızı sanmıyorum Mike," diye iğneledi Tori.

"Ateşli bir kadınla konuşmak için mi? Hadi ama Tori, hepsinin benimle konuştuğunu biliyorsun."

"Tanrım, onu cesaretlendirme," diye inledi Mickey.

"Ama bir kadının poposunu çimdiklemek?" Mike ihtiyatla karısına baktı. "O günler çoktan geride kaldı, tatlım."

"Öyle olsalar iyi olur, ahbap."

Tori'nin en yakın kız arkadaşlarından hiçbiri Genevieve Lash'i şahsen tanı mıyordu, ancak hepsi inşaat şirketi ve ardından onun ortadan kaybolması nedeniyle Lash ailesini duymuştu. Genevieve on yaş daha gençti ve parti hayatı yaşıyordu. Tori'nin tüm arkadaşları artık otuzlu yaşlarının sonlarında, aileleri ve yoğun hayatları olan kişilerdi. Salı günleri Steamboat Tap Room'da büyük bir gece geçirilirdi.

Toplamda, gece boyunca sekiz mola verdiler ve saat on birden sonra bitirdiler. "Bunu yapmak zor olmalı," dedi Braddock sessizce, arabayı sürerken önüne bakarak. "Arkadaşlarıyla birlikte o geceyi tekrar tekrar yaşamak."

Tori sadece başını salladı ve uzaklara baktı. "İyi haber şu ki, bu gece gördüğüm tüm arkadaşlarımdan durumu iyi. Evliler, çocukları var ve gayet mutlu ve sağlıklı görünüyorlar. Durum böyle olduğu için minnettarım."

Braddock arabayı Radisson'un önünde durdurduğunda, Tori kapının koluna uzandı ve sonra tekrar ona baktı. "Bu gecenin en zor kısmı neydi biliyor musun?"

"Şenlik ateşinde olmadığın gerçeği."

"Evet," diye yanıtladı Tori. "Nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun."

Başını salladı.

"Orada olsaydım yaşıyor olurdu."

Braddock başını salladı. "Bunun seni pek teselli etmeyeceğini biliyorum ama bu senin hatan değildi."

"Orada olmalıydım," diye ısrar etti.

Braddock başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır. Tamamen... normal bir şey yapıyordun, eminim kız kardeşin seni muhtemelen yapmaya teşvik etmiştir, değil mi?"

Tori yere baktı ve başını salladı.

Braddock ona doğru bakarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Kız kardeşinin başına gelenler trajikti. Ama *senin* hatan değildi."

Braddock ertesi sabah saat altı buçukta onu aldı. "Hiç uyudun mu?" diye sordu.

"Çok değil, biraz orada biraz burada. Sonunda dört kırk beşte kalktım ve koşuya çıktım. Ya sen?"

"Biraz aldım, gerçi ben de dönüp duruyordum," diye cevap verdi. "Senin koşuya çıktığın saatlerde ben de gölde uzun bir süre yüzdüm."

Braddock onu Wavy Café'de erken bir kahvaltıya götürdü ve sonra eski arkadaşlarını evde ya da işte bularak yollarına devam ettiler. Gün ortasına doğru Mannion Şirketleri'ne gittiler ve Eddie'yi ofisinde buldular. "*Tori!*" dedi Eddie kocaman bir gülümseme ve sıcak bir kucaklamayla, "Jeff bana geçen gece tap room'da olduğunu söyledi. Kaçırdığım için üzgünüm."

"Seni görmek güzel, Eddie."

Eddie, "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," diye haykırmadan önce birkaç dakika anılarını tazelediler.

"Evet, öyleyim. Bunu yaptığım için üzgünüm ama Jessie'nin kaybolduğu gece hakkında sorular sormamız gerekiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"O gece hakkında ne hatırlıyorsun?" Braddock sordu.

"Dostum, Will, yirmi yıl oldu. Hatırladığım kadarıyla 4 Temmuz dışında bizim için sıradan bir geceydi. Şehir merkezindeydik, havai fişekleri izledik, Peterson'daki şenlik ateşine gittik. Yani o günlerde, grubumuzla yazın yaptığımız şey buydu. Her gün yıka, durula ve tekrarla."

"O gece orada kiminleydin?"

"Biftek, kesinlikle. Jeff, tabii ki. The Mouse and the House. Mike Webb, sanırım Gunther buralardaydı. Goth'u hatırlıyorum ve-" Eddie aynı isimlerden birçoğunu saydı ama yenileri yoktu. "Sen ve Jason'ın gecenin bir kısmında buralarda olduğunuzu biliyorum ama... üzgünüm... boş ver. Oraya gitmek istememiştim."

"Sorun değil Eddie," diye yanıtladı Tori. "O gece Tommy'den ayrıldığını hatırlıyor musun?"

"Evet," diye başını salladı. "Ayrıldığımı ve Jeff'i babasının evine bıraktığımı hatırlıyorum."

Tori ciddiyetle, "Ve sonra onu bıraktıktan sonra eve gitmek zorunda kaldın," dedi.

Eddie başka tarafa bakarak, "Doğru," diye iç geçirdi.

Braddock Gunther Brule'yi sordu, "Aydın dördünde barınızda Genevieve Lash'i kışından çımdiklediğini ve bunun bir olaya neden olduğunu söyleyen tanıklar var."

Eddie gülerek başını arkaya eğdi. "Genevieve'in başına gelenler ve içinde yaşadığımız zaman göz önüne alındığında gülmemeliyim. Ben bir tür Harvey Weinstein sempatizanı değilim. Ben de #MeToo hareketini destekliyorum. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Gunther ve Genevieve'in başına gelenler muhtemelen Gunther'in olduğu kadar benim de hatamdı."

"Nasıl yani?" Tori sordu.

"Çünkü buranın sahibi benim ve Gunther biraz fazla iyi hizmet veriyordu ve ben de onun fazla iyi hizmet vermesine izin verdim. Ve sonra Genevieve... şey, o çok *güzeldi*."

"Bunu sanki... onunla bir geçmişiniz varmış gibi mi söylüyorsunuz?" Braddock ses tonundan anladığı kadarıyla sordu.

Eddie sırttı. "Birkaç yıl önce bir ya da iki gece geçirmiştik."

"Hâlâ kovalamacayı seviyorsun, değil mi?" Tori sordu.

"Belki," diye nazikçe cevap verdi Eddie. "Her neyse, Genevieve barın köşesinde biraz gürültülü ve iğrenç davranıyordu ve parlak iki tonlu pembe bir tanga giymişti ve üst kısmı beyaz Daisy Dukes'larının belinin hemen üzerinden görünüyordu. Ben fark ettim, belli ki Gunther de fark etmiş. Sanırım bir saat boyunca ona baktı. Yani, benden sana doğru, ondan bir metreden daha az uzaktaydı, yani..." Eddie başını salladı ve sinsice sırttı, "Kukla onu kışından çımdikledi. Bunu yaparken onu izledim. Bu konuda da pek kurnaz sayılmazdı."

"Sonra ne olacak?"

"Zamanlaması iyi değildi. Adam bunu yaptığında kız birkaç iri adamla konuşuyordu. Tepki verdi ama aşırıya kaçmadı. Demek istediğim, Genevieve sıkışmayı davet edebilecek biriydi."

"Örneğin sen yaptırısan?" Tori sordu.

"Evet, tabii. Ama arkasını dönüp *kim* olduğunu gördüğünde pek de mutlu olmadı. Taburemden atladım ve aralarına girdim. O erkek arkadaşlar da araya girdi. Birkaç tuzlu kelime değiş tokuş edildi. Ama sonra Kyle geldi. O devreye girdi ve...şey, çocukluğumuzdaki eski E.F. Hutton reklamı gibi. Ama Kyle konuşursa, insanlar..."

Braddock başını sallayarak, "Dinle," diye cevap verdi.

"Doğru. Yani onun varlığıyla her şey bitti." Eddie parmaklarını şıklattı. "Gerçekten önemli bir şey değildi. Güvende olmak için bir araba servisi çağırdık ve Gunther'ı eve bıraktık. Kyle haklı olarak sarhoş bir arkadaşla iyi bir örnek oluşturduğum için beni azarladı ve her şey sona erdi."

Eddie ile on dakika daha konuştuktan sonra ayrıldılar.

"Siz çocukken onun eve gitmesiyle ilgili sorun neydi? Bu neden sorun oldu?" Braddock sordu.

"Bazen senin buralı olmadığını unutuyorum," diye yanıtladı Tori kendini uyararak. "Eddie'nin göl kenarındaki restoranın sahibi olan babası Irv, sarhoş, sefil ve küfürbaz bir adamdı. Hayatımda gördüğüm en büyük pislikti. Karısını döverdi ve Eddie ile Kyle araya girmeye çalışırlarsa onları döverdi. Ya da o ikisini, özellikle de daha küçük olan Eddie'yi başka bir nedenle ya da bazen hiçbir neden olmadan döverdi."

"Bu çok zor."

"Evet, öyleydi. Babam birkaç kez oraya gitti ve Irv'ü tutukladı. Koca Jim birkaç kez Irv'i hapishaneye geri götürdü ve üzerinde çalıştı, piç kurusuna kendi ilacından biraz verdi, o zamanlar bu tür şeylerden kurtulabilirdin. Sorun şu ki Bayan Mannion asla suç duyurusunda bulunmadı."

Braddock, "Bu Eddie için zor olmuş olmalı," diye önerdi.

"Evet. Sanırım liseden sonra Irv'den uzaklaşmak için Deniz Kuvvetleri'ne yazıldı. Şimdi çoktan gitmiş olmalı. İyi ki kurtulmuş."

Jeff Warner'ın bir sonraki durağı Wilson Day'in hukuk bürosuydu. Wilson Day'in Birleşik Devletler genelinde on yedi ofisi vardı. Tori, New York, Washington, Chicago, Los Angeles, San Francisco, Minneapolis ve Dallas gibi yerlerde ofisleri olan bir hukuk firmasının aynı zamanda Manchester, Minnesota'da da bir ofisinin olmasının garip bir yan yana geliş olduğunu düşündü. Warner, dört yıl önce Wilson Day ile birleştiklerini açıkladı. "Mannion Companies o kadar büyüyordu ki daha fazla büyük hukuk firması kaynağına ihtiyacımız vardı. Kyle, hakkını vermek gerekirse, sadıktı ve ilk günden beri orada olduğum için şirketimin şirketin danışmanı olarak kalmasını istedi. Daha hukuk fakültesindeyken onun için restoran işlerinde çalışmıştım. Her neyse, Wilson Day ile çalışmıştık ve Kyle'ın ne istediğini anladılar ve bir birleşme önerdiler, böylece biz onların kaynaklarına sahip olacaktık ve onlar da stratosfere çıkmak üzere olan bir müvekkile sahip olacaktı. Artık halka açık bir şirket, burada, küçük eski Manchester'da harika bir şey. Ama bu kadar yeter, konuşalım. Neden burada olduğunuz hakkında. 4 Temmuz 1999 ve Genevieve Lash, sanırım?"

"İyi tahmin," diye yanıtladı

Tori. "Mantıklı görünüyordu."

"Peki, ne hatırlıyorsun?" Braddock sordu.

Warner herkesin hatırladığı şeyi hatırlıyordu. "Tommy'nin evindeki şenlik ateşini hatırlıyorum. O gece eve erken gitmek zorunda kaldığım için biraz kızgın olduğumu hatırlıyorum."

"Neden böyle oldu?" Braddock sordu.

"Babam şehir dışındaydı ve büyükannem bana ve kız kardeşime bakıyordu. Büyükannem, huzur içinde yatsın, çok sertti ve ona karşı gelemezdiniz. On ikide evde ol dedi. Ben de uyudum. Eddie beni bıraktı ve sonra tabii ki eve gitmek zorunda kaldı."

"Evet, Irv."

Warner başını tiksintiyle sallayarak, "Lanet olası Irv," diye cevap verdi. "Ne değersiz bir pislik. Eddie'nin bütün bunları nasıl atlattığından emin değilim. Kim nasıl dayanabilir, ondan da emin değilim."

"Az önce Eddie'yi gördük. Şimdi iyi görünüyor," dedi Tori.

"Evet, Kyle ona göz kulak oluyor ve Eddie de restoran işinde başarılı oldu. O da patlama yaşıyor. Görünüşe göre her altı ayda bir yeni bir yer açıyorlar."

Braddock, "Kaybolan bir kadın daha var," dedi. "Jessie Hunter ve Genevieve Lash arasında bağlantı olduğunu bildiğiniz biri var mı?"

Warner yavaşça başını sallamadan önce bir an düşündü. "Biliyor musun, tüm bu Lash olayına kadar, her şeyden çok Jess'in başına gelenlerin gerçekten kötü şans olduğunu düşünmüştüm." Braddock'a baktı. "Hatırladığım kadarıyla, o gece lastiklerinin hasar gördüğünü bildiren bir grup insan vardı, doğru mu?"

"Bu doğru."

"O geceye geri döndüğümde ve neler olduğunu düşündüğümde, Jessie'nin arabasının çarpan arabalardan biri olduğuna hep inandım. Lastiği 48'de patladı ve yanlış zamanda yanlış yerde olma talihsizliğini yaşadı. Adamın biri geldi ve kötü bir şey oldu. İşte içimdeki avukat bunu düşünüyor."

Tori, "Lash'in kaybolduğu gece Mannion'da olduğunu fark ettim," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Warner sordu ve sonra fark etti, "Gözetim videosu, değil mi?"

Tori başını salladı.

"Evet, bir süre orada firmamdan bir avukat ve eşiyle bir şeyler içip meze yedikten sonra

büyük havai fişek gösterisi. Eddie ve Gunther'i barda otururken gördüm. Çıkarken merhaba demek için yanlarına gittim."

"Orada duran Genevieve Lash'i gördünüz mü?"

Warner başını salladı. "Jerry Lash'i tanıyorum. Şirketi Mannion şirket kampüsünün genel müteahhidiydi. Onunla sık sık çalıştım ve bir kızı olduğunu biliyordum ama tüm bunlar olana kadar Genevieve'in kim olduğunu bilmiyordum. Onu sıraya koysam bile seçemezdim. Şimdi Eddie küçük bir kaçamak yaptığını iddia ediyor..."

"Bundan bahsetti," diye yanıtladı Tori. "Genevieve'e gelince, Gunther'in gecenin ilerleyen saatlerinde onunla yaptığı tartışmayı görmedin sanırım."

"Ne karmaşası?"

Braddock açıkladı.

"Sarhoş olmalı."

Sondan bir sonraki durakları Gunther Brule'yi Manchester'ın batısındaki ormanlık alanda bulunan evinde bulmak oldu.

Tori ve Braddock yaklaşırken Gunther verandasından, "Kasabaya geldiğinizi duydum," diye bağırdı. Çim sandalyede oturuyordu, bir elinde Miller High Life, diğerinde yanan bir sigara vardı. "Sanırım Genevieve Lash'in kızı olduğunu neden çimdiklediğimi merak ediyorsunuz. Dürüst cevap, ben de öyleyim."

"O gecenin ilerleyen saatlerinde kayboldu."

Gunther umursamaz bir el salladı. "Kahretsin, yataktaydım. Barda o şeyi yaptıktan sonra Kyle beni arabaya bindirdi ve on dakika içinde evdeydim." İçinde yeni bir Dodge Ram kamyonetin, yan tarafında da beyaz bir minibüsün park edilmiş olduğu garajını işaret etti. "Kamyonet gece boyunca otoparkta kaldı. Sabah onu aldım."

"Peki neden onu kalçasından çimdiklediniz?" Braddock sordu.

Gunther neşeyle güldü. "Muhtemelen gerçekten güzel bir kızı olduğu içindir. Bundan daha fazlası değil."

Tori onu zamanda geriye itti. "Jessie'nin kaybolduğu gece hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse o kadar da değil," diye yanıtladı Gunther. "O zamanlar sizlerle pek sık takılmazdım, gerçi takılmak isterdim. Hepiniz *havalı* çocuklardınız. Eddie Mannion şimdi arkadaşım, iyi bir arkadaş, ama o zamanlar bu büyük grupla ilk kez bir araya geldim. Webb'le birlikte Tommy Peterson'ın evine gitmiştik, sanırım hepinizin takıldığı yer orasıydı. Mickey için yanıp tutuşuyordu, biz de o gece hepinizi takip ettik. Hatırladığım bu ama dediğim gibi, grubun bir parçası değildim."

Gunther'den ayrıldıklarında saat geç olmuş, güneş berrak batı göğünde alçalmaya başlamıştı. Braddock, Brule'nin uzun araba yolunun sonuna ulaştığında, "Hemen hemen herkes bu kadar," dedi.

"Hayır, bir tane daha var," dedi Tori. "Katy'yi görmeye gitmeliyiz."

"Anderson mı? Gerçekten bize bir şey verebileceğini düşünüyor musun?"

O bir deli."

"Jess'i canlı gören son kişi oydu."

"Ve on beş yıldır evden çıkmadı, o halde Lash ile nasıl bir bağlantısı olabilir?"

"İsterseniz bunu kendim de yapabilirim."

"Hayır, hayır, hayır, ben giderim," diye cevap verdi Braddock, sonra da tuhaf bir şekilde, "Bu ilginç olacak," diye ekledi.

"Götlük yapma." "Özür dilerim."

Yirmi yıl önce, Tori ve Jessie'nin birbirleri dışında en iyi arkadaşları Katy Anderson'dı. Üçü anaokulunda aynı küçük masada otururlardı ve Tori ve Jessie'nin annesi öldükten sonra, Katy'nin annesi okuldan sonra tüm kızlara kendi evinde bakardı. Katy'nin annesi evde kreş işletiyor, babası ise kamyon tamirciliği yapıyordu.

Arazinin arka tarafındaki büyük bir ahırdan. O zamanlar işlek ve hareketli bir yer olan yolun ön tarafında her ikisi için de işyeri tabelaları vardı.

Tori artık durumun böyle olmadığını söyleyebilirdi. Ev aynıydı ama tabelalar gitmişti. Göze çarpan bir bakımsızlık mülkü ele geçirmişti. Dağınık bahçenin biçilmesi, dağınık çalılarının budanması gerekiyordu, araba yolu sanki yirmi yıldır mühürlenmemiş gibi görünüyordu. Arazinin arka tarafındaki direkli ahır kapalıydı ve muhtemelen uzun zamandır girilmemişti.

Tori, "Belki de bu sefer birkaç dakika geride durmalıyız," diye önerdi. "Bunun nasıl gideceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Anlaşıldı."

Tori kasıtlı olarak ön basamakları çıkarken Braddock Tahoe'nun yanında bekledi. Ön kapıya geldiğinde Tori gözlerini kapadı ve kapıyı hafifçe çalmadan önce bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra hışırtı sesleri duydu ve ardından kapı gıcırdayarak açıldı ve Katy dışarı baktı, gözlerini kısarak günün sonundaki güneşe ve verandadaki kişiye baktı. Bir an sonra gözleri tanıdıkça büyüdü ve elleri şok içinde ağzına gitti.

"Hey Katy," diye sessizce selamladı Tori.

"Tori?" Katy şok içinde donakalmış bir halde nefesini tuttu.

"Evet," diye yanıtladı Tori, kendi ifadesini bir arada tutmaya çalışarak.

Hepsi çocukken Katy canlı ve güzel bir kızdı. Onlarla futbol oynardı, incecikti, çekici ve dışa dönüktü. Şu anda ön kapının arkasında duran Katy, eski halinin bir kabuğuydu. Artık çok daha kiloluydu, bol eşofmanlar giyiyordu ve siyah saçları erken beyazlamıştı ve gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Gözleri eski altın çerçeveli gözlüklerinin ardına saklanmıştı. Bir süre sonra Katy'nin annesi kapıda kimin olduğunu görmek için kızının arkasında belirdi ve Tori'yi görünce aynı derecede şaşırdı. Kapıyı açtı ve verandaya çıkıp

Katy hâlâ kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş bir halde bakarken Tori'yi kucakladı.

"Neden buradasın?" Katy sonunda sordu.

"Genevieve Lash davası," diye yanıtladı Tori. "Beni eve getiren bazı şeyler var, Jessie'nin kayboluşuyla arasındaki benzerlikler. Dışarı çıkıp seni görmek istedim. Ve... şey... üzgünüm ama-" Tahoe'nun yanında duran Braddock'u işaret etti, "Dedektif Braddock ve benim Jessie'nin kaybolduğu gece hakkında bazı sorular sormamız gerekiyor."

Braddock verandada onlara katıldı, Tori'nin kendisini tanımasına izin verdi ve sonra hepsini içeri kadar takip etti. Tori, Katy ile birlikte kanepeye oturdu. Katy'yi konuşturmak biraz zaman aldı, Tori'nin varlığının yarattığı ilk şaşkınlık sonunda kayboldu. Ama Katy yirmi yıl öncesi hakkında konuşmak istemiyordu. Onu konu üzerinde tutmak zordu ve Jessie'nin kayboluşu hakkında konuşmak Katy için zordu. Tori'yle, New York'la, işiyle ve hayatıyla daha çok ilgileniyordu.

Yavaş yavaş, bir saat boyunca o uğursuz gecenin ayrıntılarını gözden geçirdiler. Yine de, bu çabalara rağmen Katy yeni bir şey hatırlamıyordu ya da başkalarının anlattıklarının veya yirmi yıl önce hatırladıklarının ötesinde bir şey.

"Beni bıraktığında her zamanki gibiydi," dedi Katy. "Verandada durdum ve içeri girmeden önce ona el salladım. Jessie de el salladı ve sonra çekip gitti ve-" gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Onu bir daha hiç görmedim."

Katy, Lash'in kayboluşunu ve bunun Jessie'nin kayboluşunun yıldönümünde gerçekleştiğini biliyordu ama aradaki bağlantıyı görememişti. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Tori. Çok fazla dışarı çıkmıyorum."

"Corinne ve Lizzy'yi gördüm. Seni dışarı davet etmek için aradıklarını söylediler."

"Var ama ben... dışarı çıkamam." Katy ellerine baktı ki gergin bir şekilde birbirine sürtüyordu.

hafifçe sallanıyor, kapanmaya başlıyor.

Tori ona yaklaştı ve bir kolunu ona doladı. "Sorun yok. Sorun yok."

"Özür dilerim."

Tori yumuşak bir sesle, "Hayır, sorun değil," dedi ve Katy'nin sırtına şefkatle masaj yaptı. "Her şey yolunda."

Görüşme bu şekilde sona erdi.

Katy'nin annesi Gail, Braddock'la birlikte sarsılmış Tori'yi araba yoluna kadar geçirdi.

Tori, sesi kesilmeden önce, "Ne zamandır-" diye sordu.

Gail Anderson başını salladı, "Jessie kaybolduktan sonra o da herkes gibi hayatına devam etmeye çalıştı ama tüm bu olanlar onu... çok sert bir şekilde etkiledi. O-" elini ağzına götürdü ve gözlerini kapattı, "o bir çöküş yaşadı, Tori, gerçekten kötü bir çöküş."

"Ne zaman?"

"Sen üniversiteye gittikten birkaç yıl sonra. Bir yıl akıl hastanesinde kaldı ve Katy çıktığında eskisi gibi değildi. İlk başlarda evde daha çok kalıyordu ama sonra dışarı çıkıp çalışmaya ve üniversiteye gitmeye çalıştı ama zamanla bununla başa çıkamadı. Bugünlerde evden neredeyse hiç çıkmıyor."

"Hiç mi?" Tori şaşkınlıkla sordu.

"Hayır. Bir süre benimle alışverişe ya da yemeğe giderdi ama bir süre sonra," diye içini çekti Gail, "ona bunu bile yaptıramadım. Neredeyse on yıldır bu şekilde, belki biraz daha fazla diyebilirim. Ehliyeti var ama evden en son muhtemelen üç ay önce çıktı. Benimle birlikte bir doktor randevusuna gitti ve arabayı o kullandı." Gail boyun eğerek başını salladı. "Dışarıdaki dünyayla başa çıkamıyor gibi görünüyor."

"Çalışıyor mu?"

"Biraz. Uzaktan veri girişi işi yapıyor. Çok kitap okuyor, film izliyor ve bir süre çalılarla ve bahçelerle ilgilendi, ama şimdi neredeyse hiç

evin içini bile terk ediyor. Sanki dünyası küçüldükçe küçülüyor. Bir gün odasından bile çıkmayacak diye korkuyorum. Eğer bana bir şey olursa..." Gail sadece başını salladı.

Tori Braddock'a baktı. "Haklıymışsın." Ardından Gail'e döndü ve özür dileyerek, "Buraya gelmemeliydik," dedi.

Gail başını salladı. "Hayır. Yaptığına sevindim. Az önce gördüklerinden sonra buna inanmakta zorlanacaksın ama Katy'yi uzun zamandır bu kadar canlı görmemiştim. Bu konuda konuşmak onun için gerçekten zordu ve bunu senden başkası için yapacağını sanmıyorum. Seni görmek mi, Tori? *Bu* onun için iyi oldu."

Tori ve Braddock Katy'nin evinden çıkıp Manchester'a ve hükümet merkezine doğru sessizce yol aldılar. Ofisine vardıklarında Braddock bitkin bir halde sandalyesine çöktü. Tori misafir koltuklarından birine oturmuş, boş boş uzaklara bakıyordu.

İlk kez sessizliği bozan Braddock oldu. "Kasabaya gelip bu şeyi tamamen açacağını düşündün, değil mi?"

Tori hafifçe başını sallayarak homurdanarak cevap verdi.

"Kardeşinizin davasının çözülememesinin bir nedeni var. Beş gün sonra Genevieve Lash ile ilgili hiçbir yere varamamış olmamızın bir nedeni var. Kesinlikle hiçbir yerde. Bazen bir şeyler olur ve biz cevapları bulamayız."

"İnsanlar öylece ortadan kaybolmaz."

Braddock açıkça, "Evet, bazen yapıyorlar," diye cevap verdi. "Dürüst olun. Her çocuk kaçırma olayını çocuğun eve dönmesiyle çözmüyorsunuz, değil mi?"

Bir süre sonra Tori başını salladı.

"Bu işte bir hayat kurtarmaktan daha iyi bir şey yoktur. Sorun şu ki, genellikle tersi de geçerlidir ve birine sevdiği kişinin öldüğünü söylemek zorunda kalmaktan daha kötü bir şey yoktur ve *neden* sorusuna cevap veremediğinizde bu iki kat daha kötüdür. Bana göre, *bu* mesajı iletmek

işin en zor kısmıdır. Çünkü neden olmadan, sevdikleriniz bir sonuca ulaşamaz."

"Orada olduğumuzu mu düşünüyorsun? Cevapları bulamayacağımızı mı?"

"Bilmiyorum."

"Birisi bana o gazete makalesini gönderdi. Beni burada istiyorlar. Bir şeyleri kaçırıyoruz ya da görmüyoruz."

"Ya da seni oyalyor ve burada bile değil," diye cevap verdi Braddock. "Tek bildiğim şu anda hiçbir yere hızlı gidemediğimiz. Bir yere varamıyoruz ve-" Elinde bir mesaj fişi tutuyordu. "Steak and Eggs de bu işten vazgeçiyor. Lash'in arkadaşlarından yeni bir şey öğrenemediler ve en azından başlangıçta Lash İnşaat'taki kayıtlarda hiçbir şey bulamadılar."

Tori başını iki yana salladı, Braddock'un söylediği hiçbir şeye katılmak istemiyordu ama aynı zamanda haklı olabileceğini de biliyordu.

"Braddock sandalyesinde doğrulup masasının üzerinden saatine baktı ve "Bu gecelik bu kadar yeter" dedi.

"Ne? Dava ne olacak? Nasıl öylece gidebilirsin?" Tori bıkkınlıkla sordu, bir dava çözülmediğinde öylece eve gitmeye alışık değildi. Öyle ya da böyle sonuçlanana kadar çalışırdınız, özel hayatınız ne olursa olsun.

"Saat neredeyse sekiz. On dört saatlik bir gün oldu. Oğlumun beyzbol maçına gidiyorum. Işıklar altında ve şimdi başlıyor, bu yüzden çoğunu yakalayabilirim."

"Peki ya annesi?"

"Altı yıl önce öldü," diye hızlıca cevap verdi Braddock. "Quinn'i günlerdir neredeyse hiç görmedim ve yakında birkaç haftalığına büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte şehir dışına çıkacak. Ayrıca ben işime kafayı takmam. Bu sağlıklı değil. Çok çalışırım ve sonra *işi* bırakırım."

"Evde iş yok mu?" Tori şaşkınlıkla sordu. O her zaman evde çalışırdı.

"Hayır. Dava sabah burada olacak, ben de öyle."

BÖLÜM 10

"GÖRÜNÜŞE GÖRE BURADAKİ TEK DELİ BEN DEĞİLİM."

Braddock, Tori'yi oteline bıraktıktan sonra oğlunun Küçükler Ligi maçının geri kalanına yetişmek üzere hızla uzaklaştı. Otel odasına çıktı ve kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi, günü ve başarısızlığı unutmaya çalışıyordu ama Katy'nin halinden kurtulamıyordu.

Lizzy ve Corinne'in Katy'nin ruhsal durumunun derinlikleri hakkındaki uyarılarını takdir etmemişti. Dahası, bunların hiçbirinin yaşanmadığını bildiği için utanıyor ve yaşanmış olmasından dolayı bir miktar sorumluluk hissediyordu. Kendini kuruladı, bir havluya sarındı ve yatağa oturup televizyonu açtı. Ama ne yaparsa yapsın Katy'yi aklından çıkaramıyordu.

Diğer arkadaşları son yirmi yılda bir trajediyi kabul ederek, Jessie'yi sık sık düşünerek ama iyi, tatmin edici hayatlar yaşamak için bunu geride bırakarak ilerlemenin bir yolunu bulmuşlardı. Ama Katy öyle değildi. Bunu atlatamamış ve bir hayat kuramamıştı. Sıkışıp kalmıştı ve dünyadan korkuyordu.

Ancak Katy'nin annesinin söylediği bir şey de aklından çıkmadı. Katy'nin Tori'yi görmesinin ona iyi geldiğini söylemişti. Gail canlı kelimesini kullandı, sanki içinde yaşam belirtileri varmış gibi.

Otel odasına tıkılıp kalacak havada değildi. Tori yataktan fırladı, hızla giyindi ve koşu ayakkabılarını giydi. On dakika sonra Katy'nin verandasına geri dönmüş, kapıyı çalıyordu.

Gail gülümsedi ve Tori'nin içeri girmesine izin verdi. "Odasında."

Tori kapıyı hafifçe vurduktan sonra kapıyı araladı ve Katy'nin gözleri parladı. "Hey, çok güzel bir gece. Gelebilir miyiz?"

verandada oturur musun?"

İkisi üç saat boyunca konuştular ve Katy yavaş yavaş kabuğundan çıktı. Tori, çok zeki ve her zaman gülümseyen o ukala arkadaşının parıltılarını gördü. O Katy hâlâ oradaydı ve ortaya çıkmak için savaşıyordu. Tori onu dürttü ve her şey hakkında konuşmaya teşvik etti: akıl hastanesi, evden çıktığında hissettikleri ve dış dünyayı deneyimlemeyi nasıl bıraktığı. Onlar konuştukça Katy daha da hareketlendi. Fobisinin, korkularının ve bunların üstesinden gelemediğinin tamamen farkındaydı. "Benden ve tüm o berbat sorunlarımdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Nasıl istersen. Konuşmaya devam edelim."

"Boston College'a gittiğini biliyorum ama sonra izini kaybettim. FBI nasıl oldu?"

"Uzun bir hikâye," diye anlatmaya başladı Tori. "Şu anda New York'ta yaşıyorum ama davalar için her yere seyahat ediyorum."

"Evli misin?" Tori

başını salladı. "Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır, ben bekârlılığımla ünlüyüm." "Buna inanmakta zorlanıyorum." "Neden?"

"Kendine bir bak, Tori. Başarılısın. Kıyafetlerine, saatine, saçına, hatta cildine bakınca paran olduğu anlaşılıyor. Ve tanrım, çok güzel görünüyorsun."

"Şimdi kes şunu, istemiyorum."

"Biliyorsun. Güzelsin ve belli ki kendine biraz para harcıyorsun."

"İtiraf etmeliyim ki korkunç, çok *korkunç* bir online alışveriş alışkanlığım var. Evimde dört parça mobilya var ama üç dolabım kıyafetlerle dolu. Hepsini asla giyemem. Ayrıca *çok* çalışıyorum. Sürekli seyahat ediyorum ve hayatımın yarısını bavullarla ve otellerde geçiriyorum. Ve siz burada görmesenez de, zaman zaman

Birkaç yıllık örneklem büyüklüğüne dayanarak, erkekleri bir süre sonra uzaklaştırdığından emin olduğum dikenli bir tavır."

Katy bilerek, "Sen hiçbir zaman aptallara seve seve katlanmadın," dedi. "Çocukken bile."

Tori arkadaşına baktı. Tüm bu konuşma terapi gibiydi. Katy de bunu hissediyor gibiydi. Üç saat önce gergin bir topun içinde kıvrılmıştı. Şimdi ise vücudu rahatlamış bir şekilde oturuyor, saçlarını parmaklarının arasında döndürüyor, gülüyor, gülümsüyor ve hatta biraz da içneliyordu.

"Burada ne kadar kalacaksınız?" Katy sordu.

"Bilmiyorum. Eve cevaplar aramaya geldim. Hiçbir cevap bulamıyorum. İş her an arayabilir ve ben de bir uçağa atlayıp bir yerlere gidebilirim."

"Öylece mi?"

"Bu benim işim. Bir anda toparlanıp gidiyorum." "Sevgilin olmamasına şaşmamalı."

"Sadece öldürmek için gir, neden yapmıyorsun?"

"Sadece söylüyorum," diye yanıtladı Katy, ciddi bir ifadeyle.

"Sen etrafta olmazsan kimse bir şey yapmaz. Bu iki yönlü bir yol."

"Şey," diye iç geçirdi Tori, "bu doğru. Kendimi savunmam gerekirse, bunu yapmamı gerçekten isteyen biriyle henüz tanışmadım."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Katy. "Peki, siz şehirdeyken buraya gelmeye devam edecek misiniz?"

"Evet." Tori cevap verdi, sırtarak. "Ama l
istiyorum sen için benim için bir şey yap."

"Ne?"

"Benimle dışarı çık, yemeğe, içmeye. Bunu benim için yapar mısın?"

Katy tereddüt etti.

"Hadi, sadece benimle."

"Sadece seninle mi?"

"Evet."

"O...o...tamam. Seninle yapacağım."

Tori gülümsedi ve sonra Katy'nin sağ eline uzandı ve iki eliyle tutarak kendine doğru çekti. Aşağıya bakarak nazıkçe arkadaşının elini sıktı. "Bu

Affedilemez. Tüm bunları yaşadığını bilmiyordum. Çok özür dilerim."

"Sorun yok."

"Hayır." Tori başını salladı. "Hayır, öyle değil. Senin için burada olmalıydım ama değildim. Kimse için burada değildim. Herkesi ve her şeyi yüzüstü bıraktım."

Katy anlayışla, "İyi bir nedenle," diye cevap verdi. "Belki ben de aynısını yapmalıydım."

Tori sırtıttı ve başını salladı. "Ama artık buradayım. Ve New York'ta olsam bile, sen ve ben artık birbirimizle konuşmayı bırakmayacağız. Bunun üzerine söz veriyorum."

"Bu hoşuma giderdi."

"Sana bir şey daha söyleyeyim. Sen gençsin. Sadece otuz yedi yaşındasın ve burada seninle otururken eski halinin orada olduğunu görebiliyorum."

"Tori, ben bunu yapabilecek biri değilim..."

Tori'nin aklına birden bir ilham, bir fikir geldi. "Katy, bunu yapabilirsin. Bunu yapacağız."

"Bunu yapmak mı? Ne demek istiyorsun? Neyi yapacağım?"

Tori gülümseyerek bir açıklama yaptı. "Bundan altı ay sonra, hazırlanman için sana zaman vereceğim, ama sen ve ben bir yerlere seyahate çıkacağız. Gitmen gerektiğini söylemiştin. Seni buradan çıkaracağız."

"Bir gezi mi? Lanet olası evden çıkamıyorum. Gezi mi? Görünüşe göre buradaki tek deli ben değilim."

"Bunu yapabiliriz. Sen ve ben," diye ısrar etti Tori. "Sen ve FBI'dan seçkin, silahlı bir özel ajan. Bundan daha güvenli ne olabilir ki?"

"Nerede?"

"Nereye istersen. Kışın ölüsü olacak, o yüzden sıcak bir yere gidelim, belki Karayipler'e. Sahilde oturur, dalgaları izler, şemsiyeli içkilerimizi içer ve bronzlaşırız."

"Bunu karşılayamam."

"Param var. Satın alıyorum ve birinci sınıf gidiyoruz.

Her şeyi. Altı ay boyunca

mesajlaşıyoruz, planlıyoruz, kıyafet alıyoruz ve sonra bunu yapacağız. Ne dersiniz?"

Katy aniden gerildi, top gibi kıvrıldı, her şeyi düşününce felç oldu. Bu boş bir konuşma değildi. Tori'nin ciddi olduğunu ve bunu yapmaya kararlı olduğunu görebiliyordu. "Sadece sen ve ben mi?"

"Evet, sadece sen ve ben. Ne dersin?"

"Deneyeceğime söz veriyorum."

Katy verandadan Tori'nin uzaklaşmasını izledi, son bir el salladı ve gülümsedi.

Katy'nin annesi eve geri döndüğünde kızına sırtarak, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi. "Bir gezi."

"Dinliyor muydun?"

"Siz ikiniz orada kıkırdayıp dururken nasıl yapmayayım?"

"Gıdıklamak mı?"

"Uh huh. Seni ne kadar *sevdiğimi* anlatamam. dinliyordum. Tori bu yolculuk konusunda ciddiye,

biliyorsun." Katy bir sandalyeye oturdu ve içini çekti,

"Biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Sanırım yapmak istiyorum... yapmaya çalışıyorum."

"Evet!" Katy'nin annesi parlak bir şekilde cevap verdi.

"Evet," diye yanıtladı Katy, kendi kendine şaşırarak. "Umarım Tori neyle karşı karşıya olduğunu biliyordur."

"Tori Hunter çetin cevizdir, hep öyleydi. Sen de dahil olmak üzere herkesin ona atabileceği her şeyin üstesinden gelebilir." Gail Anderson sandalyesinden kalktı ve yanına gelip kızını alnından öptü. "Ben yatmaya gidiyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Katy ayakta kaldı, mutfakta kendine bir fincan çay yaptı ve sonra dışarı çıkıp verandada oturarak

Bir süre cırcır böceklerini dinledi, ara sıra geçen araba veya kamyonları izledi ve bir yolculuğa çıkmayı düşündü. Bu düşünce onu aynı anda hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Kesin olarak bildiği bir şey vardı ki, eğer bunu yapacaksa, Tori'yi tüm sorunlarıyla uğraşırken perişan etmek istemiyordu. Hayır, böyle bir yolculuğa soğukkanlılıkla çıkamazdı. Bunu yapacaksa, en azından biraz dışarı çıkmaya başlamalıydı.

"Şimdiki zaman gibisi yok," diye mırıldandı Katy eve geri dönüp mutfaktaki askıdan annesinin Camry'sinin anahtarlarını alırken. Üzerine hafif bir kapüşonlu sweatshirt ve Twins beyzbol şapkası geçirip garaja gitti.

Annesi bilmiyordu ama Katy yılda birkaç kez cesaretini toplayıp gece geç saatlerde arabayla gezmeye çıkardı. Kalabalık ya da trafik istemiyordu ama gecenin geç saatlerinde, özellikle de ilkbaharın başlarında ya da sonbaharın sonlarında hafta içi bir gecede yollar sessiz olurdu, tatil köyü ziyaretçileri ve kulübe sahipleri sezon için çoktan gitmişlerdi ve kalan yerlilerin hepsi yataklarına yatmışlardı. Manchester'ın içinden geçip tüm yeni gelişmeleri ve büyümeyi şaşkınlıkla izleyebilirdi, sokaklar boş, kasaba uykudaydı. Sonra her seferinde eve dönerken 48. İlçe Yolu'nda Jessie için diktiği haça uğrayarak yolculuğunu tamamlıyordu.

Bu gece Manchester'a gitmeyi atlamış ve bunun yerine arabayı haça doğru sürmüştü. Katy arabayı bankete çekti ve çalışır durumda bırakarak park etti. Arabasının ön çamurluğuna yaslandı ve Jessie'yi bulmak için haça baktı. Bu yüzden ara sıra evden çıkmaya cesaret ederdi, haçın iyi durumda olduğundan emin olmak ve çiçek bırakmak için. Dışarı çıkmaya aniden karar verdiği için bu sefer çiçekleri yoktu ama yine de hendeğe doğru yürüdü ve haçın önünde diz çöktü. Etrafındaki toprağın yakın zamanda bakımdan geçtiğini, haçın mükemmel bir şekilde dik durduğunu fark etti.

yabani otlar vardı. Tori'nin muhtemelen buraya uğradığını tahmin etti.

Bir araba yaklaşırken hendeğe doğru geri yürüdü. Araba yavaşladı; içinde iki kişi vardı.

Katy onlara küçük bir el salladı ve başparmağını kaldırdı. "Ben iyiyim," diye bağırdı.

Bir anlık tereddütten sonra araba uzaklaştı.

Haça son bir kez baktı. Sürücü kapısına doğru yürümek için döndüğünde bir rüzgâr çıktı ve şapkasını başından uçurdu. Şapka hızla yuvarlanarak arabanın arkasındaki yola düştü.

"Olamaz."

Katy kovaladı, şapka ilerledikçe ona yetişmeye çalıştı, gittikçe daha da uzağına düşüyordu. Formsuz ve dolayısıyla nefessiz kalınca durup eğildi, ellerini dizlerine koydu ve büyük bir rüzgârın şapkayı yolun aşağısına doğru savuruşunu izledi. Tam görüş alanından çıkmak üzereyken, rüzgâr şapkayı sola, hendeğe doğru savurmuş, sonra da tepenin yarısına kadar savrulduktan sonra uzun otlara takılarak durmuş.

Arabasına baktı, belki yetmiş metre arkasındaydı ve sonra ileride tepeye takılmış olan şapkaya baktı. Hala nefes nefese arabasına doğru yürüdü, bindi, hızlı bir U dönüşü yaptı ve durmadan önce iki yüz metreden fazla doğruya doğru sürdü. Yol boyunca yürüdü ve ardından tepeye tırmanarak, kayalıktaki derin bir oyukun ağzını koruyan uzun otların arasına asılı duran şapkasını aldı. Şapkanın üzerindeki kir ve yaprakları fırçalarken, sağında bir ışık parıltısı ve hareket yakaladı. Yarığa doğru baktığında parlak bir ışık ve ardından yarığın içinde hareket eden bir beden silueti gördü.

"Bu da ne?" diye sessizce kendi kendine mırıldandı, çünkü bölgede herhangi bir gelişme olduğunu hatırlamıyordu. Birdenbire meraklanarak ışığa doğru yürüdü, sadece bir göz atmak istiyordu. Yarığın eğimi dikti ama sadece

Biraz çaba sarf ederek yirmi metre kadar tırmanabildi, sadece iki kez sağ eliyle kendini sabitlemek zorunda kaldı. Tepeye ulaştığında, bir toprak yığınının solunda, yerde duran portatif bir kamp feneri gördü. Fenerin solunda da plastiğe sarılmış bir şey vardı ve sonra... bir ayak gördü... bir insan ayağı, plastikten dışarı çıkmıştı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Sonra yığının arkasında bir adamın hareket ettiğini, kürekle toprağı kazdığını ve sonra toprağı atmak için toprak yığınının doğru döndüğünü gördü. Adamın başında çoraptan bir şapka vardı. Yüzünü göremiyordu.

Sola doğru bir adım attı ama ayağı bir dala çarptı.

AT!

Sese doğru döndü ve onu gördü.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Kendini delikten dışarı itmeye başladı.

Katy tepeden aşağı inebilmek için hızla sağa doğru döndü. İleri doğru bir adım attı ama eğimi yanlış değerlendirdi. Vücudu ayaklarının çok üzerine çıktı ve öne doğru takla atarak tepeden aşağı yuvarlandı, açıktaki kayalara ve devrilmiş ağaçlara çarptı. En altta, açıktaki büyük bir kayaya sert bir şekilde sırt üstü düştü.

"Ahh! Ahh! Ahh!" diye inledi yakıcı bir acı vücudundan geçerken. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Karanlık bulanıklığın içinden tepeden aşağı inen hareketli bir karaltı seçebiliyordu.

Hareket etmesi, ayağa kalkması gerektiğini biliyordu ama bacakları tepki vermiyordu. Katy yavaşça karnının üzerine yuvarlandı ve kollarıyla yukarı itmeye çalıştı. Adamın yaklaştığını duyabiliyordu, adımları giderek yaklaşıyordu.

Denge için küreği kullanarak yarığın dik yokuşundan aşağı hızla inerken, vücudunu yavaşça yuvarlayan kadını izliyordu.

Dibe vardığında ayaklarını yere bastı ve kadın yavaşça kendini dört ayak üzerinde yukarı iterken ileri doğru yürüdü. Hiçbir yere hızlı gitmiyordu.

Binlerce bıçak darbesi almış gibi hissettiği acı vücuduna yayılırken Katy dizlerinin üzerine doğru itti. Yukarı itmek için sol bacağına altına almaya çabaladı.

Onu duyabiliyor, yaklaştığını hissedebiliyor ve arkasına bakıyordu.

Katy Anderson'dı.

"Küçük bir dedektiflik çalışması yapıyoruz, öyle mi?" diye homurdandı küreği başının üzerine kaldırırken.

"Hayır! *Hayır! Hayır! Hayır!*"

Küreği tüm gücüyle yere indirdi.

Metal, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle başının arkasına çarptı ve Katy Anderson'ın vücudu yere yığıldı. Yine de işi bitmemişti.

Sol eliyle ileri uzandı, sağ bacağına öne doğru çekti.

Tekrar savurdu, bu sefer golf vuruşuyla kafasının sağ tarafına vurdu.

Katy'nin vücudu tamamen çökmüş, şiddetli bir şekilde kasılıyordu.

İleri doğru bir adım daha attı, ayaklarını yere bastı ve küreği tekrar başının üzerine kaldırdı.

Bu sefer işi bitirmek için.

BÖLÜM 11

"EVDE Mİ KAYBOLDU?"

Tori'nin alarmı onu sabah beş buçukta uyandırdı. Yataktan yuvarlandı, hızla bir çift koşu şortu, spor sütyeni ve atletini giydi ve ardından koşu ayakkabılarını giydi. Su şişesini doldurup bel çantasına yerleştirdi, telefonundan bir müzik seçti ve kulaklığını taktı. Otelin önünden çıktı, sola döndü ve H-4 boyunca uzanan patikaya doğru koşmaya başladı.

Günlük koşuları antrenman için hayati önem taşıırken aynı zamanda zihinsel terapi işlevi de görüyordu. Kafasını boşaltmak ve önündeki görev üzerinde meditasyon yapmak için bir şans. Bu sabah zihnini meşgul eden iki çelişkili düşünce vardı: Katy ve dava.

Tüm bu gezi fikriyle neye bulaştığından emin değildi. Anlık bir ilhamdı.

Suçluluk duygusundan mı doğdu? Şüphesiz, ama suçluluk her zaman en kötü motivasyon kaynağı değildi. Genellikle harekete geçme, telafi etme çağrısı gibi bir aciliyet yaratırdı ve Katy söz konusu olduğunda, Tori bazı ciddi telafilerin yapılması gerektiğini hissetti.

Tori başını hafifçe salladı. Bu pek de rahatlatıcı bir çaba olmayabilir. Son on-on beş yıldır inzivaya çekilmiş, evinden neredeyse hiç çıkmamış, dış dünyadan korkan biriyle çıkacağı bir yolculuk kendine özgü bazı sorunlar yaratabilirdi.

- Zorluklar. Ama o buna hazırdı. *Ben de oldukça inatçı olabilirim,* diye düşündü Tori. Katy'nin endişeleri onu kolay kolay yıldırmayacaktı. Arkadaşı tek çocuktu ve sık sık bebek gibi bakılmış ve şımartılmıştı. Tori, Gail'in kızına hâlâ bebek gibi bakıyor olabileceğini ve Katy zorlanırsa daha fazlasını yapabileceğini düşündü. Tori itme konusunda rahat olan biriydi.

Saati üç mil işaretinde bip sesi çıkardı. Durdu, su şişesini almak için bel çantasına uzandı ve Manchester'a geri koşmak için güneye dönmeden önce uzun bir su içti.

Kasabaya dönmek için üç millik yola koyulduğunda, ikinci düşüncesi davaydı. Yaptıkları her şeyi zihninde gözden geçirdi, ki bu kitaba uygun bir soruşturmaydı. Adli tıp raporlarını almak, olay yerini incelemek, tanıklar ve tanıdıklarla görüşmek. Ancak, hem Lash hem de kız kardeşinin durumunda bir bağlantı yok gibi görünüyordu. Yine de makale yüzünden evdeydi, yani birileri onu bir nedenle burada istiyordu.

Bu kişi yirmi yıldır tespit edilememişti, bu yüzden onu adli tıptan, tanıklardan, eski ya da yeni olay yerlerini inceleyerek bulmak pek olası değildi ve son beş gün bunun kanıtıydı. Kesin olarak bildiklerini düşündükleri tek şey, bir adamın gelip kurbanları bırakmayı teklif etmesiydi ve bu Jessie ile Lash'in ya tanıdıkları ya da tanımasalar bile bir nedenle arabasına ya da kamyonetine binecek kadar güvendikleri biriydi.

Peki, iki kadının güvenebileceği profile kim uyuyor?

Tori, H-4'ün genişliği boyunca uzanan yaya köprüsü üzerinde koşarken, "İşte bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor," diye yüksek sesle nefes aldı.

Braddock, iskelesinden on metre uzakta, Steamboat Gölü'nün ılık sularında yüzüyordu, gözleri kapalı, hafif nefes alıyordu, sükûnet sakinleştiriciydi. Uzun boylu ve sırkılıydı, lise boyunca basketbol oynamış ve üniversitenin ikinci ve üçüncü liglerinde düzenli olarak oynama fırsatı bulmuştu. Ancak birinci lig basketbolu hayalleri kafasında dans ediyordu.

Brooklyn'de, evinden yirmi dakika uzaklıktaki Long Island Üniversitesi'ne girmiş ve istikrarlı bir şekilde oynayabileceğine inanmıştı.

Birinci lig basketbolu, yedekler için bile büyük bir zaman gerektiriyordu. Sabah altıda kalkıp kondisyon çalışıyordunuz. Uzun ve yorucu antrenmanlar vardı. Tüm turları koşardınız ve ardından tüm film seanslarına katılmanız ve her çalışma salonuna gitmeniz gerekirdi. Tüm bunlar üniversitede olmanın gerçek eğlencesi için çok az zaman bırakıyordu. İki yılın sonunda birçok uzun otobüs yolculuğu yaşamış ve Big Dance'e katılma ve tek parlak anını yaşama şansı çok az olan orta halli bir takım için toplam doksan iki dakika oynamıştı. Basketbolu seviyordu ama maliyet-fayda açısından bakıldığında zaman ayırmaya değmiyordu. İkinci senesinden sonra yüksek toplarını astı. Yeni bir atletik çıkışa ihtiyacı vardı.

Basketbol oynamayan iki arkadaşı onu yüzme havuzuyla tanıştırdı. Bu onu zayıflatan ve bira göbeğini uzak tutan harika bir tüm vücut egzersiziydi. Polis olduktan sonra bile, diğer egzersizlerini desteklemek için haftada iki ya da üç kez havuza girmeyi başardı. Artık bir göl kenarında yaşadığı için, yılın en az beş ila altı ayı boyunca isterse her gün iyi bir yüzme egzersizi yapabiliyordu.

Suyun içinde uzanıp bulutlara bakarken davayı ve kafasını kurcalayan bir konuyu düşündü. Tori'nin arkadaşlarıyla görüşürken hepsinin Jessie'nin kaybolduğu gecenin normal bir gece olduğunu söylemesi dikkatini çekmişti. Lash'in arkadaşları da aynı şeyi söylemişti. Geceler normaldi, tıpkı diğerleri gibi.

Bunun bir anlamı vardı.

Bu sorun onunla dalga geçerken telefonunun çalmaya başladığını duydu. Yuvarlandı ve iskeleye doğru yüzdü, merdiveni tırmandı ve telefonunu bankta havlusunun altında buldu. Arayan Cal'dı.

"Az önce Katy Anderson'ın annesi aradı. Katy kaybolmuş."

"Ne?" Braddock şaşkınlıkla cevap verdi. "Evin içinde mi kayboldu?"

"Hayır. Katy gitti ve araba da gitti, on yıllık su mavisi Toyota Camry. Oraya gitsen iyi olur."

Yirmi dakika sonra Braddock arabayı Anderson'ların evine çekti. Henüz Tori'yi aramamıştı, önce durum hakkında bir fikir edinmek istiyordu.

Gail Anderson, genellikle sabahları uyanıp kendine kahve yaptığı ve kahvaltı hazırlamaya başladığında Katy'nin de kalkıp ona katıldığını anlattı. Ancak Katy kıpırdamayınca Gail kızının odasına gitmiş ve yatağını boş bulmuştur. Sonra garaja baktı ve Camry'nin yerinde olmadığını gördü.

"Dün, kızınızın sizinle birlikte olmadığı sürece evden hiç çıkmadığı izlenimiyle ayrıldım."

"Bu çoğunlukla doğru." "Çoğunlukla mı?"

"Evet, öyle, ama arada bir gecenin bir yarısı arabayla gezmeye çıkar."

"Anlıyorum."

"Ve sonra dün gece Tori buraya geri geldi." "Tori burada mıydı?"

"Evet, Katy ile konuşmak için geri geldi. Üç saat kadar kalmış olmalı. İki altı ay sonra bir seyahate çıkacaklarını konuşmuşlar. Tori onu bu kış sıcak bir yere götürecekti. Bu onu o gece gezilerinden birine çıkmaya mı teşvik etti bilmiyorum ama o... gitti. Hiç bu kadar uzun süre gitmemişti."

"Cep telefonu var mı?" "Evet."

"Yanında mı götürdü?"

"Sanırım öyle."

"Sanırım aramayı denediniz?"

"Evet. Tekrar tekrar denedim. Cevap yok."

Braddock Camry'nin ve Katy'nin cep telefonunun bilgilerini aldı ve Bayan Anderson'a telefonunun başından ayrılmamasını söyledi. Lund'u arayarak araba ve Katy Anderson için bir bülten yayınlamasını istedi.

Sonra Tori'yi bulmaya gitti.

Tori ana koşu yolundan sola döndü. Otelin doğu tarafında boyunca koştu, köşeyi döndü, durdu ve Braddock'un gölgeliklerin altına park etmiş onu beklediğini fark ettiğinde ön girişe doğru yürüdü. Erken gelmişti.

"Dava hakkında düşünüyordum. Bence bu olaya başka bir açıdan bakmalıyız. Adamımız kim?" Tori ona yaklaşıırken şöyle dedi. "Hangi özelliklere sahip?"

"Tori..."

"Profili nedir?" "Tor..."

"Jessie ve Genevieve onu nasıl tanıyabilir ya da ona nasıl güvenebilir?"

Braddock elini kaldırarak, "Tori, bekle," dedi. "Bunların hepsi kulağa hoş geliyor. Ama daha acil bir sorunumuz var."

"O da ne?"

"Dün gece ne yaptığını bana anlatmak ister misin?" Braddock, ses tonunda bir suçlama imasıyla sordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Katy'yi tekrar görmek için dışarı çıkmak hakkında." "Eski bir arkadaşımı görmeye gittim."

"Neden?"

"Çünkü ona ne olduğunu, nasıl münzevi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Belki de münzevi olmamasına yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Ne söylediyse işe yaramış olmalı," diye cevap verdi Braddock. "Çünkü o ve araba gittiler ve kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Tori'nin omuzları çökerken gırtlığından "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

BÖLÜM 12

"AMA NASIL OLUYOR DA BURADA OLMAKTAN ÇIKIP G İ D İ Y O R ?"

Neredeyse hiç evden çıkmamış birini nasıl ararsınız?

Braddock ve Tori Anderson'ların evine geri döndüler ve Gail Anderson'a haddini bildirdiler. Neredeyse evden hiç çıkmayan biri neden gecenin bir yarısı arabasıyla gizlice dışarı çıkmıştı? Bu gece gezintilerine ne sıklıkla çıkıyordu? Hiç bir seferde günlerce dışarı çıktığı oldu mu? Düzenli olarak konuştuğu biri var mıydı? Katy'nin Gail'in bilmediği gizli bir hayatı var mıydı? Münzevi Katy sadece bir rol müydü?

Gail Anderson hayır dedi ama... "Ama yine de internette ne yapıyor olabileceğini bilmiyorum."

Braddock, Katy'nin bilgisayarını incelemesi için bir olay yeri inceleme uzmanı çağırdı. Araştırmacı çok az şey bulmuş.

"Will, bilgisayarı çok eski ve gizli bir bilgisayar dehası da değil. E-postaları çoğunlukla spam ile dolu ve virüs koruması indirdiğini hiç sanmıyorum. Son üç ya da dört yıl olarak tanımlayabileceğim yakın tarihli insanlardan gelen e-postalar, birkaç farklı şirket için tamamladığı uzaktan veri girişi işiyle ilgili olanlarla sınırlı."

"Peki ya internet geçmişi?" Tori sordu.

"Katy Anderson internetten alışveriş yapmayı severdi, ancak çok fazla şey satın almazdı, bu da onun yetersiz mal varlığını yansıtıyor. Okuma ilgi alanları eğlence, popüler kültür ve beyzbolla ilgili gibi görünüyor. İkizler hakkında hemen hemen her şeyi okudu. Çok sayıda televizyon dizisi izledi, Netflix kütüphanesinde ilerledi ve ne olursa olsun, 'Breaking Bad' ve

"The West Wing". Ama başkalarıyla temas?" Teknisyen başını salladı. "Buna dair bir kanıt göremiyorum. Facebook sayfası yoktu. Twitter ya da Snapchat kullanmıyordu. Her ikisi de eski model olan bilgisayarı da ya da cep telefonunda sohbet odalarına girdiğini görmüyorum."

Braddock kederli bir ifadeyle, "Başka bir deyişle, bilgisayar ve cep telefonu geçmişi münzevi birininkine uyuyor," dedi.

"Doğru. Dış dünya hakkında bir şeyler okuyordu ve sanırım dış dünyaya ilgi duyuyordu, ancak dış dünyayla çok az gerçek ilişkisi vardı."

Braddock ve Tori ön merdivenlerden inip Tahoe'suna doğru yürüdüler. Braddock ona bir kez baktı, endişeli tavırları, morali bozuk gözleri ve Tori'nin uçuşunun kenarında sallanmakta olduğunu hissetti.

Ondan uzaklaştı, kendine biraz alan yarattı ve Cal'ı aradı. Katy Anderson'dan ya da kayıp su mavisini Camry'den hiçbir iz yoktu. Eyalet çapında bültenler yayınlanmıştı ve yakınlardaki tüm yargı bölgeleri alarma geçmişti.

"Az önce kaçtı mı?" Cal sordu. "Tori'nin geri dönmesi ve tüm bu olup bitenler, anılar Katy için çok mu fazlaydı? Her şeyden öylece kaçtı mı? Kaçtıysa bu kimseyi şaşırtmaz."

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Braddock sessizce, kendini aniden yenilmiş hissederek. "Bu teoriyi test edelim. Otobüs şirketine soralım, belki şehir dışına çıkmak için bir otobüse atlamıştır. Sanırım havayolları da olabilir. Şimdi," diye başını salladı ve içini çekti, "Cal, bu Tori ve Gail Anderson'ın bana Katy'nin dün geceki ruh hali hakkında söyledikleriyle uyuşmuyor ama... kim bilir."

"Ben hallederim."

Braddock telefonu kapattı ve döndüğünde dalgın bir Tori'nin kendisine baktığını gördü. Ona doğru yürürken başını iki yana salladı.

"Nereden başlayacağız ki?" Tori neredeyse paniklemiş bir halde mırıldandı. "Söyle bana, onu aramaya nereden başlayacağız?"

Braddock sadece başını salladı. "Bilmiyorum."

Bir hafta içinde ikinci kez bir kadının ortadan kayboluşunu izliyordu ve bu sefer devam etmek için daha da az nedeni vardı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Uyku gelmiyordu. Bir cinayetten sonra hep uyurdu. Heyecan, harcanan enerji, cinsel boşalım her zaman uzun, bitkin, dinlendirici bir uykuya yol açardı.

Bu sefer değil.

Ne zaman dalıp gidecek gibi olsa, Katy Anderson tekrar aklına geliyordu.

Okumayı denedi ama ne kitaptaki kelimelere ne de iş için hazırladığı kâğıt yığınının odaklanabildi. Üç sert içki gerginliğini azaltmayı başaramadı. Gece geç saatlerde yaptığı uzun bir yürüyüş de zihnini rahatlatmaya yetmedi. Katy Anderson'ın anısı, onun düşüncesi tekrar tekrar aklına geliyordu.

Başka seçeneği yoktu. Bir anda ortaya çıktı.

Katy Anderson onun peşinden koşacağı bir tip değildi. Katy iyi huylu biriydi, onu sokakta görse, hatta sokakta hiç görmemiş olsa bile, ikinci kez düşünmeyeceği biriydi. Bırakın gecenin bir yarısı elli metre ötede bir çukur kazarken görmeyi, herhangi bir yerde görmeyi umacağı en son kişiydi. Yine de orada, tepenin kenarında durmuş, bir kürek toprak atarken ona bakıyordu, Genevieve Lash'in plastiğe sarılı cesedi yan yatıyordu.

Katy Anderson'ın gitmesine izin vermek bir seçenek değildi.

Kürekle kafasına üçüncü kez vurduktan sonra, vücudundaki son yaşam kırıntısı da tükenirken hafif kasılmalar dışında vücudu hareket etmeyi bıraktı.

Kadının bedenini kaldırdı, omzuna aldı ve tepeye geri götürüp Lash için kazdığı çukurun yanına bıraktı. Sonra *kızın oraya nasıl geldiğini* düşündü.

Yarığın ve ağaç hattının kenarına doğru ilerledi. Arabasını ilçe yolunda gördü. Işıkları yanıyordu, hâlâ çalışıyordu. Onu orada bırakamazdı.

Risk alarak yola doğru koştu. Arabanın kilidi açıktı. İçine atladı, vites taktı ve arabayı geri geri sürerek uzaklaştı, bu sırada başka hiçbir aracın yanından geçmedi, şanssız olduğunu hissettiği bir anda biraz şanslıydı. Çukura geri döndüğünde Lash'in sarılı bedenini çukura koydu ve toprağı çılgınca küreklerken bolca terleyerek yeniden doldurdu. Çukur yeniden doldurulduğunda saat sabahın üç kırkı olmuştu.

Son zamanlarda yaşananlar göz önüne alındığında, Anderson'ı ve arabasını aramak çok yoğun olacaktı. Cesetten ve arabadan kurtulması gerekiyordu.

Evine geri döndü ve dağ bisikletini ve uygun binicilik kıyafetlerini aldı. Sonra mezarlığa geri döndü. Cesedi naylona sarıp Camry'nin bagajına koyduktan sonra dağ bisikletini arka koltuğa yerleştirdi. Arabayı bir saat kuzeye, Leech Lake'in doğusundaki ıssız bir araziye götürdü ve dar bir yoldan ormanın derinliklerindeki dar bir patikanın sonuna kadar sürdü. Yılın bu zamanında araba havadan görünmezdi. Araba ancak biri yol boyunca geri geri giderse bulunabilirdi ve araba çok derinlere sıkışmıştı. Şimdilik güvende olacaktı.

Dağ bisikletini kullanarak Manchester'a doğru elli altı millik yolu pedal çevirerek kat etti ve sabah iş çıkışından hemen sonra şehre vardı. İşe normalden bir saat geç varmıştı. Kimse daha akıllı değildi.

Tori sabah koşusuna çıkmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Yatağına uzanıp ıslak havlusuna sarınmış bir halde tavana bakarken, duş almak ve ardından gün için giyinmek bile bir angarya haline gelmişti.

Cep telefonu çaldı. Arayan Braddock'tu. "Şu anda yoldayım. Hükümet merkezine git. Mola verebiliriz."

"Katy'yi bulduk mu? Arabasını? Ne bulduk?"

"O kadar iyi bir şey değil ama bir başlangıç olabilir."

Yerel bir adam ve kız arkadaşı ortaya çıktı. Katy Anderson'ı Tori'nin evinden ayrılmasından birkaç saat sonra, saat 01:00 civarında görmüşler. Kasabanın sadece birkaç mil kuzeyinde, 48. İlçe Yolu üzerinde yol kenarında görülmüş.

Braddock, "Burası Jessie Hunter'ın arabasının bulunduğu yerin genel konumu," dedi.

"İşte orası," diye cevap verdi Doug adındaki adam. "İşte oradaydı, tam beyaz haçın yanında."

"Peki ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum. Haçın bulunduğu hendekten yukarı doğru yürüyordu, bu yüzden sadece saygılarını sunduğunu varsayabilirim."

"Ve durup yardıma ihtiyacı olup olmadığına ya da iyi olup olmadığına bakmadınız mı?" Tori şaşkınlıkla sordu. "Gecenin bir yarısı yolun kenarında *tek başına* bir kadın ve sen sadece... sürmeye devam mı ettin?"

"Hey, dur bakalım," diye savunmaya geçti. "Yavaşladık. Başının belada olup olmadığını merak ettik. Ama arabası çalışıyordu. Egzoz borusundan çıkan egzozu gördüm, farları yanıyordu, yavaşladığımızda bize dostça el salladı, başparmağını kaldırdı ve 'Ben iyiyim' diye bağırdı. Herhangi bir sıkıntı içinde değildi."

Donna adlı diğer tanık savunmacı bir tavırla, "Ve o biraz deli," dedi.

"Yani?" Tori öfkeyle, "Durup, camı indirip, savunmasız bir kadını kontrol etmiyor musun?" diye cevap verdi. Sandalyesinden fırladı. "*Tanrım, senin derdin ne?*"

Doug ve Donna'nın gözleri irileşti ve şok içinde Tori'den geriye doğru eğildiler.

Braddock başını kaldırdı ve hafifçe Tori'nin sol koluna uzandı. Görüşme odasından çıkması için başını eğdi, Tori bir süre sonra iç geçirdi ve isteksizce bunu yaptı.

"Tanrım, onun sorunu ne?" Donna homurdandı.

Braddock bakışlarını tekrar kadına çevirdi. "Ajan Hunter'ın sorunu, kız kardeşinin yirmi yıl önce o yolun o noktasında kaçırılmış olması."

"Yani o..." Doug başladı.

"Evet," diye yanıtladı Braddock sertçe. "Buna bir de onun yakın arkadaşı olan savunmasız bir kadının gecenin bir yarısı o yolda tek başına bırakıldığını ve onunla konuşmak için bile durmadığını ekleyin, değil mi?" Braddock homurdandı, kendini tutmadan önce sesi de yükseldi ve kendini toparlamak için bir an durdu. "Sanırım Ajan Hunter'ın arkadaşından istediği tek şey, arkadaşının arabasına bindiğinden ve uzaklaşabildiğinden emin olmanızdı. Özellikle de o yerin geçmişi göz önüne alındığında. Özellikle de Genevieve Lash'in bir haftadan kısa bir süre önce aynı şekilde karanlık bir köy yolunda kaybolduğu düşünüldüğünde. Şu anda insanların birbirlerini kollamaları gerekiyor ve... siz ikiniz burada daha fazlasını yapabiliydiniz."

İkisi de sandalyelerinde oturmuş, göbeklerini seyrediyorlardı, tamamen azarlanmışlardı. Doug bir dakika sonra sessizce, "Haklısın, yapmalıydık," diye fısıldadı, "Ama Dedektif, onu dışarıda görmek şok ediciydi. O olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Bilirsiniz, Çılgın Katy."

"Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Okulda ondan üç yıl gerideydim. Donna'yı da. Yani onu tanımıyoruz ama buradaki tüm yerel halk gibi onu tanıyoruz çünkü..."

"O ılğın Katy."

"Evet. Gecenin o saatinde dışarıda olmasının garip olduğunu dışındım. Ama Dedektif, bana, bize korkunç insanlarmışız gibi baktığınızı biliyorum ama size yemin ederim ki gayet iyi görünüyordu."

"Peki orada başka kimseyi görmediniz mi?" Braddock sordu.

Doug ve Donna başlarını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdiler. "Yalnızdı."

Braddock, Doug ve Donna'ya izin verdi ve onların koridorda yürümelerini izlerken Steak'e bakarak, "şunlara bir bak," diye mırıldandı.

Steak, "Will, gönüllü olarak ortaya çıktılar," diye yanıtladı.

"Biliyorum ama bir gün sonra. Hikyelerini düzeltmek için yirmi dört saate mi ihtiyaçları vardı?" Başını salladı, "Hiçbir şeyi gözden kaçırmayı göze alamayız. Drstlklerini sorgulamak için herhangi bir neden olup olmadığına bakın."

Will ofisine geri döndüğünde Tori'yi boş bakışlarla pencereden dışarı bakarken buldu. "zr dilerim."

"Nasıl hissettiğinizi anlıyorum. Kayıp kadınları aramaktan gerçekten yorulmaya başladım," dedi Braddock nefes vererek. "Ama kendini bir arada tutamazsan, bu işi yapamazsın."

Tori sadece başını
salladı. "Hadi gidelim."

"Nerede?" Tori sordu.

"48. Köy Yolu'na geri dnn."

Hata bir adli tıp ekibiyle karşılaştılar, ancak dört saat boyunca olay yerini inceleyen müfettişler orada herhangi bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadılar.

"En az otuz saat oldu Will," dedi baş olay yeri incelemecisi. "Ve dün gece uzun bir fırtına geçti. Burada bir şey varsa bile, fırtına onu sürükleyip götürmüştür."

"Burada grlmş," diye mırıldandı Braddock, "ama hepsi bu."

Tori, "Haçı ziyaret ediyordu," diye tahmin yürüttü. "Ama burada olmaktan çıkıp gitmeye nasıl karar verdi?"

Hunter ve Braddock çapraz alanın ve yol kenarının etrafında tekrar yürüdüler. İlginçtir ki, Katy'nin arabasını bulduğu yolun iki yüz metre doğusundaki bölgeyi incelemiyorlardı. Dürbünü gözünden düşürdü ve ağaçların arasında yirmi metre kadar geriye saklandı.

Bu bölgeyi arayacaklarını nereden biliyorlardı ki? Arabayla uzaklaşırken kimseyi görmemişti. Belki de bu, Katy Anderson'ın o yarığa neden tırmandığı ile ilgiliydi.

Katy Anderson, onun öldürülmesi, cesedinin ve arabasının ortadan kaldırılması, Tori Hunter hakkında uzun uzun düşünmesine neden olmuştu. Onu oyun oynamak için eve çekmişti ama bu Katy Anderson'ı hesaba katmıyordu. Katy bir şey mi biliyordu? Bu yüzden mi orada durmuş ona bakıyordu? Bu yüzden mi oradaydı? Ve eğer bir şey biliyorsa, Tori'ye söyledi mi?

Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu. Bildiği tek şey, Katy Anderson'ın bir zamanlar onun en iyi arkadaşı olduğuydu. Onun ortadan kaybolması Tori Hunter'ı daha da motive edecekti.

Hesapları değiştirdi.

Soruşturmanın yakından takip edilmesi gerekecekti. Şehir dışında halletmesi gereken bazı işleri vardı, ancak döndüğünde bazı kararların alınması gerekecekti.

BÖLÜM 13

"TESPİT YETENEKLERİMİ KULLANDIM VE BUNUN YÜZÜNÜZÜN HER
YERİNDE YAZDIĞINI GÖZLEMLEDİM."

Pazartesi öğleden sonra geç saatlerde Cal Lund'un ofisindeki yıpranmış kanepede oturan Tori, ılık diyet kolasından bir yudum alırken, "Üç gün oldu," diye mırıldandı.

Braddock bir misafir koltuğuna oturmuş, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, Steak ve Eggleston da arkasındaki duvara yaslanmıştı.

"O gece onu görmeye giderek ne yaptım ben?" Tori umutsuzca fısıldadı. "Ben ne yaptım?"

"Az önce gidip bir arkadaşını gördün," diye yumuşak bir şekilde öğüt verdi Cal. "Ve ona yardım etmeye çalıştın."

"Yaptığının ne faydası oldu? Eğer oraya gitmeseydim, o evden çıkmayacaktı. Hayatta olurdu."

"Gerçekten hayatta mıydı, olduğu gibi mi yaşıyordu?" Braddock sandalyesinde arkasına yaslanarak eşit bir şekilde sordu. "İçine kapanık, hiç dışarı çıkmayan, herkesin deli olduğunu düşündüğü biri olarak. Hayatta olmak bu mu? Yaşamak bu mudur?"

"Ne diyorsun sen?" Tori'nin gözleri kısıldı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece sizi görmek, sizinle konuşmak, hayatınızda neler yaptığınızı gözlemlemek, bir yolculuğa çıkmaktan bahsettiğinizi duymak onu hayata döndürmüş olabilir. Yaşamak için dışarı çıktı. O yolculuğa çıkabilmek istiyordu."

"O zaman hangi cehennemde?" Tori öfkeyle cevap verdi, yaptığı hiçbir şeyin yararlı ya da değerli olduğunu kabul etmiyordu. "Arabası nerede? Nerede o? Ona ne oldu?"

Kimse bir cevabı yoktu.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Başını öfkeyle salladı. "Oraya gittim ve tüm o kötü anıları canlandırdım, öyle ki o lanet haça gitti ve tıpkı kız kardeşim gibi, şimdi o da gitti."

Cal, "*Tam* olarak Jessie gibi değil," dedi.

"Bu kez araba da kayıp," diye ekledi Braddock. "Bu önemli bir gerçek mi? Kim bilir, belki de öyledir."

Tori, "Önemli olan, dışarıda bir yerlerde kadınları ortadan kaldıran birilerinin olması," dedi.

"Asıl soru şu," diye yanıtladı Will Braddock, "burada mı yaşıyor yoksa sadece geçiyor mu?"

"O burada," diye güvence verdi Tori. "Yoksa neden bana haber kupürünü göndersin? Neden yirminci yıldönümünde Lash'i alsın? Neden Katy ortadan kaybolsun?"

"Katy'nin kaybolmasının bununla bir ilgisi var mı? İlgisi olmayabilir."

Tori Braddock'a sert bir şekilde baktı. "Sen *muhtemelen* olamazsın.

Alakasız olduklarını düşünüyorum," dedi alaycı bir şekilde.

Braddock ona bir bakış attı ve hazır bir karşılık verdi ama sonra hemen vazgeçti. İçten içe parçalanmıştı ve en ufak bir fırsatta bile kavgaya hazır bir şekilde saldırıyordu.

Cal garip bir sessizlikten sonra nefesinin altından, "Umarım buradan geçiyordur," diye mırıldandı.

"Buranın yerlisi," diye cevap verdi Tori hızlıca, aniden sessizleşen ofisteki herhangi birinin ona meydan okumasına cesaret ederek.

"Muhtemelen haklısın," diye cevap verdi Lund bir süre sonra sakince, Braddock'un akıllıca bir tepkisizlik gösterdiğini anlamış ve yemi yutmamıştı.

Braddock'un bırakın tartışmayı, tartışmaya devam edecek ne hali ne de takati kalmıştı. Lash'in ortadan kaybolması ve şimdi de Katy Anderson yüzünden, Steak ve Eggleston gibi o da on gündür neredeyse hiç durmadan çalışıyordu ve ikisi de yorgun görünüyordu. Ve yetmiş otuz olduğunu düşünüyordu. Tori haklıydı. Tüm kaybolmalar - Jessie, Genevieve ve Katy - bağlantılı, ve o

doksan on olduğunu düşünürken katil aralarındaydı. "Şöyle diyelim, Özel Ajan Hunter, söylediklerinizin çoğuna katılıyorum," dedi ve gözlerini kapatırken nefes verdi. "Ama şu anda sıkışmış durumdayız."

"Öyle bir şey değil, sıkıştık. Bu sıkışmışlıktan kurtulmalıyız" diye bastırdı.

Braddock homurdandı. "Evet, var ama bu hemen şimdi olmayacak. Biraz ara vermemiz gerekiyor."

"Affedersiniz?"

Cal, "Sanırım Will barbekü yapma zamanının geldiğini söylüyor," diye önerdi.

"Bir diken-ne?" Tori inanamayarak sordu. "Ciddi olamazsın."

Braddock, "Akıl sağlığımız için davadan uzak bir geceye ihtiyacımız var," dedi. "Izgarayı yakıyorum ve biraz biftek pişiriyorum. Çok güzel bir gece olacak. Eşlerinizi ve paylaşacak kolay bir şeyler getirin ve mayolarınızı getirin. Vaktimiz olursa belki tekneyle de açılabiliriz."

"Tekneyi dışarı çıkaralım mı? Biftek? Barbekü? Böyle bir zamanda nasıl parti yaparsınız?" Tori hayretler içinde haykırdı. "Bunu nasıl bırakıp gidebilirsin?"

"Bir, kimse hiçbir şeyi bırakıp gitmiyor. İki, bu bir parti değil, iyi bir yemekle birlikte zihinsel bir mola," diye yanıtladı Braddock, Tahoe'sunun anahtarlarını aldı ve ardından bir kâğıda adresini yazdı. "Ve üç, kendin de söyledin, sıkıştık. Şu anda peşinden gidebileceğimiz iyi bir ipucumuz yok, bu yüzden bir gece daha oyalanmak bir işe yaramayacak. Dava hiçbir yere gitmiyor. Sabah burada olacak."

"Ama, ama..."

Will ona bir kâğıt uzattı. "İşte adresim. Gel ya da gelme. Bu tamamen size kalmış, ama biz" Braddock diğerlerine el salladı, "bir geceliğine buradan gideceğiz."

Braddock eve dönerken yerel et pazarında durdu ve kalın antrikot biftek aldı. Bir saat sonra Braddock ve oğlu Quinn güvertede konuşup dinlenirken ızgaranın ısınmasına izin verdiler. Will, böyle bir davanın onu sürekli büyüyen ve olgunlaşan on bir yaşındaki oğlundan uzaklaştırdığı gerçeğinden yakınıyordu. Quinn babası gibi uzun boylu olacaktı ama annesinin yumuşak yüz hatlarına ve açık dalgalı kahverengi saçlarına sahipti. Neyse ki çocuğun büyükanne ve büyükbabası yolun yarım mil aşağısında yaşıyordu ve ikisi onunla aynı yaşta ve sınıfta olan beş kuzeni de ondan çok daha uzakta yaşamıyordu. Üçü ister takılsınlar, ister okula gitsinler, ister beyzbol ya da hokey oynasınlar, birbirlerinden ayrılamazlardı. Will, büyükanne ve büyükbabasının, teyzelerinin, amcalarının ve kuzenlerinin böyle zamanlarda oğluyla ilgilenmesinden dolayı kendini kutsanmış hissediyordu.

Önce Steak ve eşi Grace, kısa bir süre sonra Cal ve eşi Lucy, ardından da Sheryl Eggleston ve kocası Bruce geldi. Hepsi Braddock'un körfezin sakin sularına bakan güvertesinde bira içip Quinn'e beyzbol sezonu ve büyükanne ve büyükbabasıyla yaklaşan Michigan gezisi hakkında sorular sorarken, Braddock da ızgarayı çalıştırdı.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Bruce Eggleston sordu. Quinn babasına baktı. "Üç hafta, değil mi baba?" "Doğru," diye cevap verdi Will, bir yandan da biftekleri inceledi ve ardından şu açıklamayı yaptı: "Yılda bir kez diğer kuzenlerini görebilecek. Gölde durmaksızın vakit geçirecek, balık tutacak, tubing yapacak, sörf yapacak ve go-kart yapacak. Beni sadece beş dakikalığına özleyecek."

Quinn muzip bir sırıtışla, "Belki on," diye cevap verdi ve sonra babasının yanından geçerek başını salladı.

Braddock arkasını döndüğünde, Tori güverte basamaklarını tırmanıyordu.

"Biftek demiştin, değil mi?" diye sordu, güverteye çıktı, iki şişe şarap tuttu ve birini Braddock'a uzattı. "Kırmızı şarap getirdim."

Braddock başıyla onaylayarak, "Ve iyi bir kırmızı," dedi. "Geldiğinize sevindim."

"Davetiniz için teşekkür ederim."

Tori şarabı içeri götürdü ve mutfağın ortasındaki adaya koydu. Braddock'un göl evinin etrafına hızlıca bir göz attı; gölün güneybatı tarafında, Murphy Körfezi olduğunu hatırladığı yere bakan pitoresk bir ağaçlık arsada yer alan, sıcak bir şekilde döşenmiş, iki katlı kütük A-çerçevesi, çatı katına sahip ikinci kat ve bodrum katı. "Burası... çok güzel," dedi güverteye geri adım atarken. "Burası gerçekten çok güzel, Dedektif Braddock."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Şarabı akşam yemeğine saklayacağız."

Bu arada, size soğuk bir bira ikram edebilir miyim?" "Evet, lütfen."

Yarım saat sonra biftekler hazırlandı, herkes bir tabak hazırladı ve geniş şemsiyenin altındaki uzun güverte masasının etrafına oturup yemeklerini yediler. Herkes, hatta Lucy Lund'un yanına oturan Tori bile rahatlayıp gevşerken davadan bir kez bile söz edilmedi ve anılara dalmaya başladılar. Tabaklar temizlendikten ve herkes taze bir bira ya da bir kadeh şarap içip güverteye oturduktan sonra Steak göle baktı ve "Su cam gibi, tek bir dalgalanma bile yok" dedi.

Braddock ipucunu aldı. "Kim kayak yapmak ister?"

Steak, Eggleston ve eşleri anında aynı fikirdeydi. Lund'lar tekneye binip izlemek için can atıyorlardı.

"Tori, kayak yapmak ister misin?" Braddock sordu. Kızın gözlerindeki tereddütü görebiliyordu. "Haydi," diye kışkırttı. "New York'ta böyle geceler göremezsin, *biliyorum*."

"Yirmi yıldır su kayağı yapmadım. Ayağa kalkabileceğimden bile şüpheliyim."

"Bir, sen bir sporcusun, ayağa kalkacaksın. İki, iki kayak kullan," diye cevap verdi Braddock. Sesini alçaltmadan önce iyi huylu bir şekilde, "*Hadi* Tori, biraz yaşa," dedi. "Ve inan bana, biraz yaşamaya ihtiyacın var."

"Ama... mayo getirmedi," diye cevap verdi, bu kez merakla durgun suya bakıyordu.

Braddock genişçe sırttı. O kazanmıştı. "Benimle gel," diyerek Tori'ye kendisini takip etmesi için el salladı. Onu bodruma indirdi, misafir banyosunun yanındaki dolapta iki raf dolusu erkek ve kadın mayosu vardı. "Sana garanti ederim ki orada sana uyacak tek parça bir mayo var."

Kırk dakika sonra, sıırıslık olmuş Braddock kendini teknenin arkasına atıp can yeleğini çıkarırken Tori endişeyle göle baktı. Diğer herkes sırasını almıştı.

Will direksiyonun arkasına oturup birasından bir yudum almadan önce kurulanırken, "Sadece bir kişi kaldı," dedi ve sonra alaycı bir sırıtışla dalgın Tori'ye baktı. "İşte gerçek an geldi, Özel Ajan Hunter. Bakalım neler yapabiliyorsun."

"Bu çirkin olabilir." Tori ayağına kalktı, üzerindeki hafif bol beyaz tek parça elbisenin alt kısmını çekti ve ardından kuru bir can yeleği giydi. Teknenin arka güvertesine çıktı ve ayaklarının ucuna basarak göle atladı.

Ilık suyun şırıltısı, tadı, kokusu ve hissi onu geçmişe götürdü. Yaz ortasında serinletici göl suyunun ne kadar iyi hissettirebileceğini unutmuştu. Braddock ona iki su kayağını ustalıklarla fırlattı. Hızlıca ayaklarını kayakların botlarına geçirdi ve yanında duran kayak ipini tuttu. Suyun içinde arkasına yaslandı, kayaklarının uçları yukarıya doğru kalktı ve ip aralarına dolandı. Braddock botu düzeltti, ipi sıkıca bağladı ve onu hafifçe sürükleyerek seslenmesini bekledi.

Bunu çocukken yıllarca yaptın ve bunda iyiydin, dedi Tori kendi kendine. "İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı "Vur!" diye bağırmadan önce.

Braddock iç motoru çalıştırdı ve gemi hemen kalktı. Onu körfezin güney kıyısına paralel uzun ve düz bir koşuya çıkardı. Arkasına baktı ve

Kolunu havaya kaldırarak döneceğinin işaretini verdi. Kendisini bile şaşırtan Tori, dönüşe başlamadan önce ayağını sol kayaktan çıkarıp sağ kayağın arka botuna geçirdi. Islıkları ve tezahüratları duyabiliyordu.

Teknedeki herkes alkışlayıp cesaretlendirmek için bağırırken o uzun bir slalom koşusu yaptı. Tekne düz yüzeyde ilerledikçe, dönüşlerinde daha da agresifleşti, her dönüşte daha fazla eğildi ve daha fazla kazdı, hatta sudan fırlattığı horoz kuyruğunu görmek için arkasına gizlice baktı.

Ve sonra oldu.

Karşıya geçti ve sonra uzak dümene atladı. Ancak yere indiğinde ağırlığı çok fazla öne çıktı. Kayağın ön ucu aniden suya battı, vücudunu ileri doğru itti ve ayaklarını kayağın botlarından dışarı çekti. İp sapı uçup gitti, yüzüstü suya çakılmadan önce yüzey boyunca iki kez şiddetli bir şekilde takla attı.

"Ohh," diye inledi, sırt üstü yuvarlanırken, "silin".

Braddock düşürdüğü kayağı almak için geri dönerken, gülümsedi ve sırt üstü süzülerek, devasa bir bahçe satışının verdiği harika acı hissinin yavaşça vücudundan uzaklaşmasına izin verdi.

Tekneyi limana yanaştırdıktan sonra Braddock göl kenarındaki çukurda ateş yakarken, herkes sırayla kurulanmak ve üstünü değiştirmek için içeri girdi. İçeri en son giren Tori oldu ve yedek banyoda göl suyundan arınmak için uzun bir duş aldı. Üzerini değiştirdikten sonra dışarı çıktığında, kükreyen ateşin başında sadece Braddock'u bir kadeh şarabını yudumlarken buldu.

"Herkes nereye gitti?"

Braddock sandalyesinden başını kaldırarak, "Evde," diye cevap verdi. "Hepsi yorgundu."

"Anlıyorum."

"Biliyor musun, çok güzel bir şişe şarap getirmişsin," diye iltifat etti. "Sana bir tane doldurayım mı, o silip süpürmenin acısını dindirmeye yardımcı olur?"

"Elbette," diye yanıtladı Tori, Braddock ona bir kadeh şarap doldururken yanındaki büyük yeşil Adirondack sandalyeye oturarak. "Ve bu arada, o silip süpürme çok harika hissettirdi."

"Orada da iyi kaydın. Oldukça derin kesikler vardı."

"Bu gölde büyüdüm, her zaman su kayağı yapardım. Sanırım bisiklete binmek gibi bir şeydi," diye cevap verdi ve ona dönmeden önce şarabından bir yudum aldı. "Bana uyan bir mayon olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ve bu bir Hayes Limited'di, *gerçekten güzel bir mayoydu.*"

"Meghan'ındı."

"Meghan kim?"

"Rahmetli karım."

"Oh, çok özür dilerim, ben..."

Braddock yumuşak bir sesle, "Sorun yok, Tori," diye cevap verdi. "Bir şey yok. Altı yıl önce öldü. Beyin tümörü, glioblastoma. Bu onun mayolarından biriydi - aslında o tasarlamıştı."

Tori iki kez baktı. "Bekle, bekle bir dakika. Meghan. Meghan Hayes mi? Meghan Hayes senin karın mıydı?"

"Meghan'ı tanıyor muydun?" Braddock kaşlarını kaldırarak sordu. "Pek sayılmaz. Benden dört yaş büyüktü ama ben kim olduğumu bildiğimden ve kariyerini takip ettiğimden eminim. Fark etmediysen söyleyeyim, kıyafetleri severim. Güzel kıyafetler."

"Bu dikkatimden kaçmadı."

"Ve şimdi markaları nasıl tanıdığınızı anlıyorum. Tasarımlarına bayıldım ve bunun tek nedeni Manchester'lı olması değil." Tori cevap verdi. "Kendisi için oldukça iyi şeyler yaptı."

"Öldüğünde gerçekten başlamıştı." "Buraya nasıl döndün?"

"Aslında hiç ailem yoktu; annem ve babam çoktan ölmüştü. Tek çocuktum ve beş yaşında bir erkek çocuğu yetiştiriyordum."

New York'ta bekâr bir ebeveyn olarak polis dedektifliği yapmak, çalışma saatleri ve diğer şeylerle birlikte kolay bir şey değildi."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Meghan'ın ailesi, anne babası, erkek kardeşi ve kız kardeşlerinden biri buradaydı. Quinn'in kuzenleri buradaydı ve ben Manchester'ı ve özellikle de yazın ziyaret ettiğimiz gölü hep sevmişimdir. Meghan'ın babası Roger Hayes, Cal ile iyi arkadaş olduklarını söyledi. Sanırım Roger, Quinn'in burada yaşaması için oldukça istekliydi."

"Ve sen de."

Braddock alaycı bir gülümsemeye, "Biz bir paket anlaşmayız," diye cevap verdi. "Her neyse, Cal bir hafta sonra aradı. Birkaç saat konuştuk. İki gün sonra bana iş teklif etti. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Meghan'la nasıl tanıştınız?" "Oh, bu harika bir hikaye."

Tori şarabını yudumlarken, "Anlat bakalım," diye cevap verdi. "Manhattan'da bir parti vardı, Yukarı Doğu Yandan. Her şeyi konuşarak halledabilen üniversiteli bir arkadaşım bizi bu gösterişli yüksek binada bir partiye soktu. Çok komikti, içeri girdiğimiz anda içerideki herkesin gözü bu ayaktakımını kimin içeri aldığını söylüyordu."

Tori güldü.

"Long Island'dan gelen işçi sınıfı üniversite çocuklarıydık ve bu partide etrafta dolaşan bir sürü gösterişli, paralı vakıf fonu tipi vardı."

"Peki, ne yaptın?"

"*Her zaman* yaptığım şeyi. Birayı ya da bu durumda barı buldum. Beni biraz şaşırtan bir fıçı vardı ve daha da büyük şaşkınlığıma rağmen kimse para almıyordu."

"Yukarı Doğu Yakası'nda birinin bir bardak için beş dolar topladığını düşünmüyorum."

Braddock sırtarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Her neyse, orada takıldım, çünkü er ya da geç herkes bira içmeye gelir ve bir partide insanlarla böyle tanışrsınız."

"Kızları kastediyorsun."

"Bir partiye gitmek için başka bir neden var mı?" Braddock, Tori'nin bardağına kadeh kaldırarak cevap verdi. "Ve tabii ki, kocaman güzel kahverengi gözleri olan bu küçük esmer kız yanıma geldi, gülümsedi ve birasını yeniden doldurmamı istedi."

"Meghan."

Braddock başıyla onayladı. "Meghan. Bardağını doldurdum ve konuşmaya başladık. Ben LIU'da bira içmek üzerine eğitim alan uzun boylu, şapşal bir eski basketbol oyuncusuydum, o ise Parsons School of Design'da okuyan güzel, şık bir modacıydı. Birbirine bu kadar zıt iki insan daha bulamazsınız."

"Yine de bağlandınız."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama iki ya da üç saat boyunca konuşup durduk. Gecenin sonu yaklaştıkça onunla şansımı hesaplamaya başladım."

"Erkekler reddedilmekten korkar."

"*Herkes* reddedilmekten korkar. Ama evet, bu aklınızdan geçiyor. LIU partisindeymişiz gibi değildi, eğer şüphelerim varsa kızı kampüste göreceğimi biliyordum ve buna izin verebilirdim. Ama orada, o anda sormak zorundaydım yoksa onu bir daha asla göremezdim. Bu yüzden kendime dedim ki, olabilecek en kötü şey neydi? Ona çıkma teklif ettim."

"Ve o da evet dedi."

Braddock gülümsedi. "Evet, evet dedi." "Zıt kutuplar birbirini çeker."

"Bu teoriyi kesinlikle kanıtladık. Üç yıl sonra evlendik, New York polisi ve moda tasarımcısı. Bir sitcom olabilirdi. Çoğu zaman öyleydi. Çok güldük. Uzun sürmedi ama dostum," diye hüznle başını salladı Braddock, "iyi bir evlilik geçirdik ve bir oğlumuz oldu. Daha fazlasını isteyemezdim."

Tori gülümsedi ve başını salladı. "Meghan Hayes. İyi yakaladın Will, çok iyi yakaladın."

Braddock şarabından bir yudum alırken, "Kesinlikle öyleydi," diye cevap verdi. "Peki ya sen, hiç evlendin mi?"

Tori başını salladı, "Hayır. Yakınından bile geçemez."

"Erkek arkadaş mı?"

"Hayır," diye cevap verdi hızlı bir kafa sallama hareketiyle.

"Özür dilerim," dedi Braddock mahcup bir ifadeyle, "bu beni ilgilendirmez."

"Oh, sorun değil. Belki de moda tasarımcımla henüz bir fıçı partisinde tanışmamışımdır."

"Hah!" Braddock yüksek sesle güldü. Sonra bir anda ciddileşti. "Bak, davayı konuşmak istediğin için kaldığını biliyorum."

"Ben öyle bir şey demedim."

"*Lütfen*, ben bir dedektifim. Dedektiflik yeteneklerimi kullandım ve bunun yüzünüzün her yerinde yazılı olduğunu gözlemledim. O yüzden bu saçmalıkları bir kenara bırakıp biraz konuşalım. Katilimiz kim?"

Sonunda, *diye* düşündü Tori, gitmek istediği yöne doğru gidiyorlardı. "Bir profile ihtiyacımız var," diye yanıtladı Tori. "Ama sanırım en azından şundan bahsediyoruz..."

Bir saat boyunca konuştular. Braddock bir süre sonra konuştuklarını telefonuna not etti. Karşılarında bir erkek olduğunu ve eyaletin bu bölgesinin demografik yapısına bakılırsa büyük ihtimalle beyaz olduğunu düşündüler. Eğer aynı adamsa, yirmi yıllık bir süre içinde Jessie Hunter'ın tanıyabileceği ve en azından birlikte arabaya binecek kadar güvenebileceği biri olmalıydı. Aynı şey Genevieve Lash için de geçerliydi. Tori, "Burada yirmi yıldan daha uzun süredir yaşayan biri olmalı," diye önerdi. "Belki kırk, belki biraz daha genç ve elli ila elli beş yaşları arasında biri."

"Bir liste oluşturabiliriz ama düşünmemiz gereken çok sorunlu bir şey var."

"Summer."

"Aynen öyle. Lash'i ve geçmişini araştırarak adamımıza ulaşmayı ummamın bir başka nedeni de bu. Manchester tatil bölgesinin tam ortasında. Bir düşünün, siz burada büyüdüğünüzde kasaba şimdikininkinden yarisından daha az büyüklükteydi. Ayrıca, iki kaybolma olayı da

Yaz aylarında, bildiğiniz gibi, buradaki nüfus kabin sakinleri ve tatilcilerle katlanarak artar. Ve sadece Manchester'dan bahsetmiyoruz. Holmestrand, Crosslake, Pequot Lakes, Pine River, Crosby, Deerwood ve benzeri ilçedeki diğer kasabalar da aynı derecede olmasa da büyümüştür. Göllerin hepsi artık evlerle olmasa da kulübelerle tamamen gelişmiş durumda. Ayrıca, ben sadece Shepard ilçesinden bahsediyorum. Katilimizin bir şekilde yerel olduğunu düşünüyorsak en azından Cass, Aitken, Hubbard, Morrison, Itasca ve Lake ilçelerini de düşünmeliyiz."

Tori başını salladı. "Sorunu anlıyorum, özellikle de kırk ila belki elli beş ya da altmış yaşlarında, büyük olasılıkla beyaz olan erkekleri düşünürsek. Bu Kuzey Minnesota'daki erkeklerin yaklaşık yüzde seksenini tanımlayabilir."

"Bu doğru. Şüpheli havuzu çok büyük. Bunu azaltmanın bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Bu yüzden başka bir potansiyel veri noktasına ihtiyacımız var." "Ne gibi?" Braddock sordu.

"Diğer kurbanlar."

Braddock içini çekti ve gözlerini kapattı, "Bunu söyleyeceğinden çok korkuyordum."

Tori şarabından bir yudum almadan önce, "Adamımızın Jessie'yi kaçırdıktan sonra yirmi yıl daha bekleyip Genevieve Lash'i kaçırdığını sanmıyorum," diye cevap verdi. "Bence ikisinin arasında bir yerde çalışıyor olma ihtimali çok yüksek."

Braddock, "Eğer öyleyse burada olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. Tori, "Hayır," diye onaylayarak cevap verdi. "Bence burada olmalı."

"Buranın ötesinde, belki de buranın çok ötesinde."

"Yani daha fazla kurban arıyoruz. *Harika*," diye homurdandı Braddock.

"Ben sadece bunun mümkün olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi Tori. "Ve bu aramada bize yardımcı olabilecek biri var."

"FBI MI?"

"Çok fazla yakın arkadaşım yok Will. Ama sahip olduklarım Büro ve sadıktır. Aklımda biri var. Diğer potansiyel kurbanlar hakkında araştırma yapmasını sağlayabilirim."

Bakalım benzerleri var mı. Jessie ve Lash bize işe yarar bir kurban profili verdiler. Çekici, genç kadınlar, yaş aralığı on yedi ila yirmi yedi, son yirmi yılda kaçırılmış veya kaybolmuşlar. En azından şimdilik aramayı Ortabatı ile sınırlandıralım ve neler çıkacağına bakalım."

"Biliyorsun, kız kardeşinin kaybolmasından önce de başlamış olabilir."

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı Tori. "Neden?"

"O gazete makalesi. Dönüp dolaşıp ona geliyorum. Bunca yıl sonra neden bunu bana iletme gereği duydun?" Tori retorik olarak sordu. "Çünkü bir noktaya değiniyordu. Her şey kız kardeşimle başladı."

"Ve seninle mi bitecek?" Braddock uğursuzca sözlerini tamamladı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Tori hafifçe Braddock'a bakarak, "Duygulandım," diye cevap verdi.

Braddock sandalyesinde dönerek ona baktı. "Küstahlaşma. Amaç seni yakınına çekmekse, işte buradasın. Ve eğer kız kardeşini, Lash'i, Katy'yi ve belki de diğerlerini ele geçirecek kadar iyiye, seni de ele geçirebilir."

"Ben diğerleri gibi değilim. Silah taşıyorum."

"Belki," diye yanıtladı Braddock. "Ama sana karşı çok büyük bir avantajı var."

"O da ne?"

"O seni tanıyor ama sen onu tanımıyorsun. Onun geldiğini göremeyebilirsiniz," diye uyardı Braddock.

Tori Braddock'a baktı ve *bazen insanların sizi şaşırttığını* düşündü.

Braddock onun yüzündeki ifadeyi yakalamış olmalı, "Ne?"

"Bugün havlu atacağını düşünmüştüm."

Braddock başını umursamazca sallayarak, "Yok artık," diye cevap verdi. "Asla olmaz. Sadece dinlenmek için bir geceye ihtiyacım vardı."

ve ondan uzaklaşmak. İşe, bir davaya takılıp kalmamaya çalışıyorum. Bu bir iş. Bunda iyi olmak için belli bir kopukluk gerekir. Onu ofiste bırakıyorum ve eve Quinn'e getirmiyorum. Bu benim kuralım."

"Artık eskisi gibi değilim," diye yanıtladı Tori. "Bunun peşini bırakamam, özellikle de..."

"Bu. Anladığım kadarıyla kapanışa ihtiyacın var."

Tori bir an gözlerini kapadı ve sonra yavaşça başını salladı. "Eğer anlamazsam olacıklardan korkuyorum," diye cevap verdi karanlık bir sesle. "Yirmi yıl boyunca zihnimi Jessie'ye olanları yeniden yaşamaktan, kayboluşu ve babama yaptıklarını düşünmekten alıkoymak için kitaptaki her numarayı kullandım. İşle, egzersizle, alışverişle, New York'un dikkat dağıtıcı şeyleriyle, bunu düşünmemek için her şeyle bastırdım. Ama şimdi? O makaleyi aldım, şimdi buradayım. Eğer bu meseleyi çözemezsek, bunu unutup unutamayacağımdan, huzura kavuşup kavuşamayacağımdan endişe ediyorum."

"Bu sizi tanımlar."

Tori başını salladı. "Sadece bu da değil, başka ailelerin de benim yaşadıklarımı yaşamasını engellemek için elimden geleni yapmaya zorluyor beni." Başını iki yana salladı. "Ve şimdi buradayım, Manchester'a geri döndüm, onun peşindeyim. Aslında burada, her şeyin olduğu yerde onu araştırıyorum ve..." sesi yumuşadı, "onun için çırpınıyorum."

Braddock sessiz bir an için sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ampul söz konusu olduğunda Thomas Edison bir keresinde şöyle demişti: Başarısız olmadım. Sadece çalışmaması için on bin yol buldum."

"Anlamı?"

"Çırpındığınızı düşünebilirsiniz ama öyle değil. Biz sadece işe yaramayan yolları bulduk. Ama henüz denememiz bitmedi. Şu anda bunu araştırmak için birkaç yol daha bulduk."

"Tanrım, sesin neredeyse iyimser geliyor," dedi Tori onaylayarak.

Braddock, "Bu dava daha bitmedi," diye cevap verdi ve sonra ruh hali karardı. "Ve birisi sana o gazete makalesini sanki bir oyun oynuyormuş gibi göndermiş. Ben rekabetçi bir orospu çocuğuyum ve kaybetmeyi sevmem."

"Ben de öyle."

"O zaman bu adam büyük bir dövüşün içinde, Tori." "Evet, öyle."

Tori'nin telefonu çaldı. Ekrana baktı. "Affedersiniz, buna cevap vermem gerekiyor." Ayağa kalktı ve biraz yalnız kalmak için Braddock'tan uzaklaşarak kıyı şeridine doğru yürüdü ve Sorumlu Özel Ajan Richard Graff'tan gelen aramayı yanıtladı. "Merhaba efendim."

"Sana en kısa zamanda Des Moines'de ihtiyacım var." "Efendim? Des Moines?"

"İki yaşındaki bir çocuk West Des Moines'deki evinden kaçırıldı. Omaha ofisi olay yerinde. CARD Ekibinden bir ajan için çağrı yapıldı ve siz zaten oradasınız."

"Ama efendim, benim buradaki davam..."

"Tori, senin orada bir davan yok. Bu davaya hiç atanmadın ve yarım saat önce Şerif Lund'la yaptığım görüşmeye göre bu dava neredeyse ölü sayılır."

"Efendim, ölmedi. Aslında, biz..."

"Özel Ajan Hunter, bu tartışmaya açık bir konu değil. Sizi bir davaya atadım. İki yaşında kayıp bir kız var ve zaman daralıyor. Batı Des Moines'e büyük bir aceleyle gideceksiniz. Sabah ilk iş sizi orada bekliyorum. Anlatabildim mi?"

Tori iç çekti, "Evet, efendim."

Joanie ulaşıldı Onu, karıştırıldı ve AÇLIK içinde onu olarak geçen haftalarda onu gözlemledi.

Eğitimliydi ama maceracı ve flörtözdü. Joanie daha kısaydı, boyu bir metreyi biraz geçiyordu, pembe soluk yanakları ve davetkâr kıvrımlarla dolu bir vücudu vardı. Kalçalarını hızlıca sallayarak yürüyor ve Güney Dakotalılara özgü abartısız bir şekilde de olsa kıyafet seçimlerinde sergilediği yuvarlak göğüslere sahipti. Çok fazla göğüs dekoltesi yoktu, ancak dar üstleri hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Etekleri kısa değildi ama kalçalarını oldukça güzel sarıyordu. Tüm bunlar içindeki dürtüyü uyandırdı, açlığı ve ihtiyacı harekete geçirdi.

Park yeri boştu ve arabası onunkinin yanına park edilmişti.

"Aman Tanrım! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Joanie Wells öfkeyle haykırdı. Yeni Jetta'sının sürücü tarafında, ön çamurluktan başlayıp her iki kapıdan geçerek arka çamurluğa kadar uzanan derin ve uzun bir çizik vardı.

"Ne oldu?" diye sordu hızla yaklaşarak. "Her şey yolunda mı?"

Joanie döndü. "Oh, hey. Birinin arabama ne yaptığına bakar mısın?" diye cevap verdi ve ona arkasını döndü. "Biri anahtarla..."

Şok tabancasını kadının sol tarafına sapladı ve kadın hemen yere yığıldı.

Cebinden deri bir sap çıkardı ve kafatasının sağ alt kısmına iki kez vurarak onu daha da etkisiz hale getirdi.

Anahtarlığıyla arabasının bagajını açtı. Onu çabucak kucağına aldı ve bagaja tıktı. Joanie kıpırdandı ve inledi. Şok tabancasını tekrar ona sapladı ve bir iki saniye daha tuttu. Daha sonra, beyaz

plastik kelepçeleri önce bileklerine, sonra ayak bileklerine doladı ve her ikisini de sıkıca bağladı. Son olarak, gri koli bandından bir parça kopardı ve ağzına yapıştırdı.

Tüm işlem bir dakikadan az sürdü.

Onu omzunun üzerinden çekerek sığınağın merdivenlerinden aşağı indirdi. Onu taburenin üzerine bıraktı ve yüzünü kendisine dönerek oturmasını sağladı.

Bandı kızın ağzından söküp aldı. "Bana ne yapıyorsun..."

Elinin tersiyle ona bir tokat atıp sersemlettikten sonra bluzunun yakasına uzandı ve aşağı çekip yırtarak açtı. Sonra, uzun bir bıçağa uzandı. Kadına yaklaştı, bıçağı aldı, ucunu iki göğsünün arasına soktu ve sütyenini keserek göğüslerini serbest bıraktı.

"Ah Tanrım ," diye feryat etti . "Biri bana yardım etsin!"

Lütfen biri bana yardım etsin!"

Onu çevirdi ve masanın üzerine itti. Eğilerek ayak bileklerinin etrafındaki naylon kelepçeleri biraz gevşetti ve eteğini ve iç çamaşırını yırtıp kesmeden önce bacaklarının ayrılmasına izin verdi.

"Hayır! Lütfen hayır!"

Giyinmeyi bitirdi, kot pantolonunun fermuarını çekti ve ardından tişörtünü giydi.

Joanie taburede oturuyordu, çoğunlukla çıplaktı, sadece yırtık bluzu hâlâ vücudunda lime lime duruyordu. Eteği, iç çamaşırı ve sütyeni önünde yere serilmişti. Elleri hâlâ arkadan bağlıydı ve ayak bilekleri, adam on un ırzına geçmeyi bitirdiğine ve kendini tamamen tatmin olmuş hissettiğine göre yeniden sıkıca bağlanmıştı.

Geçtiğimiz saatler onun için yeterince kötü geçmemiş gibi, Joanie şimdi de yakın geleceğinin ne getireceğini net bir şekilde anlamıştı. Yine de bu yalvarışlarını durdurmadı. "Lütfen, lütfen bırak gideyim," diye yalvardı. "İsteddiğini aldın. Kimseye tek kelime etmeyeceğim, söz veriyorum."

"Şimdi gel Joanie, bundan sonra ne olacağını kesinlikle anlamalısın." Tabureden kalkıp Joanie'ye doğru bir adım atarak dikkatle ona baktı.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz?" Joanie feryat etti. *"Biri bana yardım etsin! Lütfen, biri bana yardım etsin!"*

Uzun ve sivri uçlu bıçağı kınından çıkarmadan önce hınzırca güldü, sonra da sol eliyle gelişigüzel savurdu, "Joanie, burada kimse seni duyamaz. *Hiç kimse.*"

"Benden uzak dur! Uzak dur benden! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! *Noooooooooo!*"

BÖLÜM 14

"TRAJEDİ NADİREN ÖYLEDİR."

ori'nin Braddock'a son sözleri, "Ne yaparsan yap, sakın durma. Geri döneceğim." Uçağın penceresinden dışarı bakarken bu sözleri düşündü, kuzey Iowa'nın çiftlik alanlarının geniş yeşil renkli dama tahtasının üzerinde süzülüyordu. Ağır bir iç çekişle bakışlarını tekrar dizüstü bilgisayarına çevirdi. Elindeki göreve odaklanma zamanı gelmişti.

İki yaşındaki Ava Taylor dün öğleden sonra West Des Moines'deki evinden kaçırıldı. Ava'nın annesi Erica, Ava'yı öğleden sonra saat iki civarında Pack-n-Play'inde uyutmuş ve daha sonra üst kattaki ebeveyn yatak odasında uyumak için kendisi de uzanmıştır. Erica saat dörtte uyandığında oturma odasına gittiğinde Eva'nın olmadığını görmüş. Erica uyurken hiçbir şey duymadığını söyledi. Baba Jake Taylor bir iş gezisi için şehir dışındaydı.

Dosyada, benzer büyüklükte evlerin bulunduğu bir mahallede, sık ağaçlı bir arsa üzerinde iki katlı, lüks ve geniş bir yönetici bej sıva evinin resimleri vardı. Oturma odası ve portatif beşiğe odaklanan iç mekan fotoğrafları da dosyada yer alıyordu. Zorla girildiğine dair herhangi bir işaret yoktu, ancak anne kapıların kilitli *olduğunu* belirtmişti. Mahalledeki diğer evlerde yapılan ilk incelemede, güneydeki ev de dahil olmak üzere, çoğu evde iki gelirli aile yaşadığı için işe yarar bir şey bulunamamıştır. Kuzeyde bir komşu evdeydi, ancak evin karşı tarafındaki ofisinde çalışıyordu ve hiçbir şey görmemiş ya da duymamıştı.

Olay yerindeki müfettişlerin ilk teorisi, kaçırılan ya da kaçırılanların eve arkadan yaklaştıkları ve evin arkasındaki sık ormanlık alandan geçtikleri yönündeydi.

Ev. Kaçıranlardan gelen Ava'nın ellerinde olduğunu ve kendileriyle temasa geçeceklerini belirten kısa bir telefon, FBI'ın olaya müdahil olmasını ve nihayetinde Tori'nin aranmasını tetikledi. Bu takip çağrısı henüz alınmamıştı.

West Des Moines Polisi ve Iowa Kamu Güvenliği Departmanı olay yerindeydi ve soruşturmayı yerinde yürütüyorlardı. FBI Omaha Saha Ofisi'nden ajanlar da olay yerindeydi ve Tori onlarla irtibat kuracaktı.

İnişten sonra hızlı adımlarla bagaj alım bölümüne doğru yürüdü. O sırada New York Saha Ofisi'nden Tracy Sheets'i aradı. Tracy onun iyi arkadaşlarından biriydi. Aynı zamanda bir araştırma dehasıydı.

"Des Moines nasıl?" Tracy neşeyle sordu. Tracy her zaman neşeli olan insanlardan biriydi, bu Tori'nin çoğu zaman olmadığı bir şeydi ama içten içe gerçekten olmasını diliyordu.

"Öğrenmek üzereyim. İş yoğunluğun nasıl?"

"Her zamanki gibi," diye cevapladı Tracy, bu sorunun her zaman *her ne yapıyorsan* bir kenara *bırak* talebiyle sonuçlandığını biliyordu. "Neye ihtiyacınız var?"

"Des Moines hakkında olmayacak," diye homurdanarak cevap verdi Tori, seyahat çantasını bagaj karuselinden kaldırırken.

"Ah, anlıyorum. Bunun New York Saha Ofisi'ndeki yetki alanımla bir ilgisi var mı?"

"Muhtemelen hayır," diye cevapladı Tori kalabalığın arasından geçip terminalden gelen yolcu bölümüne açılan sürgülü kapılara doğru ilerlerken. "Bu daha çok bir arkadaş için ciddi bir iyilik kategorisine giriyor."

Diğer uçtaki Tracy'nin gülümsemesini neredeyse duyabiliyordu. "İlgi çekici. Ne istiyorsunuz?"

Tori yürümeyi bıraktı ve kız kardeşinin davasıyla ilgili olarak ne aradığını açıkladı.

"Peki bu aramanın ne kadar geniş olmasını istiyorsunuz?"

"En azından Minnesota ve çevresindeki eyaletler, ama takdir yetkinizi kullanın." Tori, kendisini bekleyen FBI aracının yolcu koltuğuna oturmak için kapı koluna uzanırken cevap verdi. "İrtibatta olacağım."

Braddock, kayınvalidesinin kendisi uyanana kadar Quinn'e bakması için eve girmesine izin verebilmek için sabah yüzmesini erkenden yaptı. Sabah 6:00'da ofisteydi ve bir amacı vardı.

Tori aniden gittikten sonra yatmaya gitti ama uyuması zor oldu. Bunun yerine, tavandaki vantilatörün dönüşünü izlerken, Tori'yle tartıştıkları katilin profilini düşündü. Profil, otuz yedi ila altmış beş yaşlarında, muhtemelen Kafkas kökenli ve hem Jessie Hunter'ın hem de Genevieve Lash'in tanımasa bile en azından güvenebileceği yerel bir erkekti. Bu profil için bir kişi listesi ve arama ve çapraz referans için kolay bir yol gerekiyordu. Bu sorunu çabucak çözmek için son derece etkili bir personelin ve bir devlet kurumunun yardımı gerekiyordu.

Ofisinin dışında bir hışırtı duyduğunda aklında hâlâ bu vardı. "Sheila?"

"Zili mi çaldınız?" diye sordu asistanı, elinde bir fincan kahve ve bir tane de kendisi için kahve ile ofisine girerken.

Beş yıl önce buraya geldiğinde Sheila şerifin ofisinde çalışıyordu. Onunla ilk tanıştığında, telefonlara cevap vermekten, mesajlara cevap vermekten, küçük müdahalelerde bulunmaktan, ofis malzemeleri sipariş etmekten, kahve getirmekten ve bunları hoş ve verimli bir şekilde yapmaktan ve ofisle ilgili boş küçük kasaba dedikodularıyla meşgul olmaktan mükemmel bir şekilde memnun olan Geveze Kathy gibi bir hava yayıyordu. Ve tüm bunları oldukça etkili bir şekilde yaptı. Ancak çoğu zaman olduğu gibi görünüş aldatıcıdır. Sheila'nın Manchester State'ten paralegal diploması vardı ve Braddock kısa sürede onun becerikli, teknik olarak yetkin, ve bir

Ayrıntılara önem veren, geveze kişiliğine rağmen ketum olmayı ve sır saklamayı da bilen mükemmel bir araştırmacı.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Araştırma. Verileri toplamak için BCA ile koordinasyon kurmanız gerekecek ve işte bunu başlatmak için arayacağınız temsilci." Ona bir kartvizit uzattı. "Ve en önemlisi, bunu çok gizli tutmanı istiyorum. Kimseyle konuşma, Cal'la bile. Eğer herhangi bir nedenle ne yaptığını sorarsa, beni görmeye gelmesini söyle, ben de açıklayayım, tamam mı?"

Sheila tereddüt etmeden, "Anladım," diye cevap verdi. "Sanırım bu Lash ve Jessie Hunter davalarıyla ilgili?"

"Doğru. Shepard County ve çevresindeki altı ilçede ikamet eden otuz yedi ila altmış beş yaş arası erkeklerin bir listesini çıkarmanızı istiyorum."

"Bu gerçekten geniş bir aralık, Will."

"Bu bir başlangıç. Bunu azaltmaya çalışacağız. Mümkün olduğu ölçüde, Manchester, Holmestrand, Crosslake gibi adresi aslında yerel olan bu parametrelerdeki erkekleri de dahil edin. Ama aynı zamanda burada bir kulübesi ya da göl kenarında bir evi olan ve yıl boyunca burada kalması gerekmeyen hafta soncuları da istiyorum."

"Çünkü her iki kaçırma olayı da yaz aylarında gerçekleşti."

"Aynen öyle. Tüm hayati bilgileri, adresleri, ikamet geçmişini, araçları, medeni halini, bakmakla yükümlü olduğu kişileri, iş, askerlik, suç, vergi, maaş, eğitim geçmişini, elde edebileceğimiz her şeyi istiyorum. Ne kadar çok veri olursa o kadar iyi. Adamımız her kimse, yerel ortamı biliyor, bu yüzden yerel halktan biri ya da yılın yarısını burada geçiren biri olabilir."

"Genel anlamda özellikle ilgilendiğiniz biri var mı?"

"Bunun nasıl ortaya çıkacağından emin değilim ama Genevieve Lash, Jessie Hunter, Katy Anderson veya aileleriyle bir şekilde bağlantısı olan herkes. Bu bağ iş, eğitim, ikamet olabilir, kim bilir."

Sheila, "BCA'nın sunduğu rapor zaten elimizde," diye belirtti.

"Bu sadece cinsel suçlular içindi. Örneğin eşe yönelik şiddeti kapsamıyordu," diye cevap verdi Braddock. "Cinsel saldırı ya da tecavüzü kapsamaması gerekmiyordu."

"Başka bir şey var mı?"

"Temmuz 1999'da burada yaşamış ve daha sonra yakın zamanda buraya geri taşınmış birini bulmanız ilgimi çekebilir. Özellikle aile içi şiddet ya da cinsel saldırı gibi suçlardan sabıkası olan, özellikle de kadınlara karşı şiddet eğilimi gösteren herhangi biriyle ilgileniyorum."

"Peki bu listeyle ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Verilerin derlenmesi konusunda BCA ile koordinasyon sağlayacak ve ardından aranabilir bir veri tabanı oluşturacaksınız."

"Tamam, hallediyorum."

Sheila projesine başlamak için ayrılırken Braddock dün gece onu uyutmayan ikinci soruyu düşündü. Tori'nin FBI'daki arkadaşına araştırtacağını söylediği soru. Ancak, Tori gittiğine göre, bu gerçekleşecek miydi? Bu sorunu kendi başına araştırmak için biraz zaman harcamaya karar verdi. Eğer başkaları da varsa, bu Sheila'nın derlediği listeyle karşılaştırmak için başka bir veri noktası olacaktı.

Tori Taylor'ın evine varır varmaz Newsom ve Fry adlı iki yerel FBI ajanı tarafından sorgulanır. Onlara Iowa Kamu Güvenliği Departmanı'ndan (DPS) iki müfettiş de katıldı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Güpegündüz, birisi bu eve giriyor ve iki yaşındaki küçük bir kızı kaçırıyor ve kimse bir şey görmüyor ya da duymuyor. Hiç kimse mi?"

Iowa DPS'den Ajan Early sadece başını salladı ve sonra omuzlarını silketti. "Şu ana kadar elimizde olan bu Ajan Hunter."

Ön kapıdan içeri girdiğinde hemen solunda, geniş bir ofiste, kayıt ve izleme ekipmanlarıyla oturmuş fidye çağrısını bekleyen iki FBI ajanını fark etti.

Daha fazla ilerlemeden önce Tori, ana katın büyük bölümünü görebilen büyük girişte durdu. Taylor'lar, banliyö başarısının tüm zil ve ısıklıklarına sahip, zevkli bir şekilde döşenmiş bir yönetici evinde yaşıyorlardı. Garaj yolunda pahalı arabalar vardı. Evin tüm odaları üst düzey bir iç mimar tarafından dekore edilmiş gibi görünüyordu. Evin her yerinde son model büyük elektronik aletler ve cihazlar vardı. Ofisteki geniş masanın üzerinde, Tori arka bahçede bir yüzme havuzuna ait teknik özellikleri görebiliyordu.

Önden ailenin içine doğru yürüdü. Otuzlu yaşlarının ortalarında çekici bir çift olan Erica ve Jake Taylor seksiyonel kanepenin iki ucunda oturuyorlardı. Jake Taylor dalgın ama sakin görünüyordu. Erica Taylor ise gözyaşları içindeydi.

Newsom Tori'yi tanıttı. "Ajan Hunter, New York ofisimizde çocuk kaçırma uzmanı olarak görev yapıyor."

"Fidye çağrısına yardım etmek için mi buradasınız?" Erica Taylor sordu.

"İş oraya gelirse, evet," diye yanıtladı Tori. "Ama Ajan Newsom'ın da dediği gibi, ben kayıp çocuk vakalarında uzmanım," diye ekledi koltuğa doğru bir sandalye çekerken. "Bazı sorularım var. Önce bana kendinizden bahsedin."

Jake Taylor, yerel bir tıbbi cihaz şirketi olan Internal Medicine Solutions'ın bilgi işlem müdürüydü. Şirketinin ülke çapındaki diğer tesislerine ara sıra seyahat ediyordu, "özellikle de sistemimize program yükseltmeleri yüklediğimiz son altı ay boyunca."

"Size ya da ailenize zarar vermek isteyecek herhangi bir kişi ya da neden düşünebiliyor musunuz?" Tori sordu. "Aklına gelen biri var mı?"

Jake Taylor başını salladı. "İyi para kazanıyorum ama hiç düşmanım yok. Böyle bir şey yapacak kadar delirtebileceğim birini düşünemiyorum. Ben bilişim sektöründeyim, kaç tane düşman edinebilirsin ki?"

Erica bir zamanlar tıbbi cihaz satışı işindeydi; aynı şirkette çalıştıkları için Jake'le bu şekilde tanışmıştı. Ancak Ava'nın doğumundan sonra evde oturan bir anne olmuş. "Evden biraz danışmanlık yapıyorum ama çoğunlukla burada Ava ile birlikteyim. Benim hayatım bu."

"Seyahat için şehir dışında mıydın?" Tori, Jake Taylor'a sordu. "Kansas City. Orada bir üretim tesisimiz var. Son birkaç aydır da sistem güncellememizin bir parçası olarak Salı sabahları oraya gidiyor ve Çarşamba ya da Perşembe akşamları geri dönüyorum."

"Peki bu ne zamandır standart programınız?"

"Son üç ay kadar. Neden sordunuz?"

"Birisi evinize geldi ve lüks bir banliyö mahallesinde gün ortasında kızınızı kaçırdı. Bu ancak kaçırılan kişi sizin ve eşinizin program ve düzenleri hakkında iyi bir fikre sahipse yapılabilir."

Tori notlarını karıştırdı ve Erica Taylor'a baktı. "Dün Ava'yı saat ikide uyuması için yatırmışsınız, doğru mu?"

"Evet, bu doğru."

"Peki her zamanki gibi o saatte mi aşağı indi?" "Evet."

"Peki genellikle ne kadar süre uyurdu?"

"Doksan dakika ile iki saat arası."

"Ve onu nereye yatırdınız?"

"Tam burada, aile odasında, portatif beşiğinde. Sonra ben de biraz kestirmek için yukarı çıktım. Ava geceleri pek iyi uyuyamıyor. Genellikle birkaç kez uyanır ve ben de onunla birlikte kalkarım."

"Ava'nın üst katta bir yatak odası var mı?" "Evet," diye yanıtladı Erica.

"Onu odasında değil de burada uyutmanızın özel bir nedeni var mı?"

"Ava portatif beşikte daha iyi uyuyor gibi görünüyor, bu yüzden onu buraya getirmeye karar verdim."

"Peki bu durum ne kadar süredir devam ediyor?" "İki, belki üç aydır."

Ev telefonu çaldı.

Taylor'lar, Tori ve Newsom hemen arkalarında olmak üzere ev ofisine koştular.

Jake Taylor telefonu açarken Newsom, "Yaşam kanıtı istiyoruz," diye öğüt verdi. Tori görüşmeyi dinlemek için sağ kulağına bir kulaklık dayadı. "Onları konuşturmaya devam et, işi uzat."

"Alo?"

"Kızınız elimizde," dedi kılık değiştirmiş bir ses.

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Hayır. Yancy Yolu, Adel'in kuzeydoğusunda, Quinlan ve R Caddeleri arasında." Ses cevap verdi. "17645 numaralı bir posta kutusu var. İçinde bir paket bulacaksınız."

Tıklayın.

Tori telefonu izleyen ajanlara baktı. İkisi de başlarını salladı. "Çok kısa," diye cevap verdi biri.

"Adel yirmi dakika uzaklıkta," diye açıkladı Jake.

Tori, Newsom ve Fry ile bir arabaya atladı. Hemen arkalarında bir DPS ekibi vardı. "Taylor'ların hikâyesi nedir?" Des Moines'in batısında I-80 boyunca hızla ilerlerken Tori sordu.

"Altı yıldır evliyiz. İkisinin de ilk evliliği," diye yanıtladı Newsom Fry arabayı sürerken.

"Onlar yerli lowalılar mı?"

"O, Des Moines'de doğdu ve büyüdü. Iowa Eyalet Üniversitesi'ne gitmiş. Aslında Oklahoma'lı, üniversite için Tulsa'ya gitmiş ve sekiz yıl önce bir satış işi için buraya taşınmış."

"Peki ya aile?"

"O tek çocuk. Babası hala hayatta, ancak yetmişli yaşlarında ve Tucson'un aşağı güney yaşıyor,

Arizona. Jake Taylor'ın anne ve babası ölmüş ama Cindy adında bir ablası var."

"Sanırım burada yaşamıyor?"

Fry arkasına bakarak, "Hayır, öyle," diye cevap verdi. "Neden evde değil?"

Newsom, "Cindy ve Jake'in arası birkaç ay önce bozuldu," diye cevap verdi. "Görünüşe göre o zamandan beri konuşmamışlar."

Işıklar ve sirenlerle bile posta kutusuna ulaşmak neredeyse yirmi dakika sürdü. Gri çukurlu paslı posta kutusu, uzun süredir terk edilmiş harap bir çiftlik evine benzeyen çakıllı bir araba yolunun sonundaydı. Yolun belki de yarım mil aşağısında başka bir çiftlik evi daha görünüyordu.

Posta kutusunun içinde işaretlenmemiş düz sarı bir zarf vardı. Adli tıp teknisyeni zarfı çıkardı ve dikkatlice açtı. İçinde bir flash bellek vardı ve hemen bir dizüstü bilgisayara takıldı. Sürücüde iki dosya vardı. İlk dosya bir videoydu. Teknisyen simgeye tıkladı. Karanlık bir odada çekilen görüntülerde Ava Taylor'ın hayatta olduğu, küçük bir beşikte battaniye, oyuncak bebek ve meyve suyu bardağıyla dinlendiği görülüyordu. Sağ üst köşedeki saat göstergesinde sabah 5:02 yazıyordu. Görüntü bir dakika sürmüştü.

İkinci dosya fidye talimatlarını içeriyordu. Çok açıktı.

- 1,000,000 dolar nakit.
- Sıralı olmayan yüz dolarlık ve yirmi dolarlık banknotların bir karışımı.
- Cuma akşamı 10:00'a kadar hazır olsun.
- Bırakma talimatları takip edilecek.

Newsom, Fry ve Tori hızla Taylor'lara geri döndüler. Tori videoyu tekrar izledi ve ardından fidye notunu açtı.

görmek için. Tori Taylor'lara baktı. "O kadar paranız var mı?"

Jake ve Erica Taylor kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktılar, ikisi de zihinsel hesaplamalar yapıyordu.

"Zar zor, *sanırım*," diye cevap verdi Jake sonunda. "Yatırımlarımızı tasfiye etmemiz gerekecek. Benim iş yerimdeki 401k hesabım 550,000 dolar civarında. Erica'nın eski işinden kalan emeklilik hesabı, son baktığımda 225.000 dolar civarındaydı. Elimizde bu var, ayrıca birkaç tane de başıboş yatırım fonumuz var." karısına baktı. "İşte senin mirasın."

Erica başını salladı ve Tori'ye baktı, "Annem birkaç ay önce öldüğünde bir miktar para aldım. 200,000 doların biraz üzerinde. Bununla ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk."

"Ve çek hesabımızda yaklaşık 30.000 dolar var," diye belirtti Jake. "Yani, sanırım bunu başarabiliriz. En azından çok yakın."

Tori Ajan Fry'a baktı, "Bizimkileri de dahil edelim. Kişi işine son vermediyse 401k'yı tasfiye edemezsiniz, ancak acil durumlarımız var. Para çekme işlemini kolaylaştırmamız ve IRS ile koordine etmemiz gerekecek, böylece Taylor'lara ya da işverenin emeklilik planına hemen para çekmeye izin verdikleri için herhangi bir vergi cezası uygulanmayacak."

Fry cep telefonuna uzanarak, "İlgileniyorum," diye cevap verdi.

Zaman çizelgesi Ava Taylor'a ne olduğunu anlamaları için onlara iki gün bırakmıştı. Tori Newsom'ı kenara çekti. "Bütün bunlar bir milyon dolar için mi?" diye şüpheyile sordu.

"Bir milyon bir milyondur."

"Ama... bir milyon dolar mı?" Tori başını salladı ve Newsom'a baktı. "Bu günlerde o kadar da çok değil. Ömür boyu hapis yatmaya değecek bir miktar değil."

"Ne diyorsun sen?"

"Ve bu adamlar Taylor'ların ne kadarını bir araya getirebileceklerini *çok* iyi biliyor gibi görünüyorlar."

"Araştırmalarını yapmışlar. Sonuçta eve girip çıktılar."

Tori başını hafifçe sallayarak, "Belki," diye cevap verdi.
"Belki."

Sabahı ofisine kapanarak, bilgisayarında araştırma yaparak ve kurban profiline uyan kayıp kadın soruşturmalarının yürütüldüğü yargı bölgelerini arayarak geçirdi. Springfield, Missouri ve Decatur, Illinois'deki müfettişlerle yaptığı ilk iki görüşme çıkmaza girmişti, çünkü karakterleri Jessie Hunter ve Genevieve Lash'e çok benzemiyordu.

Öğle yemeğinden hemen sonra, Wisconsin, Oshkosh'taki polis şefiyle Lash ve Hunter'ın kaybolmasıyla benzer özellikler taşıyan dokuz yıllık bir vaka hakkında konuştuğunda olası bir eşleşme buldu. Şimdi de Bismarck, Kuzey Dakota polis departmanının polis şefi ve baş müfettişiyle benzer bir dava üzerinde çalışıyordu.

"Teşekkür ederim, Şef. Gelen kutuma göz kulak olacağım," diye yanıtladı Braddock. "Elimdekileri de size ileteceğim. İrtibatta kalalım."

Will, Oshkosh'tan gelen dosya henüz ulaştığı için fareyi gelen kutusuna götürdü. Tam tıklayıp açacakken kapısı çalındı. Cal'dı. "Ofisime gelebilir misin?"

"Elbette."

Braddock, Cal'i ofisine kadar takip ettiğinde kalabalık bir grubun kendisini beklediğini gördü: Kyle Mannion, Belediye Başkanı Miller, Steamboat Bank'ın başkanı Skip Sauer, Manchester State'in başkanı Walter Johnson, Jeff Warner, Shepard County Savcısı George Backstrom ve birkaç kişi daha. Cal'in ofisinde Manchester'ın iş, siyaset ve eğitim dünyasının önde gelen isimleri toplanmıştı.

"Bu toplantının ne olduğunu biliyorum," dedi Braddock temkinli bir ifadeyle, kollarını duvara yaslayarak

katlanmış, odadaki herkesi görebilen.

Cal masasının arkasındaki yerine oturdu.

Odada herkes ayakta ya da oturarak bir pozisyon aldı. Güçler ilk kimin konuşacağını görmek için birbirlerine baktılar.

Belediye Başkanı sonunda omuz silkti ve buzları kırdı. "Will, birkaç saat önce Minneapolis'teki *StarTribune*'den bir araştırmacı muhabirle telefonda görüştüm."

"O adam beni de rahatsız ediyor."

"Ama onunla konuşmadınız mı?" diye sordu belediye başkanı. "Hayır, konuşmadı," diye yanıtladı Cal, sağ bacağı kolunun üzerine katlayarak

Sola. "Ama ben yaptım."

"Öyle mi?" Will sordu.

"Evet, onu senden uzak tutmak için. Endişelenecek yeterince şeyin var," diye yanıtladı Cal. "Ama önümüzdeki Pazar gazetesi için dava hakkında, Jessie Hunter'ın kayboluşu hakkında, Katy Anderson hakkında, kadınların Manchester'dan nasıl kaybolduğu hakkında büyük bir makale planlıyor."

"Anlıyorum. Ve bunun bu odadaki herkesi tedirgin ettiğini tahmin ediyorum."

"Bu sizi de germeli," dedi Skip Sauer patlayarak.

Kapalı.

"Will," diye başladı Kyle Mannion, "biz sadece...şey, hepimiz sadece dava, soruşturma ve..." hakkında endişeliydi.

"Medyanın ilgisi mi?" Braddock kollarını kavuşturarak sordu.

"Aynen öyle," diye hırladı Sauer oturduğu yerden.

Kanepe. "Biraz azaldı ama yine de son zamanlarda haberlere çok çıkıyoruz ve haberler pek de olumlu değil."

"Trajedi nadiren öyledir."

"Bu değil hakkında Biz sorgulama Sen,"
Belediye Başkanı Miller belirtti.

"Oh, iyi, Bu harika için Biliyorum."

Braddock alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Muhtemelen öyle hissettirdiğini biliyorum ama değil.

Değil." Kyle Mannion başını sallayarak, "Will, öyle değil," diye ekledi. "Biliyorum..."

Elinizden gelen her şeyi yaptığınızı biliyoruz."

Jeff Warner, "Sadece bu," diye söze başladı. "Son on-on beş yıldır kasabayı inşa etmek, Avcı Kız'ın kaçırılmasını ve bunun bize kazandırdığı itibarı geride bırakmak için çok çalıştık. Ve şimdi..."

Walter Johnson, "Her şey yeniden başladı," dedi.

"Şimdi Will," diye başladı Cal, sandalyesinde arkasına yaslanarak, "bu iyi insanlara Genevieve Lash'e ne olduğunu anlamak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı açıklıyordum."

"Öyleyiz. Katy Anderson da öyle."

"Kasabamıza bunu kimin yaptığına dair herhangi bir fikriniz, herhangi bir fikriniz var mı?" Kyle Mannion sordu.

"Bunu anlamaya çalışıyorum, Kyle," diye yanıtladı Braddock. "Bugünlerde kafamdaki tek şey bu. Üzerinde çalıştığım tek şey bu."

"Deniyor musun?" Sauer Braddock'u işaret ederek sordu, belli ki odadaki tek kişi ona herhangi bir gevşeklik vermeye meyilli değildi. "Tori Hunter'ın sana yardım ettiği izlenimine kapılmıştım."

Cal, "Victoria yardım ediyordu," diye cevap verdi.

"Ama şimdi değil mi?" Warner kaşlarını kaldırarak sordu. Will başını salladı. "O uzaklara Des'e çağrıldı."

Dün gece FBI tarafından bir çocuk kaçırma olayında çalışmak üzere Moines'e gönderildi, ne de olsa bu onun uzmanlık alanı. Buraya FBI tarafından atanmadı, kendi isteğiyle geldi."

"Tori Hunter'ın gitmesiyle ihtiyacınız olan kaynaklara sahip oldunuz mu?" Belediye Başkanı Miller sordu.

Braddock başıyla onayladı. "Evet, Başkanım. BCA'nın eskisi gibi etrafta dolandığını görmediğinizi biliyorum ama bu bir telefonla değişir. Şehirlerdeki FBI ofisi her gün beni kontrol ediyor. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda elimizde sağlam bir ipucu yok, dolayısıyla bu kaynakları buraya aktaracak bir yerimiz de yok."

"O halde ne üzerinde çalışıyorsun?" Sauer dikkatle sordu. "Yani, eğer bir ipucu yoksa."

"Bir tane bulmaya çalışıyorum."

"Ne yaparak?"

"Araştırıyoruz," diye yanıtladı Braddock belirsiz bir şekilde ama test edercesine.

Sauer açıkça onun dişlilerini sıkmak için oradaydı. "*Neyi* araştırmak için?"

"*Skip*, şerifliğe, bölge savcılığına ya da belediye başkanlığına yükselmediğin sürece sana hesap vermem."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Sauer aynı sertlikle. "Belki de buralarda kimseye hesap vermemelisin."

"Siktir git."

"Bekle! Durun!" Kyle Mannion sakince araya girerek odanın ortasına geldi ve Sauer'e sert bir bakış atarak Braddock onu duvara yapıştırmadan önce bankacıyı geri çekti.

Warner yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ayağa kalkarak, "Skip, sanırım ikimizin koridora çıkması iyi bir fikir olur," dedi. "Gel bakalım."

Sauer Braddock'a sertçe baktı, sonra gömleğinin manşetlerini çekti ve Warner'ı kapıya kadar takip ederek odadan çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Kyle başını salladı. "Bunun için üzgünüm, Will."

"Evet, şey..."

"Bunu hak etmişti, özür dilemeyin. Ancak Skip ve ben her gün Jerry Lash ile telefonda görüşüyoruz. Jerry şu anda her ebeveynin yaşayacağı gibi cehennemi yaşıyor."

"Anlıyorum. Keşke rapor edecek daha fazla şeyim olsaydı."

Kyle anlayışla başını salladı. "Will, mesajı iletme ve bu odada bulunan hepimizin elimizden gelen her *türlü* yardımı yapacağımızı bilmeni sağlamak için buradayız. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Kendi adıma konuşacak olursam, benim yapabileceğim, şirketimin yapabileceği bir şey varsa, elimde size yardımcı olabilecek ya da sizin için bulabileceğim herhangi bir kaynak varsa, umarım beni aramaktan çekinmezsiniz. Manchester sizin eviniz ve benim de evim. Sen ve ben, hepimiz, ailelerimiz için güvenli olmasını istiyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, işlerimiz için de güvenli olmasını istiyoruz. İhtiyacınız olan bir şey olursa tekrar arayın."

"Kyle, buna minnettarım, gerçekten minnettarım ve bir şeyler istemekten çekinmiyorum. Cal'a sor yeter."

"Öyle değil," diye başıyla onayladı Cal.

Braddock, "Ama bu durumda bile onları boşa harcamayacağım," diye ekledi. "Ama çok çalışıyoruz. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Güzel, o zaman hepimiz birbirimizi anlıyoruz," dedi Kyle Mannion memnun bir ifadeyle ve Braddock'a kartvizitini uzattı. "Cep telefonum arkada. Beni istediğin zaman, saat kaç olursa olsun arayabilirsin ve sana ihtiyacın olan her şeyi getiririm, yeter ki iste." Kyle Mannion Braddock'un elini sıktı, "Yaptığınız her şey için teşekkür ederiz. Hepimiz minnettarız." Mannion odanın geri kalanına baktı. "Haydi beyler. Şerif ve dedektifi yeterince uzun süre işlerinden alıkoyduk. Bakalım Jeff, Skippy'yi sakinleştirmiş mi?"

Herkes gittikten sonra Braddock Cal'a baktı. "Bu adamlardan kaç telefon aldın?"

Cal elinin tersiyle itti. "Çok, ama bunu halletmek benim işim. Bütün gün ofisine kapandığını fark ettim. Ne oldu?"

"Bir şeyler dönüyor ama bunu gizli tutmak istiyorum. Size şimdi anlatabilirim ama o zaman dürüstçe inkar edemezsiniz."

"Dürüst inkar mı?"

"Evet, eğer buradaki bazı insanları -örneğin az önce gidenleri- rahatsız eden bir şey olursa."

"Neyin peşindesin?" Cal temkinli bir şekilde sordu.

"Çok sayıda bilgi toplamak ve bunları bir veri tabanına koymak, böylece bir kanıt bulduğumda arayabileceğim."

"Ve pek çok insan kendilerini bu veri tabanında bulduklarında ya da sizin böyle bir veri tabanı oluşturma ihtiyacı hissettiğinizde üzülebilir mi?"

"Belki," diye yanıtladı Braddock. "Şimdi bana bir iki gün daha verirsiniz, tartışmaya değer bir şey bulursam size haber verebilirim."

Cal başını sallayarak, "Tamam," diye cevap verdi. "Ne yapman gerekiyorsa yap." Braddock gitmek için kapıya yöneldi.

"Sana bir tavsiye vermemi ister misin?"

Braddock alaycı bir gülümsemeyle arkasını döndü. "Kyle Mannion."

Cal başını salladı. "Skip Sauer bir bankacı. Piyasa her boka sardığında altına kaçırır, o yüzden onun için endişelenmeyin. Diğerlerine gelince... Belediye Başkanı Miller önemli, Warner'ın biraz gücü var, bölge savcısı *önemli*, *ben* de *önemliyim* ama buradaki gerçek güç Kyle Mannion. Onu müttefikiniz olarak tutun."

.

BÖLÜM 15

"ÇILGIN AMA EĞİTİMLİ BİR SPEKÜLASYONA VAR MISINIZ?"

Braddock bavulu kaptığı gibi arka kapıdan Quinn'in büyükanne ve büyükbabası Roger ve Mary Hayes'e ait Suburban'a taşıdı. Quinn sırt çantasını arka koltuğa yerleştirmişti bile; on saat sürecektir Michigan yolculuğunda diğer iki kuzeniyle birlikte yolculuk edecekti. Michigan'ın kuzeyine ve Kristal Göl'e giderken arka koltukta filmler izlenecek ve bol bol oyun oynanacaktı.

Quinn bu yolculuk için heyecanlıydı, tıpkı son iki yaz en iyi iki arkadaşı ve büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte gittiğinde olduğu gibi. Yine de üç haftalığına veda etmek baba için her zaman zor olmuştur.

"Terbiyeli ol."

"Olacağım, baba."

"Ve tabii ki, iyi eğlenceler, değil mi?"

"Elbette."

"Ve o yeni cep telefonuyla bana bir iki mesaj göndermekten çekinme. Resimler de."

Quinn yeni telefonu kaldırarak, "Yapacağım," diye cevap verdi. "Söz veriyorum baba."

Braddock oğlunun açık kahverengi saçlarını okşayarak, "Pekâlâ," dedi, "seni seviyorum dostum."

"Ben de seni seviyorum baba," diye içtenlikle cevap verdi oğlu, babasına sıkıca sarıldı, arka koltuğa tırmanıp kemerini bağlamadan önce bir iki saniye daha kucaklamayı sürdürdü. Roger ve Mary ile kısa bir konuşma yaptıktan sonra Suburban kükreyerek hareket etti. Arabanın garaj yolundan çıkıp kükreyerek yolda ilerleyişini ve sonunda gözden kayboluşunu izledi. Bir an önce o arabaya binmeyi çok isterdi.

o Suburban'a tırmanıp onlarla Michigan'a gitti.

Rüzgarlı bir sabahı ve gölde dalgalı bir çalkantı yaratıyordu. Bu koşullar altında tipik sabah yüzüşünü yapmaktan kaçındı. Bunun yerine hızlıca duş aldı ve sabah yediden hemen önce ofisteydi. Bilgisayarını açarak çalışmaya başlamak için yerleşti. Ancak daha kendini fazla kaptıramadan ofisinin kapısı hafifçe çalındı. Sheila, Gail Anderson'la birlikte kapı aralığında duruyordu.

Braddock onu selamladı, kapısını kapattı ve masasının önündeki misafir sandalyelerinden birine yönlendirdi. Onun karşısındaki misafir koltuğuna oturdu ve yüzünü ona döndü. Sheila misafiri için bir fincan kahve getirdi. Anne, strafor kahve fincanından dikkatli bir yudum almadan önce uysalca "Teşekkür ederim," dedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Dedektif Braddock."

Dirseklerini kalçalarına dayamış ve ellerini hafifçe birbirine kenetlemiş bir halde sandalyede öne doğru eğilerek, "Zahmet değil, hiç değil," diye cevap verdi.

"Meşgul olduğumu biliyorum," diye başladı, gözleri hafifçe nemlenmişti bile.

Kadının iyi uyumadığı belliydi ve sanki birkaç gün içinde yıllarca yaşlanmış gibi görünüyordu. Alnındaki kırışıklıklar çoğalmış ve gözlerinin altında koyu renkli torbalar oluşmuştu. Artık çelimsiz görünüyordu ve giysileri solan vücuduna fazlasıyla bol geliyordu. Yemek yiyip yemediğini merak etti.

"Yeni bir şey var mı?"

Braddock yavaşça başını sallamadan önce bir an yere baktı. "Hâlâ araştırıyoruz, hâlâ bakıyoruz ama sizin için elimde yeni bir şey yok. Üzgünüm."

"Tori hâlâ yardım ediyor mu? Onu buralarda görmedim."

"Ajan Hunter, FBI tarafından Des Moines'deki başka bir vakayı araştırması için görevlendirildi."

"Geri dönecek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye yanıtladı Braddock. "İstiyor ama atandığı davanın ne kadar süreceğini bilmenin bir yolu yok."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Gail ve sonra Braddock'un masasındaki kutudan bir mendil alıp burnunu silerken burnunu çekti. "Pes mi edeyim?"

Braddock yumuşak bir sesle, "Kesin bir sonuca varana kadar asla pes etmezsin," dedi ve yere bakıp doğrudan Gail Anderson'ın gözlerinin içine baktı. "Ama aynı zamanda gerçekçi olmamız gerektiğini de düşünüyorum."

"Boş umut yok, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı Braddock. "Ama bazı cevaplar alana kadar pes etmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Gail Anderson ayrılmadan önce on beş dakika daha kaldı. Kadının yavaşça ofisten çıkıp dar koridorda ilerleyişini izledi. Tekrar masa sandalyesine oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Kahretsin," diye mırıldandı öfkeyle, sonra doğrulup bilgisayarına ve benzer vakalar için yaptığı araştırmanın sonuçlarına baktı.

Araştırmasında on yedi ile yirmi yedi yaşları arasında kaybolan ve terk edilmiş bir arabanın söz konusu olduğu kayıp kadınlara odaklanmıştı. Şimdiye kadar yaptığı araştırmalar ve telefonlarla yaptığı görüşmeler sonucunda Jessie Hunter ve Genevieve Lash'in kayboluşlarıyla ortak noktaları olan üç kadın bulunduğunu düşünüyordu.

İlk vaka 2004 yılına aitti. Yirmi dört yaşında, uzun sarı saçlı ve mavi gözlü Carrie Blaine, Bismarck, Kuzey Dakota'daki Grey Wolfe Bar'da garson olarak çalıştıktan sonra ortadan kayboldu. Arabası barın arkasındaki park yerinde, anahtarları da altında yerde bulundu. Bir daha kendisinden haber alınamamış.

İkinci vaka 2009'dan. Ginger Zeller'in arabası Oshkosh, Wisconsin'deki apartmanının arkasındaki bir sokakta terk edilmiş halde bulundu. Yirmi iki yaşında olan Zeller, Wisconsin-Oshkosh Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisiydi ve en son sabah saat 2:30'da bir partiden çıkarken görülmüştü.

Karşılaştığı üçüncü vaka 2011 yılında Cedar Falls, Iowa'da meydana gelmiştir. Biyoloji alanında yüksek lisans yapmak isteyen yirmi altı yaşındaki yüksek lisans öğrencisi Leanne Benson en son Northern Iowa Üniversitesi'ndeki bir gece dersinden çıkarken ve kampüsün güneydoğu ucundaki Panther otoparkına doğru yürürken görülmüştür. Sabah olduğunda arabası hala park yerindeydi, sürücü kapısı açıktı ve sürücü koltuğunun yan tarafında küçük bir taze kan izi vardı. Arabasının kapısı açıkken saldırıya uğradığı tahmin ediliyordu. Bir üniversitenin otoparkı olmasına rağmen, o sırada otoparkta herhangi bir güvenlik kamerası bulunmamaktaydı.

Her üç olayda da kadınlar ortadan kaybolmuş ve bir daha kendilerinden haber alınamamıştır. Cesetleri de bulunamamıştır. Her üç kadının da cep telefonu vardı, ancak telefonlar ne bulundu ne de izleri sürülebildi. Herhangi bir görgü tanığı da yoktu. Kadınların hepsinin öldüğü varsayıldı ve bu şekilde ilan edildi. Her üç olayda da katil, kimse bir şey görmeden görünüşte saldıрма, etkisiz hale getirme ve kaçma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahipti. "Sanki çok yaklaşmışsın gibi, gardları düşüyor ve sonra *bam!*" diye mırıldandı sessizce.

"Will?" Sheila kafasını onun ofisine sokarken sordu, "İkinci hatta cevaplaman gerektiğini düşündüğüm bir arama var. Brookings, Güney Dakota'daki bir dedektiften."

"Tamam," diye yanıtladı ve telefonu açtı. "Will Braddock."

"Dedektif Braddock, ben Jeff Bruening. Brookings, Güney Dakota'da dedektifim. Arıyorum çünkü son iki gündür araştırdığım bir dava var ve sizin Genevieve Lash davanızla bazı benzerlikler olabilir. Biraz konuşmak için zamanınız var mı diye merak ediyordum."

Tori, Taylor'ların evindeki ofiste rahat bir koltukta uyumayı denedi. Bir adam kaçırma olayında çalışırken yıllar boyunca çeşitli evlerde, binalarda ve ofislerde bunu kaç kez yaptığını düşünürseniz, zihnini ve bedenini, boyutu veya konfor seviyesi ne olursa olsun her yerde ve her şeyin üzerinde uyuyabilecek şekilde eğitmiş olması gerekirdi. Yine de her seferinde bir mücadele oldu. Ve şimdi, itiraf etmekten nefret etse de, özellikle de iki yaşında bir çocuk kaçırılmışken, aklı başka yerdeydi.

Onu gömmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kız kardeşinin anısı, onun kayboluşu hep oradaydı, zihninin arkasında gizleniyordu. Jessie'nin anısı 1999'dan kalma en ufak bir şeyle tetiklenmeye hazırdı, örneğin Red Hot Chili Peppers'tan "Scar Tissue" ya da "Californication" şarkısını duyduğunda ya da Jessie'yle her zaman izledikleri "Friends" dizisinin bir bölümüne rastladığında ya da Jessie kaybolmadan üç hafta önce birlikte gittikleri son film olan *American Pie* gösterime girdiğinde. Alyson Hannigan'ın şımarık Michelle'ini taklit eden biri "Bir keresinde, grup kampında..." dediğinde çoğu insan yüksek sesle gülerdi. Tori bunu duyduğunda aklına hemen Jessie gelirdi. Jessie'yle birlikte bu cümleye defalarca gülmüşler, kaçırılmadan önceki haftalarda bunu birbirlerine defalarca söylemişlerdi. Bunun gibi küçük anlar ve anılar bir anda kız kardeşinin davasını zihninin karanlık köşelerinden çıkarmıştı.

Bu anı artık pusuda bekleyen, ara sıra ortaya çıkıp sonra kaybolan acı verici bir dikkat dağıtıcı değildi. Şimdi her şeyi tüketiyordu. Kız kardeşinin dosyasını yeniden açmanın, Manchester'ın, kaçırıldığı otoyolda yürümenin, eski memleketlerinin sokaklarında dolaşmanın, yakınlarda bir yerde katilin pusuya yattığını, belki de onu izlediğini ve hatta muhtemelen avladığını *bilmenin* tadı vardı. Her şeyden çok, gecenin zifiri karanlığında uyanık olmasının nedeni buydu.

İçgüdüsel olarak telefonuna uzandı ve metin ve e-posta mesajlarını kontrol etti. Tracy Sheets'ten dün gece geç saatlerde gelen ve proje üzerinde çalıştığını, yarın, yani bugün, bir şeyler paylaşacağını belirten bir e-posta vardı. Günün ilerleyen saatlerinde, ne kadar sonra? Ne kadar beklemesi gerekecekti? Ve eğer Tracy'nin elinde bir şey varsa, neyi vardı? Ve Tracy'nin elinde bir şey olsa bile, Tori o zaman dönüp bununla ne yapabileceğini merak ediyordu.

Braddock'u aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Artık araları iyiydi ve Tracy'den haber alana kadar dikkatini dağıtacak ya da kendini bildiğinden onu kızdıracak bir şey yapmak istemiyordu. Ayrıca, Manchester'a ne zaman dönebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sandalyede uyumaya çalışmak boşunaydı. Kendi uykusuzluğu yetmezmiş gibi, bulutsuz bir geceydi ve dolunayın ışığı ofisin hafif perdeli altı uzun dış penceresinden içeri süzülüyordu. Uzun gömme kitaplığın çok sayıdaki rafında yer alan resimleri inceleyebilmesi için ışığı açmasına gerek yoktu. Aile fotoğrafları vardı, Taylor'ların Ava'nın iki yılı boyunca birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı. Yüksek bir rafta Jake Taylor'ın üniversite arkadaşlarıyla çekilmiş gibi görünen bir dizi fotoğrafı, alt rafta ise Erica Taylor'ın birkaç arkadaşıyla çekilmiş gibi görünen fotoğrafları vardı. Kitaplığın ortasındaki rafta Jake Taylor'ın, Tori'nin kız kardeşi Cindy olduğunu tahmin ettiği başka bir kadının ve anne babalarının belki de on yıllık resimleri vardı. Ayrıca Jake ve sadece Cindy'nin de birkaç fotoğrafı vardı.

Evin ana katını bölen geniş koridorda sessizce ilerledi. Sol taraftaki oturma odasına baktığında Bay Taylor'ın arkası dönük bir şekilde kanepede uyuduğunu gördü. Mutfakta kahve makinesinin kırmızı ışığının yandığını gördü. Yarım demlik sıcak kahve kalmıştı. Eğer uyanık kalacaksa, bunu kahve içerek de yapabilirdi. Seramik bir kahve aldı

fincanı lavabonun kurutma rafından çıkardı ve kendine yarım fincan doldurdu.

Kahveyi soğutmak için üfledikten sonra, mutfakın yan penceresinden komşunun arka bahçesine bakmak için sağa doğru adım attı. Fincanı ağzına götürürken sağ tarafta bir ışık parıltısı yakaladı ve ardından komşunun evinin ikinci katına baktı.

Dar bir pencereden komşusu olduğunu anladığı bir adam gördü. Onu daha önce garaj yolunda çöpleri dışarı atarken görmüştü. Elinde cep telefonu vardı ve bir mesaj yazıyor gibi görünüyordu. Bir süre sonra, telefonu sallayarak Taylor'ın evine doğru baktı. Tori öne, lavabonun üzerine eğildi, sağ tarafına bakmak için mutfak penceresinden dışarı bakmaya çalıştı ama ikinci katı görececek açısı yoktu. Yukarıda sadece bir kişinin olduğunu farkındaydı.

Tori fincanını usulca tezgâhın üzerine bıraktı ve evin önüne doğru yürüdü, sessizce ön kapıyı açtı, ön sahanlığa çıktı ve sonra yavaşça kapattı. Sağına döndü, kaldırım ve ön basamak boyunca uzanan çalıların ve çiçeklerin üzerinden geçerek evin güney tarafına ve arka bahçeye doğru ilerledi. Evin kuzeybatı köşesinde yer alan ve dışarı doğru çıkıntı yapan geniş ve ferah bir güverte vardı. Alçak bir yere çömelip ilgili güverte korkuluklarını siper olarak kullanarak güvertenin köşesine kadar ilerledi ve sonra etrafından dolanıp Taylor'ların evinin ikinci katına baktı. Beklediği gibi, Erica Taylor'ı elinde telefonuyla pencereden komşusuna bakarken gördü.

Tori beş dakika boyunca ikisini izledi, mesajlaştılar ve Erica pencereden geri çekilmeden önce birbirlerine el salladılar. Tori eğilerek evin güney tarafına doğru ilerledi, durdu ve üçüncü çalışta halsiz bir şekilde cevap veren Newsom'ı aradı.

"Ajan Hunter...uh, naber?" Newsom uykulu bir şekilde selam verdi.

"Beni on dakika içinde Taylor'ların evinin güneyindeki iki evden al."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Buraya geldiğinizde açıklayacağım ama soruşturma dosyanızı da yanınızda getirin. Sanırım bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Onları bulmak için en iyi zaman."

Newsom on beş dakika sonra geldi ve ikisini birkaç blok ötedeki Kum & Go marketinin otoparkına götürdü. Kahve almak için hızla içeri girdiler ve ardından otoparkta toplandılar.

"Ne var ne yok?" Newsom kahvesinden bir yudum alarak sordu. "Aramızda bir şeyler döndüğünden oldukça eminim. Erica Taylor ve kuzeydeki komşusu."

"Oookay," Newsom cevap verdi tereddütle sonra bir an şaşırdı. "Peki size bunu düşündüren nedir?"

Tori gördüklerini anlattı. "Peki, komşu hakkında ne biliyoruz?"

Newsom açıldı a dosya Klasör. "Onun isim o David Hutchinson. Beş aydır yan dairede yaşıyor."

"Kendi eviniz mi, kira mı?"

"Satın alma opsiyonlu kira. İşsiz kalmış. Çalıştığı şirket satın alınmış ve yüklü bir tazminat almış, bu yüzden sonbaharda iş aramaya başlamadan önce yazın tadını evde çıkardığını söyledi."

Tori gülümsedi. "Vahşi ama eğitilmiş bir spekülasyona var mısın?"

"Bir FBI özel ajanının sabahın dördünde, kırk beşinde Kum & Go otoparkında olmasının nedeni bu değil mi?"

"İşte Ava'ya ne olmuş olabileceği. Erica Taylor Ava'yı aile odasında uyutuyor. İlginç bir şekilde, onu üst kattaki yatak odasında beşiğine yatırmak yerine alt kattaki aile odasında yatırdı. Ava yatıp uyuduktan birkaç dakika sonra David Hutchinson

sinsice yaklaşır ve bu ikisi etkinlik uykusu için üst kata çıkarlar."

"Aktivite uykusu, bu yeni bir şey. Eskiden karım ve ben buna öğleden sonra keyfi derdik."

"Şu şarkı gibi, o grubun adı neydi?"

"Starland Vocal Band, tek hitleri." Newsom dalgın dalgın cevap verdi. Tori'yi takip ediyordu. "Yani, o ikisi yukarıda işlerini yaparken biri eve giriyor ve Ava'yı alıp götürüyor."

"Ve bunu sessizce ve Ava'nın yaygara koparmasına ya da gürültü yapmasına gerek kalmadan yapıyor, en azından Bayan Taylor'a göre."

"Eğer haklıysan, yukarıda tutkunun doruklarındaydı, yine de hiçbir şey duymamış olabilir, eğer öyleyse olan bitenin bu olduğunu kabul etmeye istekli olacağından değil. Dediğin gibi, çılgınca bir spekülasyon."

"Az önce gördüklerime bakılırsa, *o kadar* da vahşi değil. Bu ikisi birbirini arzulayan aşıklara benziyordu."

Güneş Iowa'nın düz doğu ufkunun üzerinde belirmeye başladığında ikisi de benzin istasyonundaki kahvelerinden içtiler.

"Diyelim ki kaçırın kişi bu ikisinin bir ilişkisi olduğunu biliyordu, bu bizi nereye götürür?" Newsom sordu.

"Muhtemelen hiçbir yerde, eğer-" Tori'nin gözleri parladı. "Jake Taylor karısının bir ilişkisi olduğunu biliyor mu?"

"Yine, eğer öyleyse."

Tori, "En azından şimdilik öyle olduklarını varsayalım, Jake Taylor'ın bunu *bildiğini* de ekleyelim," diye ekledi. "Bu onu kızdırıyor mu?"

"Ne diyorsun sen?"

"Ya biliyorsa? Onun gibi bir adam. Çok çalışıyor, düzenli seyahat ediyor ve uzun saatler çalışıyor. Evin içindeydin. Her şey tasarım. Gösterişli arabaları var. Çizim tahtasında bir yüzme havuzu. Ve o tüm bunların parasını ödemek için yollara düşmüşken-"

Newsom sözlerini "Karısı evde işsiz komşusuyla yatıyor," diye bitirdi, homurdandı ve başını salladı. "Adamım, kesinlikle

beni çok kızdırırdı." "Boşanmak isteyecek kadar mı?"

"Kesinlikle evet."

"Peki boşanırsanız ailenin mal varlığına ne olacak? Çoğunu biriktirmek için çok çalıştınız."

"Onlar... ikiye bölünüyorlar," diye duraksayarak cevap verdi Newsom, Tori'nin nereye varmak istediğini aniden anlamıştı. "Sence de öyle değil mi?"

"Kaçıranların Taylor'ların ne kadar mal varlığı olduğunu bilmeleri beni rahatsız etti. Ve fidye için sadece bir milyon dolar istemeleri? Kim bir milyon dolar için hapse girmeyi göze alır? Siz almazsınız. Bugünlerde bir milyon dolar sizi çok uzağa götürmez."

"Sence bir baba bunu yapabilir mi?"

"Bu hiçbir şey," diye cevap verdi Tori umursamaz bir tavırla. "Bence Jake Taylor'ın kızını kaçırmış olması tamamen mümkün. Bunu bir saniye düşünün, çünkü bence Jake Taylor kaçırdı. Fidye bir milyon dolar, yani aşağı yukarı tüm mal varlıkları, aşağı yukarı 50.000 dolar. Fidye ödenecek ve Ava sağ salim eve dönecek. Bu gerçekleştiğinde, planının ikinci aşaması devreye girecek. Karısının komşusuyla bir ilişkisi olduğunu biliyor ve bu yüzden inandırıcı bir şekilde bunu iddia edecek. Peki ne yapacak? Boşanma davası açar ve Ava'nın tam velayetini almak için harekete geçer ve kim bilir, belki de alır. En kötü ihtimalle, ortak velayet alır ve eğer haklıysam, bunu cebinde bir milyon dolarla yapar. Tabii ki gizli, ama yine de on, on beş yıl sonra erişmek üzere bir yerlerde sakladığı bir parası var."

"Sizce bir baba, herhangi bir baba, sırf para kazanmak için kızını kaçırmı mı? Gerçekten mi?"

"Hadi ama," diye cevap verdi Tori biraz kızgınlıkla. "Konu para olduğunda insanlar her z a m a n mantıksız, aptalca ve yalancı şeyler yaparlar. Çocuklarını para için kullanan ebeveynler gördüm."

Birbirlerine ulaşmak için her türlü yolu deniyorlar. Bu, sözde nazik Iowa'da bile çok zor bir durum değil."

Bir süre sonra Newsom nefes verdi. "Dostum, spekülasyon yaparsan, spekülasyon yaparsın."

"Ben bunu araştırmaya değer bir spekülasyon olarak görmeyi tercih ediyorum. Mantıklı olduğunu göstermek için soruyu farklı bir şekilde soralım. Kaçırılma olayını inceleyin. Taylor'lar üst sınıf bir mahallede sakin bir sokakta yaşıyorlar. Öğleden sonra birisi iki yaşındaki bir kızı aile odasından kaçırır. Eve nasıl giriyorlar?" Tori bir sonraki sorunun cevabını biliyordu ama yine de sordu. "Zorla girildiğine dair bir işaret var mı?"

Newsom başını sallayarak "Hayır," diye cevap verdi.

"Yani ya kapı kilitli değil ya da anahtarları var. Arka güvertede bile olsa, banliyö mahallesinde güpegündüz bir iki dakika oturup kilidi açamazsınız. Çok riskli, çok fazla maruz kalma. Ayrıca, sıradan bir adam kaçırın kişi Taylor'ların bir milyon dolarlık mal varlığı olduğunu gerçekten bilir mi?"

Newsom omuz silkti. "Burası güzel bir mahalle, gerçekten güzel."

"Evet," diye cevap verdi Tori küçümseyici bir el sallamasıyla, "ama *o kadar* da olağanüstü değil. Eğer böyle bir şeyi başarmak isteyen bir profesyonelseniz, bunu bir milyon dolardan çok daha fazlası için yaparsınız. Ama eğer Jake Taylor'sanız, bir milyon dolar kulağa oldukça iyi geliyor ve eğer kızını kaçırdıysa, onun güvende olduğunu biliyordur. Kahretsin, eğer o yaptıysa, bu gerçekten bir kaçırma mı?"

Newsom, "Bu avukatların işi," diye cevap verdi ve bir süre sonra, "Diyelim ki varsayımsal olarak bunu Jake Taylor ayarladı. Olay olduğunda Kansas City'deydi, yani o yapmadı."

"Bunu kontrol ettin mi?"

Newsom başını salladı. "S a a t bir buçukta başlayan bir toplantıdaydı ve Erica Taylor arayana kadar toplantıdan çıkmadı."

O. Beş tanık var. Tüm bunları bir araya getirdiyse Ava'yı kime kaçırttı?"

Tori döndü ve sedana yaslandı, Erica Taylor'ı ne yaparken gördüğünü, sandalyede nasıl uyandığını, mutfağa nasıl gittiğini gözden geçirdi ve sonra durup kitaplığı, aile fotoğraflarını düşündü. Tori, "Biliyorsun, aileden olsalardı kaçırın kişi bunu bedavaya yapabilirdi," diye cevap verdi. "Jake Taylor'ın kız kardeşi nerede?"

BÖLÜM 16

"ÜNİVERSİTE ŞEHİRLERİNDE."

"Will? Will? *Will*, uyan," dedi Sheila onun omzuna dokunurken.
"Uyan!"

"Ne? Ne?" Braddock sıçrayarak uyandı, ofis koltuğundan hızla doğruldu, kâğıtlar vücudundan yere uçuştı. Sheila önünde durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, sert bir onaylamama ifadesiyle bakıyordu.

"Will Braddock, dün gece burada mı uyudun?"

Braddock yavaşça, "Sanırım öyle," diye cevap verdi, elleriyle yüzünü sildi ve kanepeye geri oturmadan önce gözlerini ovuşturdu. Saat sabah yediydi ya da hemen sonraydı çünkü Sheila karşısında duruyordu ve dakikti. Öne doğru eğildi ve başını kaldırmadan önce yerdeki kâğıtları topladı. "Bana bir..."

"Bir fincan kahve?" Sheila cevap verdi, masasına geri adım attı ve ona uzattığı bir fincana uzandı.

"Teşekkürler."

"Ne zamandan beri ofisteki kanepede uyuyorsun?"

"Quinn üç haftalığına gitti, ben de geç saatlere kadar buradaydım. Masamda oturmaktan sıkıldım ve uzanıp kitap okumak için buraya geldim ve uyuyakalmış olmalıyım."

"Saat kaçta?"

"Güzel soru," diye cevap verdi, kahvesinden bir yudum alarak. "Saatime en son baktığımda saat üçten biraz önceydi sanırım."

"Sabahın üçü, anlıyorum."

Will, asistanına bakarak, "Özür dilerim anne," dedi utangaç bir ifadeyle. "Projen nasıl gidiyor?"

"Git temizlen, ben de üzerinden geçeyim."

Soyunma odasına gitti, kıyafetlerini değiştirdi, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, saçlarını düzelitti ve on dakika sonra ofisine geri döndü, o sırada Sheila masasına bir dizüstü bilgisayar kurmuştu ve misafir koltuğunda oturmuş onu bekliyordu.

Masasına oturdu, kahvesinden uzun bir yudum aldı. "Göster bana."

"Bu veri tabanında şu anda otuz beş ile altmış beş yaş arasındaki her erkek var, sadece yuvarlak sayılarla gidersek. Shepard County ve çevresindeki beş ilçenin nüfusu, resmi ikametgah olarak 263.000'in biraz üzerinde. Kabinlerde yaşayanları da eklediğinizde 408,000'in biraz üzerine çıkıyoruz."

"Daha fazla olduğunu düşünmüştüm."

"Bu, mülkiyet kayıtlarına dayanıyor, Will," diye cevap verdi. "Bu kişilerin aile üyelerine ulaşmamız gerekirse, bu benim sağlayabileceğimden daha fazla beygir gücü gerektirebilir."

"Anlaşıldı. Devam edin."

Sheila imleci ekranın en üstüne getirdi ve bir sekmeye bastı. "Dört yüz binden biraz fazla erkek arasından yüz seksen dokuz bin erkek var. Kriterlerimize uyan altmış yedi binden biraz fazla erkek var. Eğer ırklara göre ayırmak isterseniz, yapabilirsiniz. Sadece bazı filtreler belirlemeniz gerekiyor, ancak burada ağırlıklı olarak beyazlar ol a c a k."

"Tamam, şu ana kadar takip ediyorum."

"Sabıka kayıtlarına kadar tararsanız, on bir bin iki yüzün biraz üzerine ineriz."

"Bu kadar çok kişinin sabıka kaydı mı var?" Will hafifçe şaşıarak sordu. Sonra aklına geçenlerde FBI'da gördüğü, her üç yetişkinden birinin sabıka kaydı olduğu istatistiğı geldi, özellikle de tutuklamaları da dahil ederseniz. "Sanırım bu sayıya tutuklamalar da dahil?"

"Evet," diye yanıtladı Sheila. "Sadece mahkumiyetlere indirgendiğinde sayı oldukça azalıyor. Bu noktadan itibaren uyuşturucu suçlamalarını ve mahkumiyetleri silahları filtreleyebilirsiniz."

suçlamalar ve mahkumiyetler, soygunlar ve benzerleri. Aile içi saldırı ya da cinsel suç içeren kayıtları çıkarırsam, en azından Shepard ve çevresindeki ilçelerde biraz daha aşağıya, 1.325'e iniyoruz. Bunun yanı sıra araç, konut, istihdam, vergi, eğitim ve diğer çeşitli kayıtlar da var."

"Bu da mülk sahipliği kayıtlarına dayanıyor. Mülk kiralayan kişiler ya da hesaba katamadığımız aile üyeleri olabilir."

"Doğru, ancak bana ne ekleyeceğimi veya nereden erişebileceğimi söylerseniz daha fazla veri eklemek yeterince kolay. Şimdi, bunu daraltmaya yardımcı olabilecek veri noktaları hakkında bir şeyler söylediniz. Bu konuda ne durumdasınız?"

Braddock ofis koltuğunda arkasına yaslanırken "Beş *olası* bağlantı," diye cevap verdi.

"Şimdi de beş mi? Bu bir seri mi?"

"Bu yüzden geç saate kadar ayaktaydım. Sanırım iki tane daha var. Biri Lincoln, Nebraska'dan, diğeri de Brookings, Güney Dakota'dan, dün bana aktardığınız telefondan.

"Lincoln vakasında kurbanın arabasının lastiği patlamış halde bulundu. Brookings'de Joanie Wells adlı genç bir kadının arabası, VW Jetta'sının sürücü tarafında boydan boya anahtarlanmış olarak bulundu.

"Diğer vakalarda da arabalar yine kurcalanmıştır. Bir vakada, kadının arabasının altında radyatördeki büyük bir delikten sızan büyük bir antifriz havuzu bulundu. Bir tanesinde sürücü tarafındaki cam kırılmış, camın tamamı arabanın içinde, sürücü koltuğunun üzerinde ve çevresinde bulunmuştur. Bir diğesinde ise araba hasar görmemişti ancak kapısı açıktı ve üzerinde kurbanı ait küçük bir kan lekesi vardı.

"Jessie Hunter ve Genevieve Lash'i ele alalım, lastiklerle oynanmış. Gelişen bir şablonumuz var. Aracı tehlikeye sok ve sonra saldır."

Sheila hemen, "Üniversite şehirlerinde," diye ekledi.

"Bunu ben de fark ettim," diye cevap verdi Braddock. "Ve kadınlar genellikle üniversite ya da yüksek lisans öğrencisi profiline uyuyor ya da bir üniversite kasabasında ya da yakınında çalışıyorlar, yani bunların hepsi bağlantılıysa, adamımız bu tür kasabalara seyahat ediyor. Biraz daha bilgi edinirsek, bu listeleri daha da aşağı çekebilir, burası, bu kasabalar ve oluşturduğunuz listedeki biri arasında bir tür bağlantı bulabiliriz" dedi. "İyi iş çıkardınız."

"Teşekkürler. Şimdi şu adamı bul, olur mu?"

Tori Taylor'ların evine döndüğünde herkesi uyanık, Özel Ajan Fry'ı da Taylor'ların varlıklarının tasfiyesinin tamamlanmasını koordine eden bir konferans görüşmesinde buldu. Jake Taylor ve diğer iki ajan ofisteki masanın etrafında toplanmıştı.

Erica Taylor mutfak masasında tek başına oturmuş bir fincan çay içiyordu. Perişan bir annenin resmiydi. İki yaşındaki küçük ve güzel kızı kayıptı, o üst kattayken kaçırılmıştı. Herkesin bildiği gibi, sadece kestiriyordu. Ama tamamen harap olmuş görüntüsüne bakılırsa, Tori, Erica Taylor'ın kızı kaçırıldığında yaptığı şey yüzünden daha da ağır bir suçluluk duygusu hissettiğine ikna olmuştu.

"Fidyeyi ödememiz gereken noktaya gelirsek, Ava'yı geri alabileceğimizi düşünüyor musun?" Erica çay bardağına bakarak Tori'ye sordu.

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Hiç fidye ödenen bir vakaya karıştınız mı?"

"Bir kez," diye yanıtladı Tori.

"Peki çocuğu geri aldınız mı?"

Tori başını salladı. "Fidyeye ilgili en iyi sorun, fidyecilerin fidyeyi almak için uğraşmak zorunda olmaları. Bu *bizim* lehimize."

Erica duygusal bir enkaz gibiydi. Jake Taylor, açıkça endişeli olmasına rağmen sakin, neredeyse soğukkanlıydı. Erica onun suçluluk hissedip hissetmediğini anlayamıyordu. Bunun yerine, tam bir yönetici gibi davranıyordu; işinin başındaydı ve varlıkların tasfiyesine odaklanmıştı. Onu gözlemlediği üç saat boyunca karısına doğru bir hareket yapmamış ya da onunla konuşmamıştı.

O gün mesai bitiminde tasfiye tamamlanmıştı. Varlıklar nakde çevrilecek ve sabahleyin eve teslim edilecekti.

Yine de Tori'nin içini kemiren bir şey vardı: Bir sonraki adım için neden bu kadar beklendi? Jake Taylor tasfiyenin ne kadar süreceğini yanlış mı hesaplamıştı? Belki de bu yüzden daha uzun sürebileceğini düşünmüştü. Ancak, kadın onu izlerken, şimdi daha dalgın ve kıpır kıpırdı, sanki artık parayla ilgilenildiğine göre, yarın akşam saat ona kadar yirmi sekiz saat beklemesi gerekiyordu. Cep telefonu çaldığında onun pencereden dışarı bakmasını izledi. Cebinden çıkardı, başparmağıyla ekrana dokunup cevap vermeden önce birkaç saniye isme baktı. "Cindy? Evet... Ben iyiyim, dayanıyorum. Sesin bozuk geliyor. Neredesin?"

Telefonu çaldığında bu Tori'nin dikkatini çekti. Arayan Newsom'dı.

"On dakika içinde seni alırım."

On dakika sonra Newsom arabayı Taylor'ların evinin önüne çekti. Tori arabaya atladı. "Ne oldu?" diye sordu adam uzaklaşırken.

Newsom, "Önce evden uzaklaşalım," diyerek onları Kum & Go'ya geri götürdü. Sularını içerek arabanın kenarına yaslandılar.

"Yani?" Tori sordu.

Newsom, "David Hutchinson büyük olasılıkla Erica Taylor ile bir ilişki yaşıyor, *ancak* teorinizin ikinci kısmından o kadar emin değilim," dedi. "Bunun arkasında Jake Taylor'ın olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım az önce kız kardeşi aradı."

Newsom, "Şaşırmadım," diye cevap verdi. "Onun izini bulduk. Şu anda araları açık. Ancak, o ve kocası bir Akdeniz gezisinde. Ona yolcu gemisinde ulaştık. Cindy Taylor McCaffrey, Ava'nın kaçırıldığı haberini duyunca şaşkına dönmüş. Sanırım onunla işimiz bittikten hemen sonra aradı."

"Hala olabilir..."

"Jake Taylor?" Newsom sözlerini tamamladıktan sonra başını sallayarak onaylamadı. "Onu araştırıyorduk ve hala araştırıyoruz ama sanırım Erica Taylor ve David Hutchinson'ı keşfetmeniz bizi araştırarak başka bir şey bulmamız için tetiklemiş olabilir."

"Ne?"

"David Hutchinson. O var bir ilginç onun adıyla başlayan tarih David Hutchinson *değildir*."

"Affedersiniz?"

"Thomas Martens olduğunu düşünüyoruz ve *ilginç* bir geçmişi var. Bay Martens daha önce Spinal Intelligence adlı bir şirkette çalışmış. Sırt ameliyatlarında kullanılan füzyon gibi bazı cihazlar üretiyorlar. On sekiz ay önce işten ayrılmış. Spinal Intelligence, Jake Taylor'ın şirketi Internal Medical Solutions'ın doğrudan rakibi."

"Tamam," diye yanıtladı Tori, "Rakip bir şirkette çalışıyordu. Spinal Intelligence'in merkezi Des Moines'de mi?"

Newsom başını salladı. "Cleveland. Burada hiçbir şey yok. *Hiçbir şeyleri yok*. Ve Martens Des Moines'li değil. Burada bilinen bir geçmişi yok. Dolayısıyla, yazını burada iş arayarak geçirdiği fikri sahte görünüyor."

"Peki ya karısı?" "O evli değil."

"Olayda bir terslik var. O zaman dava dosyasında adı geçen kadın kim?"

"Henüz bilmiyoruz. Komşularla görüşürken onu karısı Avery Bronson olarak tanıttı, ama orada

Onunla ilgili bulabildiğimiz bir kayıt yok. Şu anda kimliğini tespit etmeye çalışıyoruz."

"Ama sabah ayrıldı. Acaba kimin için çalışıyor?"

"Belki Omurilik Zekası da."

Tori, Newsom'ın nereye gittiğini biliyordu. "Spinal İstihbarat bu adamı bir rakibinin Bilgi İşlem Müdürünün yanına yerleştiriyor. Neyin peşindeler?"

"Henüz bilmiyorum."

"Gidip Bay Hutchinson'a ya da şu Bay Martens'e soralım."

Newsom yüzünü buruşturdu. "Evet, o konuda."

"Ne?"

"Martens kayıp gibi görünüyor. O ve kadın bu sabah birlikte bir arabaya binip gittiler. Sen ve ben bu ilişkiden bahsetmiştik ama o sırada sahte ismini ya da Spinal Intelligence'daki iş geçmişini bilmiyorduk, bu yüzden de üzerinde durmadık. Ancak, şimdi bildiklerimiz ışığında, ona biraz daha dikkat etmek akıllıca olurdu."

"O zaman Erica ve Jake Taylor'a gitmeliyiz. Her şeyi onlara anlatalım ve bakalım ne bulacağız."

BÖLÜM 17

"HAYALET GÖRMÜŞ GIBI GÖRÜNÜYORSUN."

Tori ve Newsom arabayla Taylor'ların evine geri döndüler. Ön merdivenlerden yukarı çıktıklarında içeriden bağırışlar duydular. Newsom ön kapıyı açtı. Bağrışmalar üst kattan geliyordu; Jake ve Erica Taylor tartışıyorlardı.

"Bunu ne zamandır yapıyorlar?" Tori evin ön girişinde Fry'a sordu.

FBI ajanı, "Yaklaşık on dakika," diye cevap verdi. "Ama giderek artıyor."

"Ne başlattı?" Newsom sordu.

"İkisi mutfaktaydı. Onunla iletişim kurmaya çalışıyordu ama adam gerçekten cevap vermedi, onu görmezden geldi. Sonra kadın dedi ki..."

"Bunun için beni suçluyorsun," diye tahmin etti Tori.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Fry. "Ve Bay Taylor, 'Çok haklısın, biliyorum' diye patladı."

"Aman Tanrım," diye yanıtladı Newsom.

"Sonra onu üst kata kadar kovalayınca kavga başladı. O zamandan beri durmadan birbirlerine havlıyorlar."

Tori ve Newsom merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Tori, Erica Taylor'ın ağladığını ve Jake'in onu azarladığını duyabiliyordu. Tori kapıyı çalarken onlarınkinin dünya için uzun olmayan bir evlilik olduğunu düşünmeden edemiyordu. "Ben Ajan Hunter."

"Ne?" Jake Taylor homurdandı.

"Ajan Newsom ve ben sizinle konuşmak istiyoruz-
Şimdi."

Jake Taylor kapıyı çekerek açtı. "Bir tartışma yaşıyoruz. Bu seni ilgilendirmez."

"Burada olmamızın nedeni bu değil," diye cevap veren Tori, Erica Taylor'ı yatağın uzak tarafındaki ebeveyn banyosunun kapısında ağlarken bulmak için odaya doğru ilerledi. Tori uzaktaki duvarda bir pozisyon aldı, ellerini kalçalarına koydu, blazer ceketini geriye iterek sağ kalçasındaki beylik silahını ortaya çıkardı. İnsanlar öfkeli olduğunda sadece silahın görünmesinin bile sakinleştirici bir etkisi olduğunu sık sık fark ederdi. Newsom yatak odasının koridora açılan kapısının yanında durmuş, kapı pervazına yaslanmıştı. Fry ve iki Iowa BCA ajanı ana kata inen merdivenin yarısında konumlanmış, dinliyor ve her ihtimale karşı müdahale etmeye hazır bekliyorlardı.

Tori sert bir ifadeyle Jake Taylor'a baktı. "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca sakin olman gerekecek." Sonra Erica Taylor'a baktı. "Ve önümüzdeki birkaç dakika boyunca dürüst olman gerekecek."

"Bu da ne demek oluyor?" Erica kırılgan bir şekilde cevap verdi.

"David Hutchinson ile bir ilişkin mi var?" Tori soğuk bir şekilde sordu.

"Tanrım," diye inledi Erica Taylor, yüzünü ellerinin arasına alarak arkasını döndü. Bu doğrudu.

"Ne?" Jake Taylor havlayarak karısının peşinden odanın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Newsom hızla Jake'in önüne geçip onu durdurduktan sonra duvara doğru yürürken, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Dur. Dinle."

"Ne kadar sürecek?" Tori kollarını kavuşturmuş, sakin sakin sordu.

Erica Taylor utanç içinde halı kaplı zemine baktı. "Birkaç ay."

"Peki onun hakkında ne biliyorsun?"

"Birkaç ay önce karısının yanına taşındı. Evliliğinde mutsuz. Açıkçası ben de kendi evliliğimde çok mutlu değilim."

"Gerçekten mi?" Jake Taylor homurdandı. "Oh, senin gibi!" diye karşılık verdi karısı.

"Bu konuda bir şeyler yapacağız!"

"Hey! Hey! Hey! Önce kızınızı geri almaya ne dersiniz?" Tori Taylor'lara ters ters baktı. "Bunu yapmaya ne dersin?"

Erica Taylor'a baktı. "Size komşu hakkında birkaç şey söyleyeyim. Öncelikle, evli değil. İkincisi, gerçek adının David Hutchinson *değil* Thomas Martens olduğunu düşünüyoruz. Ve üçüncüsü," Jake Taylor'a döndü, "Martens'in bilinen son işvereni, on sekiz ay öncesine kadar, Cleveland'daki Spinal Intelligence idi."

"Onlar sizin şirketinizin rakibi, değil mi?" Newsom sordu.

Jake Taylor başıyla onaylayarak, "Evet," diye cevap verdi.

"O zaman karısı kim?" Erica Taylor sordu. "Yoksa karısı olduğunu söylediği kadın mı? Adının Avery olduğunu biliyorum."

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı Newsom. "Sadece adamın adının Thomas Martens olduğunu biliyoruz ya da en azından son bir saat içinde öğrendiklerimiz bu yönde."

"Kızımı kaçırdığını mı söylüyorsun?" Jake Taylor sordu.

"O mu?" Tori başını sallamadan önce cevap verdi. "Muhtemelen değil. Burada, bu odada karınızla birlikte parazit yapıyordu, değil mi?" diye sordu Erica Taylor'a. O da başını sallayıp gözlerini kaçırdı. "Erica ve Martens buradayken, başka biri sessizce eve giriyor, belki Avery olarak bildiğimiz kadın, belki de başka biri ve Ava'yı alıyor."

"Neden onu sorgulamıyorsunuz?" Jake sordu. "Neden şu anda orada değilsin?"

"Çünkü Martens ve kadın orada değil," diye yanıtladı Newsom ve Erica'ya baktı. "Nedenini biliyor musun?"

"Ah... dün gece uzun bir hafta sonu için ayrılmayı planladıklarını söyledi," diye uysalca cevap verdi Erica, şimdi gözlerini selpakla siliyordu. "Pazartesiye kadar dönmeyeceğini söyledi."

"Cep telefonu numarasına ihtiyacımız var. Sende olduğunu biliyorum. Martens'le birbirinize mesaj attığınızı gördüm."

Dün gece," dedi Tori gördüklerini özetlemeden önce. "O numaraya ihtiyacımız var. Hemen alın."

Erica Taylor utangaç bir tavırla telefonunu aramak için yatak odasından çıktı.

Tori Jake Taylor'a baktı. "Eğer, ve bu büyük bir eğer... ama eğer bunu yapan Spinal Intelligence ise, soru şu ki neden? Neden seni hedef aldı?"

"Ben..." Jake cevap vermeye başladı ve sonra bir an durdu. "Çünkü ben Baş Bilgi Yetkilisiyim."

Newsom, "Bu bana bir yönetim pozisyonu olarak görünüyor," dedi.

"Çoğu şirkette bu doğrudur," diye yanıtladı Jake. "Ama ben sadece insanların yöneticisi değilim, tüm sistemleri en ince ayrıntısına kadar biliyorum. Güvenlik protokollerini tasarladım ve hepsini uyguladım."

"Mecbur kalsaydınız güvenliği kaldırabilir miydiniz?" Newsom sordu.

Jake Taylor başını salladı. "Evet, kolayca. Sadece bir ya da iki dakika sürer, gerçekten."

"Nereden?"

"Dizüstü bilgisayarımla istersem hemen hemen her yerden. Sadece internet erişimine ihtiyacım var."

Erica odaya geri döndü ve Tori'ye bir kâğıt uzatarak, "İşte numara," dedi. "Mesaj attığım numara buydu."

Tori, Ajan Fry'ı çağırdı ve notu ona verdi. "Numarayı araştır, bakalım ne bulacağız."

Jake bir soru sordu, "Eğer bunun arkasında Spinal Intelligence varsa, o zaman neden Ava için fidye istiyorlar?"

Tori bir an düşündü. "Bu bir kafa taklidi. Bunun basit bir fidye için kaçırma olayı gibi görünmesi gerekiyor. Eğer bir fidye çağrısı alıyorsanız, insanların kızınız için para istedikleri gerçeğinin ötesinde, neden *sizi* hedef aldıklarını sormuyoruz. Bunun sizin şirketinizin CIO'su olmanızla bir ilgisi olduğunu düşünmemizi istemiyorlar. Ama Martens, ya da insanlar o için çalışıyor dikkatli değildi

geçmişini gömmekle yetindi. Artık bildiklerimizi bildiğimize göre, belki de durumu tersine çevirmeye başlayabiliriz."

Hem Cal hem de Sheila'dan bir geceyi daha ofisinde uyuyarak geçirmemesi için emir alan Braddock, bunun yerine eve döndü ve evin boşluğunu hemen hissetti. Quinn'in gidişiyle ev her zamanki nabzından ve hayatından çok az şey kaybetmişti. Bu da yalnız bir varoluşa neden oluyordu. En azından Quinn sözünde durmuş, yeni telefonunu kullanarak iki arama yapmış, üç mesaj ve beş fotoğraf göndermişti.

Quinn bu yıllık tatil için ayrıldığında olan bir diğer şey de Braddock'un diyetinin her yıl üç hafta boyunca daha da kötüye gitmesiydi. Bu geceki oburluk örneği duble tereyağlı burger sepeti ve büyük boy patates kızartmasıydı. Yağlı poşeti aldı, buzdolabından lite olmayan bir bira aldı ve sabah yüzmeyi biraz daha uzatması gerektiğini kendine hatırlatarak üst kattaki ofisine çıktı.

Son iki gün boyunca durmaksızın yaptığı araştırmalar, sürekli yaptığı telefon görüşmeleri ve kurduğu bağlantılar sayesinde Genevieve Lash ve Jessie Hunter vakalarıyla benzerlik gösteren altı kayıp kadına ulaşmıştı. Son vakası Iowa City'dendi ve dikkat çekici üniversite şehri temasını sürdürüyordu.

Iowa City'de, Iowa Üniversitesi'ndeki ilk yılında olan yirmi altı yaşındaki edebiyat profesörü Dani Baxter ortadan kayboldu ve en son üniversitenin Hancher Tiyatrosu'ndaki bir oyundan çıkarken görüldü. Oyuna birlikte katıldığı arkadaşlarına oyun sonrası bir kadeh şarap içmekten kaçındığını ve eve gideceğini söylemiştir. Ertesi sabah arabası şehrin batı ucundaki bir servis garajının arkasında terk edilmiş halde bulundu. Bir daha kendisinden haber alınamamış.

Tüm kaybolmalarda belirgin ortak noktalar vardı. Her zaman geceleri oluyordu. On yedi yaşındaki Jessie Hunter dışındaki kadınların hepsi yirmili yaşlarındaydı, yaşları yirmi iki ile yirmi yedi arasındaydı. Jessie Hunter Temmuz 1999'da, Lash ise yirmi yıl sonra kaybolmuştu. Diğer altı vaka 2005'ten 2019'a kadar uzanan bir zaman aralığında gerçekleşmiş, Lash ve eğer bağlantılıysa Joanie Wells sadece üç gün önce Brookings, Güney Dakota'da kaybolmuş.

Ayrıca kurbanın araçlarının ortak bir faktörü de vardı.

"Araçlarda yalnızlar, arabalarında bir sorun olduğunu görüyorlar ve bu adam gelip... ne olduğunu söylüyor?" diye yüksek sesle tahmin yürüttü. "Kadınlar yalnız olmalı. Arabalarına olanlardan dolayı üzgünler. Adam onlara yaklaşıyor. Arkalarını dönüyorlar ve o da onlara saldırıyor." Ya da, diye düşündü, hasar onların dikkatini yeterince dağıtıyor ve adam dışarı fırlayıp saldırıyor olabilir. "Ama kimse bir şey duymuyor ya da görmüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Eğer tüm bu vakalar birbiriyle bağlantılıysa, yirmi yıla yayılmışlardı ve Lash ve Jessie Hunter'a ek olarak altı olası vaka varsa, daha fazlası olma ihtimalinin yüksek olduğu gibi rahatsız edici bir düşünceye kapılmasına neden olmuştu.

"Bu adam bir avcı. Onları avlıyor ve tuzağa düşürüyor."

Bu düşünce bile ona Tori'yi düşündürdü. Ondan haber alamadığına şaşırmış, bulduğu bağlantılar hakkında ne düşüneceğini merak etmişti. Elbette, profesyonel bir kadın olduğu için kendi davasıyla meşgul olduğundan hiç şüphesi yoktu. "Ve" diye kıkırdadı, "birkaç günlüğüne bir başkasının başına bela olmak."

Son sözleri *durma* olmuştu ve o da *durmamıştı*. Birasından bir yudum alırken ve kahverengi açılabilir klasöründen dosyaları çıkarmaya başlarken kendine bunu hatırlattı.

Kurbanların kendileri güzel, çekici kadınlardı, hepsi de bekardı ve erkek arkadaşları ya da düzenli bir erkekleri yoktu.

Kayboldukları zamanki hayatları. Hepsi de yirmili yaşlarda, zeki, eğitimli ve sosyal insanlardı. "Yalnız, utangaç ya da içine kapanık değillerdi," diye mırıldandı.

Tüm bunlar onu tanıkların yokluğuna geri getirdi. Bu da planlama ve disiplini yansıtıyordu. Braddock ofis masasının üzerindeki dosyalara bakarken, "Çünkü bir tanık görürse ya da herhangi bir endişesi varsa, geri çekilir ve daha sonra dener ya da yoluna devam eder," diye mırıldandı.

İlginçtir ki, her durumda kadınlar, çantaları ve cep telefonları ortadan kayboldu. "Onlarla ne yapıyor?" diye mırıldandı büyük hamburgerinden bir ısırık ve ardından birasından bir yudum alırken. "Cesetler nerede?" Muhtemelen Iowa City, Oshkosh ya da Brookings civarında bir yerde isimsiz mezarlara gömülmüşlerdir, diye düşündü.

Ağına bir patates kızartması tıktırdı ve masanın üzerindeki büyük bir haritayı açtı. Bu, kaybolmaların gerçekleştiği şehirleri işaretleyen Yukarı Orta Batı'nın bir haritasıydı. "Bunu nasıl çivileyeceğim?" diye merak etti. "Nasıl mı?"

Peki vakaların birbiriyle bağlantılı olduğunu nasıl doğrulayabilirdi?

İçgüdüleri ona öyle olduğunu söylüyordu; bağlantılı olduklarını hissediyordu. Kaçırılma yöntemlerinin unsurları, kadınların ortak özellikleri, üniversite şehirleri en azından bir bağlantı, bir model olduğunu gösteriyordu, ama bunu kanıtlayabilir miydi? Ve önünde duran şeyi değerlendirirken, bunu kanıtlamaya çalışması gereken kişinin kendisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Saat dokuzu geçerken Tori, Taylor'ların evindeki ofiste durmuş, kollarını kavuşturmuş, panjurlu pencereden dışarı bakıyor, Thomas Martens'in döneceğine dair en ufak bir umutla sık sık sol taraftaki eve göz atıyordu.

Birden evin önüne doğru koşan ayak sesleri duydu. "Telefonu bulduk. Harekete geçmeliyiz," diye seslendi Newsom ön kapıyı açarken.

"Nerede?" Tori onu evden çıkarken takip ederek sordu.

"Şaşırdım ama Des Moines şehir merkezindeki Hyatt.

Hiçbir iz alamıyorduk ama telefonunu açmış olmalı ve şu anda orada."

"Gerçekten orada mı?"

"Şu anda onay üzerinde çalışıyorum." On dakika sonra I-80 üzerinden Des Moines şehir merkezine doğru hızla ilerlerken Newsom cevabını aldı. "İki Des Moines PD dedektifi resepsiyonda iki çalışanla teyit etti. İlginç bir şekilde, Thomas Martens olarak kayıtlı," diye ekledi Newsom gaza basıp I-80'de saatte seksen mil hızla ilerlerken, yanıp sönen ışığı trafiği hareketlendiriyordu. "Anlayamadığım şey ise neden hâlâ şehirde olduğu."

Tori, Taylor'larla saatler önce yüzleştiklerinden beri kurguyu düşünerek, "Uzun vadeli bir oyun oynamak için," diye cevap verdi. "Şöyle bir oyun oynayalım. Diyelim ki fidye düştü, kaçırانlar Jake Taylor'a şirketinin ağ güvenliğini çökerttirdi ve istediklerini aldılar, Ava da geri verildi. Martens'in David Hutchinson olarak eve dönmemesi sizce de garip değil mi? Geri dönmezse insanlar sorular sormaya başlamaz mı?"

Newsom başını salladı. "Doğru. Geri geliyor, en azından bir süreliğine. O ve sahte karısı."

"Doğru, çünkü kimse onların gerçek hikayesini bilmiyor. Bir ay ya da iki ay gibi bir süre oynarlar," diye yanıtladı Tori. "Belki de bir gün karısının bunu öğrendiğini söylemeden önce ilişkiyi en azından bir süre daha devam ettiriyor. Evliliğini kurtarmak istiyor ve bunun için de taşınmaları gerekiyor. Ava evdeyken ya da Ava geri dönmese bile, David Hutchinson ya da Avery Bronson'dan bir daha kimse haber alamaz. Ortadan kaybolurlar ve kimsenin haberi olmaz."

"Bunu kabul edebilirim."

Newsom arabasını Hyatt'ın park alanına çekti ve bir dakika sonra iki yerel dedektifi bulmak için lobiye doğru hızlı adımlarla yürüyorlardı. Grimes adındaki bir dedektif "Şu anda lobideki barda," diye rapor verdi. "İçeride onu izleyen iki adamımız var ve iki kişi daha yolda. Bu Martens denen adam 607 numaralı odada kalıyor."

"Kadından bir iz var mı?"

Grimes, "Elimizdeki fotoğraflarını bellman'e, resepsiyona ve güvenlik de dahil olmak üzere diğer bazı otel personeline gösterdik ve hepsi hayır dedi," diye yanıtladı. "Ana ve üst katları dolaştık ama onu görmedik."

"Sen ne düşünüyorsun?" Newsom Tori'ye sordu.

"607 için bir anahtar kartı al," ve sonra Tori Grimes'a baktı. "Senden ve adamlarından yapmanızı istediğim şey şu."

Beş dakika sonra Tori masanın döner koltuğunda oturuyor, Newsom da 607 numaralı odanın girişindeki duvara yaslanmıştı ki kapının kilidinin açıldığını duydular ve Grimes, arkasında üç dedektifle birlikte kül rengi yüzlü Thomas Martens'i odaya soktu.

Newsom, "Başınız büyük belada Bay Martens," dedi. Martens'i sol kolundan tutarak odanın köşesindeki yumuşak bir sandalyeye götürdü ve zorla oturttu. Newsom Martens'in başında durdu.

"Nerede o?" Tori sandalyede dönüp ona doğru bakarak sordu.

Martens köşeye sıkıştığını bilerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "*Bilmiyorum!*"

"Bayan arkadaşın nerede? Peki o biliyor mu?" "Bak, ben..."

"Cevap ver Ajan Avcı'nın soru," Newsom sesine biraz daha tehdit katarak emretti. "Şimdi!"

"O bu otelde değil. Telefonumu her dört saatte bir açmam gerekiyor. Kontrol etmek için arar."

Newsom, "Bana numarayı gösterin," diye talepte bulundu.

Martens cep telefonunu çıkarıp açtı ve telefon rehberini aradı. Numara Chloe adında bir kadına aitti.

"Tam adı ne?"

"Chloe Moore, eğer gerçekten adı buysa. Gerçekten öyle mi bilmiyorum."

"Peki o senin için ne ifade ediyor?"

"Yapmam gerekeni yaptığımdan emin olmak için burada yap."

Newsom kendi cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Koridora çıkarken, "Takip etmeniz gereken bir numara daha var," dedi.

Martens sandalyeye yığıldı.

"Spinal Zeka, değil mi?" Tori sordu.

Martens başını salladı. "Sorun şirket değil. Fiyatların çok düştüğü bir dönemde şirketten bir miktar hisse senedi satın alan bir yatırımcı ya da yatırımcı aday. Internal Medical Solutions'ın sahip olduğu ve yatırımını artıracak, ona büyük bir talih kuşu konduracak bir şey istiyor."

"Neden? Bunu neden yaptın?"

"Borçlar. Kumar borcum var. Normal bir poker oyununda çok derine indim. Görünüşe göre bu borçlar bu yatırımcının ortaklarına aitmiş. Sanırım o Rus. Cleveland'daki bahis borçlarım Ruslara idi. Her neyse, Chloe onun adına para sorunumu çözeceğini söylüyor ama onun için bir şey yapmam gerekiyor."

"Peki bu neydi? İki yaşındaki bir kızı kaçırmak mı?"

Martens başını şiddetle sallayarak, "*Hayır, hayır, hayır,*" diye cevap verdi. "Ben bir canavar değilim. Sadece Jake Taylor'ı tehlikeye atmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu, şirketinin güvenlik sisteminden vazgeçmesi için ona şantaj yapacaktım. Bu yatırımcının peşinde olduğu bir şey var ama ne olduğunu bilmiyorum. Kocasına ulaşmak için Erica Taylor'ı tanımaya çalışıyordum. Evliliğinde pek de mutlu olmadığını söyleyebilirim. bazı benzer ipuçları bıraktım, oynadım."

sempatik komşu, ortak bir açımız var. Böylece, her gün Erica'yı görmeye gidiyordum ve konuşuyorduk. Yaklaşık altı hafta sonra bir öğleden sonra Ava'yı aile odasında uyuttu. Mutfakta bir bardak limonata içiyorduk, sessizce konuşuyorduk, yakın duruyorduk ki birden eğildi ve beni öptü, yani gerçekten öptü. Sonra bana yukarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu."

"Öylece mi?"

"Temelde evet," diye yanıtladı Martens. "Ve ben yukarı çıktım. Neden çıkmayayım ki? Ama işler o zaman değişti. İlk başta bir anahtar bulabildim ve Taylor'lar gittiğinde Chloe'yle birlikte eve girip bir şeyler aradık ama koz olarak kullanabileceğimiz bir şey bulamadık. Jake Taylor doğru yolda. Adam kışını yırtarak çalışıyor ve gün boyu dürüst. Sanırım bizi buraya koyanlar daha hızlı hareket etmemizi istediler. Bunu yapacaklarını bile bilmiyordum ama ben yukarıda Erica ile birlikteyken Chloe eve girip Ava'yı kaçırdı."

"Ve sen de bunu yapmalarına izin mi verdin?"

"Çocuğu kaçıracaklarını bilmiyordum." "Ah, hadi ama!" Tori kızgınlıkla sordu.

"*Bilmiyordum!*" Martens ısrar etti. "Bunu yapacaklarını bilmiyordum. Cleveland'da altı yaşında bir kızım var. Chloe'ye bunun için kaydolmadığımı söyledim ama sonra yüzüme bir silah dayadı ve bana ailemin, kardeşimin ve sonra da benim resimlerimi gösterdi..."

"Kızım."

"Evet," diye yanıtladı Martens endişeyle. "Eğer gitmeseydim, bedelini ödeyecek tek kişi ben değildim."

"Peki ya milyon dolarlık fidye?"

Martens yavaşça başını sallayarak ve iç çekerek, "Bunun benim ödemem olacağını söylediler," diye cevap verdi. "Ama aşağıda barda otururken bunun gerçekleşmeyeceğini anladım. Artık çok büyük bir sorumluluğum var. Bu iş bittiğinde kafama bir kurşun sıkacaklar. Bunu hak ediyorum."

Tori bir dakika sonra, "Yaşayacaksınız Bay Martens," dedi. "Ama yaşamak için oldukça yüksek bir bedel ödeyeceksiniz."

Newsom odaya daldı. "Hadi gidelim."

Martens ile oturmak için iki Des Moines dedektifini geride bıraktılar. Koridorda bekleyen asansöre doğru yürürlerken, Tori'nin telefonu çaldı. Arayan Tracy Sheets'ti. "Hey Tracy, burada işler gerçekten ilerliyor ve ben asansöre biniyorum."

"Tamam, sabah beni ara. Ama sana bir numara bırakayım."

"O da ne?"

"Yirmi üç ve evet, bu sayı düşündüğünüz anlama geliyor." Hat kesildi. Tori sadece telefonuna baktı.

Newsom, "Az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi.

"Evet, belki... yirmi üç tane," diye yanıtladı Tori kendini toparlayarak. "Peki nereye gidiyoruz?"

Yarım saat sonra Des Moines'in güneydoğusundaki bir sanayi bölgesinde caddenin kenarına park etmişlerdi. Doğuda bir hurdalık ile batıda bir et paketleme tesisinin arasında, önünde iki araba ve iki minibüsün park ettiği tek katlı, kirli, beyaz, cüruf tuğlalı bir bina duruyordu. Pencereler kapalı olsa da, kenarlarında küçük, ince bir ışık parıltısı görebiliyorlardı. Binanın içinde ışıklar yanıyordu. Chloe Moore'un telefonunun sinyali oradan bipliyordu.

Yolda Newsom "Ava, Chloe Moore'un olduğu yerde mi?" diye sordu.

Tori bunun muhtemel olduğunu düşündü. "Martens'in söylediklerine bakılırsa, bence operasyonun arkasındaki beyin o."

Des Moines'de görevli iki sivil polis memuru yavaşça binaya yaklaşarak içeriye bakmaya çalışıyordu. Onlar yaklaşıırken Tori bir kez daha kaçırانların fidye talebiyle birlikte bıraktıkları küçük yaşam kanıtı video parçasını değerlendiriyordu. görüntüleri

Ava daha karanlık bir odada çekilmişti ama beşğin altında kirli bir çimento zemin görünüyordu. Tori yukarı baktığında, cüruf taşlı binada da böyle bir zemin olduğunu hayal edebiliyordu.

Telsizden fısıltıyla bir ses geldi: "Pencerelerin içini göremiyoruz. Ya siyaha boyanmışlar ya da tahtayla kapatılmışlar."

"Burada SWAT için ne var?" Tori sordu.

Newsom, "Des Moines'in Metro STAR ekibi, özel taktikleri ve müdahalesi var," diye yanıtladı.

"Muhtemelen termal görüntüleme cihazları vardır. Onları buraya getirelim."

Bir saat sonra bir STAR ekibi olay yerine geldi. On beş dakika içinde cevaplarını aldılar. Binanın içinde beş insan ısı izi vardı. Dördü ön taraftaydı ve binanın arka tarafında zemine yakın küçük bir tane vardı.

"Geç oldu. Onu uyuması için yatırdılar," diye bildirdi Tori telsizden. "Yakında onlar da uykuya dalabilir."

"Muhtemelen vardiyalı olarak. Birileri uyanacaktır."

On beş dakika sonra dokuz blok geri çekilerek bir park rampasındaki hazırlanma alanına geldiler. Sekiz kişilik bir STAR ekibi, Grimes liderliğindeki dört Des Moines dedektifi ve yakınlardaki ek devriye birimleri ile Tori ve Newsom vardı. Bir arabanın kaputunun üzerine yakın bölgenin bir haritası yerleştirilmişti. Binanın devam eden termal görüntülemesi içeride aynı sayıda insan olduğunu ortaya çıkardı. Bir memur "Çok az hareket var," diye rapor verdi. "Şu anda çok sessiz."

Bir plan ortaya çıktı. Beş STAR adamı ön tarafa, üçü de arka tarafa geçecekti. Tori ve Newsom diğer üçünü arkada destekleyecekti.

"Hadi hazırlanalım."

Yirmi dakika sonra herkes yerini aldıktan sonra, beş kişilik ekip kamyonlarını hurdalığın önündeki cadde boyunca park etti ve yüksek çitleri siper olarak kullanarak doğudan yaklaştı. Üç kişilik ekip, Tori ve Newsom

Ardından, batıdaki et paketlenme tesisinin çevre çitlerinin etrafından dolaşarak arka tarafa yaklaştılar. Binanın arka güneybatı köşesinde sürgülü, eski, ağır ahşap bir kapı vardı.

Cowens adındaki bir STAR memuru dikkatlice kapıya yaklaştı, çömeldi ve sürgünün hemen soluna dikey bir plastik patlayıcı şeridi ve ardından bir füyve yerleştirdi. Reller adında ikinci bir subay elini kulağına götürmüştü. Tori onun "Anlaşıldı" diye fısıldadığını duydu ve sonra da "Ön tarafa yaklaşıyorlar" diye fısıldadı.

Otuz saniye sonra Reller tekrar "Anlaşıldı" dedi ve Cowens ile üçüncü memur Brooks'a başıyla onay işareti yaptı. Reller daha sonra arka kapıdan on adım ötedeki bir çöp bidonunun arkasında siper almış olan Tori ve Newsom'a baktı. Tori ve Newsom başlarıyla hazır olduklarını işaret ettiler.

Reller üç parmağını kaldırdı ve birkaç saniye öyle tuttu, sonra iki parmağını kaldırdı, sonra bir parmağını kaldırdı ve Cowens'ı işaret etti.

Cowens patlayıcıyı patlattı. Kilidin solundaki kapıda bir delik açtı ama kapı yerinde duruyordu. Reller öne çıktı ve kapıyı tekmeledi ama kapı açılmadı. "Kahretsın!"

Tori aynı anda kulaklığından öndeki STAR memurlarının da aynı sorunu yaşadığını duydu. Newsom ile hızlı ve temkinli bir bakış paylaştı.

İyi değil.

"*Tekrar tekmele!*" Cowens bağırdı.

Reller kapıyı tekrar tekmeledi ve kapı açıldı.

Brooks açık kapıdan içeri baktı. İlk kurşun omzuna isabet etti ve onu yere düşürdü. "*Ah siktir! Ah siktir!*"

Tori çöp konteynerinin arkasından hızla sola doğru ilerledi ve içeriye baktı. Dar bir koridordan içeriyi görebiliyordu. Çömelmiş, köşeden bakan, silahını kaldırmış bir adam görebiliyordu.

Tori bir adım daha sola kaydı, ayaklarını sabitledi ve silahını
Yu aldı Adam köşeden tekrar baktı, bu sefer de
kar

Tori üç kez ateş etti.

1. Adam geriye doğru düşerek gözden kayboldu.

"*Git! Git! Git!*" Tori bağırdı.

Uz Cowens köşeden baktı. Tüfeğini kaldırdı.

ak.

ileri bir adım attı ve bir el ateş etti, ardından hızlı bir el daha. Tori
bir adım daha attı ve şimdi içeride daha aşağıda olan başka bir
adam görebiliyordu. Reller, Cowens'ın arkasına düştü ve ikisi de
hızla içeri girdi.

Tori Newsom'a baktı. "Seni yakaladım."

Newsom çöp konteynerinin önüne doğru sıçradı, Brooks'u
koltuk altlarından yakaladı ve ateş hattından geri çekti.

"*Aşağıda bir memurumuz var! Aşağıda bir memurumuz var!*"

Tori rapor verdi ve sonra tekrar binanın içine baktı.

"*Polis! Polis! Polis! Polis! Yere yat! Yere yatın! Yere yatın!*

Hemen yere yatın!

Şimdi!" diye içeriden sesler yükseldi.

Sonra her şey sessizleşti.

Tori Newsom'dan ayrıldı ve içeri girdi. Vurduğu adam yerde
kanlar içinde yatıyordu, sol omzunun üst kısmından iki kez
vurulmuştu ve başında bir STAR memuru duruyordu.

Cowens tarafından vurulan ikinci adam kan gölünün içinde
yüzüstü yatıyordu. Ölmüştü.

STAR memurları iki kişiyi daha yüzüstü yere yatırmışlardı,
bunlardan biri kadındı. Tori onu hemen Chloe Moore olarak
tanıdı.

Sonra Tori duydu. Bir inleme sesi.

Tori sağ tarafına baktı ve asma kilitli bir kapı gördü. Bir STAR
subayı silahının kabzasını çevirdi ve asma kilide vurdu. Üçüncü
vuruşta kilit, Tori'nin onu kopçasından çekip çıkarmasına yetecek
kadar kırıldı. Tori yavaşça topuzu çevirdi ve STAR görevlisi kapıyı
açarken

Memurun el feneri odayı aydınlattı. Beşikte pijamalarıyla duran, gözyaşları yanaklarından süzülen ve gürültüden korkan küçük Ava Taylor'dı.

Tori bir elektrik düğmesi buldu ve yavaşça beşiğe yaklaşmadan önce düğmeyi çevirerek tepedeki ışığı yaktı. Ava'yı beşikten kucağına aldı. "Ooohhh, tatlım, merhaba," diye olabildiğince tatlı bir şekilde selamladı. "Oh, şimdi iyisin, iyisin. Ava, iyisin. *Shhhh*."

Yarım saat sonra Newsom ve Tori, ışıklı ve sirenli bir polis eskortunun ardından Taylor'ların garaj yoluna girdiler. Erica ve Jake Taylor koşarak ön kapıdan çıktılar ve Tori'ye doğru koşarak kızlarını kucakladılar. En azından bir an için, üçü bir aile olarak yeniden bir araya gelmişti.

"Bunu izlemek hiç eskimiyor mu?" Newsom sordu. Tori başını salladı. "Hayır."

BÖLÜM 18

"İNSANLARI KIZDIRMAK DOĞANIZDA MI VAR YOKSA BUNU YAPMAYA MI
ÇALIŞIYORSUNUZ?"

Öğle vakti I-35'in kuzeyinde güney Minnesota sınırına yaklaşırken Tori'nin aklı kısa bir süreliğine Ava Taylor'ı eve getirmenin mutluluğuna gitti.

Newsom sabah 7:00'deki basın toplantısına katılmasını istedi ancak o bunu reddetti.

"Sen olmadan onu eve getirmeyiz."

"Sadece bir şey gördüm, hepsi bu. Kameraların önünde yavaş ve net konuşmayı unutmayın. İnsanlar parlak ışıklar yandığında çok hızlı konuşma eğilimindedir."

Taylor'lardan ayrıldıktan sonra eylem sonrası röportajını tamamladı ve ardından oteline giderek iş kıyafeti içinde yüzüstü yatağa yığıldı. Sabah 9:12'de telefonunun uğultusuyla uyandı. "Evet," diye cevap verdi uykulu bir şekilde, ekrana bile bakmadan.

"Tori?" Tracy haykırdı. "Hâlâ uyuyor musun?"

"Hey Trace," diye cevap verdi halsizce, yavaşça sırt üstü dönerek. "Uzun, çok uzun bir geceydi. Aslında gerçekten çok uzun birkaç gün oldu."

"Sanırım Des Moines'de bu sabah tüm haberlere konu olan dava yüzünden?"

Tori sağ tarafına dönüp uzaktan kumandayı bulup televizyonu açarken, basın toplantısını yayınlayan yerel kanalı seçerek, "Bekle," dedi. Newsom, Des Moines ve West Des Moines polis şefleri ve Iowa DPS komiseriyle birlikte Ava Taylor'ın dönüşü hakkında konuşuyordu. Tori hikayeyi biliyordu ve televizyonun sesini kısıp

Sonra Tracy'nin bir gece önce yaptığı aramayı düşündü. "Yirmi üç. Söyle bana."

"E-posta gelen kutunuzda, her bir vakanın koşullarının ve kanıtlarının gerçeklere dayalı özetlerini, her bir kurbanın profilini ve sorumlu müfettişin iletişim bilgilerini içeren belgelerimi bulacaksınız. Tahmin ettiğiniz gibi, 1999'dan bu yana kız kardeşinizin ve birkaç hafta önce kaybolan Lash adlı kadının profiline uyduğunu düşündüğüm yirmi üç vaka buldum. Buna Brookings, Güney Dakota'dan beş günlük bir vaka da dahil."

"Beş gün!"

"Evet."

"Minnesota, Iowa, Wisconsin ve Kuzey ve Güney Dakota'da mı?" Tori şaşkınlıkla sordu.

"Hayır. Eğer bunların hepsi birbiriyle bağlantılıysa, bundan çok daha geniş bir alana yayılmışlardır. Bu beş eyaletin etrafındaki bir sonraki eyalet halkasını düşünün, işte bu alan bu kapsama giriyor. Bunun kapsamı Bozeman, Montana'ya kadar batıya, Grand Rapids, Michigan'a kadar doğuya ve Manhattan, Kansas'a kadar güneye uzanıyor. Bu vakalarla ilgili doğru gibi görünen tek şey, kaybolan kadınların ya üniversite kentlerinden ya da bu kentlerin çok yakınında yaşıyor olmaları. Bu kayıplar büyük şehirlerden değil, daha çok üniversite büyüklüğündeki kasabalardan. Bu göze çarpan bir eğilim. Bir başka eğilim de genellikle bir şekilde bir araçla ilgili olması. Çoğu vakada kadınlar asla bulunamıyor. Ancak, kadınların arabalarının bagajlarında bağlı ve boğulmuş halde bulunduğu dört vakayı da dahil ettim. Bu vakaları dahil etmemin nedeni, diğer faktörlerin yaş, araç kullanımı ve üniversite tipi bir şehir olması nedeniyle uygun görünmesiydi. Tüm bunların bir parçası olmayabilirler. Aslında, bence durum büyük ihtimalle böyle."

"Başka ne var?"

"Kız kardeşiniz hariç, kurbanların yaş aralığı yirmi iki ila otuzdur. Diğer bir şey, bunu göreceksiniz, zaman içinde yavaş yavaş yaşılanıyorlar. Son altı kadın

Minnesota'da yirmi yedi yaşından otuz yaşına kadar olan bir yaş aralığında."

"Yani başlangıçta yirmi ikiye yakındılar ve şimdi otuza yaklaştık," diye yanıtladı Tori.

"Doğru, yaşlandıkça..."

"Katil yaşılanıyor," diye sözünü tamamladı Tori. "Bu konuda bir şeyler olmalı. Peki ya fiziksel kanıtlar?" "Küçük için

Yok, Hatta üzerinde ve dört davalar nereden Kadınlar bağlanmış ve boğulmuş halde bulundu," diye cevap verdi Tracy. İç çek. "Hayırgörgü tanıkları

için Hiçbir şey. Hayır. Her türlü güvenlik kamerası görüntüsü. Katiliniz için adli kanıt yok, ne bir saç teli, ne bir parmak izi, hiçbir şey yok. Kadınlar en son işten, bir etkinlikten ya da bir tür partiden ayrılırken, her zaman gece ve hava karardıktan sonra görülüyor. Ertesi gün, boğulmuş olarak bulunan dördü hariç, kadınlar kayıp olarak bulunur ve arabaları ya hala etkinlik, iş, parti alanında ya da hiçbir ilişkisi olmayan başka bir yerde park halindedir.

kurbanın hayatındaki herhangi bir şeye."

"Sanki arabalarını başka bir aracın beklediği bir yere götürmüş gibi."

"Bu büyük bir olasılık," diye yanıtladı Tracy.

"Peki ya kurbanlar? Yaş aralığı dışında elinizde ne var?"

"Birkaç istisna dışında hepsi eğitilmiş ve üniversite mezunu. Hepsi çekici, zayıf ve kısa boylu, en uzunları beş-yedi yaşındaki Lash. Sarışınlar, esmerler ve bir kızıl saçlıdan oluşan bir karışım var. Kaybolmalar arasındaki aylar ya da boşluklar arasında herhangi bir mantık, sebep ya da düzen bulunmamakla birlikte, Lash ve kaçırılmalar arasındaki en küçük boşluk olan Brookings'deki bu vaka dışında, genellikle aralarında birkaç ay var."

"Bu çok tuhaf," diye cevap verdi Tori. "Eğer Brookings'in bir bağlantısı varsa, neden bu kadar çabuk hareket ettiğini merak ediyorum."

Tracy, "Onu yakaladığında sor," diye cevap verdi.

"Ve katilimiz hakkında hiçbir adli kanıtımız, hiçbir şeyimiz yok mu? Yirmi üç kadın ve sıfır mı? Bulunan dört kadınla bile mi?"

"Hayır, boğulmuş olarak bulunan dört kadının birbiriyle bağlantılı olduğunu kesinleştirebilecek bir şey var. Hepsinin sırtlarının alt kısmında bir ya da iki santim arayla iki nokta vardı."

"Ne için olabilir?"

"Bir adli tabip bunların şok tabancası işaretleri olabileceği teorisini ortaya attı."

"İlginç," diye yanıtladı Tori. "Kadınlarla ve ortadan kaybolmalarıyla ilgili başka bir model tespit ettiniz mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Tracy. "Sana söylediklerimin ötesinde değil ve dürüst olmak gerekirse, *çok fazla* fark edilmeden yapabileceğim kadarını yaptım, ancak Graff bir şeyi araştırdığımı anladı. Şu anda bana bakıyor. Bana sorması an meselesi."

Tori, "Gereğinden fazlasını yaptın, Trace," diye cevap verdi. "Bana son bir iyilik yap. Bunu Will Braddock adında bir Manchester dedektifine e-posta ile göndermeni istiyorum. Yirmi dakika içinde gönder, önce onu aramak istiyorum." Braddock'un e-posta adresini ezbere okudu, iki kez kontrol etti ve sonra ona teşekkür edip telefonu kapattı. Bir sonraki araması Braddock'a oldu.

Braddock telefonunu açarken, "Senden haber alabileceğimi düşündüm," dedi. "Des Moines ile ilgili haberleri gördüm, tebrikler."

"Teşekkürler, harika bir dava."

"Bana her şeyi daha sonra anlatmak zorunda kalacaksın. Sen gittiğinden beri biraz araştırma yapıyorum. Sanırım kız kardeşin ve Lash ile eşleşebilecek altı vaka daha buldum. Elimizde bir seri var."

"Dava üzerinde hâlâ çalışan tek kişi sen değilsin," diye hevesle cevap verdi Tori ve Tracy Sheets'e ne yaptırdığını açıkladı. "Tracy, kız kardeşimden bu yana kaybolan kurbanlarımızın profiline uyan kayıp kadın sayısını yirmi üç olarak belirledi. Sayının bu kadar olduğundan emin değilim."

yüksek. Arabalarının bagajlarında elleri bağlı ve boğulmuş halde bulunan dört kadın da kurban profilimize uyuyor. Bu ve ilginç bir şekilde, dördünün de üzerinde şok tabancasına ait olabilecek benzer bir işaret var..."

Bir an için konuşmayı kesti.

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Braddock? Will? Hâlâ orada mısın?"

"Uhh... yirmi üç mü dediniz?"

"Bu dördünü de dahil edersek, evet. Artı, Jessie ve Lash'i de eklerseniz, yirmi beşe ulaşırsınız. Katy profile uymuyor ama o da bir şekilde bu işe dahil oluyor, bu da sayıyı yirmi altıya kadar çıkarıyor."

"Kahretsin," diye iç geçirdi. "Buraya geri mi geliyorsun?"

"Daha yeni uyandım. Yirmi dakika içinde arabada olacağım. Öğleden sonra Manchester'da olmalıyım."

"Ve FBI bu konuda iyi mi?"

"Olacaklar. Kullanmadığım bir sürü izin zamanım var."

Braddock kuru bir sesle, "Buna çok şaşırdım," diye cevap verdi. "E-posta için gözümü dört açacağım. Tanrı merhamet etsin, yirmi üç."

Tori, Braddock'la yaptığı görüşmeyi kapattı ve duşa girdi. Çıktığında telefonu çaldı. Arayan New York'taki patronu Özel Ajan Richard Graff'tı.

Graff, Tori'nin Minnesota'ya geri dönmesine pek sıcak bakmıyordu. "Ajan Hunter, burada sizin için bir işim var."

"Bununla işim henüz bitmedi."

"Tori, bu işlerin böyle yürümediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ajanlar davalar üzerinde kendi kişisel gündemlerini gerçekleştiremezler. Minnesota'daki davayla olan ilişkini göz önüne alırsak, bu davanın 100 mil yakınında bile olmamalısın."

Tori basitçe, "Manchester'a geri dönüyorum," diye cevap verdi.

"Tori, eğer geri dönmezsen, döndüğünde bir işin olacağını garanti edemem. Benim de hesap vermem gereken insanlar var."

"İşime olan bağlılığım nedeniyle aylarca ve *aylarca* kullanılmamış ücretli iznim var, Rick. Büro bana borçlu, tam tersi değil. Kullanmadığım ücretli i z i n l e r i m i kullan ya da bana ücretsiz izin ver."

"Neye dayanarak?" Graff, Tori bile olsa, astından gördüğü bu tepki karşısında şaşkına dönmüş bir halde sordu.

"Bilmiyorum, bir tane uydur," diye kaba bir şekilde cevap verdi Tori. "Ya da beni kovun."

"Tori..."

"Biliyor musun, üç seçenekten herhangi biri benim için sorun değil.

Siz seçin, ama ben şu anda geri dönmeyeceğim."

Tıklayın.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandı, kendini uyararak. Hırçın doğasının ne olduğunu anlayacak kadar kendinin farkındaydı. Yine de, talepkâr ama son derece adil bir patron olan Graff'la arasının bu kadar kısa olmasına o bile şaşırmıştı. Ona duyduğu saygıdan dolayı olsa gerek, onu geri arayacak ve işleri yoluna koyacaktı. Ancak bu kabalığı, bir an önce düzeltmesi gereken bir şeyin işaretiydi. "Tori, daha fazla uykuya ihtiyacın var," diye mırıldandı, Manchester'a dönüş yolundaki uzun yola bakarak.

Dinlenmekten yoksun olan tek kişi o değildi.

Yedi saat sonra Manchester'a vardığında Braddock'u ofisinde buldu. İşini eve getirmediğini, onu yiyip bitirmesine izin vermediğini söyleyen dedektif Will Braddock, tamamen farklı bir şeyin resmiydi. Tıraşsız, buruşuk ve gözle görülür şekilde yorgundu.

"En son ne zaman uyudun?" Tori sesinde hafif bir endişe belirtisiyle sordu.

Braddock, "Muhtemelen aynı soruyu ben de sana sormalıyım," diye cevap verdi. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, gerçekten uyumuyordum." Sonra sessizce, alçak sesle bilgisayar ekranını ve Yukarı Ortabatı haritasını işaret etti.

"Buralarda bunu bilen başka kimse yok. En azından *yirmi üç kadarının*."

"Ne düşünüyorsun?" Tori, Braddock'un masasının arkasından dolanarak yaklaştı ve omzunun üzerinden bakarak sordu. İkisi birlikte Braddock'un bilgisayar ekranındaki haritayı incelediler ve her bir vakayla ilgili ellerinde bulunan bilgi yığınınını hızla taradılar. Haritada toplam yirmi üç nokta vardı. FBI'ın listesinde Braddock'un kendi bulduğu altı nokta da vardı.

Braddock, "Bu on dokuz vaka birbiriyle bağlantılı gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Kadınların yaşları, görünüşleri ve geçmişleriyle ilgili pek çok tutarlılık var. Ve sonra kaybolma koşulları, bir aracın dahil olması, üniversite tipi kasabalar vb. var. Kesinlikle orada *bir şey* varmış gibi geliyor."

"Peki ya diğer dördü?"

"Onlar bulundu. Diğer on dokuz tanesi bulunmadı, yani adamımızın şablonuna uymuyorlar. Ama bu on dokuz kişi? Sanırım *aynı* adam."

Tori, "Şimdiye kadar kimsenin bunu fark etmemiş olması şaşırtıcı," dedi.

Braddock, "Evet ama hepsi çok dağınık," diye cevap verdi. "O kadar geniş bir alana, uzun bir zaman dilimine yayılmışlar ve vakalar arasında o kadar büyük farklar var ki, eğer biri bağlantıları bulmak için gerçekten motive olmasaydı, bunu başaramazdı."

Tori başını salladı. "Ama biz gerçekten motive olduk."

"Evet, ama Tori, bu bulgular yine önemli bir soruyu gündeme getiriyor."

"Hangisi?"

"Katil gerçekten burada mı yaşıyor? Kapsadığı alanın genişliğine bakılırsa, Yukarı Ortabatı'da herhangi bir yerde yaşıyor olabilir. Neden bunu Büro'ya, BAU'ya sunmuyoruz? Bu onların işi. Yani, eğer bu tek bir adamın işiyse, benim h e s a b ı m a göre en az on iki eyalette faaliyet gösteriyor.

Ben Minnesota'nın kuzeyinde yaşayan küçük bir şerif dedektifiyim."

"Burada olduğunu biliyorum."

"Nasıl? Bunu nasıl bilebiliriz?"

"Katy Anderson."

"Zamanlama dışında, bunun bununla bağlantılı olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Öyle olmadığını nasıl düşünürsün?" Tori sesini yükselterek sordu. "Buraya geliyorum. Bu vakaları araştırmaya başlıyoruz. Katy'yi görmeye gidiyoruz ve sonra aniden *ortadan kayboluyor!*"

"Neden?"

"Belki bir şey biliyordu? Belki bir şey görmüştür?"

"Ne biliyor olabilir, Tori? Ne görmüş olabilir?" Braddock cevap olarak sertçe sordu, sesi Tori'ninkiyle buluşmak için yükseldi. "Onunla görüştük. Jessie'nin davasına bakan dedektifler yıllar önce onunla görüşmüşlerdi. Hiçbir şey bilmiyordu. Tekrar soruyorum, bağlantılı olduğunu nereden biliyoruz?"

"Ama zamanlaması?"

"Onu bağlayabilecek tek şey, *belki*. Onun senin arkadaşın *olduğunu biliyorum*. Kendini sorumlu hissettiğini de biliyorum ama kurban profiline hiç uymuyor. Olası kurbanlarımızın en yaşlısından sekiz yaş büyük. Kurbanlarımızın fiziksel ya da eğitim profiline uymuyor. Katy, bunlardan hangisinin diğerlerine ait olmadığını cevabı. Zamanlama ve burada olmanız dışında, onun vakasının diğerleriyle ilişkili olduğunu söyleyen ne? Hangi kanıt bunu söylüyor? Hiçbir şey yok. Katy Anderson katilin burada olduğu anlamına gelmez!"

"O zaman benim aldığım makale ne olacak?" Tori öfkeyle karşılık verdi. "Ne olmuş ona? Bundan çıkarılabilecek tek mantıklı sonuç, katilin beni burada, Manchester'da istediği. Neden? Çünkü *orada*. Genevieve Lash, Jessie'nin kayboluşunun yirminci yıldönümünde kaçırıldı. Bunu açıklayın, Dedektif!"

Braddock ayağa kalktı. "Seninle alay ediyor. Kafanın içinde, tam da olmak istediği yerde. Seni bu şeyin peşinden koşturuyor ama bu onun burada olduğu anlamına gelmez. Bildiğimiz kadarıyla yüzlerce mil uzakta olabilir."

Tori'nin buna tahammülü yoktu. "Her şey gözünün önünde, Will! Burada, Manchester'da bir seri katil var. Lash'i öldürdü, Katy'yi öldürdü, kız kardeşimi öldürdü ve sen bunu kabul etmekten ya da peşine düşmekten çok korkuyorsun. Sen sadece suçu başkasına atmak ve ellerini yıkamak istiyorsun, böylece barbekü yapmaya ve su kayağı yapmaya geri dönebilirsin."

"Oh, öyle mi?" Braddock acı acı cevap verdi. "Sabah, öğle ve akşam bu dava üzerinde çalışıyorum çünkü onu ele vermek istiyorum öyle mi? Cehenneme git, Tori. Benim istediğim bu davanın çözülmesi."

"Ben de."

"*Hayır!*" Braddock, Tori'yi işaret ederek, "Bunu çözmek istiyorsun. *Sen çözmek istiyorsun.* K a p a t ı l s ı n da umurumda değil, yeter ki ölümler dursun."

"Bu benimle ilgili değil!" Tori bağırdı.

Braddock onun zayıf noktasından vurarak, "Ohhh, her şey seninle ilgili," diye suçladı. "Biliyorsun, seni kontrol ettim. FBI'dan tanıdığım insanlar. Bir ajan olarak senin harika bir araştırmacı olduğunu söylediler. Soğukkanlı, hesaplı, mantıklı, metodik, inatçı. Her biri sana büyük saygı duyuyordu."

"O zaman sorun ne?"

"Hepsi de senin tam bir baş belası olabileceğini söyledi. Buraya geldiğinden beri *çok az* zeka ama *çok fazla* acı gördüm."

"Oh, öyle mi?"

"Objektif değilsiniz, metodik ya da hesaplayıcı değilsiniz. Bu konuda tünel görüşün var. Sadece tek bir yöne gidiyorsunuz, diğerlerinden vazgeçiyorsunuz."

"Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti!" Tori kontrolünü kaybederek bağırdı. "Sen değilsin!"

Braddock homurdandı, başını salladı, durakladı ve sonra anahtarlarını ve bir dosya dolusu kâğıdı almaya başladı. "Bak ne diyeceğim, Özel Ajan Hunter, şu lanet olası

ofisimden ve soruşturmamdan çıkarır mısın? Sanırım sizin yardım dediğiniz şeyden yeterince çektim."

"Soruşturmanız mı?"

"Evet, anlaşılmamızı hatırlıyor musun? Bu benim davam, ben yürütürüm.

Size sorayım, sizi buraya Büro mu atadı?" Tori cevap vermedi. Cevap veremezdi.

"Bu doğru, yapmadılar. Burada hiçbir yetkiniz yok, *hiç*. Buna davet edilmediniz. *Sizi* arayıp yardımınızı istemedim. Yardıma ihtiyacım yoktu ve olsa bile, bunu sürekli karşımda olmayan, düşündüğüm ve yaptığım her şeyi sorgulamayan birinden alabilirim."

"Yapma bunu," diye yalvardı Tori.

"Kahretsin, bu senin uzmanlık alanın bile değil. Kayıp bir çocuğum, kayıp bir gencim yok. Bir kaçırılma olayıyla uğraşmıyorum. Olsaydı bile bu bir yetişkin için olurdu, bir çocuk için değil. Bunun için irtibat kurabileceğim çok yetenekli, profesyonel, baş belası olmayan bir Twin Cities FBI ofisim var."

"Bunu yapamazsın!"

Braddock onu iterek ofis kapısının arkasında asılı duran takım elbisesine uzandı. "Sizinle çalışmak *gerçekten büyük* bir zevkti," diye ekledi kapıdan çıkarken yanından geçerken.

Kızgın, öfkeli ve vücudu öfkeyle titreyen Tori, Braddock'un hışımla çıkıp gitmesini sadece izleyebildi. Koridordaki herkes tartışmayı duymuş ve ona bakıyordu; ofis kapısının hemen dışında kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış, gözle görülür biçimde tedirgin Cal Lund da buna dahildi. Tori onu fark etti ve doğrudan ona doğru yürüdü.

"Victoria..."

"Bunu yapamaz! Bunu yapmasına izin veremezsin!"

"İçinde benim ofis," Lund cevap verdi Sakince olarak o hışımla içeri girdi. Kapıyı arkalarından usulca kapattı.

"Cal, yapamaz..."

"Victoria, lütfen otur." "Cal!"

"Otur ve çeneni kapa, *hemen!*"

Tori donakaldı, afalladı. Hayatı boyunca Cal'ın kimseye sesini bu şekilde yükselttiğini hiç duymamıştı. Utangaç bir tavırla söyleneni yaptı, yavaşça yerine oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Cal, bana bunu yapamaz."

"Evet, yapabilir," diye yanıtladı Lund, şimdi masasının arkasında oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Tabii ben aksini söylemedikçe."

Tori başını kaldırarak, "O zaman ona aksini söyle," dedi. "Bu konuda bana ihtiyacı var. Bu işi kendi başına çözmesi mümkün değil. Hatta bunu umursadığını bile sanmıyorum."

Cal ona öfkeyle bakarak, "Kahretsin, yeter," diye emretti. Bir süre sonra biraz sakinleşti ve ekledi, "Kendini kontrol etmelisin çünkü buradaki herkesin son sinirine dokunuyorsun."

Tori sadece başını salladı ve yere baktı.

Cal içini çekti, başını salladı ve sonra saatine baktı. Saat beşi geçiyordu. Beylik silahını aldı ve masasındaki çekmeceye bırakıp kilitledi, sonra da kravatını gevşetti. Alt çekmeceyi açtı ve bir şişe Wild Turkey ile iki beyaz seramik kahve fincanı çıkardı, her birine az miktarda doldurdu ve Tori için bir fincanı masasına doğru kaydırıldı.

Tori bardağa uzanmadan önce bir süre baktı. Öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak yavaşça bir yudum aldı. Kendini müdürün odasında bulması pek sık rastlanan bir durum değildi.

"Şimdi, genç bayan, Will Braddock Genevieve Lash kaybolduğundan beri bu dava üzerinde çalışmaktan başka bir şey yapmadı. Her gün. Sabah, öğlen ve gece. Tanrı aşkına dün gece onu eve göndermek zorunda kaldım çünkü iki gece önce ofisinde uyudu. Belli ki adam tamamen tükenmiş durumda, ama yine de yüzüne vuruyorsunuz."

"Cal..."

"Ben de sana cehenneme gitmeni söyledim. Ve size bir şey daha söyleyeyim, kaybolan diğer kadınları bilmediğimi sanıyor ama ben biliyorum. Onun ne yaptığını biliyorum."

kadar. Kız kardeşini ve Lash'i de sayarsan sekiz kadın var..."

"Aslında," dedi Tori sessizce, "belki yirmi üç, Jessie ve Lash'i de katarsan yirmi beş eder."

Bu Cal'ı geri çekti. "Affedersiniz? Yirmi üç mü? Yirmi beş mi? Bunu nereden buluyorsun?"

Tori, Tracy Sheets'in New York'taki FBI saha ofisinde yaptığı araştırmada ne bulduğunu açıkladı. "Dosya bugün erken saatlerde Braddock'a gönderildi. On iki eyaletlik bir bölge. Her şey 1999'da Jessie ile başlıyor ve bugüne kadar geliyor."

"Ve sizce katil buralarda mı yaşıyor?" "Öyle düşünüyorum. Braddock bunu sorguluyor."

"Katil burada olsun ya da olmasın, bence Will muhtemelen haklı... belki de bu işle bizim dışımızda birileri daha ilgilenmeli. Bunun için daha fazla kaynağa ihtiyaç var."

Tori sandalyesinde arkasına yaslandı, nefes verdi ve bir an için gözlerini kapattı. Bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmek istiyordu, bu son bir saattir yapmadığı bir şeydi.

"Cal, sen ve Will'in böyle düşünebileceğini anlıyorum. I..." Tori bir iç çekti. "Bunun mantıklı olduğunu anlıyorum, anlıyorum. Ama önce şunu söylememe izin verin. Henüz yirmi üç vakanın tamamını inceleyip birbirleriyle ne kadar uyumlu olduklarını göremedim. Bu yirmi üç dava birbirine bağlı olabilir de olmayabilir de. Dört tanesi bunun bir parçası olmayabilir çünkü kurbanlar arabalarının bagajlarında boğularak öldürülmüş olarak bulundu, dolayısıyla bunlar genel şablona uymuyor. Ama geriye on dokuz kişi kalıyor. Bu kısmı çözüp çözemeyeceğimizi görmek için önce Braddock'la çalışma şansı istiyorum. Eğer çözebilirsek, o zaman elimizde Büro'ya ve diğer eyaletlere sunabileceğimiz bir şey olur ve belki de bu konuda ortak bir soruşturma ya da görev gücü oluşturabiliriz. Ama henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum."

"O zaman bu bizi Will'e geri getiriyor. O senden memnun değil."

"Çok çalıştığını söyleyebilirim," diye yanıtladı Tori ciddiyle. "Ona bir kez baktığınızda bunu görebilirsiniz. Ama kusura bakmayın ama onun bana ihtiyacı var, sizin bana ihtiyacınız var. İyi bir araştırmacı olduğundan eminim ama..."

"İyi bir araştırmacı mı? Onun için toplayabileceğin tek şey bu mu?" Cal cevap olarak kıkırdadı ve dehşet içinde başını salladı. "Sana bir şey sorayım, zeki çocuk, onun hakkında gerçekten ne biliyorsun? Senin ve geçmişin hakkında *her şeyi* biliyoruz. Ama onunkini hiç düşünme zahmetine katlandın mı? O seni aradı. Sen onu araştırdın mı? Belki ilkel bir Google araması yaptın mı?"

Tori başını iki yana salladı. "Hayır," diye cevap verdi ama Lund'un bir yere doğru gittiğini anlayabiliyordu.

"O zaman kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Trajediyle başa çıkmak zorunda kalan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Will Braddock da seninle birlikte."

"New York'lu olduğunu, NYPD'de dedektiflik yaptığını ve Meghan Hayes ile evli olduğunu ve kanserden öldükten sonra buraya taşındığını biliyorum. Bilmem gereken başka ne var?"

"Onda bundan çok daha fazlası var." Cal fincanından uzun bir yudum alırken cevap verdi. "Will New York'ta yaklaşık iki yıl boyunca dedektiflik kalkanına sahipti ve Birinci Bölge'de çalışıyordu. Orasının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Güney Manhattan."

"11 Eylül'de görev başındaydı. İlk jet tam üzerlerinden geçip Kuzey Kulesi'ne girdiğinde o ve ortağı sokakta durmuş kahve içiyorlardı. Arabaya atlayıp Dünya Ticaret Merkezi'ne gitmişler ve binanın tahliyesine yardım etmişler. İkinci uçak çarptığında ikisi de Güney Kulesi'ndeydi. Will kule yıkıldığında canını zor kurtardı ama ortağı, akıl hocası, Jim Quinn adında kıdemli bir dedektif hâlâ içerideydi ve öldü."

Tori, "Quinn onun oğlunun adı," diye belirtti.

"Doğru, Quinn James," diye yanıtladı Cal. "Birkaç ay sonra Will Braddock NYPD Ortak Terörizm Görev Gücü'ne katıldı. Eğer Büro'da çalışan arkadaşlarınız varsa

New York'a gidip onlara Will'i sorun. Onun kim olduğunu bildiklerini garanti ederim. O bir efsane."

"Efsane mi?"

"Terörist saldırıların durdurulduğu bir dizi vakaya karıştı. En büyüğü Megan öldükten altı ay sonra meydana geldi. Will, Times Meydanı'ndaki bir saldırıyı engellerken bir terörist tarafından defalarca vuruldu. Dava bir şey çağrıştırıyor mu?"

Tori başını salladı. Telefonuna önce teröristi arama çalışmaları, ardından da Times Meydanı'ndaki silahlı saldırı hakkında mesaj üstüne mesaj geldiğini hatırlıyordu.

"Will, Quinn'i neredeyse ebeveynsiz bırakıyordu. Yaklaşık dört ay sonra, yaralarını iyileştirdikten sonra Meghan'ın babası Roger Hayes beni aradı ve herhangi bir soruşturma yardımına ihtiyacım olup olmadığını ya da bizim buralarda Will'in geçmişine sahip bir NYPD dedektifini işe almak isteyecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Oğlunu büyütmek ve sahip oldukları tek aileye daha yakın olmak için buraya taşınmak istiyordu." Cal içkisini tazeledi. "Onu işe alma şansına balıklama atladım, öyle ki onun pozisyonunu ben yarattım. Kız kardeşinin davasına kendini *tamamen* adanmış çok iyi bir adam ve senin tek yaptığın onu kızdırmak."

"Özür dilerim..."

"İnsanları kızdırmak doğanızda mı var yoksa bunu yapmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Sanırım ikisinden de biraz," diye yanıtladı Tori, sandalyesinde arkasına yaslanıp başını geriye eğerek tavana baktı.

"Belki de biriyle oturup karakterindeki o küçük tuhaflığı çözmeyi düşünmelisin. Üzerinde çalışmayı ertelediğin bazı konular olabileceğini düşünüyorum."

"Muhtemelen haklısın, ama..." Öne doğru oturdu ve içini çekti. "Özür dilerim Cal. Gerçekten üzgünüm," dedi Tori usulca, tamamen uyarılmış ve daha da utanmış bir halde. "Sadece bu dava... Jessie... Katy."

"Bundan uzaklaşmalısın."

"Hayır. Bırakamam, şimdi olmaz. Yapamam işte."

"Hayır," diye cevap verdi Cal nefes vererek, "yapabileceğini sanmıyorum."

"Ne yapacağım? Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsanız onu yapacağım." Cal, "Yarın yeni bir gün," diye düşündü.

"Will'e

Kafasını toplamak ve biraz uyumak için bir gece. Onu birazdan arayacağım ve bunu yaptığından emin olacağım çünkü Tanrı biliyor ki buna ihtiyacı var. Senin de öyle. Tamamen kızarmış görünüyorsun, genç bayan. Des Moines'deki tüm o kargaşanın sizi biraz uykusuz bırakmış olabileceğini tahmin ediyorum, haksız mıyım?"

Tori başını salladı.

"Ama kızı geri aldın?"

"Evet," diye yanıtladı Tori başını sallayarak. "Evet, öyle yaptık."

"Güzel, görüyorsun, o zaman gün tamamen kayıp değil. Yarın tekrar gel ve çiti onar, gerçekten onar. Eğer yapmazsan, o zaman bir sorunun var demektir çünkü iş seninle onun arasında bir seçim yapmaya gelirse..." Lund başını salladı. "Onun arkasını kollayacağım."

"Eğer yapmazsan beni büyük hayal kırıklığına uğrattırısın."

Yirmi dakika sonra Tori Radisson'a geri döndü. Uzun bir duş ve oda servisinde akşam yemeğinden sonra, yorganın altına girip bilgisayarını açtı ve Will Braddock için internette bir arama yaptı.

"Demek şehre döndün," diye düşündü adam, arabasının direksiyonuna oturmuş, Tori Hunter'ın tekerlekli bavulunu, sırt çantasını ve çantasını otelin girişine taşımasını izlerken. "Yeniden başlıyoruz."

Lash'i alıp Tori'ye gazete kupürünü gönderdiğinde, sonunda onu eve ve yarattığı küçük dramın içine çekme şansının yüksek olduğunu biliyordu.

Onun istediği de buydu. Onu kızdırmak, eziyet etmek ve nihayetinde dehşete düşürmek ve eğer fırsat doğarsa, koşullar uygunsa, Tori'yi kız kardeşiyle yeniden bir araya getirmek istiyordu.

Bu onun genel planının bir parçası, ilginç bir yan ürünüydü. Ve her şey umduğu gibi ilerliyordu.

Sonra Katy Anderson o gece ortaya çıktı ve artık ifşa olmuştu.

Braddock ve Hunter'ın elinde kanıt olmasa bile, en azından doğru bir şekilde bir araya getirirlerse onu bulabilecekleri bazı bilgiler vardı.

Tori, geri dönüşünden de anlaşılacağı gibi, onu buraya çektiğine ve bunun gerçek tadını aldığına göre bundan asla vazgeçmeyecekti. Acımasız olacak ve gelmeyi asla bırakmayacaktı, şimdi değil.

Ve Braddock onu şaşırtmıştı. Onu yetkin bir polis olarak görüyordu ama bu değerdendirmenin çok altında kalmıştı. Braddock düşündüğünden çok daha iyiydi. Dedektif onun öldürdüğu diğer kayıp kadınların peşindeydi. Bundan daha da önemlisi, bu davaya yaptığı yatırım ve giderek artan saplantısı beklenmedikti. Tori'nin varlığının Braddock üzerinde yaratacağı etkiyi tam olarak tahmin edememişti. Braddock'u girdabın içine sürüklüyordu, çekiciliği karşı konulmazdı.

İkisinin yeniden bir araya gelmesinde bir tehlike sezdi.

İyi haber ise, ikisinin de belirli bir açıdan çok tahmin edilebilir olmasıydı.

BÖLÜM 19

"BİR CIVA ANAHTARI."

Tori sabah 6:20'de uyandı, bir nefes aldı ve kendini dinlenmiş hissetti. Saatine en son 20:30'da baktığını hatırlıyordu, yani o saatlerde uykuya daldığını varsayarsak, haftalardır ihtiyaç duyduğu sekiz saatten fazla uyumayı başarmıştı. Uykuya dalmadan önce hatırladığı şey Braddock hakkında okuduklarıydı.

Cal'ın ona söylediği onca şey arasında en çok canını yakan Braddock hakkında hiçbir şey bilmemesiydi. Times Meydanı'ndaki silahlı saldırıyla ilgili makale üstüne makale bulması bir dakikadan kısa sürünce üzüntüsü daha da arttı.

Ortak Terörizm Görev Gücü, şüpheli bir terörist olan Mahmud Abidi'ye yaklaşıyordu.

Abidi, adının görev gücünün radarına girmesinden önceki iki yıl içinde iki kez Pakistan'a seyahat etti. Seyahatleri sırasında radikalleştiği Pakistan'daki arkadaşları, internetteki faaliyetleri ve istihbarattaki konuşmalarından da anlaşılmaktadır. Görev gücü Abidi'yi yakından izlemeye başladı ve eyleme geçme riskinin yüksek olduğuna karar verdi.

Şüpheli terörist Bronx'ta bir apartmanda yaşıyordu. Bir özel tim giriş ekibi tutuklama yapmak üzere harekete geçti. Ancak, Abidi'nin apartmana girmeden yarım saat önce apartmana girerken görülmesi de dahil olmak üzere sürekli gözetim altında olmasına rağmen, ekip içeri girdiğinde Abidi dairesinde değildi.

Memurlar binayı çevreleyen alanı araştırmak üzere çevreyi sardıklarında Braddock, Abidi'nin Braddock'un ekibinin araştırmakta olduğu başka bir hedefe yakın olması nedeniyle ilgi alanı dışındaydı. Sonuç olarak, o değildi

tamamen hazırđı. Yine de Braddock, Abidi'nin tarifine uyan uzun siyah paltolu bir adamın aceleyle iki numaralı metro hattının peronuna çıktığını fark etti.

Braddock adamı takip etti ve kapılar kapanırken trenin son vagonuna binmeyi başardı. Sorun şu ki, Braddock el telsizini arabasında bırakmıştı ve metro tünellerine indiklerinde cep telefonu çalışmıyordu.

Tren Manhattan'ın güneyine doğru ilerlerken Braddock ilerledi ve adamın Abidi olduğunu tespit edebildi.

Ne yazık ki, Abidi Braddock'u da gördü.

Abidi Times Meydanı'nda kapılar kapanırken son saniyede trenden atladı. Braddock kapılara çarpmadı ama yine de bir pencereyi tekmeleyerek ve tren uzaklaşmaya başlarken dışarı atlayarak trenden inmeyi başardı. Abidi sokağa çıkan merdivenleri tırmanıyordu. Braddock peşinden gitti.

Terörist arkasına baktı ve Braddock'un arkadan geldiğini gördü. Abidi son basamakları da koşarak çıktı ve Times Meydanı'na girdi. Bir iş gününde saat beşti ve meydan iş çıkış saatinin en yoğun olduğu saatlerde insanlarla doluydu.

Cadde seviyesine ulaştığında Braddock, Abidi'nin uzun trençkotunu geri çektiğini ve teröristin elinde bir saldırı tüfeği, daha sonra anlaşıldığı üzere iki boru tipi bomba, birkaç el bombası ve iki tabanca daha olduğunu gördü. Braddock kalabalık kaldırımlardan uzaklaşmak için Broadway'in ortasına doğru koşmuş ve Abidi'nin dikkatini çekerken insanlara aşağı inmeleri için bağırmıştır.

Terörist Braddock'a doğru döndü ve ateş etti. Braddock, çelik yeleği olmadığı halde yerinde durdu ve yüksek ateşle karşılık verdi. Abidi'yi başından vurarak öldürmeyi başardı ve muhtemelen yüzlerce kişinin ölümünü engelledi. Ancak o üç kez vuruldu

Bu sırada kendisini sağ göğsünden ve sağ kalçasından iki kez vurdu.

Tori hikayeyi okuduktan sonra arkasına yaslandı ve bunların hiçbirini bilmediğı için sessizce kendini uyardı.

Koşu kıyafetlerini giyip su şişesini doldururken tüm bunlar bir kez daha Tori'nin zihninde dönüp duruyordu. Kendini toparlamak, kafasını boşaltmak ve nasıl özür dileyip Braddock'un gözüne tekrar gireceğini düşünmek için uzun bir koşu yapmak istiyordu.

Tori otelin önünden çıktı ve hemen yoğun ve nemli havayla sarmalandı. İnsanlar Minnesota'yı genellikle bir tür donmuş kuzey tundrası olarak düşünürdü ve Ocak ve Şubat aylarında öyleydi. Ama göller bölgesinde bile yazlar ılık, sık sık sıcak ve nemliydi. Bugün klasik bir Minnesota vapuru olacaktı: puslu, nemli, yoğun bir hava ve yakıcı bir güneş.

Su şişesinden bir yudum içmeden önce bacaklarını tamamen esnetmek için birkaç dakikasını ayırdı ve ardından bel çantasının arka askısına yeniden soktu, Oakley gözlüklerini sıkıca sabitledi, kulaklıklarını taktı ve müzik karışımlarından birini seçti, ardından H-4'ün doğu tarafı boyunca uzanan patikaya doğru koşmaya başladı. Terin gözeneklerinden sızmaya başlaması çeyrek mil sürmüştü ve bir kafa bandının iyi olacağını fark etti.

İnsan doğasının öngörülebilirliğini avladı.

Tori bir hafta önce gittiğı yöne doğru yola çıktı. H-4'ün doğu tarafındaki koşu yolunu kullanıyordu.

Kuzeye gitmesi, park etmesi ve ormandan geçerek yuvasına ulaşması on dakikadan az sürdü. Çam ve ladin ağaçlarından oluşan yoğun bir gölgelik altında gizlenerek

dürbünü gözlerine tuttu. Yedi dakika sonra Tori, bulunduğu yerin güneydoğusundaki patikanın hafif bir dönemecinde koşarken görüldü. Belki de bir milin dörtte üçü kadar uzaktaydı.

Tepede yüksek bir yere tünemiş, ağaç sınırının hemen içinde çömelmiş, otoyolun uzak tarafı boyunca uzanan patikaya bakıyordu. Tamamen kamuflaj giysileri içinde, ormanın önündeki olgun ve kalın akdikenlerin yoğun örtüsüne ve alçaktan sarkan sarkık dallara görünmez bir şekilde karışmıştı.

Dürbünden son bir kez baktığında, dar siyah ve pembe Lululemon koşu kıyafetleriyle hızlı ve sabit bir tempoda ilerleyen o olduğunu açıkça görebiliyordu. Dürbünü yere bıraktı ve tüfeğini kaldırdı. Dürbünden onu izledi, vücudunu onunla birlikte hafifçe sola çevirerek daha rahat bir mesafeye gelmesini sağladı ve onu nişangahta sabit tuttu.

Fitbit'ine baktı, koşusunun neredeyse üç milini tamamlamıştı, tüm vücudu yoğun bir ter içindeydi. Hava vücudunu saran bir nem battaniyesi gibiydi ve saat daha sabahın yedisi bile olmamıştı.

Su içmeye ihtiyacı vardı, sol eliyle su şişesine uzandı. Durmadan önce üç adım daha attı. Bir an için kulaklıklarını çıkardı, sağ elinde tutarken sol eliyle şişenin emziğini açtı. Şişeyi ağzına götürdü ve sıktı.

Şişe patladı ve yüzüne su sıçradı. "*Ow!* Bu *da* ne?"

Sol eli acı içinde yandı ve kan sızdı.

Su şişesini fırlatıp sağa doğru kaçarken bir el silah sesi daha duyuldu ve ıslık çalarak başının yanından geçip sola doğru gitti.

Tori yüksek otların engebeli zemininde koşarken umutsuzca saklanacak bir yer aradı ama hemen ileride geniş, dik ve ağaçsız bir yükselti vardı. Tırmanmaya çalışırsa kolay hedef olacaktı.

Bir el silah sesi daha duyuldu ve tekrar sol tarafa doğru yaklaştı. Tori sertçe sağa saptı ve daha küçük ağaçlardan oluşan bir koruluk gördü.

Dalgalı zeminde kollarını ve bacaklarını pompalayarak koştu, bir el daha ateş edildiğinde ağaçların arasına daldı, tam üzerinden geçti ve bir huş ağacından yüzünün sol tarafına isabet eden kabuklar püskürdü. Kafa üstü ağaçların arasına yuvarlandı, beceriksizce takla attı ve ince gövdeli küçük bir ağaca sırtını dayayarak yere indi.

Ağacın gövdesine bir kurşun daha isabet etti.

Çılgınca etrafta daha yoğun bir siper aradı. Korunun on metre kadar derindeki daha kalın bir ağacın dibinde dört ayağının üzerine çömeldi, o sırada bir kurşun daha geçip solundaki ağacın gövdesine isabet etti. Kalın ağacın arkasında kollarını ve bacaklarını içeri çekerek kendini olabildiğince küçülttü, sırtını ağacın dibine dayadı. İki el daha ateş edildi, ikisi de baş hizasındaki ağacın ön tarafına isabet etti, ağacın kabuğu ve posası yere döküldü.

Nefes nefese, titreyerek pozisyonunu korudu. Bel çantasındaki telefon bölmesinin fermuarını açtı, telefonunu çıkardı ve 911'i aradı.

Cal, "Benim yüzümden tükenmene izin veremem," diye emretti. "Sağlıklı bir yemek ye ve yatağa git."

Braddock, Cal'ın uzun bir gece dinlenmesi talebine kulak vererek uzun bedenini yavaşça yataktan kaldırmadan önce, altı buçuğa kadar kendine yarım saatlik fazladan bir uyku izni verdi.

Daha iyi hissediyordu. Ve enerjiye ihtiyacı vardı çünkü Tori'yle tekrar uğraşacağını biliyordu. Bunun için kesinlikle yenilenmiş ve *sabırlı* olması gerekiyordu. O gitmiyordu

ve kendine karşı dürüst olmak gerekirse, onun gitmesini istemiyordu. Ne kadar kıskırtıcı olursa olsun, gerçek şu ki ona ihtiyacı vardı. Yine de, şeytanca düşündü, intikam almak için onu tekrar içeri almadan önce biraz süründürecekti.

Bodruma indi ve mayosunu giydi, bir çift yüzücü gözlüğü ve parlak sarı kauçuk yüzme bonesini aldı ve iskeleye doğru ilerledi. Boğucu ama sakin bir sabahtı, koyu mavi suda neredeyse tek bir dalgalanma bile yoktu. İskeleden geleneksel uzun düz dalışını yaptı ve yüzmeye başladı, göl suyu ferahlatıcıydı. Uzun, yumuşak serbest stil kulaçlarla, kıyı şeridinden çıkıntı yapan tüm kabin rıhtımlarından otuz metre uzaktaki sakin suda süzüldü. Âdeti olduğu üzere, kayınvalidesinin evine kadar yüzdü.

Roger ve Mary'nin evine vardığında daha sonra rıhtıma tırmandı ve hızlıca kontrol etmek için eve koştu. Her şey güvenli görünüyordu. Rıhtıma geri döndüğünde, her ikisi de sıkıca bağlanmış olan duba ve dalgakıranın kapaklarını kısaca inceledi.

İskelenin ucunda bir an durduğunda nemin onu sardığını hissedebiliyordu. Tekrar suya dalıp kuzeye doğru ilerlerken gölün bugün kalabalık olacağını düşündü. Serbest stilde yüzerek uzun ve durgun kulaçlar attı. Eve yaklaştığını hissedince hızla yüz metre ötedeki iskelesine baktı ve Steak'in evinin bulunduğu tepeden aşağıya doğru son sürat koştuğunu gördü.

Bu iyi bir şey olamaz, diye düşündü adımlarını hızlandırırken. "Kutsal inek, Tanrı'ya şükür iyisin!" Braddock merdiveni tırmanıp aşağı inerken Steak rahatlamış bir şekilde haykırdı Rıhtım.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Braddock önce havlusuna sonra da telefonuna uzanırken sordu. Ekrana bir kez baktığında bir yığın mesaj ve aramayı kaçırdığını fark etti.

Steak, "Birisi Tori'ye birkaç el ateş etti," diye cevap verdi.

"Ateş mi? Silah sesleri mi?" Will ağzı açık bir şekilde sordu. "Evet."

"O iyi mi?"

"Evet. Şehrin birkaç mil kuzeyinde H-4'teki koşu yolunda koşarken biri onu keskin nişancı ile vurmaya çalıştı. Kaçmayı başarmış ama zar zor, dostum. Sol elinde sıyrık, yüzünde birkaç sıyrık var," diye rapor verdi Steak ve ardından "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" diye sordu.

Braddock homurdandı, "Biliyorsam ne olayım, dostum. Sanki tek yaptığımız buzun üzerinde tekerleklerimizi döndürmek ve birbirimizle tartışmakmış gibi hissediyorum."

"Belki de değil."

"Belki de doğru değildir. Kasabaya gitmemiz gerekiyor," dedi Braddock, ikisi de küçük tepeden kulübeye doğru ilerlerken. "Kurulanmam ve kıyafetlerimi giymem gerekiyor."

"Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı Braddock. "Bir noktada Tahoe'ya ihtiyacım olacak," dedi yukarı koşarken, bir dakikalık bir duş aldı, tıraş olmaktan kaçındı, hızla giyindi ve Steak'in kahvesini bulmak için mutfağa geri döndü.

"Gitmemiz gerek!" Braddock haykırdı.

Steak sakince, "Kahve için bekleyebiliriz," diye cevap verdi. "O hayatta ve iyi. Tori de iyi. Buraya kaçtım çünkü aramalarım ve mesajlarıma cevap vermiyordun. Umarım yüzüyorsundur ve kötü bir şey olmamıştır. Kahve bir dakika içinde hazır olacak. Kamyoneti uzaktan çalıştırmak isteyebilirsin, güneşin altına park etmiş. Dışarısı cehennemden daha sıcak. Klimanı çalıştır ve o kötü çocuğu soğut."

"İyi fikir," diye cevapladı Braddock ve kilit ile uzaktan çalıştırma düğmesine bastı. "Huh."

"Ne?"

"Çalışmadı," diye cevap verdi arka kapıyı açıp sahanlığa çıkarken ve kilide ve sonra tekrar uzaktan çalıştırmaya basarken.

BOOM!

Braddock kapıdan geriye doğru savruldu ve patlayan pencerelerden camlar üzerine ve Steak'e yağarken sırtıyla mutfak adasının köşesine çarptı. Braddock sol tarafına yuvarlandı ve arka kapıdan Tahoe'sunu saran alev topuna baktı.

"Bu ne lan, Will!" Biftek dizlerinin üzerine yuvarlanarak bağırdı. "İyi misin?"

"Evet," diye cevapladı Braddock kendini yukarı itip kapıdan dışarı doğru tökezleyerek çıkarken, bir yandan da yüzünü garaj yolundaki ateş topunun cehenneminden koruyordu.

"Şu hortumları almamız lazım!" diye bağırdı Steak'e. Verandadan atlayıp evin arka tarafındaki peyzaj taşlarının arasında duran hortumu kaptı. Hızla bir püskürtme başlığını çevirdi ve musluğu açtı. Tahoe yanmıştı ama yangını evin içinde ve garajdan uzakta tutması gerekiyordu.

Steak evin önünde kaybolmadan önce "911'i aradım," diye bağırdı. Birkaç saniye sonra evin önünden ikinci bir bahçe hortumu çekiyordu. Braddock'un komşusu da kendi bahçe hortumuyla koşarak aynı şeyi yapıyordu. Braddock, Tahoe'nun önü ile ev ve müstakil garaj arasındaki alana su uygularken, komşu ve Steak çimleri ve ağaçları suladı. On beş dakika sonra, SUV hala alevler içindeyken, Manchester İtfaiyesi'ne ait bir pompa aracı yanaştı ve yerel halktan tanıdık yüzler büyük araçtan inerek yangın hortumunu bağladı.

Jersey adında gönüllü bir itfaiyeci, "Will, biz hallederiz," diye bağırdı.

İki dedektif ve komşu, içerideki hasarı değerlendirmek için evin içine geri döndüler. Arka pencereler

evin camları patlamıştı, her yer cam olmuştu. Braddock üst kata koştu ve ofisinin, banyosunun ve yatak odasının pencerelerinin de dışarıda olduğunu gördü. "Lanet olsun, ne karmaşa ama."

Merdivenlerden mutfığa indi ve Steak'i verandada, Jersey ve başka bir adamın yangını güçlü bir su akışıyla söndürmesini izlerken buldu. Aralarında Braddock'un arayıp bulunduğu Sam Edwards adında bir ev inşaatçısının da bulunduğu daha kalabalık bir komşu grubu da toplanmıştı. "Sam, bana yardım edebilir misin?"

"Emin olabilirsin Will," diye yanıtladı Edwards ve telefona sarıldı. "Birkaç adamımı buraya getireceğim. Seni iyileştireceğiz."

Braddock, Edwards'ın elini sıkarak, "Teşekkürler Sam," diye cevap verdi. Başını sallayarak Steak'e doğru yürüdü. "Dostum, bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum ama bomba imha ekibini buraya çağırmanız gerekiyor. İletim kablolarında kısa devre falan yoktu. Patlama kasıtlıydı patron. Biri seni barbekü yapmaya çalışmış." Sonra Braddock'a baktı. "Cidden, sen ve Tori ne buldunuz?"

Braddock, "Yemin ederim Steak, sadece daha fazla kayıp kadın var ama kimin sorumlu olduğuna dair bir ipucu yok," diye cevap verdi ve Steak'i omzundan yakaladı. "Bu arada dostum, arabayı evden çalıştırmamı söylediğin iyi oldu."

"*Fuuuuck*," diye cevap verdi Steak, bronzlaşmış yüzü öneriyi hatırlayarak aniden solgunlaştı. "Kutsal uskumru, bu doğru. Oh adamım."

İki saat sonra, sabahın erken saatleri geç saatlere dönüyordu ve yangın çoktan söndürülmüştü, Bemidji'deki BCA suç laboratuvarından bir adli tıp ekibi bomba imha ekibiyle birlikte geldi, Cal ve Tori de onları yakından takip etti. Sol eli yeni sargılanmıştı ve sol yanağının üst kısmında kelebek şeklinde bir yara vardı.

Braddock sessizce, "İyi olduğunuzu gördüğüme gerçekten sevindim," diye selam verdi.

"Aynen," diye yanıtladı Tori, Tahoe'ya uzun uzun bakarak.

Bomba imha ekibinden bir memurun patlamaya neyin sebep olduğunu bulması uzun sürmedi. Teknisyen fotoğraf çektikten sonra, bomba imha ekibi görevlisi eldivenli elleriyle kamyonun kasasının altından, sürücü koltuğunun hemen altından küçük bir nesne çıkardı. Plastik bir torbaya koyduktan sonra yanına gitti.

"Dedektif Braddock, iyi ki Tahoe'yu evinizden çalıştırmışsınız," dedi çantayı kaldırırken.

"O da ne?"

"Cıva anahtarı gibi görünüyor."

"Bir cıva anahtarı mı?" Braddock çantayı eline alarak sordu. "Peki nasıl çalışıyor?"

"Muhtemelen bunun bir parçası olan ve içinde cıva bulunan bir cam tüp vardı," diye açıkladı memur. "Aracın çalıştırılması gibi küçük bir hareket, bu titreşim cam tüpün içindeki cıvanın hareket etmesini tetikleyerek devreyi kapatacaktır. Bu da patlamayı tetikler."

Braddock çantayı elinde evirip çevirerek içindekileri incelerken, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Cihaz şasinin alt kısmına, sürücü koltuğunun hemen altına yerleştirilmiş. Bunu oraya her kim yerleştirdiyse, sizin sürücü koltuğunda oturup kamyonu çalıştırmanızı ve uzaktan çalıştırıcıyı kullanmamanızı bekliyordu. Sorabilir miyim, neden uzaktan kumandalı marş motorunu kullandınız?"

"Biftek önerdi, Tanrı'ya şükür. Hava sıcaktı ve Tahoe güneşin altına park edilmişti. Kamyon fokur fokur kaynayacaktı ve ben çıkmak için dışarı çıktığımda kamyonun soğumasını istedim."

"Bu parçaların izini sürmenin bir yolu var mı?" Lund sorguladı.

Memur yüzünü buruşturdu. "Olay yeri ekibiyle birlikte çalışıp ne yapabileceğimize bakacağız, ama birincisi, bu parçalar gerçekten kömürleşmiş, bu yüzden adli olarak bunlardan bir şey çıkarmak gerçekten zor olacak ve ikincisi, gerçek şu ki, bu anahtarlardan birini evinizin garajında yapabilirsiniz. Bu roket bilimi değil."

"Ama cıva gerektiriyor, sıvı cıva, değil mi?" Tori sordu.

"Evet, evet, öyle," diye onayladı bomba imha ekibi görevlisi. Braddock, Cal ve Steak'e baktı. "Buralarda nereden cıva bulabilirsin?"

Braddock, "Tahminimce Amazon'dan sipariş verebilirsiniz," diye cevap verince memur ve Lund başlarını salladı.

Steak omuz silkerek, "Patlayıcı fabrikası var," diye önerdi. "Eminim orada cıva vardır."

"Biri *bana* ateş ediyor ve sonra *seni* havaya uçurmaya çalışıyor. Birileri yaptığımız şeyden hoşlanmıyor," dedi Tori, açıkça devam etmeye kararlıydı.

"Tek bildiğim, ikimiz de *ölmeden* önce onun kim olduğunu bulsak iyi olur," diye cevap verdi Braddock, artık gözle görülür bir şekilde kızgındı. Tori'ye baktı. "Burada neler olduğunu gördük. Hadi gidip sana ne olduğunu değerlendirelim."

Tori, Braddock, Steak ve Lund arabayla H-4'teki çatışma bölgesine geri döndüler. Eggleston olay yerindeydi. Suç laboratuvarı bu sabah iki teknisyenle bölgede çalışıyordu. Tori, Braddock'a ilk ateş edildiğinde nerede olduğunu gösterdi. Patlamış su şişesi yolun sağında, sarı bir işaretle işaretlenmiş, ayak bileği yüksekliğindeki çimlerin üzerinde duruyordu. Elli metre doğuda iki dedektif şu anda bir ağacı inceliyor, fotoğraflarını çekiyor ve ölçümler yapıyordu; ağaca bir mermi saplanmış gibi görünüyordu. Teknisyenlerden biri ince kırmızı bir çubuk tutarak ağacın dibinde bir metre yüksekliğe gömülü olan merminin yörüngesini ölçüyordu. Yörünge daha yüksek bir açıdan görünüyordu.

Tori teknisyene, "Muhtemelen ağaçlara gömülü üç ya da dört tane bulacaksınız," dedi.

Braddock döndü ve otoyolun batı tarafında yükselen kayalığa baktı. "Keskin nişancı yuvasını bulabildiniz mi?"

Bir müfettiş "Hayır," diye cevap verdi, "sırada o var."

"Biz başlayalım," diye emretti Braddock. Tori, Steak, Eggleston ve Lund ile birlikte lastik eldivenlerini giyerek dik tepeye doğru ilerlemeye başladılar.

Ladin, am, karaaa ve beyaz hu ağaçlarının karışımından oluşan aa hattının kenarına kadar 60 feet ykseklilēe kadar. Tori'nin su şişesi patladığında nerede olduēunu sylediēine ve ikinci kurşunun aaa saplandığı yere göre, yaklaşık bir futbol sahası uzunluēunda yayılmışlardı.

Steak beş dakika sonra yeri buldu. "Bu tarafa!" "Elinde ne var?" Tori ona ilk ulaşan olarak sordu. "Kovanlar."

"Pirinçleri temizlemedi mi?"

"Sanırım panikledi ve kaçtı," diye cevap verdi Steak, omzunun üzerinden ormanın derinliklerine bakarak. "Ama burada oturdu ve seni bekledi," diye cevap verdi ve ona dönüp üç adım daha saēa işaret etti. "şunu görüyor musun?" İki sigara izmaritini işaret etti.

Braddock geldi, kovanları ve izmaritleri hemen gördü ve Eggs yolun diēer tarafındaki teknisyenlere seslenirken herkese geri çekilmelerini emretti. Braddock, Tori ve Lund ağaçlar boyunca yirmi metre daha güneye doēru ilerlediler. "Peki, bana neler olduēunu tekrar anlat," diye sordu Tori'ye.

"şuradaki patika boyunca koşuyordum. Hava çok sıcaktı, bu yüzden yavaşladım, su şişeme uzandım ve durdum. Tam su içmeye başlamıştım ki su şişesi patladı." Sol elini havaya kaldırdı. "Elim yanıyordu. Kan damlıyordu."

"Peki sonra?"

"Yüksek otların arasına daldım ve sonra şu ağaçlara doēru gittim." Tori otoyolun karşısındaki küçük aa grubunu işaret etti. "Ateş etmeye devam etti."

Braddock başını salladı. "Bu yoldan kaç kez geçtin?"

"Bu sabahtan önce, Des Moines'e gitmeden önce sabah koşularımı yaparken en az beş kez."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Braddock. "Burası iyi bir nokta, yksekliliēi var ve H-4' engelsiz bir şekilde görebiliyor. Otoyol buradaki vadide, bu yüzden sahip olduēumuz az miktardaki rüzgâr

arkamızdaki bu ağaçlar ve kayalık. Oldukça uygun çekim koşulları. şanslısın."

Tori sadece başını salladı ve otoyolun karşısına baktı.

"Will? Tori?" Steak ormanın derinliklerinden onlara el sallayarak bağırdı. "Bu taraftan!"

Biftek ormanın derinliklerine doğru iz sürdü. Ağaç hattının arka tarafındaki uzun otların arasında lastik izi genişliğinde taze girintiler buldu. İzler eski bir toprak yola çıkıyordu. Yakın zamanda yağmur yağmıştı. İki izin ormandan ve diz boyu otlardan çıktığı yolun kenarında yumuşak bir çamur vardı.

Braddock sırtarak, "İşte bu yüzden seninle geyik avına çıkıyorum, dostum," dedi.

Steak, "O izlerin fotoğraflarına ve kalıplarına ihtiyacımız var," diye önerdi.

Braddock arkasını dönüp Eggleston'a baktı, o da çoktan haber vermişti.

"Peki bu yol nereye çıkıyor?" Tori Steak'e sordu.

Steak etrafa göz gezdirdi. Hayatı boyunca Manchester'da yaşamıştı ama o bile bu bölgeye hiç gitmemişti, "İzler aracın kuzeye gittiğini gösteriyor. Sanırım o yöne gidersek, sonunda 96. İlçe Yolu'na çıkıyor."

Braddock telefonunu çıkarmış, Google Maps'i kullanıyor ve Steak'e ekranı gösteriyordu.

"Hmmm. Bu yol haritada bile yok, ama..." Telefonu Braddock'tan aldı ve parmaklarıyla ekranı cımbızlayarak uydu görüntüsünü yakınlaştırdı. "Fran Larson'ın evi tam bu köşede ve bir mil, belki biraz daha uzakta."

Cal bulundukları yerdeki olay yerini ve başka bir aracı aradı. "Hepinizin buna devam etmesi gerekiyor."

On beş dakika sonra Braddock, Steak ve Tori toprak yolda ilerliyorlardı ve Steak doğru tahmin etmişti. Yol 96 numaralı ilçe yoluna çıkıyordu ve köşede Fran Larson'ın evi vardı.

Kırmızı panjurlu iki katlı düz beyaz fıçı tahtası ev kavşağın güneyinde yer alıyordu. Ev, İlçe Yolu 96'dan belki elli metre kadar gerideydi ve uzun, bakımlı çimenleri yola doğru hafifçe eğimliydi. Fran Larson'ı verandasında otururken buldular, bir sürahi limonata ve sandalyesinin önündeki küçük dikdörtgen hasır masanın üzerine gelişigüzel serpiştirilmiş birkaç gazete ve dergi. İki siyah labradoru aniden ortaya çıktı ve kuyruklarını hevesle sallayarak onları selamlamak için merdivenlerden dörtnala indi.

Üçü birlikte yürürken Larson Steak'i hemen tanıdı ve ona kendi adıyla seslendi. "Jake, günaydın ya da..." bileğine baktı, "sanırım artık iyi günler. Bu sıcak günde seni buraya getiren nedir? Aman Tanrım, şimdiden çok yorulmuşu benziyorsun. Hepiniz öyle."

"Keşke bilseydi," dedi Tori içinden, Braddock'tan alaycı bir kıkırdama geldi.

Steak limonata sürahisine bakarken, "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacımız var Fran," diye söze başladı. "Biliyor musun, asla empoze etmezdim ama Tanrım, limonata harika görünüyor."

Fran Larson gülümsedi. "Elbette, üç bardak daha geliyor o zaman," diye cevap verdi, evine geri dönerken küçük bir arkadaşına sahip olmaktan açıkça mutluydu. Fran bir süre sonra elinde taze bir sürahi limonata, üç bardak daha ve bir tabak zencefilli kurabiye ile geri döndü. Steak'in yardımıyla limonata ve kurabiyeler çabucak servis edildi ve çok beğenildi.

Tori ve Braddock verandanın korkuluklarına yaslanırken Steak, Fran'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Fran, bu sabah çok meşguldük ve bize yardım edip edemeyeceğini merak ediyoruz." Neden terden sıırılsıklam bir halde verandada durduklarına dair biraz bilgi verdi.

"Tanrı aşkına Betsy, siz ikiniz bütün bunları yaşadınız ama hâlâ çalışıyor musunuz?" Fran, Braddock ve Tori'ye sordu.

"Mecburuz hanımefendi," diye cevapladı Tori. "İzler sıcakken."

"Sanırım durum bu."

Biftek Tori'ye doğru baktı. "Saat kaçta koşuyordun?"

Tori, "O sırada muhtemelen sabah altı buçuktu, aşağı yukarı birkaç dakika," diye cevap verdi. "Her şey olup bittikten sonra saate baktığımı hatırladığım ilk an, sabah altı elli sekizdi ama bu 911'i aradıktan sonraydı."

Fran Larson başını sallayarak, "Burada kitap okuyordum," diye cevap verdi. "Her sabah beş buçukta kalkarım. Ben gazetelerimi ve dergilerimi alırken çocukları işlerini yapmaları için dışarı bırakırım. Burada verandada oturur, kahvemi içer, biraz tost yer ve dünyada olup bitenleri takip ederim. Okuyacak çok şey var, bilmiyor musun?"

"Yani, altı kırk beş ile yedi on beş arasında buradaydınız, öyle mi?" Braddock onayladı.

"Elbette, emin olabilirsiniz."

"O sıralarda dikkatinizi çeken bir şey gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" Biftek sordu.

Larson omuz silkti. "Ne arıyor olabilirdim ki?" "Bir arabanın ya da belki bir kamyonun hızla aşağı indiğini gördün mü? Şuradaki toprak yolda mı? Az önce konuştuğumuz zaman aralığında mı?"

Fran sallanan sandalyesinde oturup yola bakarak bir süre düşündü. "Şimdi sen söyleyince, beyaz bir minibüsün yoldan aşağı indiğini ve lastiklerini gıcırdatarak ilçe yoluna sert bir şekilde döndüğünü gördüğümü hatırladım. Neredeyse hiç durmadı. Tabelanın içinden geçti, sert bir şekilde yola döndü ve uçmaya devam etti."

"Bu alışılmadık bir şey mi?"

Larson başıyla onayladı. "O toprak yol 96'nın tamamlanmasıyla birlikte artık pek kullanılmıyor. O toprak yol, 96'yı güzel ve düz bir şekilde asfaltlamadan önce insanların bu yoldan geri dönmek için kullandıkları yolun bir parçasıydı."

"Minibüsü tarif edebilir misiniz?" Tori sordu.

"Tabii. Beyaz panelvan. Üstünde merdivenler ve diğer şeyler için raflar vardı."

"Panel Van Dan değildi, değil mi?" Biftek, tanınmış bir yerel tamirciye atıfta bulunarak sordu.

"Hayır, hayır, hayır. Dan'in kamyonetini biliyorum, benim için bazı işler yapmıştı. Gördüğüm minibüste hiç yazı yoktu. Ama neden Dan'i referans gösterdiğinizi anlayabiliyorum. Benim gördüğüm minibüs düz beyazdı ve bir rafı vardı, bilirsiniz ve..." bir an durakladı, "siyah bir tamponu vardı, arka tampon siyahtı. Bunu da hatırlıyorum."

Tori, çoktan telefonuna uzanmış ve ön verandadan inmiş olan Braddock'a baktı. "Sheila, evet... Ben iyiyim, ikimiz de iyiyiz... evet, şükürler olsun. Cumartesi günü geldiğin için teşekkürler. Benim için bir şeye bakmanı istiyorum."

On dakika sonra Tori ve Steak verandadan indiler ve Braddock'u bir telefon görüşmesini bitirirken bulmak için geri yürüdüler. Tori ona telefon görüşmesi hakkında soru soramadan Braddock ağzından kaçırdı: "Acıktım. Hadi öğle yemeği yiyelim. Judy's Counter buradan çok uzakta değil. Hadi gidelim."

Beş dakika sonra küçük restoranın arka tarafında sessiz bir masaya oturdular ve yağlı sandviç siparişlerini beklemeye başladılar.

Oturduklarında Tori Braddock'a baktı. "Ne oluyor?"

"Sheila'ya bölgedeki otuz yedi ila altmış beş yaş arası erkeklerin bulunduğu veri tabanımızda hızlı bir arama yaptırdım, o listeyi hatırlıyor musun?"

"İstiyorum."

"Listeniz var mı?" Biftek şaşkınlıkla sordu.

Braddock, "Sonra açıklarım," diye cevap verdikten sonra Tori'ye baktı. "Bir araç araştırması yaptı ve o listede hepimizin tanıdığı, böyle bir minibüsü olan biri var."

"Kim?" Biftek sordu.

"Gunther Brule, o da Sidwell Explosives'de çalışıyor."

"Söylemiyorsun," dedi Tori.

Sandviçleri teslim edildi. Herkes peçete ve Tori'nin durumunda çatal bıçak aldı.

Braddock, elinde çatal ve bıçak olan Tori'yi işaret ederek, "Bu bir sandviç, biliyorsun," dedi.

"Onu tutmayacağım. Şu yağa ve peynire bak, berbat durumda."

"Sızan iyilikten bahsediyorsun," dedi Biftek neşeyle, büyük ellerini sandviçinin etrafına koyup ağzına götürerek. "İşte bu cennet," diye mırıldandı devasa bir ısırığı çiğnerken.

"Sanırım pizzada da çatal ve bıçak kullanıyorsunuzdur?" Braddock sandviçini alırken sordu.

"Bazen," diye yanıtladı Tori.

"Ciddi misin? Elinde uzun bir dilimi katlamıyorsun."

"Hayır."

"Pfft. Ne New York'lusun sen öyle."

"Peki, her *neyse*," dedi Tori, plastik kapları dramatik bir şekilde bırakıp sandviçi eline aldı ve sıktı, peynir, hardal ve mayonez kenarlarından sızarken yüzünü sandviçe gömdü, kocaman bir ısırik aldı ve sonra yavaşça çiğnedi, yağlı peynirli bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Tanrım, bu çok güzel."

Braddock onayladı. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Biftek onları işe geri döndürdü. "Biliyor musun Will, Gunther'in beyaz bir panelvanı olduğunu hatırlıyorum, bir de kamyoneti var."

Braddock, "Ve en azından Jessie'nin kaybolduğu gece buralardaydı," dedi. "Bunu biliyoruz."

"O öyle olduğunu söyledi, diğerleri de öyle olduğunu söyledi," diye yanıtladı Tori. "Gerçekten öyle olup olmadığını hatırlamıyorum. Onunla röportaj yaptığımızda yalan söylemiyordu. O günlerde bizim kalabalığımızın içinde koşmasına gerek yoktu."

"Ama istediğini söyledi."

"Buna katılmak zorundayım," diye ekledi Steak. "Gunther o zamanlar arkadaşım sayılırdı. Ne olursa olsun, onunla hâlâ dostuz."

"Ne kadar dostça?" Braddock sordu.

"Selam vermek, bir yerde karşılaşırsam beş dakika sohbet etmek için, ama sosyal bir arkadaş değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. O sadece eskiden tanıdığım biri."

"Jessie'nin onunla herhangi bir ilişkisi var mıydı?" Braddock sordu.

Tori, "Jessie kesinlikle onunla çıkmadı, eğer kastettiğiniz buysa," diye cevap verdi.

"Muhtemelen onu kandırmıştır," dedi Steak. "Biftek!"

Tori itiraz etti.

"Tori, o bir şakaydı."

Tori ona pis bir bakış attı ama Steak geri adım atmadı. "Burada alakadan bahsediyoruz. Jessie tam bir sik satıcısıydı. Erkekleri tahrik ederdi, tam bir flörtçüydü ve onları her zaman askıda bırakırdı. İster ben, ister Eddie ya da Gunther gibi biri olsun, bunu pek çok erkeğe yapardı. Gunther gibi birine koridorda selam verebileceğine dair bir umut ışığı vermekten sapıkça bir zevk alırdı."

"Hadi ama, bu hiç adil değil."

Biftek yılmamıştı. "Kız kardeşin benim iyi arkadaşımdı, ama sakın bunu inkâr etmeyi aklından geçirme."

Tori'nin savunmacı bakışı geri çekildi. İçini çekti ve ifadesinin doğruluğunu isteksizce kabul etti. "Kız kardeşimin erkeklerle arası iyiydi, hep öyleydi. Onları aratırdı, ona çıkma teklif ettirirdi. O zamanlar mesajlaşıyor olsaydık, bunun nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyorum. Mezuniyet balosu için bir randevu Jess için hiçbir zaman sorun olmadı. Soru sadece hangisiyle olacaktı. Sanki 'Flört Oyunu' gibiydi."

Braddock, "Tarihler muhtemelen sizin için de sorun olmamıştır," diye önerdi.

Tori küçük bir kahkaha attı. "Tam tersine. Tek yumurta ikiziydik ama Jessie her zaman daha güzel, daha sosyal ve dışa dönük olanımızdı. Onun arkadaşları benim de arkadaşlarımdı - eğer çift olarak çıktıysak bunu Jess ayarladığı içindi. Ben daha... ciddi, yoğun olardım."

"Buna inanabilirim," diye cevap verdi Braddock kendi homurtusuyla.

"Ne?"

"Ciddi, yoğun kısmı."

"Ve sen de değışmedin," diye ekledi Steak, Tori'nin bir başka savunmacı bakışını üzerine çekerek. "Ne? Ne, Tori? Değişmedin. Ve biliyor musun, bunu söyleyebilmem için hayatta olmana çok sevindim. Seni gördüğüm için çok mutluyum ama o zaman da olabilirdin, şimdi de olabilirsin, gerçek bir..."

"Kaltak."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, sen asla bir sürtük olmadın. Asla olmadın. Bunu asla söylemem."

"Alınan mı? Zor mu? Baş belası mı?" "Şey... evet, belki bunların her birinden biraz."

"Bana öyle söylendi," diye cevap verdi Tori bilmiş bir baş hareketiyle. "Sanırım bunun üzerinde gerçekten çalışmaya başlamam gerekiyor," diye ekledi Braddock'a özür dilercesine bakarak. "Ve çalışacağım da."

"Ateş iyidir," diye yanıtladı Braddock, "doğru kanalize edildiğinde. Yani, Gunther Brule'ye kanalize etmeye başlamak mı istiyorsun?"

"Bir ayı ormana sıçar mı?"

"Ahh," diye güldü Steak. "İşte senin Minnesota'n ortaya çıkıyor."

Kamyonetini küçük evin önünde hızla durdurdu. Koltuğunun arkasından tüfeği kaptığı gibi hızla kulübeye doğru yürüdü ve kilidi açtı. Kapının içindeki dikdörtgen yer halısını geri çekti ve uzanıp küçük boşluğu itti ve klik sesini duydu. Zeminde kapı büyüklüğünde bir parça ortaya çıktı. Duvardaki elektrik düğmesine bastı ve dik merdivenlerden inerek bodrumun altındaki silah dolabına gitti ve tüfeği içine yerleştirdi. Aynaya hızlıca bir göz atarak

Ne kadar terli olduğunu ve kaşının yanındaki küçük çizici fark etti, şüphesiz ormandan minibüse doğru koşarken olmuştı.

Silahı yerine koyduktan sonra merdivenlerden yukarı çıktı, her şeyi kilitledi ve kamyonete atlayıp ana eve geri döndü. Sessiz, küflü evin içinde hızlı bir duş aldı, ter ve kirden arınmadan önce su ısıtıcısının devreye girmesi için biraz bekledi. Duştan çıktıktan sonra alındaki kesiği inceledi ve biraz daha az endişelenmeye başladı. Kan temizlendikten sonra iki küçük çizik kalmıştı, ikisi de bir ya da iki gün içinde makyajla kolayca gizlenebilirdi. Cumartesi sabahı olması da yardımcı olmuştı. Pazartesi günü işe gittiğinde çizikler büyük ölçüde iyileşmiş olacaktı.

Saçlarını tamamen kuruttuktan sonra yatak odalarından birindeki dolaba gitti ve yedek bir beyaz tişört ile haki bir şort çıkardı, bu kıyafetler onu eve götürmeye yetecekti.

Telefonu bir arkadaşından gelen mesajla çaldı: *Duydun mu? Birisi bu sabah Tori Hunter ve Will Braddock'u öldürmeye çalışmış.*

Denediniz mi? İyi mi? diye cevap yazdı.

Evet, cevap geldi. Braddock'un evinde bir patlama olmasına rağmen ikisi de yaşadı.

Patlama olduğu halde Braddock nasıl ölmedi?
Braddock bundan nasıl kaçındı?

BÖLÜM 20

"HER ŞEY SİZE BİR ŞEY ANLATIR."

Tori, Braddock ve Steak öğleden sonra geç saatlerde şerif departmanına geri döndüler ve bulundukları yeri yeniden değerlendirdiler. Balistik incelemelerin suç laboratuvarından gelmesi biraz zaman alacaktı, saatler, büyük olasılıkla günler ve ancak eşleştirebilecekleri bir silah bulabilirlerse bir değeri olacaktı.

"Unut gitsin," diye düşündü Steak. "O silah bir yerlerde bir göletin dibinde. Saklamak için çok sıcak."

Sigara izmaritleri toplanmıştı, ancak DNA zaman alacaktı ve bu süreç değerlendiriliyordu. Tori, "Bunu hızlandırmaya yardımcı olabilirim," diye teklif etti ve Braddock da bunu kabul edebileceğini söyledi.

Kriminal laboratuvar da cıvalı eğim anahtarı için parçalar topladı ve bunları değerlendirecekti, ancak tıpkı bomba imha ekibinin yaptığı gibi, kriminal laboratuvar teknisyeni de beklentilerini azalttı. "Elimizden gelen her şeyi yapacağız ama cihazın parçalarının kömürleşmiş hali göz önüne alındığında, adli olarak bulabileceğimiz pek bir şey olacağını sanmıyorum."

Bir de Gunther Brule meselesi vardı.

Tori onu ciddi ciddi düşünürken Steak'e baktı. "Biliyor musun, biz lisedeyken Gunther yeterince iyi biriydi. Partilerden hoşlanan oldukça yakışıklı bir adamdı ama biraz tuhaf ve garip bir yanı da vardı, belki de bu yüzden gruba pek uymuyordu."

"Siz havalı çocuklar mıydınız?" Braddock sordu.

"Hemen hemen," diye yanıtladı Tori, "ve Steak'in daha önce belirttiği gibi, Jessie kraliçe havalı çocuktu."

Biftek de aynı fikirdeydi. "İşte böyleydi. Gunther'e gelince, tuhaf yorumuna katılıyorum ve zamanla daha da tuhaflaştı. İkinci Körfez Savaşı'nın başlarında piyade olarak görev yaptı ve sanırım orada çok ciddi şeyler yaşadı. Manchester'a geri döndüğünde o tuhaflık gitmişti. Döndükten sonra onu gördüğümde Gunther..." Steak kelimeleri bulmakta zorlandı. "O artık aynı adam değildi. Bunu yüz ifadesinden, gözlerinden anlayabiliyordunuz. Hasar görmüş gibiydi, daha karanlık bir hali vardı. Savaştan dönen pek çok kişi bu şekildeydi."

Gunther bir avcıydı; silahları severdi ve onlara sahipti. Ve artık sigara içiyordu, bu yüzden mermi kovanlarının yanında buldukları sigaralar test edilebilirdi. "Ama neye karşı test edilecek?" Braddock sordu. "Kontrol ettim ve en azından CODIS'te Gunther Brule'ye ait karşılaştırılabilecek bir DNA örneği yok."

"Henüz değil, her neyse," diye yanıtladı Tori. "Her seferinde bir şey." Braddock'un masasının önünde volta atarken bir an durakladı, yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Will sordu.

"Gunther'i birkaç hafta önce eledik sayılır." Braddock

"Elendi güçlü bir kelime," diye yanıtladı, Şaşkın bir halde sandalyesinde arkasına yaslandı, elleri başının arkasında kilitliydi. "Şüpheli seviyesinin düşürüldüğünü söylemeyi tercih ederim. Ara sıra ıskalamaya hakkımız var ama yanıldığımız sonucuna varmak için henüz erken olduğunu da düşünüyorum."

"O olduğunu düşünmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Demek istediğim, aceleci davranmak istemiyoruz. Vurulduğunuz bölgede, oldukça uzakta oturan yaşlı bir dul kadının minibüsünü teşhis etmiş *olabiliriz*."

"Bilmiyorum, bana oldukça ilgili göründü."

"Katılıyorum ama yine de onu o bölgeye bağlamak için başka bir yola ihtiyacımız var."

"O zaman gidip biraz alalım." "Nasıl?"

"Bugün cumartesi gecesi. Evde olabilir mi?"

Braddock bir an için gözlerini kapadı ve sonra başını salladı. "Belki, ama evinde konuşkan olmayacaktır. Bize gidip kuma gömülmemizi söyleyecek. Yine de gidebiliriz ama..."

"Ama ne?"

"Cumartesi gecesi olduğuna göre, olabileceği tek bir yer var. Orada olup olmadığını görmek için önce yolda durabiliriz."

"Peki," diye düşündü Tori, "eğer evinde değilse, DNA örneğini nasıl alabileceğimiz konusunda da bir fikrim var."

Braddock'un kayınpederi Roger Hayes bir donanma gazisiydi ve VFW'ye gitmeyi severdi ve Will'i ara sıra bira içmeye davet ederdi. Brule özellikle Cuma ve Cumartesi geceleri sık sık oraya giderdi ve Tori'yle birlikte ön girişe yanaştıklarında Brule'un içeride olduğunu hemen anlamışlardı. Beyaz panelvanı barın önündeki sokağa park edilmişti.

Tori, "Bu gece o şeyi herkesin içinde sürmek çok cesurca," dedi.

"Her şey size bir şey anlatır."

Braddock ve Tori içeri girerken, kendi kamyonetiyle onu takip eden Steak dışarıda kalarak minibüsün fotoğraflarını çekti; lastiklerin ve dişlerinin yakın çekimlerinin yanı sıra Fran Larson'a göstermek üzere ön, yan ve arka kısımların fotoğraflarını çekti.

Steak fotoğraf çekerken Tori durdu ve "Bekle" dedi.

"Tamam. Neden?"

"Önce bir şey yapmam lazım."

Tori kamyonun yan aynasına baktı. Kamyonu yeniden açtı ve çantasına uzanıp açık kırmızı bir ruj çıkardı ve sürdü. Ardından kelebek bandajı çıkardı ve çiziğe biraz makyaj yaptı.

Saçlarını atkuyruğundan çözüp omuzlarına dökülmesine izin verirken, "Saçlara biraz iş lazım," diye mırıldandı, parmaklarıyla savurup yeniden tutturarak biraz canlılık kazandırdı, boğucu bir görünüm için yüzünün kenarlarına dökülmesine izin verdi. Kırmızı bluzunu daha önce bol bırakmıştı ama şimdi vücudunu sımsıkı saracak şekilde pantolonunun içine soktu ve bir düğmesini daha açarak göğüs dekoltesini ortaya çıkardı. Ona döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Braddock kekeleyerek, "Ah... vay canına!" dedi.

"Aşağı, oğlum," diye hafifçe gülümseyerek cevap verdi Tori, hem onun yeni görünümünü gözle görülür bir şekilde takdir etmesine hem de onun bunu yapmasından heyecan duymasına biraz şaşırmıştı.

"Onun dikkatini çekeceğin kesin. Benim sorum, buradaki oyununuz nedir?"

Tori aynaya bir kez daha bakarak, "Eğer kadın katiliyse, bakalım bana ve *bu* görünüşüme nasıl tepki verecek, özellikle de böyle görünmek Jessie gibi görünmeye en fazla yaklaşılabileceğim şey olduğu için," diye ekledi.

"Bir hayalete baktığını düşünmesini sağla."

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi, hâlâ saçlarını savuruyor ve yanağındaki çizici kapatmak için kullanıyordu. Braddock'a dönmeden önce hafif bir kahkaha atarak, "Daha fazla zamanım olsaydı, tüm bunlarla biraz daha fazlasını yapabilirdim," dedi. "Hadi gidelim."

Braddock, "Sen önden git, ben arkadan gelirim," diyerek Tori'yi takip etti ve yürürken gözlerinin kısa bir süre onu izlemesine izin verdi. Saçları açık ve kalçalarını biraz daha küstahça sallayarak yürürken, çarpıcı bir çekiciliğe sahipti. *Down çocuğu* haklıydı.

Braddock ve Tori içeride Brule'u bir masada başka bir adamla otururken buldular. Tori kararlı adımlarla onları oraya götürdü.

"Gunther, sana bazı sorular sormamız gerekiyor," dedi Tori, gerçekçi ve biraz da yüksek sesle, oturması için yanındaki sandalyeyi çekerken. Braddock masadaki diğer adama baktı ve başını bara doğru eğdi.

Adam ipucunu aldı, birasını aldı ve aceleyle uzaklaştı.

"Sana yetişirim," dedi Gunther arkadaşına, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, gülümseyen, gözleri sıcak ve dostça bakan Tori'ye bakmadan önce. Eğer planı Brule'un ona bakmasını, fiziksel güzelliğini takdir etmesini ve bakmasını sağlamaksa, işe yaramıştı. Gunther'in ağzı biraz açık kalmıştı. Kadının yaklaşımından ne anlam çıkaracağından emin olmadığı belliydi.

Bir süre sonra Braddock, kollarını sandalyenin arkasına dayayıp yüzünü ona dönerek oturmadan önce sandalyesini yere çarpıp geriye doğru çevirerek Brule'u bakışlarından kasıtlı olarak uzaklaştırdı.

Brule, rahat ve rahat olan Braddock'a baktı. Dikkatini hevesle tekrar Tori'ye çevirdi; Tori hoş bir gülümsemeden aniden Brule'ü gözle görülür bir şekilde rahatsız eden yoğun bir bakışa dönüşmüştü.

"Bugün birinin sana ateş ettiğini duydum," dedi Brule kayıtsızca Tori'ye. Genel bir sohbet başlatıcı olarak bu bir hataydı.

Tori sol elini kaldırdı. "Evet, o konuda," diye cevap verdi, bakışları onu delip geçerken sesi yükseliyordu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Belki bana ya da Jess'e karşı intikamını almaya çalıştığın bir garezin? Söyle bana *Gunther*, kız kardeşim, benim güzeller güzeli tek yumurta ikizim, yirmi yıl önce seni reddetti mi? Jessie yaklaşımlarını ya da bakışlarını hoş karşılamadı mı? Hangi bakıştan bahsettiğimi biliyorsun, az önce bana attığın aç bakış. Jessie o bakıştan hoşlanmadı, seninle ilgilenmedi, sen de *onu öldürdün!*"

"*Oha!*" Gunther düşmanlık karşısında afallamış ve aniden konunun nereye gittiğini fark etmiş bir halde cevap verdi. VFW'nin etrafına bir göz attı. İnsanlar bu kargaşa ve yükselen sesler karşısında ilgiyle onlara doğru bakıyordu. "Hadi bunu dışarıda halledelim."

"Oh, hadi."

Bir dakika sonra kaldırımında toplandıklarında Gunther bir sigara yaktı.

"Soruma cevap verecek misin?" Tori kollarını göğsünde kavuşturarak öfkeyle bastırdı. Braddock onun gitmesine izin verdi.

"Neden? Ben bu konuda neden bir şey bileyim ki?" Gunther cevap verdi.

"Bu sabah altı kırk beşte neredeydin?" "Evde uyuyordum. Bugün cumartesi."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Brule yavaşça başını sallamadan önce boş bir ifadeyle ona baktı. "Hayır, kimsenin yapabileceğini sanmıyorum. Yalnız yaşıyorum, yaşlı kadın altı yıl önce beni terk etti. Dün gece çok içtim. Bilmiyorum, öğlene kadar uyanamadım. Sanırım öğlen gibiydi. Garipti. İçki beni genelde böyle etkilemez."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Tori, ikna olmamıştı. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Soruları ben soruyorum," diye karşılık verdi Tori. "Bize dün geceyi anlat."

Brule, Eddie Mannion'ın evinde çok içtiğini açıkladı. "Eddie'ye gittim ve güvertesinde takıldım. Biraz dubaya çıktık ve sonra gece boyunca oturup içtik."

"Biz dedin. Orada başka kim vardı?" Braddock sordu. "Eddie, Jeff Warner oradaydı. Kyle uğradı. Sanki Cuma günleri Eddie'nin evinde açık bir ev var, bu yüzden birkaç kişi girip çıktı. Hepsi benim orada olduğumu doğrulayacaktır."

"Sorun dün gece değil Brule," diye not etti Braddock, defterini çıkarmıştı ama Tori'ye devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Söylesene, hâlâ patlayıcı fabrikasında mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Peki orada ne yapıyorsun?" Tori sordu.

"Operasyon müdürüyüm."

"Yani burayı sen mi işletiyorsun?"

"Ben bunu yapan insanlardan biriyim."

"Dışarıda cıva mı var?" "Elbette."

Yani?"

Tori dönüp panelvana baktı. "Sanırım bu senin."

Gunther beyaz minibüsün gerçekten de

on

un. "Gunther, ne tür silahların var?"

Brule'un gözleri büyüdü ve tehlikeyi sezdi. "Silahlarım seni ilgilendirmez."

"Buradaki oyunun gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Tori ellerini kalçalarına dayamış, eğilerek sordu.

"Arama iznin var mı, Tori? Haklarım var."

"Sence bir tane bulmakta sorun yaşar mıyım?" diye sordu eğlenerek. "Sen ne düşünüyorsun, Will?"

"Lash davasına ve kız kardeşinizin kaybolmasına büyük ilgi var, ayrıca Katy Anderson'ın kaybolduğunu ve Gunther'in tüm bu talihsiz olaylar meydana geldiğinde kesinlikle güzel kasabamızın bir sakini olduğunu unutmamalıyız. Eminim ki saygıdeğer yargıçlarımızdan biri adalet arayışına olan asil ilgimizi paylaşacaktır."

"Şimdi bir dakika bekle..."

Tori sesini yükselterek, "Hayır, sen bekle," diye karşılık verdi. "Silahları seviyorsun. Avlanmayı seviyorsun. Ordudaydın, bir askerdin, bir piyade eriydin. Irak'ta cephede görev yaptın."

"Yani?"

"Birini vurduğunuz en uzak mesafe nedir, yüz metre mi? İki yüz metre mi?"

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Neden olmasın, saklayacak bir şeyin mi var?" Braddock'a doğru baktı. "Sanırım onun da saklayacak bir şeyi var."

"Olabilir," dedi Braddock daha rahat bir ifadeyle, hafifçe sola dönüp beyaz Ford panelvana doğru eliyle işaret ederek. "Senin minibüsün orada, Gunther. Emin misin, kesinlikle

Bu sabah 96 numaralı köy yolunda o kamyonu sürmediğinden emin misin?"

"Hayır. Onuncu kez tekrarlıyorum. Ben.. Uyuyordum. Uyuyordum."

"Bunu kimse doğrulayamaz," dedi Tori hararetle ama kontrolü elinde tutuyordu. Braddock onun Brule'u kışkırtmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

"Neden biri bunu doğrulamak zorunda olsun ki? Neden bana tüm bu soruları soruyorsunuz?"

Tori ve Braddock sessizlikle karşılık verdiler, sabırlı bir şekilde beklediler.

Sorgulanan şüpheliler sessizliğe dayanamazdı. Bu onları tedirgin eder, bu yüzden daha fazla bilgi sağlayacak sorular sorar ya da ifadeler verirlerdi. Ve sonra, işte oldu.

"Ne? Bu sabah sana ateş ettiğimi mi düşünüyorsun?" Brule güldü. "Sana iyi şanslar Tor," dedi bitmiş sigarasını bir kenara fırlatıp dumanını dışarı verirken. "Sana şunu söyleyebilirim ki, eğer sana ateş etseydim, şu anda burada dikiliyor olmazdın."

"Hmm. Gerçekten mi? Bu sabah bana iyi bir mesafeden ateş edildi, yüz elli metre kadar, hareketli bir hedefle. Zor bir atıştı. Bırakın gerçekleştirmeyi, denemek için bile tecrübeli biri gerekir. Buralarda kaç kişi buna sahip? Kaç kişi Jessie, ben, Katy Anderson ve Genevieve Lash ile böyle bir deneyime ve geçmişe sahipti? Bahse girerim o gece tek yaptığın onun kıcını çimdiklemek değildi."

"Şimdi, Gunther," diye başladı Braddock, Tori geri çekilirken araya girerek. "Şu anda sadece sorular soruyoruz," dedi sakın, eşit ve duygusuz bir şekilde, defterini kapatıp kalemi spirallerin arasından geçirerek. "Ama biri beni kamyonetimin altındaki cıvalı bir şalterle havaya uçurmaya çalıştı. Şimdi buralarda biri cıvayı nereden bulabilir?"

"Çılgınca bir tahminde bulunabilirim," diye tersledi Tori.

Braddock kıkırdadı ve sonra ortağına başıyla işaret etti. "Birisi Tori'yi vurmaya çalıştı ve bunun kim olabileceğini araştırırken senin adın ortaya çıktı. Özel Ajan Hunter'ın dediği gibi, Jessie Hunter'ı tanıyormuşsunuz, Katy Anderson'ın sınıf arkadaşımıştınız ve Genevieve Lash'in kaybolduğu gece onunla bir olay yaşamışsınız."

"Ondan sonra da biri beni eve bıraktı," diye havladı Gunther.

"Doğru," diye cevap verdi Braddock. "Lash bardan gece on bir civarında ayrıldı. Kamyonetiniz Mannion's on the Lake'te bırakıldı ama minibüsünüz burada *değil*. sizin sabah bir arasında nerede olduğunuzu doğrulayabilir misiniz? ve yedi diyor.

"5 Temmuz sabahı mı?"

"Evde uyuyordum."

Tori güldü. "Bu tanıdık bir mazeret değil mi? Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Gunther cevap vermedi.

Braddock makul bir şekilde, "Bir de benim açımdan bak Gunther," diye cevap verdi. "Silahları seviyorsun ve tecrübelisin. Bahse girerim biraz cıva bulabileceğin bir patlayıcı fabrikasında çalışıyorsun ve burada bir minibüsün var."

"Minibüsümle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Belki de bu soruyu kendine sormalısın," diye yanıtladı Tori.

"Size karşı bir şeyim yok çocuklar."

"Öyle diyorsun," diye cevap verdi Tori ama sonra bandajlı elini kaldırıp sol yanağındaki hafifçe örtülmüş ama hâlâ görünen çizdiği işaret etti. "Umarım bununla bir ilgin yoktur."

"Bu ne anlama geliyor? Bu bir tehdit mi?" Gunther doğrudan sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Braddock, elleri pantolonunun cebinde ve duruşu rahattı, ortağının sıcaklığına ve düşmanlığına karşı koyuyordu, ta ki sol kaşını kaldırıp sesini alçaltana kadar. "Ama eğer y a p t ı y s a n , bunu çözeceğiz.

ve sonra cevaplamanız gereken bir sürü soru olacak, sadece bize ateş ettiğiniz için değil." Tori'ye doğru baktı. "Hadi gidelim."

Braddock ve Tori ayrılmak için döndüler ve uzaklaşmaya başlarken Braddock bir çift lastik eldiven çıkarıp bir kanıt torbasıyla birlikte Tori'ye uzattı ve Brule'nin fırlatıp attığı sigaranın yanında durdular.

Braddock cep telefonuyla üç hızlı fotoğraf çekerken Tori eğildi. Sigara izmaritini aldı ve yüzünde şeytani bir sırıtışla Brule'ye bakmadan önce kanıt torbasına attı.

Brule onlara ters ters baktı.

Braddock ve Tori caddenin aşağısına doğru yürüdüler ve şerif departmanına ait plakasız bir Ford Explorer'a bindiler. Tori, Explorer'a binmeden önce kaşlarını çatmaya devam eden Brule'ye baktı.

"Kamyona bindikten sonra," diye gülümsedi Braddock ona doğru. "Biliyor musun, sanırım kendi biramızı hak ettik."

"Yolu göster. Ben satın alacağım."

Brule, Manchester'dan batıya doğru giderken sürekli olarak dikiz ve yan aynalarını kontrol etti. Üç bira içtikten sonra, yol boyunca belirtilen sınıra uymaya dikkat etti, tüm dur işaretlerinde ve ışıklarda tamamen durdu ve arkasına bakmaya devam etti. Yavaşça sola dönüp tek katlı evinin ve geniş müstakil garajının bulunduğu açık araziye giden tünele benzeyen, ağaçlarla kaplı çakıllı uzun araba yoluna girmeden önceki son bakışı da dahil olmak üzere, eve dönüş yolu boyunca aynalar çoğunlukla temiz kaldı. Tüm aletleri, ekipmanları ve restore etmekte olduğu eski bir balıkçı teknesi garajındaki tüm odayı kaplıyordu, ile birlikte Dodge Ram pikabı kamyoneti, o

minibüsünü garajın sağına çekti ve açıktaki çimento levhanın üzerine park etti.

Garaj yolundan öfkeyle eve doğru yürürken, dikkatle garaj yoluna baktı ama karanlıktı. Evin içinde, anahtarları arka kapının yanındaki kancaya taktı ve buzdolabına gidip bir şişe Budweiser çıkardı. Üstünü çevirdi ve uzun bir yudum aldı, yanaklarından aşağı sıvı damladı, dudaklarından çekip elinin tersiyle ağzını silmeden önce şişenin en az yarısını devirdi. Mutfağında telaşlı bir şekilde volta atarken, pencereden pencereye dolaşmaya başladı, perdelerin kenarlarına bakıyor ya da açık panjurları cımbızla çekiyordu, dışarıya bakarak araba yolundan gelen biri olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Tatmin olmayınca dışarı çıktı ve araba yolundan aşağı doğru yürüdü, sağ tarafa ve kalın ağaç çizgisine yakın durdu. Yolun sonuna ulaştığında ağaç sınırının hemen gerisinde durmaya dikkat etti ve çömelerek önce batıya, sonra da doğuya, Manchester'a doğru baktı. Yol sessizdi. Park etmiş ve mülkünü gözleyen kimseyi görmemişti.

Garaj yolundan eve doğru yürüdü. İçeride cep telefonunu aldı ve Eddie Mannion'ı aradı.

Eddie ikinci çalışta telefonu açtı. "Hey, Gunth..."

"Dün gece beni eve sen mi bıraktın?" diye sordu kuşkuyla.

"Uhhhh evet, hatırlamıyor musun? Sen *bir yol* gibiydin araba kullanamayacak kadar sarhoş."

İçini çekti ve nefes verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm ya da en azından hatırladığımı sandığım buydu."

"Neden sordunuz?"

"Minibüsümü buraya sen mi

getirdin?" "Evet, neden

yapmayayım ki?" "*Seni* eve kim

bıraktı?"

"Jeff. Bizi oraya kadar takip etti, seni eve sokmama yardım etti çünkü dostum, eve girmek için yardıma ihtiyacın vardı.

Ev. Seni yatağına yatırdım, komodinin üzerine bir bardak su bıraktım çünkü ben öyle bir arkadaşım ve sonra seni uyumaya bıraktım. Jeff beni eve geri bıraktı. Şimdi tekrar soruyorum, neden?"

"Çünkü bu sabah biri Tori Hunter'ı vurmaya çalıştı."

"Biliyorum, duydum. Herkes duydu. Şehrin her yerinde var." "Ve birisi Will Braddock'u havaya uçurmaya çalıştı,"
Gunther

endişeyle cevap verdi. "Onu tanıyorsun, değil mi?"

"Tabii. Ben de duydum, kamyonu patlamış. Ama yine de, yani?"

"Sanırım bunu yapmaya çalıştığını
düşünüyorlar." "Onlar mı?"

"Tori Hunter ve Braddock," diye yanıtladı Gunther ve sonra ikisiyle VFW'de karşılaşmasını anlattı. "Sana söylüyorum Eddie, benim yaptığımı düşünüyorlar."

"Onlara ne söyledin?"

Gunther iç çekerek, "Fazla bir şey söylememeye çalıştım ama beni bilirsin, biraz sinirlendim," diye cevap verdi. "Dostum, bu..."

"Sana ne sordular?"

"Umm... minibüsümü sorup durdular ve sonra da hangi silahlara sahip olduğumu sordular."

"Bana bir şey söylemediğini söyle."

"Silahlar konusunda, hayır. Hiçbir şey söylemedim, bunun onları ilgilendirmedığını ve belki de arama izni almaları gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledim."

"Arama emri mi önerdin? Dostum, onlar için biraz kırmızı et var," diye cevap verdi Eddie kızgınlıkla. "Lanet olsun."

"Beni zor durumda bıraktılar, dostum. Yani silahları sordular ama daha çok lanet olası minibüsü sordular ve sonra kaldırıma attığım sigara izmaritimi alıp plastik bir torbaya koydular," diye cevap verdi buzdolabından bir bira daha alıp üstünü kapattıktan sonra uzun bir yudum aldı.

"Gunther? Gunther?" Eddie sordu.

Gunther gömleğinin önündeki bira damlalarını silerken, "Üzgünüm, bira içiyordum," diye cevap verdi. "Minibüse neden bu kadar takıldıklarını anlamıyorum. Bana bu sabah saat yedi ya da belki yedi buçuk civarında 96. İlçe Yolu'nda araba kullanıp kullanmadığımı sorup durdular."

"Öyle miydin?"

"Hayır! Tanrım, onlar gibi konuşuyorsun, Eddie."

"Sadece soru soruyorum, dostum," diye yanıtladı Eddie. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Uyuyordum, sarhoş sarhoş u y u y o r d u m . Öğlene kadar uyanmadım. Dün gece ne içtim ben?"

"Sıra dışı bir şey olduğunu düşünmedim," diye yanıtladı Eddie. "Peki, neden senin bu işle bir ilgin olduğunu düşündüklerini söylediler mi?"

Gunther başını salladı. "Hayır, sadece minibüs hakkında sorular sorup durdular, bu sabah ne yaptığımı sordular. Dediğim gibi, İlçe Yolu 96'da araba kullanıp kullanmadığımı sordular ve tekrar sordular, bunun gibi şeyler."

"Huh."

"Huh Ne?" Gunther sordu, duruşma ve Eddie'den sorgulayıcı bir ses tonu. "Ha ne, Eddie?"

"Merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Acaba 96. Bölge'yi mi soruyorlar, çünkü duyduğuma göre Tori Hunter'a ateş H-4'ün batı tarafındaki kayalıklardan, kasabanın birkaç mil kuzeyinden açılmış. Silah sesleri sabah yedi civarında, belki biraz daha erken. Ateş eden kişi oradan uzaklaşmak zorunda kaldı, bu yüzden birilerinin bu sabah o bölgede sizi ya da belki minibüsünüzü ya da minibüsünüze benzer bir minibüs gördüğünü düşündüğünü tahmin ediyorum."

Gunther, boş şişeyi tezgâha bırakmadan önce birasından uzun bir yudum daha alırken, *bu o olmalı*, diye düşündü. "Dostum, Eddie. Tori ve Braddock'un bana bakışları, benimle konuşmaları, bana *meydan okumaları*, sanırım

bir avukata ihtiyacım var. Yıllar önce eski sevgilimle yaşadığım olayda kullandığım adam artık emekli oldu. Jeff'e ne dersin? Onların ödünü koparır. Bana yardım eder mi?"

"Sizi temsil edebileceğini sanmıyorum. Ceza hukuku onun alanı değil, hukuk firmaları da. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ama eminim seni b u l a b i l e c e ğ i m i z birini tanıyor. Onu arayacağım. Birincisi, para konusunda sorun var mı?" "I var bazı para içinde ve banka." Gunther cevap verdi, evinin etrafında gergin bir şekilde volta atıyordu. "Ama ben senin gibi değilim Eddie, dipsiz bir para kuyum yok."

"Ne yapacaksın?"

"Kulübeme gidip düşüneceğim. Bu kasabayı bilen binlerce kişi polisin benimle konuştuğunu zaten biliyor. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Braddock onları Manchester'ın on mil batısında, küçük bir kasaba olan Pillager'ın eteklerindeki JJ's Saloon'a götürdü. Karanlık bir köşede rahat bir yer bulup bira ve ardından pizza sipariş ettiler.

"Demek beni buraya kadar getirdin. Ya benimle görülmekten utanıyorsun ya da belki de art niyetlisin Will. Hangisi?" Tori iyi huylu bir şekilde alay etti.

Braddock bir kahkaha attı. Bu noktada amacının ne olduğundan emin değildi. "Öncelikle, akıllı başında hiçbir erkek seninle görülmekten utanmaz, Tori. Art niyete gelince, buna bakmanın başka bir yolu var."

"Hangisi?"

"Sizin de keşfettiğiniz gibi Manchester artık çok daha büyük ama hala küçük bir kasaba gibi davranıyor. Şehirde bir yerde bira içmeye gidiyoruz, sadece sen ve ben, ve bu viral olacak. En azından Manchester'daki bir şeyin yayılabileceği kadar yayılır."

"Gerçekten mi?"

"Gelişinizin duyulması ne kadar sürdü?"

"Uzun sürmez."

"Steamboat Bay Tap Room'da ortaya çıktığınızı öğrenmem ne kadar sürdü?"

"Daha da az zaman."

Braddock, "Davamı geri çekiyorum," diye cevap verdi ve sonra daha güvenli bir bölgeye yöneldi. "Peki, biz Gunther'le konuşurken kız kardeşinin katilinin önünde mi duruyordun?"

Tori birasından bir yudum aldıktan ve bir an düşündükten sonra sessizce "Belki," diye cevap verdi. "İçeride yanına gittiğimde bana bakışı, kaldırımında bana bakışı, sanki..."

"*Şehvet*," diye sözünü tamamladı Braddock. "Yani, sana bakmak ister gibi bakıyordu..."

"Beni mi?"

"Evet, kesinlikle."

"Ben de öyle hissettim. Bakışları yırtıcıydı."

"Merkezden uzak bir görünüşü, tavrı ve tuhaflığı var, öyle ki..."

"Bir katil," diye sözünü tamamladı Tori. "Öyle görünüyor. Öyle mi?"

"Bunu öğrenmenin bir yolu, az önce aldığımız sigara izmaritini alıp bu sabah bulduklarımızla DNA karşılaştırması yapmaktır. Bu soruyu cevaplayacaktır. Büro aracılığıyla hızlı bir şekilde DNA testi yapabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Olmuş bilin."

"Güzel," dedi Braddock, birasından uzun bir yudum alarak ve kabinin kendi tarafına geri oturarak. "Biliyorsun, ona iyi bir oyun oynadık."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye gülümseyerek cevap verdi Tori ve sonra ciddileşerek bütün gün halletmeyi beklediği bir şeyi halletmek için harekete geçti. "Dün için senden özür dilemem gerekiyor."

"Tori, sorun yok..."

"Hayır," diye yanıtladı Tori başını sallayarak, Braddock'un boştaki eline uzandı ve iki elini birden tuttu, bir an durakladı, gözleri ellerine odaklanmıştı. "Hayır, öyle değil. Değil." Başını kaldırıp Braddock'a baktı. "Dün çizgiyi *çok* aştım. Haddimi aştım. O şeyleri söylemekle hata ettim ve söylediğim için *gerçekten* çok üzgünüm."

"Tori, bak." Braddock durakladı, bir an için gözlerini kaçırdı ve düşüncelerini topladı. "Bazen unuttuğum şeylerden biri de... sen burada sadece bir polis değilsin. Sen bir kurbansın. Dün bunu gözden kaçırmışım."

"Bu bana yaptığım gibi davranma, söylediğim şeyleri söyleme hakkını vermez."

"Yorgundun," diye itiraz etti Braddock. "İkimiz de yorgunduk. Sigortalar kısa devre yaptı. İkimizin de gittiği gibi gidersek, bir patlama kaçınılmazdı."

"Yine de..."

Braddock Tori'nin sargılı elini usulca okşadı. "İyi olmana sevindim. İkimizin de iyi olmasına sevindim."

"Ben de," diye yanıtladı Tori, Braddock'a bakarak ve gözlerini onunkilerle birleştirerek. "Ben de."

BÖLÜM 21

"EN BASIT CEVAP GENELLİKLE DOĞRU OLANDIR."

Ori uyandı ve koşuya çıktı. Koşu bandında. Otelde. Starbucks'ta kahvesini yudumlarken, Bemidji'deki BCA suç laboratuvarıyla koordinasyon kurarak Brule'nin dün gece topladığı sigara izmaritinin ve dün sabah bulunan bir sigara izmaritinden alınan örneğin hızlı DNA testi için Quantico'daki FBI Laboratuvarına gönderilmesini sağladı. Lobide dinlenip kahvesini yudumlarken laboratuvardaki bir arkadaşını aradı ve Pazartesi günü testin yapılacağına dair söz aldı. Saat on birde şerifin ofisine gitti ve Braddock'u ofisinde çalışırken buldu.

"Burada olacağını tahmin etmiştim."

"Quinn Michigan'da hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Ev boş, sessiz, yalnız, *yanmış* ve tahtalarla çevrili. Dünden sonra, bir kalede insanların arasında olma fikri hoşuma gidiyor."

"Bunu duydum. Sanırım oğlunuza bombalı kamyonla bahsetmediniz?"

"Bundan bahsetmeyi ihmal etmiş olabilirim, ancak büyükbabası beni bu konuda oldukça ayrıntılı bir şekilde sorguladı. Kiralık bir arabaya binmemi ve Michigan'da onlara katılmamı şiddetle tavsiye etti."

"Bahse girerim baştan çıkmışsındır." "Hiçbir fikrin yok."

"Peki ya eviniz? Pencere ne olacak? Bütün o camlar."

"Şanslıyım, size söyleyeyim. Yan komşum bir ev inşaatçısı ve tam bir erkek. Adamları patlamadan sonraki birkaç saat içinde gelip camları temizledi ve pencerelerine kontrplak yerleştirdi. Sonra ölçtü."

her şeyi ayarladı ve pencere tedarikçisini arayıp siparişi kendisi verdi. Yeni pencereler yarın burada olacak ve onlar da takacaklar. Sigortacım, bir başka iyi dostum, yolun hemen aşağısında yaşıyor. Tazminat taleplerini işleme koyuyor. İkisi birlikte ilgileniyorlar. Birkaç gün içinde yeni gibi görünecek, tabii yanık izleri dışında. Onlarla daha sonra ilgileneceğim."

"Ev tamamen dağınık değil o zaman."

"Hayır," diye yanıtladı Braddock, "Gerçi bu sabah süpürgeyle tekrar dolaştım. Etrafta hâlâ birkaç cam kırığı var."

Steak ve Eggleston saat 12:30'da ofise geldiler. Braddock izin günlerinde geldikleri için kendini suçlu hissediyordu ama baskıyı sürdürmek istiyordu. Onları bir kez daha Lash'in arkadaşlarının peşine düşüp Brule hakkında baskı yapmaları için gönderdi. Bir de Fran Larson'a minibüsün fotoğraflarını göstermelerini.

"Ne yapıyoruz biz?" Tori sordu.

"Gail Anderson'ı görmeye gidiyorum. Eminim Katy'yi unuttuğumu düşünmüştür."

Tori başını salladı. "Hayır, artık daha iyi biliyorum. Sadece onu ve olanları ne kadar düşünürsem düşüneyim, tüm bu olanlarda onun rolünü anlayamıyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Braddock. "Ben de şüpheliydim ama zamanlama öyle. Bir şekilde buna bağlandı."

Gail Anderson ikisini görünce rahatlardı, "Dün olanları duydum," dedi temkinli bir şekilde, kolu Tori'ye sarılmıştı. "Bunları kim yapıyor?"

Üçü verandada oturup gölgede buzlu çaylarını yudumlarken Braddock ziyaretlerinin nedenini açıkladı. Gail Anderson, Katy ile aynı liseye gittiği için Gunther Brule'nin kim olduğunu biliyordu ama onu yakın zamanda gördüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. "Eminim Katy onu yıllardır görmemiştir. *Kimseyi* görmemişti. Tanrı şahidim olsun ki Tori, gerçekten konuştuğu ilk arkadaşı sendin.

Yıllardır. Gunther Brule'ye gelince, kesinlikle buralarda hiç görünmedi ve Katy ile bir sorunu olması için herhangi bir neden düşünemiyorum."

Bir sonraki adım Gunther'in Cuma gecesi nerede olduğunu teyit etmektir. İlk durak Jeff Warner'ın muhteşem bir göl manzarasına sahip iki katlı geniş eviydi.

"Burası birkaç milyon değerinde olmalı," dedi Tori, evin etrafındaki kaldırım taşından yukarı doğru yürürken merakla etrafına bakınarak.

"Kolayca," diye onayladı Braddock. "Boşanmalarından birinde kaybetmediğine inanamıyorum."

Sonunda Warner'ı rıhtımda gömleksiz otururken buldular, elinde yasal bir dosya, bardak tutucusunda bir bira ve küçük bir buz kovalasında iki tane daha vardı. "Sanırım size bir şeyler ikram edebilirim?"

Birayı ellerinin tersiyle ittiler.

"Dün olanları duydum." Tori'ye baktı. "Elin nasıl?"

"Dikişli ama kullanılabilir."

"Bunu kim yapıyor?" Jeff sordu. "Biz de bu yüzden buradayız," diye yanıtladı Tori.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Gunther Brule hakkında bazı sorularımız var." "O bir arkadaş, biliyorsunuz."

"Siz onun avukatı mısınız?" Braddock not defterinden başını kaldırarak sordu.

Warner başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece arkadaşız.

Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bize Eddie Mannion'daki geçen Cuma gecesini anlat."

Warner Cuma gecesi Eddie Mannion'da olduğunu ve Brule ile bir şeyler içtiğini doğruladı. Arkadaşını elinin tersiyle savundu. "Bakın, Gunther oldukça iyi bir adam ama kesinlikle en zekisi değil. Aslında, aptalca şeyler de yapıyor."

"Ne gibi?"

"Dört tekerlekli aracına kasksız biniyor ve can yeleği olmadan su kayağı yapıyor çünkü bunu çok kısıtlayıcı buluyor. Ve tabii ki onlarca tanığın önünde kadınları kıçlarından çimdikliyor."

"Sizce Genevieve Lash'in onunla gerçekten ilgileneceğini mi düşündü?"

"Hayır, o bile o *kadar* aptal değil," dedi Warner başını sallayarak, "Yine bazı aptalca şeyler yapıyor. Ama temelde iyi bir adamdır."

Braddock, "Eski karısını dövmüş," diye not düştü. "Bu kulağa pek de iyi gelmiyor."

"Hayır," diye yanıtladı Warner, birasından küçük bir yudum almadan önce başını sallayarak, "Öyle değil. Yine aptalca şeyler. Burada bir tema mı seziyorsun?"

Tori, "İçki içmesi ile muhakeme yeteneği arasında bir ilişki olduğunu mu ima ediyorsun?" diye tahmin yürüttü.

"Aynen öyle. Bakın, eski eşlerimin ikisiyle de iyi geçinemedim ama ne kadar tartışırsak tartışalım onlara vurmayı bir kez bile düşünmedim. Bu kariyerimi, işimi mahvederdi. Oraya gidemezsin."

"Peki neden yaptı?"

"Tahmin etmem gerekirse, bazı sorunları olduğunu söyleyebilirim. Gunther," Warner başını sempatik bir şekilde salladı, "adam Irak'tan eve döndü ve eskisi gibi değildi."

"TSSB MI?" Tori sordu.

Warner başını salladı. "Muhtemelen. Ona birden fazla kez gazi hastanesine gidip yardım alması gerektiğini söyledim ama o inatçı bir cahil."

"Bu onu şiddet yanlısı yapar mı?"

"Şahsen gördüğüm kadarıyla hayır," diye yanıtladı Warner ve sonra Tori'ye baktı. "Ama dediğiniz gibi, eski karısıyla yaşadığı sorunların farkındayım, yani var. Sadece bunun içkiden kaynaklanma eğiliminde olduğunu belirtmek isterim. Ayık olmak onun için daha iyi."

"Peki ya geçtiğimiz Cuma gecesi? Eddie Mannion'da mıydı?"

"Evet, oradaydı, nadir bir olay değil. Yine de söylemeliyim ki, Gunther oldukça sert vurmuş olmalı unkü sonunda parçalandı."

"Araba kullanabilir mi?"

Warner başını sallayarak, "Hayır, hayır, hayır," diye cevap verdi. "Eddie, Gunther'i ve minibüsünü evine geri götürdü. Müvekkilim *olan* Eddie'yi evine bırakmak için ben de peşinden gittim. Eddie'nin Gunther'i eve götürmesine yardım ettim ve sonra ayrıldık."

"Peki Gunther uyuyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla. Eddie onu yatak odasına götürdü, yani emin olmak için ona sormanız gerekir."

Bir sonraki durak Eddie Mannion'ın eviydi. Warner'ın evi muhteşemse, Eddie'ninki bir iki seviye daha ötesiydi.

"Tanrım, şuraya bakar mısın?" Tori, Eddie'nin taş ve tuğladan yapılmış tek katlı devasa evinin etrafına hayretle bakarken müstakil beş arabalık garajın önünde durdu. Kapıların hepsi açıktı. Eddie'nin kendine ait bir araç koleksiyonu vardı: Parlak yeni bir Cadillac Escalade, siyah bir Land Rover, kırmızı bir Porsche 911, üstü açık bir BMW Z4 ve bir Tesla. "Görünüşe göre orta yaş krizine girmiş."

"Yakacak paran varsa," diye yanıtladı Braddock, "yakarsın."

Tori konunun Gunther olduğunu söylediğinde Eddie ilk başta konuşmaya isteksizdi. "Bak, o benim arkadaşım."

"Benimki de," diye yanıtladı Tori.

"Bundan pek emin değilim. Dün gece VFW'de ikinizin onun peşine düştüğünüzü biliyorum."

"Şimdi biliyor musun?" Tori sordu.

"Siz ikiniz onu oldukça ciddi şeylerle suçluyorsunuz," dedi Eddie öfkeyle. "Onun için işleri daha da kötüleştirmenize yardım edecek havada değilim."

"Bak Eddie, buraya nezaketen geldik. Ama seni bir sürü insanın önünde hükümet merkezine getirmekte bir sakınca görmüyorum. Sen karar ver."

"Avukata falan ihtiyacım var mı?" Eddie şüpheyle sordu.

"Bilmiyorum Eddie. Sen biliyor musun?" Braddock sordu.
"Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Eddie, "Öyle olduğunu söylemiyorum, Will," diye karşılık verdi ama sonra onları işaret etti. "Ama siz ikiniz birdenbire buralarda savaşa tutuşmuş gibisiniz."

Tori bandajlı sol elini kaldırdı. "Vurulmak bunu yapmaya meyillidir."

"Hesap vermem gereken bir sürü kayıp kadın var," diye ekledi Braddock. "Yanan Tahoe'm ve evimden bahsetmiyorum bile, bu yüzden sabrım tükenmek üzere."

"Bak, Gunther'ı soruyoruz, seni değil, Eddie," diye araya girdi Tori sakince. "Hadi ama. Sadece başka bir yerden aldığımız bazı bilgileri doğrulamaya çalışıyoruz."

Eddie önce Tori'ye, sonra da "*Ne olacak?*" der gibi kollarını açmış olan Braddock'a baktı.

Mannion'un vücut dili sanki içindeki hava boşalmış gibi gevşedi. Tori bunların çoğunun rol olduğunu düşündü, böylece daha sonra Gunther'e iyi bir mücadele verdiğini söyleyebilecekti. Kolay bir soruyla başladı. "Cuma gecesi burada seninleydi, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Eddie Mannion, sohbet etmeye karar vermişti. "Ve sanırım Gunther çok içmiş. Normalde içtiğinden daha fazla içtiğini düşünmüyordum, genelde çok iyi kaldırır. Ama ayrılma vakti geldiğinde, bırakın araba kullanmayı, ayakta bile duramıyordu, ben de onu eve bıraktım."

"Araba kullanabilecek kadar iyi miydin?" Tori sordu.

Eddie omuz silkti. "Yeterince iyiydi. Gunther'ı geri götürdüm, minibüsü garaj yoluna park ettim ve Jeff'le birlikte Gunther'ın evine girmesine yardım ettik. Onu yatağına yatırdık ve Jeff beni eve bıraktı, hepsi bu kadar. Aşağı yukarı gece yarısı evdeydim sanırım."

"Ama Gunther baygındı?" Braddock sordu.

Eddie başını salladı. "Evet. Yani onu yatağına kaldırdığımda ölü gibiydi. Oldukça harap haldeydi."

"Ne içiyordu, bira mı?" Tori sordu.

"Hayır, benim evimde viski içeriz ya da Jeff oradayken genellikle yanında burbon getirir, iyi bir burbon, bu yüzden Cuma günü onu içtik."

"İçkileri kim karıştırıyordu?"

"Hepimiz öyleydik. Başlangıçta biraz dubadaydık ve sonra güvertede oturup göle bakıyorduk, bu yüzden kim içeri girdiyse genellikle yedekleri geri getirdi."

"Eve nasıl geldin o zaman?"

"Jeff beni buraya getirdi. Bizi Gunther'in evine kadar takip etti."

Beni eve bıraktı ve hepsi bu kadar."

Eddie de Warner gibi Gunther'ın sorunları olduğunu itiraf etti. "Ama Tori, o iyi bir adam. Onu tanırsın. Biraz iticidir ama temelde iyi bir pisliktir. Kimseyi öldürmez."

"Aman Tanrım, Eddie, kiminle konuştuğuna bir bak. Yıllar boyunca kaç kişinin kendi aralarında yaşayan canavarlar hakkında bana bunu söylediği hakkında bir fikrin var mı? Görmüşsündür, yan komşu şok olmuştur. 'Oh, çok iyi biriydi,' ve sonra adamın on genç çocuğu öldürdüğü ya da komşunun on iki yaşındaki kızıyla kaçtığı ortaya çıktı. Anladığım kadarıyla, böyle bir şeyi söylemekten bile nefret ediyorum ve onun da sizin de görev yapmış olmanıza saygı duyuyorum. Gerçekten Eddie, gerçekten saygı duyuyorum," dedi içtenlikle, "ama duyduğuma göre Gunther Irak'tan değişmiş bir insan olarak dönmüş ve bu pek de iyi bir şey değilmiş. Eski karısını da dövmüş, yani bana içinde şiddet eğilimi olmadığını söylemeyin."

"Savaşa gitti ve hasarlı döndü. Pek çok kişi öyle yaptı, Tori. Savaş kötüydü. Ama sana bir şey söyleyeyim. Gitmeden önce zararsız biriydi ve kesinlikle Jessie'yi öldürmezdi. Arkadaşlarımızdan hiçbiri öldürmezdi."

Tori, Braddock'la birlikte gitmek üzere dönerken, "Umarım haklısındır," diye ısrarak karşılık verdi.

Explorer'a vardıklarında Braddock, "Oğlum, çok kalın konuştuğun," dedi.

Tori başını salladı. "Warner daha önce Gunther'in çok zeki olmadığından bahsetmişti. Eddie'nin evinin ne kadar güzel olduğu ya da beş garajında üç tane kiraz rengi spor arabası olduğu umurumda değil. Bence Eddie'nin de destesinde birkaç kart eksik."

"Belki de."

"Aynı zamanda Warner'ın ve hatta Gunther'in dün gece bize söylediklerini de doğruladı."

"Eddie ve Jeff'e inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum. Ya sen?"

"İkisi de bana Gunther için kılıçlarını kuşanmaya istekli gibi gelmiyor. Riske atmak için çok fazla."

Tori Explorer'a tırmandı. "Şimdi ne yapacağız?" "Ben Açım, Hadi. git olsun a ısırık için yemek. Nasıl hakkında Mannion'un mu?"

"Bir iş yemeği o zaman."

"Öğle yemeği mi?" Braddock hafif bir kahkahayla cevap verdi. "Saat neredeyse dört buçuk, sanırım akşam yemeği vaktinin başındayız."

Mannion's On the Lake, hostes standının arkasındaki duvarda asılı haritada da görüldüğü üzere, artık birçok eyalette restoranları bulunan bir aile restoran imparatorluğunun orijinal barı ve restoranıydı. Restoranda barın etrafında ve Steamboat Gölü'ne bakan verandada, sıcak bir yaz pazarında tipik olarak iyi bir kalabalık vardı, ancak hala birkaç masa boştu.

Will, "Pazar gecesi, yazın burada akşam yemeğine çıkmak için en iyi hafta sonu gecesidir," dedi. "Hafta sonu kalabalığı genellikle şimdiye kadar arabalarını toplamış ve geri dönmeye başlamıştır. Bu da biz yerlilere iyi bir masa bulma imkanı veriyor."

Çalışıyorlardı ve ikisi de tabanca taşıyordu, bu yüzden alkol yoktu. Ancak Tori, Braddock'un Mannion'a gelmek istemesinin başka bir nedeni olduğunu hemen fark etti. Lash'in kaybolduğu gece çalışan barmen ve garson da çalışıyordu.

"Çalışacaklarını biliyor muydun?" Tori sordu.

Braddock menüyü incelerken bilerek omuz silkti. "Eğitilmiş bir tahmin. Cuma, Cumartesi, Pazar ve tatil günleri gerçekten para kazandığınız zamanlardır, bu yüzden düşündüm ki..."

"Açık olma ihtimalleri vardı," diye bitirdi Tori. "Aksi takdirde onları kovalıyor olurduk."

"Doğru."

Braddock yapılmış a nokta . sormak ve
GARSON ve barmen gelsin.

"Bir saniye içinde bitti," dedi garson kız. "Ne oldu?" Tori sordu.

Barmen bir kahkaha attı. "Brule içiyordu ve biraz iğrenç davranıyordu ama sıra dışı bir şey değildi. Eddie Mannion ile barın köşesinde oturuyordu. Bu yüzden hatırladım çünkü patronla birlikte oturuyordu. Daha önce yanlarında birkaç arkadaşları daha vardı ama bu olay olduğunda sadece Brule ve Eddie vardı. Lash ve arkadaşları köşenin diğer tarafındaydı. Her zamanki gibi parti yapıyorlardı ve Genevieve de her zamanki gibi giyinmişti."

Braddock barmene bakarak, "Bu da çok müstehcen," diye cevap verdi. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır. O her zaman buradaydı. Dekolte gömlekleri ve yüksek kesimli şortları severdi ve o gece ikisini de giymişti. Brule denen adam ona bakıyordu, muhtemelen en az yirmi ya da otuz adam daha vardı. Ancak bu adam, bu Brule denen adam, ondan iki adım uzaktaydı." Garsona baktı. "Hatırlıyor musun?"

"Evet. Yan istasyonda siparişimi dolduruyordum. Oraya bakıyordum ve Brule bir anda uzanıp Genevieve'in kışını tuttu ve çimdikledi. Arkasını döndü, adama bir kez baktı ve "*haddini bil*" gibi bir şey söyledi."

"*Bu da* onu çileden çıkardı," diye ekledi barmen. "Taburesinden kalkmaya başladı ama iş kontrolden çıkmadan önce Eddie, birkaç saniye sonra da Kyle araya girip onları ayırdı."

"Her şey bir dakikadan az sürdü," diye ekledi garson kız. "Ama Genevieve ona *senin yerini* bildiğimi söylediğinde, bir patlama yaşayabileceğimizi düşündüm. Neredeyse yüzüne tükürecekti."

Braddock bazı notlar alarak, "En azından sözlü olarak," diye cevap verdi.

"Kyle buralarda değildir, değil mi?" Tori sordu.

"Evet, aslında öyle," diye yanıtladı barmen. "Dışarıda birileriyle oturuyor. Gidip getireyim."

On dakika sonra Kyle masaya doğru ilerledi ve Tori'nin yanına oturarak onlara katıldı. Çalışanlarının olaylarla ilgili anlattıklarını doğruladı. "Gunther, Eddie'nin bir arkadaşı. Ne yazık ki, eminim artık farkındasınızdır, çok fazla içiyor. Ama oldukça iyi bir işçidir."

"Nereden biliyorsun?" Tori sordu.

"Patlayıcı fabrikasında benim için çalışıyor."

"Orası size mi ait?"

"Çoğunluk hissesi bana aittir," diye cevap verdi Kyle. "Buradaki pek çok işletmenin bir kısmına sahibim."

"Size bir şey sorayım," diye sordu Braddock. "O fabrikada cıva var mı?"

"Patlayıcı uzmanı değilim ama sanırım var. Neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim."

Kyle Tori'ye baktı. "Geri döndüğünden beri sana ulaşmamakla hata ettim. Neden geri döndüğünü biliyorum. Eminim pek çok anıyı canlandırmıştır ve bunların hepsi de iyi anılar değildir. Ancak bu gölü, bu kasabayı ve bu bölgeyi seven biri olarak, geri döndüğünüz için size gerçekten minnettarım. Gerçekten."

Tori yumuşak bir sesle, "Teşekkürler Kyle," diye cevap verdi. "Çok nazıksın. Bu evrensel olarak benimsenen bir görüş değil."

Kyle, "Ben bir şey söylemedim," diye mırıldanırken gözlerini kaçırarak Braddock'a baktı.

"Hah!" Kyle güldü ve sonra tekrar Tori'ye baktı. "Ciddiyim. Eve hoş geldin. Akşam yemeği benden."

Braddock elini kaldırarak, "Sorun değil Kyle," diye cevap verdi. "Yapamayız..."

Kyle gülümsedi. "Will, garson sana bir hesap getirecek. Dosyaya bir kredi kartı koyacaksın. Onu alacak ve sonra geri gelecek ve sıfır için bir fatura imzalayacaksın ve bu benim yerimde *benim* ikramım olacak. Bu arada, bu akşam antrikotu tavsiye ederim. Özellikle çok iyi."

Braddock, Kyle Mannion'ın tavsiyesine uyarken, Tori yirmi yıldır ilk kez walleye sahip oldu. "Aman Tanrım, harika bir walleye parçasının tadının ne kadar lezzetli olabileceğini unutmuşum."

"Doğu Yakası'nda yaşarken her türlü harika balık ve deniz ürününü yemiş olmalısınız."

Tori memnun bir gülümsemeyle, "Evet," diye cevap verdi. "Ama oradaki insanlar bir filetonun ne kadar iyi olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Şerif, yani babam walleye bayılırdı. Gölden yakalardık. Filetoları garajda keserdik ve o da pişirirdi. Bunu çok severdi."

"Dikkatli ol Tori," diye uyardı Braddock gülümseyerek, "yoksa buradan hoşlanıyormuş gibi konuşmaya başlayabilirsin."

"Kyle'ın dediği gibi, burada bir sürü anı var, hepsi iyi değil," diye cevap verdi ve bir süre sonra küçük bir gülümsemeyle ekledi, "ama hepsi kötü de değil."

Garson tabakları toplayıp sahte hesabı bırakırken Tori, "Neredeyiz?" diye sordu.

Braddock kredi kartını imzalayıp cebine koydu ve masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bıraktı. "Gidip Cal'i görelim."

Cal'in, Steamboat'tan gölün kuzeybatı köşesindeki uzun ve dolambaçlı bir kanal aracılığıyla ulaşılabilen daha küçük ve daha sakin bir göl olan Norveç Gölü'nde bir evi vardı. Cal'in mutfağında kafeinsiz kahvelerini yudumlarken davayı tartıştılar.

Brule ve Lash arasında açık bir bağlantı vardı, kısa bir olduğu gibi olabilirdi. A van with a description

Brule'un minibüsü Tori'nin vurulduğu yerde görüldü. O sabah için bir mazereti yoktu ya da en azından bunu doğrulayacak kimse yoktu, Lash'in kaybolduğu zaman için de yoktu. Silahları seviyordu, onları kullanmada yetenekliydi, patlayıcı fabrikasında çalışıyordu ve mesleki ve eğitim geçmişi göz önüne alındığında, cıvanın nasıl kullanılacağı konusunda bilgi sahibiydi. Tüm bunların yanı sıra kadınlara karşı şiddet geçmişi de vardı.

Braddock Steak'i kontrol etti. Fran Larson'ın Cuma sabahı gördüğü minibüsün Gunther'in minibüsü olduğundan emin olduğunu bildirdi. "O minibüs olduğunu söyledi, hiç şüphe yok. Fotoğraf dizisine farklı beyaz panelvanlar karıştırdım ama o hemen seçti."

Şimdiye kadar ellerinde olan buydu.

"Yani siz bana Cuma gecesi sarhoş olduğunu mu söylüyorsunuz?" Cal sordu. "Bu Cumartesi sabahı size ateş etmesiyle nasıl bağdaşıyor?"

"Numara yaptı," diye yanıtladı Tori. "Jeff ve Eddie normalden daha fazla içmiyor gibi göründüğünü söylediler, ama yine de kafası dumanlıydı ve araba kullanamıyordu, eve girmesine yardım edilmesi gerekiyordu, yatakta sızmıştı."

Cal, "Çünkü mazereti olmayacağını biliyordu," diye tahmin yürüttü.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Tori. "Bundan sonraki en iyi şey, iki kusursuz yerel tanığın bana ateş edecek ve Will'in kamyonetini havaya uçurmaya çalışacak durumda olmadığını söylemesini sağlamak."

"Bu şekilde olmuş olabilir," diye yanıtladı Braddock. "Ama bu teoride hala pek çok boşluk var. Ve, bilmiyorum..." Sesi kesildi.

Tori onun suskunluğunu fark etti. "Diğer tüm kadınları düşünüyorsun, değil mi?"

Braddock başını salladı. "Ben de."

"Peki Genevieve Lash 163 numaralı ilçe yolundaki panelvanına biniyor mu?" Braddock sordu. "Olanlardan sonra

barda."

"Haklısın," diye yanıtladı Tori. "Ama bir de hava durumu vardı..."

Cal başını sallayarak, "Dur bakalım," diye araya girdi. "Bir saniye bekle ."

"Ne?" Braddock sordu.

Cal, "Siz ikiniz analizden kaynaklanan bir felç vakasından muzdaripsiniz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Tori sordu.

Cal, "Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun," diye cevap verdi. Kahve fincanına kaşlarını çattı ve onu lavaboya atıp buzdolabına gitti. Buzdolabından üç tane Buds aldı ve dağıttı.

Bira iyi bir fikirdi, Braddock ve Tori şişelerinden uzun yudumlar aldılar. "Dinleyin," diye başladı Cal, "ikiniz de bendenizin alternatif bir teorisini kabul edebilir misiniz?"

"Hangisi?" Tori Budweiser'ından bir yudum alarak sordu. "Bu yaşlı adam iki çok akıllı, yatırım yapmış insanın bunu fazla düşünüyorsun. Bir dakikalığına diğer kadınları unutun," diye öğüt verdi şerif. "İkinizin de bu işe çok zaman ayırdığınızı biliyorum ama bu davalar on iki eyalette, uzun yıllara yayılıyor ve bu davalarda fiziksel kanıt yok. Birbirleriyle bağlantılı olabilirler ama büyük ihtimalle değiller, yoksa şimdiye kadar birileri bu işin üzerine giderdi. Kadınlar kaybolur, insanlar her zaman kaybolur. Diğer insanlar bakmazken kaçırılırlar. Bu hayatın bir gerçeği. Bu vakada, yirmi yıl boyunca kaybolan yirmi üç benzer kadının *olması*, hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğu anlamına gelmez."

Tori şüpheli bir tavırla, "Bilmiyorum," diye söze başladı.

"Victoria, bırak bitireyim. Öte yandan Gunther Brule, burada olanlara uyuyor. Değil mi?"

Tori yavaşça başını salladı ve Braddock'a baktı. "Cal haklı, öyle."

"Aynen öyle," dedi Cal. "Bölge savcısıyla oturup kendimize bir arama emri çıkaralım. Bence olası nedenimiz biraz zayıf, ama bahse girerim yargıçtan bir arama emri koparabiliriz."

"Eğer buna sahip olsaydık..." Braddock başladı.

"Doğru," diye yanıtladı Cal. "Minibüsünü aramak ve lastiklerini kontrol etmek istiyorum. Arama izniyle silahlarını, elindekileri değerlendirebilir ve elimizdeki mermi kovanları ve mermilerle karşılaştırabiliriz. Bu adamı derinlemesine araştıralım. Eski karısını ara ve ona aile içi saldırıyı sor. İş kayıtlarını alalım. Ve en önemlisi, tüm bunları yaptıktan sonra, onu sorgu odalarımızdan birine alalım ve gerçekten üzerinde çalışıp cevaplar alalım. Onu ortadan kaldırırsak, ortadan kaldırmış oluruz. Tamam, devam edelim ama konuyu zorlamanın zamanı geldi."

Tori Braddock'a baktı. "Ne zararı olabilir ki?"

"Ya Gunther'dir ya da değildir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." "Kesinlikle," diye onayladı Cal. "En basit cevap genellikle

Doğru olanı. Burada bir şansınız var. Bence devam edin. Ama yine de ben burada, kuzeyde basit bir ilçe şerifiyim ve siz ikiniz elit araştırmacı zekalarsınız, yani ben ne bilirim ki?"

Tori, Braddock ile bakıştı. Gunther Brule bazı önemli kutuları kontrol etti. Jessie'nin kaybolduğu gece oradaymış. Genevieve Lash ile bir bağlantısı vardı. Askerdi ve silahları severdi. Minibüsü çatışmanın olduğu bölgede görülmüştü ve muhtemelen cıvaya erişimi olan bir patlayıcı fabrikasında çalışıyordu.

Braddock, "Ve Gunther veri tabanında yer alıyor," dedi. "Ayrıca, aile içi saldırı ile suçlanmış, ancak hiçbir zaman kovuşturulmamış. Bu da en azından kadınlara yönelik şiddet eğilimini kanıtlıyor."

Tori, Braddock'a bakarak, "Biliyorsun, bu gerçeklerden herhangi biri tek başına açıklanabilir," dedi. "Ama tüm bunları topladığınızda bir hikâye ortaya çıkıyor."

Braddock, "Araçlar, sebepler ve fırsat," dedi.

"The kanıt diyor ki Gunther Brule o
senin adam," Cal öğüt verdi. "Gidip onu
alalım."

"Sence arama iznini alabilecek miyiz?" Braddock arabasını Radisson otoparkına çekerken Tori sordu.

Braddock gölgelik altında dururken, "Sanırım," diye cevap verdi. "Eğer geri püskürtülürsek, oynayacak birkaç kartım var."

"Ne gibi?"

"Buralarda seçimlerde aday olan kişiler üzerinde etkisi olan birini arayabilirim."

"Yemeğimizi karşılayan adam bu olabilir mi?"

"Olabilir," diye yanıtladı Braddock, "olabilir." Tori gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Senin gibi çalıştığım için." "Bu benim işim."

"Hayır. Burada her şeyin ötesine geçiyorsun. Bunu biliyorum."

Braddock başını salladı ve bir an için gözlerini kaçırdı: "Kasabanın cevaplara ihtiyacı var." Tekrar Tori'ye döndü ve gözlerini onunkilere kilitledi. "Ve senin de kapanışa ihtiyacın var. Eğer bunu sağlayabilirsem, verebileceğim her şeye değer."

Tori hafifçe başını salladıktan sonra hızla eğildi, eliyle yanağını kavradı ve onu öptü, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz," dedikten sonra geri çekildi ve hızla kamyonetten indi.

Braddock onun otelin içinde yürümesini izledi. "Sabah görüşürüz."

BÖLÜM 22

"BEKLEDİĞİNİZ GIBI DRAMATİK BİR YÜZLEŞME DEĞİL."

George Backstrom muhtemel sebeplerinin zayıf olduğunu düşünse de, "Bugünkü yargıç Sayın Elmer Henderson. Kendisi eski bir savcıdır ve Dördüncü Değişikliğin belli bir esnekliğe sahip olduğunu düşündüğü bilinmektedir."

Braddock, Tori ve Steak talebi desteklemek üzere yeminli ifadeler doldurdular. Öğleden sonra saat 1:00'de Yargıç Henderson'ın huzuruna çıktılar ve Yargıç çok az bir sorgulamayla arama emrini çıkardı. Söylenmeyen şey, eğer konu Lash ve Jessie Hunter davalarıysa, mahkeme de dahil olmak üzere herkesin bir şeyler olduğunu görmek istediği idi.

Ama Brule'u bulamadılar.

Braddock ve Tori arama emrini Brule'un evine tebliğ etmeye gittiklerinde Brule orada değildi. Beyaz minibüs gitmişti. Steak patlayıcı fabrikasına gitti ama Brule işe gelmedi.

Operasyon müdürü, "Gunther asla işe gitmez," diye rapor verdi, "Kendisinden bir telefon bile almadık. Çok garip."

Braddock Tori'ye baktı. "Şehirden mi kaçtı?"

"Yaptıysa bile fazla uzağa gidemez," diye cevap verdi. "Cumartesi gecesi koşacağına dair bahse girmezdim. Oldukça hırçındı."

"Belki de gösteriş içindi. Sarhoş olmadığı halde sarhoş gibi davranıyorsa, işin bittiğini anladığında da hırçın davranıyor olabilir," diye cevap verdi Braddock başını sallamadan önce.

"Üzerine birini salmalıydım. *Kahretsin.*"

"Kendini hırpalama," diye cevap verdi Tori. "Ben de senin yanındaydım. Bunun gerekli olduğunu düşünmedim."

Tam kapsamlı bir arama başlatıldı. Memurlar bilinen arkadaşlarını ve ortaklarını kontrol etti. Eggleston VFW'yi denedi ama boşuna. Tori, Jeff Warner'ı aradı. "Nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu aramaya çalışabilirim."

"Eğer istersen."

Warner on beş dakika sonra tekrar aradı. "Üzgünüm, Tori. Cevap yok. Ama denemeye devam edeceğim. Eğer onu bulursam, seni ararım."

Tori, Eddie Mannion'ı denedi.

"Nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok." "Bilsen bile bana söyler miydin?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı Eddie sertçe ve telefonu kapattı.

Biftek aradı. "Az önce fabrikadaki iş arkadaşlarından biriyle konuşuyordum. Gunther'in Benedict Gölü'nde bir kulübesi olduğunu söyledi."

Braddock Tori'ye baktı. "Arabayla gezmek ister misin?"

Benedict Gölü, küçük göl kenarı kasabası Walker'ın batısında idi. Walker'ın kendisi de Leech Gölü'nün en batı ucunda yer alıyordu; devasa bir göl olan bu göl, H-4'ün kuzeyine doğru arabayla bir saatten biraz daha az bir mesafede bulunuyordu. Kulübe Cass County'deydi. Braddock önceden aradı ve Cass İlçesi Şerifi Corbin Hansen onları bekliyordu.

Hansen sıcak bir tokalaşmayla, "Merhaba Will," diye selamladı. Braddock, Tori'yi tanıttı.

Hansen, Tori'nin küçük elini kocaman ayı pençesinin arasına alarak, "Koca Jim Hunter'ı tanırdım," diye bağırdı. "Ona büyük saygı duyardım. İyi bir insandı, gerçekten iyi bir insan."

"Teşekkür ederim, Şerif."

"Bana Corbin de. Şimdi söyle bakalım, bu şamata da neyin nesi?"

Braddock Hansen'a arama emrini uzattı ve önemini açıkladı.

"O zaman en iyisi Brule denen adam buralarda mı görmek için oraya gidelim."

Hansen yardımcılarından birini yanına çağırdı. Braddock ve Tori, Hansen ve yardımcısını Walker'dan çıkarken takip etti.

"Şerif Hansen sevimli bir adama benziyor."

Braddock, "Corbin en az onlar kadar halktan biri," diye cevap verdi. "Yıllardır burada şeriflik yapıyor. Walker Körfezi'nde küçük bir evi var, şeriflik yapıyor ve bütün yıl boyunca balık tutuyor."

"İyi bir hayat."

"Ben de öyle düşünmeye başladım."

"Burayı seviyorsun, değil mi?" Tori gülümseyerek sordu. "Seviyorum."

"Harekete geçtiğinizde bazı şüpheleriniz olmalı."

Braddock başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki çok çabuk sıkılabileceğimden endişe ediyordum. Manchester'ın yazın bir haftalığına ziyaret etmek için harika bir yer olduğunu ama yıl boyunca burada yaşamak için uygun olmadığını düşünüyordum."

"Sibirya'ya taşınacağını sanıyordun."

"Aynen öyle. Ama harika oldu. Sıkışık, iki odalı bir Brooklyn apartman dairesi yerine bahçesi olan teknelerin, dalgakıranların ve balık tutmanın olduğu muhteşem bir gölün üzerinde güzel bir evde yaşıyoruz. Quinn tüm kuzenlerinin ve arkadaşlarının yanında, beyzbol ve hokey oynarken çok mutlu. Geçen kış seyahat hokeyi oynadı, ilk yılıydı. Yeni bir kavramla tanıştım: güvenlik toplantısı."

"Güvenlik toplantısı nedir?"

"Hokey babalarının çocuklarının maçlarından önce bara gidip bira ve tavuk kanadı eşliğinde güvenlikle ilgili her şeyi tartıştıkları bir toplantı."

"Ahh, oyun öncesi."

"Aynen öyle. Eğlenceliydi. Beni yanlış anlamayın, Quinn annesini özleyiyor, ben de öyle. Her gün onu düşünüyorum. Ama oğlum harika bir çocukluk geçiriyor ve New York'ta *asla* yapamayacağı pek çok şeyi yapabiliyor. İyi bir işim var,

İyi arkadaşlar edindim ve çocukken hiç sahip olmadığım yakın bir ailem var. Hayat sigortası, Megan'ın tasarım işindeki payının satışı ve Brooklyn'deki dairemiz sayesinde maddi açıdan rahatım. Yani burada her şey yolunda."

"Anladım."

"Öyle mi?"

"Gölde yaşamak gibisi yok."

"Gerçekten mi?" Braddock şaşırarak cevap verdi. "Seni artık tamamen şehirli sanıyordum."

"Olabilir, ama ben de büyürken Steamboat'ta yaşadım, Jessie ve ben. Yazlarımızı Quinn'in şu anda yaptığı her şeyi yaparak geçirirdik. Tıpkı Quinn gibi ben de annemi küçükken kaybettim ama yine de harika bir çocukluk geçirdim. Bunu daha sık hatırlamalıyım."

Walker'dan kuzeybatıya doğru 38. Bölge üzerinden on dakikalık bir yolculuktu. İlçe yolundan sola dönerek, sık ağaçlıklı bir tünelden geçen dar ve dolambaçlı bir çakıl yol boyunca batıya doğru ilerlediler; yolun sonunda, daha sık ağaçlıkların arasından geçen ve küçük, kutu gibi tek katlı kulübeye giden daha da dar bir araba yolu buldular.

Kulübenin sağındaki müstakil garajın önüne park etmiş beyaz minibüsü gören Tori, "O burada," diye bildirdi.

Kulübe, göle yakın bir yerde, olgun çamlar, ladinler, karaağaçlar, beyaz huş ağaçları, sedirler ve meşelerden oluşan geniş ve izole bir arazide yer alıyordu.

Elinde arama emriyle Braddock dördünü ön kapıya götürdü; Braddock ve Tori basamakları çıkarken, Hansen ve şerif yardımcısı kaldırımda yerlerini aldılar. Braddock kapıyı defalarca çaldı ama cevap gelmedi. Braddock sağ elini Glock'unun kabzasına koyarak Tori'ye baktı. Tori ön kapıdan geri adım atarak merdivenlerden indi ve silahını çekti. Şerif Hansen ve yardımcısı da silahlarını çekti.

Hansen evin sol tarafını alacaklarını işaret etti. Ön tarafı gözetlemesi için Tori'yi bırakan Braddock, sağ tarafa doğru ilerledi.

Braddock evin yanından arka tarafa doğru ilerledi. Ürkütücü bir sessizlik vardı, göl sakindi, sadece birkaç uzak tekne Pazartesi güneşinin tadını çıkarıyordu. Brule'nin uzun rıhtımı boyunca dışarı bakarken, suyun üzerinde duran balıkçı teknesini görebiliyordu. Sola baktı. Kulübenin önünde küçük, kare şeklinde, sedir ağacından bir güverte vardı. Braddock güverteye üç adım attı ve sürgülü cam kapıya yaklaştı. Sürgülü cam kapının kenarından içeriye doğru baktı.

"Ahhhhhhh kahretsin!"

"Ne oldu?" Hansen yaklaşarak sordu.

Gunther Brule bir sandalyeye yığılmıştı, kolları sandalyenin yuvarlak kollarının üzerinden sarkıyordu, sağ elinin altında yerde bir silah duruyordu.

Braddock kamyonetinden bir battaniye aldı, sağ yumruğunun etrafına sardı ve ön kapının sürgüsünün hemen solundaki küçük pencere camını yumruklayarak camı kırdı. Dikkatlice içeri uzandı ve kilidi çevirerek açtı. İçeri girdikten sonra Braddock dikkatle sandalyenin soluna doğru ilerledi ve Brule'un sağ elinin altında yerde duran silahın bir Smith & Wesson 38 Special Revolver olduğunu gördü. Brule'un alnının sağ üst kısmında kurumuş kanlı bir delik ve sol arka alt tarafında da bir çıkış yarası vardı.

Tori öylece durup Brule'ye baktı. Kız kardeşinin katili bu muydu? *Sonunda* onu yakalayacakları için mi kendini öldürmüştü? "Meydan okuyordu ve şimdi öldü," diye mırıldandı sessizce.

Braddock çömeldi, silahın yerini ve giriş yarasını Brule'nin sağ şakağının yukarısında inceledi,

neredeyse başının üstündeydi. "Her şey güzel ve düzgün bir şekilde bağlanıyor, değil mi?" diye mırıldandı Tori'ye bakmadan önce. "Beklediğin gibi dramatik bir yüzleşme olmadı."

Tori sadece başını salladı, Brule'ye son bir kez baktı ve sonra sürgülü cam kapıdan dışarı çıktı. Braddock onun yavaşça göle inişini ve uzun iskeleye çıkışını izledi. Bankta oturdu ve gözlerini suya dikti.

Braddock, Brule'un cesedine baktı ve Tori'nin az önce söylediklerini düşünmeden edemedi: *Meydan okuyan biriydi ve şimdi öldü.*

BÖLÜM 23

"KABULLENME VE INANMA VARDIR - BUNLAR İKİ FARKLI ŞEYDİR."

Tori uzun zamandır kız kardeşinin davası çözülürse, o an geldiğinde bir rahatlama hissedeceğini düşünüyordu. Jessie'ye ne olduğunu öğrenecekti. Bir son duygusu olacaktı. Hayatına devam edebilirdi.

Yine de Braddock onu Manchester'a geri götürürken, o rahatlama duygusunu hissetmedi. Daha sonra yatağına uzandığında da herhangi bir sonluluk hissetmedi. Onun yerine zihni dönüp duruyordu.

Uyku en iyi ihtimalle düzensizdi. Klimanın çalışması, koridordan gelen rastgele bir ses, sokağın gürültüsü ya da sabahın 4:30'undaki uzak siren sesi gibi en ufak bir seste kıpırdanıyordu. Alışılmadık derecede geç bir saatte, 7:45'te kalktı. Duşta durup suyun kendisini yıkamasına izin verirken, uykusuz geçen gecesinin Brule'nin katil olduğu konusunda henüz rahat olmadığını bir göstergesi olduğu sonucuna vardı. Cevaplanmamış çok fazla sorusu vardı.

Braddock'un söyledikleri yüzünden, hayal ettiği o dramatik yüzleşmenin yaşanmadığına dair şüpheleri mi vardı?

Gunther'den bunu yaptığına dair bir itiraf gelmediği için mi şüphe vardı?

Yoksa Gunther'in yirmi yıl sonra ardında hiçbir cevap bırakmadan böyle uysalca çekip gitmesi miydi? Ve eğer bunu yaptıysa, en başta gazete makalesini göndermesinin anlamı neydi?

Yapması gereken şey, soruşturmanın devam ettiği kulübeye geri dönmek ve

İçini rahatlatacak cevapları bulmaya çalışıyordu.

Havluyla kurulanıp Braddock'u aramayı düşünürken, Braddock bir mesajla ondan önce davrandı. Braddock da onun gibi düşünüyor olmalıydı ki Brule'ye geri dönmesini önerdi. Braddock ayrıca bir proje üzerinde çalışmakla meşgul olduğunu ve onu daha sonra kontrol edeceğini söyledi. Kadın *ne projesi olduğunu* soran bir mesaj attı. Braddock şifreli bir şekilde daha sonra konuşacaklarını söyledi. Will Braddock'un konuşmaya hazır olana kadar her şeyi gizli tutan bir adam olduğunu öğrenmişti, bu yüzden ilk kez zorlamadı ve sadece tamam diye cevap verdi.

Tori bir şişe su ve bir Starbucks kahvesiyle Brule'nin kulübesine doğru kuzeye doğru yola çıktı. Power Loon klasik rock istasyonu arabayı Aerosmith, Def Leppard, Bon Jovi, Journey, Kansas, Springsteen ve ardından biraz Rolling Stones ile doldururken, göller ülkesinden Brule'un kulübesine doğru dolambaçlı yolda yavaşça rahatladığını fark etti.

Oraya vardığında saat on bire yaklaşıyordu. Cass County şerif yardımcısına kimliğini gösterdikten sonra olay yeri şeridinin altından geçti ve Brule'nin kulübesinin etrafında enerjik bir hareketlilik bulmak için araba yolundan yukarı yürüdü. Steak'i kahverengi bir takım elbise giymiş, kravatı yakasından çoktan çözülmüş bir halde ön merdivenlerde dururken buldu. "Bu farklı bir görünüm," dedi hayranlıkla aşağı bakarak.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum." Pantolon takımlarından bıktığı için saçlarını omuzlarına kadar salıvermiş, dar siyah bir kot pantolon, su mavisi önü açık keten bir blazer ceket ve yumuşak krem rengi bir üstle daha rahat giyinmişti.

"Güzel, öyle olması gerekiyordu."

"Burada neler oluyor? Bir sürü hareketlilik görüyorum." "Braddock'la daha önce geleceğini düşünmüştüm." "O burada mıydı?"

"Evet, Erkenden. Beş buçuk. Sabah. O yürüdü aracılığıyla bir saat kadar orada kaldıktan sonra çekip gitti."

"Ha," diye cevap verdi Tori şaşırarak. "Bana bir tür proje üzerinde çalıştığına dair mesaj attı."

"Bu dava hakkında mı?"

Tori omuz silkti. "Sanırım öyle. Eminim *bana*, belki de son zamanlarda varlığının baş belası olan kişiye, her şeyi anlatmadığını öğrenince şaşıracaksınız."

"Varlığının belası mı?" Steak kıkırdadı ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum, Tor. Sanırım senden hoşlanıyor."

Tori, "Ah, bilmiyorum," diye cevap vermeye başladı.

Biftek onu başından savdı. "Barbekü yaptığımız ve su kayağı yaptığımız o gece için onun evine davet edildin. Bunları sadece arkadaşlar alır."

"O zaman ben bir istisna olmalıyım."

"Hayır, o iyi bir karakter yargıcıdır. Ve hepimiz gibi senin de bir molaya ihtiyacın olduğunu biliyordu. Ve itiraf et, o gece çok eğlendin."

"Ben yaptım." Tori gülümseyerek başını salladı. "Peki, buradaki tüm bu hareketlilik nedir?"

"Bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Oh, çok var. Beni takip et," dedi Steak ve Tori'ye kendisini müstakil garaja kadar takip etmesi için el salladı. Onu içeri ve çalışma tezgahına götürdü. "Ne görüyorsun?"

"Sıvı cıva." Cıva, Brule'ün çalıştığı Sidwell Patlayıcıları'ndan alınan küçük bir cam şişenin içindeydi. "Peki ya cam ve kablolar?"

"Adli tıp ekibi bunların cıvalı bir eğim anahtarı için gereken türden parçalar olduğunu söylüyor. Bomba imha ekibine birkaç cep telefonu fotoğrafı gönderdim ve onlar da elektrotların ve kabloların Will'in Tahoe'sunun altında bulunanlara benzediğini doğruladılar. Dahası da var."

"Daha fazla mı?"

Steak, "Evet, hadi son noktayı koymak için kulübeye gidelim," diye önerdi. Kız onu içerideki boş bir yatak odasına kadar takip etti.

kabinin arkasına ve dolaba baktım. Dolabın derinliklerinde ahşap panel kapağı çıkarılmış bir bölme vardı. Bölmenin içinde iki dikey silah rafı vardı.

"Dün gece siz gittikten sonra burada dürbünlü üç farklı Ruger tüfek bulundu. Hepsi Bemidji'deki laboratuvara gönderildi ve balistik teknisyeni gece yarısı işe gitmesi için çağrıldı."

"Kibritimiz var mı?"

Biftek başını salladı. "Evet, bir saat önce duydum." "Ve Braddock biliyor."

"Evet. Ve bir şey daha."

"Neymiş o?"

"Minibüsteki lastik izleri, size ateş ettiği yerden çok da uzak olmayan ormanda bulduklarımızla eşleşiyor."

"Yarım kalan işler tamamlanıyor."

Steak, telefonu çalmaya başladığında, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "İzninizle."

Onu öldürmek için kullanılan silah onlarda. Garajda cıva ve cıvalı anahtar malzemeleri vardı. Kendini 38'lik Special ile tam elinden vurmuş. Minibüsün lastik izleri eşleşti.

Fiziksel kanıtlar o olduğunu söylüyordu ve bu da Braddock'tan neden doksan dakika içinde Lund'un ofisinde diğerlerinin yanı sıra bölge savcısıyla da bir toplantı yapılacağına dair bir mesaj aldığını açıklıyordu.

Güneye, Manchester'a geri dönerken, Power Loon bir kez daha sallanarak uzaklaşırken, davayı zihninden geçirdi, bildikleri ve bilmedikleri her şeyi.

Fiziksel ve diğer kanıtlar Brule'un tetikçi ve bombacı olduğunu söylüyordu ve eğer tetikçi ve bombacıysa, bu şeyleri yapmasının tek nedeni Jessie ve Lash'in katili olmasıydı.

Pek de ikna edici bir durum değildi. Yine de, tüm bunlar zihninde canlanırken, bir şeyler t e r s gidiyor gibiydi. Bu

tamamen doğru görünmüyordu. Neden hâlâ böyle hissettiğine bir anlam veremiyordu ama hissediyordu.

Cal'in ofisine girdiğinde aklından geçen son düşünce buydu. Shepard Bölge Savcısı George Backstrom ve Bölge Savcı Yardımcısı Anne Wilson kanepede oturuyordu. Karşısındaki duvara yaslanmış olan Braddock, elinde bir dosya tutuyordu.

Lund'un masasının önündeki sandalyelerden birine oturmadan önce fısıltıyla "Dosyada ne var?" diye sordu.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Sen gelmeden önce Tori," diye söze başladı Cal, "tebrikler sırası hakkında konuşuyorduk."

"Bu biraz erken değil mi sence de?" Tori ihtiyatlı bir şekilde cevap verdi.

Backstrom, "Belki de," diye yanıtladı. "Ancak buradaki ivme inkar edilemez."

Brule'un onların adamı olduğu inkar edilemezdi. Shepard Bölge Savcısı davayı oluşturmak için yeterli delil olduğunu söyledi. "Araştırmaya devam ettikçe, Mannion'daki küçük olayın ötesinde Brule ile Lash arasında daha da fazla bağ bulacağımızdan şüpheleniyorum."

"Belki," diye cevap verdi Tori suskunluğunu sürdürerek ve yüzünde hiçbir şey belli etmeyen Braddock'a baktı.

"Özel Ajan Hunter, beni şaşırtıyorsunuz," diye cevap verdi Backstrom, neredeyse eğlenerek. "Sonunda kız kardeşinizin katilini bulduk ama siz pek mutlu görünmüyorsunuz."

Tori, "Elimizdeki kanıtların gösterdiklerini inkâr etmeyeceğim," diye cevap verdi.

"Görünüyor mu?"

"Bu ikinci derece bir kanıt. Lash'i ya da kız kardeşimi öldürdüğüne dair elimizde doğrudan bir kanıt yok."

"Biz hükümlü ile daha az," Backstrom cevap verdi, "Peki ya elimizdeki kanıtlar ne olacak?"

"Peki ya sahip olmadıklarımız?" Tori karşılık verdi. "Ne gibi?" Yardımcı Avukat Wilson sordu.

"Kız kardeşimin cesedi nerede?" Tori sordu. "Genevieve Lash'in cesedi nerede? Eğer tüm bunları Brule yaptıysa, cesetler nerede? Henüz onlardan bir iz görmedik."

"Hayır," diye cevapladı Cal. "En iyi tahminle ya onları bir yere atmış ya da o kulübeyi ve kasabanın dışındaki ormanda evinin bulunduğu araziye almış. Ormandaki ev anne ve babasının mülküydü ve ikisi de on iki ya da on üç yıldır ölü. O arazi ıssız, geniş ve keşfetmemiz gereken birkaç açıklık var. Aynı şey kulübesi için de geçerli. BCA'yı aradım bile. Yarın köpeklerimiz ve BCA'nın yere nüfuz eden radarı olacak ve bir ızgara oluşturup her iki mülkün de her santimini arayacağız. Ama Tori, cesetleri asla bulamayabileceğimizin farkında olmalısın. Bu onun yapmadığı anlamına gelmez."

"O zaman Brule olup olmadığını asla öğrenemeyebiliriz," diye itiraz etti Tori. "Bir not bırakmadı. İntihar etti."

"Bana sorarsanız notla aynı şey," diye cevap verdi Wilson hızlıca.

"Doğru," diye katıldı Backstrom. "Siz ikiniz onu VFW'nin dışında biraz terlettiniz ve o gece ormandaki kulübesine gitti, bir şişe Maker's Mark içti ve sonra kendini öldürdü. Bence bu oldukça sağlam bir itiraf."

"Katılıyorum," diye ekledi Cal. "Duvardaki yazıyı gördü." Lund Tori'nin ölçüsünü aldı. "İkna olmuş gibi görünmüyorsun. Buna bir kapanış olarak bakacağını düşünmüştüm. Yani, kapanış istiyorsun, değil mi?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla," diye yanıtladı Tori. "Ama Brule olduğundan *emin* olmak istiyorum. Ama," diye başını salladı, bakışlarını başka yöne çevirerek, "Bilmiyorum, bir şeyler... doğru değil gibi görünüyor," dedi bakışları Braddock'a kayarken. Tüm konuşma boyunca sessiz kalmış, uzaklara bakmıştı.

"Ters giden ne?" Cal sordu.

Tori Cal, Backstrom ve Wilson'a dönerek, "Makale," diye cevap verdi. "Beni buraya getiren ilk şey buydu.

yer. Gunther beni takip etti, o makaleyi gönderdi, beni buraya çekti ve sonra... intihar mı etti?"

"Düşündüğü gibi olmadı," diye cevap verdi Wilson. "Seni vurma fırsatını kaçırdı. Tanrı'ya şükür, Will'i burada öldürmeyi başaramadı. Büyük planı başarısız oldu."

Backstrom, "Kaybedecekti, bununla yüzleşemedi, bu yüzden kolay yolu seçti," diye ekledi.

Tori başını sallayarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bilmiyorum işte. Peki ya Katy Anderson? O tüm bunların neresinde? Buradaki herkes kız kardeşim ve Lash hakkında konuşuyor, peki ya Katy? Gunther'ı aynı lisede okumanın ötesinde ona bağlayan ne? Kızın kaybolduğu gece ne yapıyordu?"

Wilson, "Belki de Katy hakkında konuşmuyoruz çünkü Katy bunun bir parçası değil," diye cevap verdi. "Ona bir şey oldu ama bu Brule, kız kardeşin ya da Genevieve Lash ile bir ilgisi olduğu anlamına gelmiyor."

"Sence de çok tesadüfi değil mi?" Tori ikna olmamış bir şekilde cevap verdi.

"Ya da Katy Anderson'ın evine gittiğinizi gördü, onunla buluştuğunuzu gördü ve sonra Katy evden çıkarken belki onu da öldürdü."

"Neden?" Tori sordu. "Hangi nedenle? Jessie'nin davası, en iyi arkadaşının davası hakkında bir şey bilseydi, yirmi yıl önce bir şey yapmaz mıydı sanıyorsun?"

"Belki de bildiğini fark etmediği bir şey biliyordu ama Brule biliyordu," diye yanıtladı Backstrom. "O anlamadan, farkına varmadan önce ve özellikle de sen yirmi yıldır ilk kez buradayken Brule harekete geçmek zorundaydı. Bir düşünsene. Sen buradayken sonunda ikiye ikiye bir araya getirebilir."

Wilson, "Ve onu görmeye gittiğinde, özellikle de ikinci seferinde... harekete geçmesi gerektiğini biliyordu," dedi. "Bunu planlamıştı ve Katy o gece evden çıktığında işini kolaylaştırdı. Fırsat suçu."

Tori, "Ben ortaya çıkıyorum ve eski en iyi arkadaşım ölüyor, öyle mi?" diye karşılık verdi.

"Seni suçlamıyorum."

"Hayır, eminim," diye acı acı cevap verdi Tori, artık kendini dizginlemekte zorlanıyordu. Tam başka bir şey söyleyecekti ki Braddock hafifçe omzunu kavradı.

"Sorun yok. Sorun yok," dedi sessizce ve yanlış sokağa saptığını fark eden Wilson'a ters ters baktı.

Lund, "Belki yarın size ihtiyacınız olan cevaplardan daha fazlasını verebilir," diye önerdi. "Belki de BCA aradığınız kanıt bulacaktır. Bana gelince, bu bir eleştiri değil Victoria, ama muhtemelen burada biraz daha objektifim ve kendimi oldukça iyi hissediyorum."

Braddock, sonunda grupta konuşurken, "Sadece aceleci davranıp henüz bir basın toplantısı planlamayın," dedi.

Backstrom, "Hayır, henüz değil," diye kabul etti ama ses tonundan bunu yapmaya hazır olmaya yakın olduğu anlaşılıyordu.

Toplantı dağıldıktan sonra Tori Braddock'u ofisine kadar takip etti. "Sonundaki küçük uyarı dışında çok sessizdin. Ne oldu?"

Burnundan derin bir nefes verdi ve yüzünü sertçe ovuşturdu. Masasındaki sandalyeye geri oturdu ve gözleri kapalı bir şekilde, "Sabah konuşabilir miyiz? Tamamen kızarmış durumdayım. Sadece eve gidip uzun ve sıcak bir duş almak ve yatmak istiyorum. Dava hiçbir yere gitmiyor."

"Hayır, bu gece olduğunu sanmıyorum."

Braddock ayağa kalkarken "Teşekkürler," diye cevap verdi. "Sabah sana kahvaltı ısmarlarım."

"Tamam."

Tori, Braddock'un spor ceketini giyip ofisinden çıkışını izledi. Elindeki dosyanın geride kalmadığını fark etti.

Aniden boş bir gece geçiren Tori, otel odasında oturmak istemedi. Yazlık kıyafetlerini, ten rengi şortunu ve pembe atletini giydi ve Corinne'i arayarak bir şeyler içmek için buluşup buluşamayacağını sordu. Corinne hemen evet dedi ama sonra bundan daha iyisini yaptı. Çok daha iyisini.

Bir saat sonra Tori, Mickey ve Lizzy ile birlikte DePesto'da onunla buluştu. Tori üç saat boyunca davanın peşini bıraktı ve eski arkadaşlarıyla bir kız gecesinin tadını çıkardı. Tori güzel bir şişe kırmızı şarap sipariş ederken, arkadaşları aile usulü paylaşılacak üç makarna yemeği sipariş etti. Dördü sanki birlikte olmalarının üzerinden yirmi yıl geçmemiş gibi konuşup gevezelik ettiler. Hepsi de evli ve ergenlik öncesi ve ergenlik çağında çocukları olan üç arkadaşı çocukları ve kocaları hakkında bitmek bilmeyen hikayeler anlatırken Tori şaşkınlıkla güldü.

"Tanrım, bu çocuklar her yere koşturuyor," dedi Tori hayretle. "Okul, beyzbol, futbol, basketbol, hokey, dans, oyunlar, konserler... Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

Üç arkadaşı birbirlerine baktıktan sonra Corinne omuz silkerek cevap verdi: "Öyle işte. Bir gün uyanacağım ve otuzlu yaşlarımın nereye gittiğini merak edeceğim, bu kesin."

"Kocalarınızla hiç vakit geçiriyor musunuz?"

Üçü de güldü. "Pek bir şey yok," dedi Mickey. "İşler, çocuklar, çocukların aktiviteleri, çöküş, her gün, her gün. Bu bir kısır döngü."

"Lizzy geçen kış kocasıyla birlikte baş başa bir tatile çıktı. Cabo'da bir hafta," diye bildirdi Corinne.

Lizzy gülümsedi. "O hafta kaybettiğimiz zamanı telafi ettik."

Corinne kıskanç bir şekilde, "Siz ikiniz sikiş tatiline çıktınız," diye cevap verdi.

"Corinne!" Lizzy itiraz etti.

"Her neyse, o olaydan sonra eve ışıl ışıl d66nd66n." Lizzy, "Yapmadım," diye cevap verdi ve Mickey'ye baktı. "Ona s66yle, ben yapmadı."

"Kesinlikle yaptın."

"Aman Tanrım." Lizzy başını sallayarak ama sonra g66l66mseyerek cevap verdi. "Ne diyebilirim ki, o haftaya yaklaşık bir yılın değerini sığdırdık." Konuyu değiştirmek için Tori'ye baktı. "Peki ya sen, formda ve seksi g66r66nen bek66r kız? Senin erkeğin kim?"

"Erkek yok."

Mickey başını sallayarak, "Ben 66yle duymadım," diye alay etti. "Geçen gece Will Braddock'la çok hoş ve samimi olduğunuzu duydum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Tori cevap verdi. "Pillager'da JJ'in yerinde değil miydin? İkiniz k6666k bir k66şedeki kul66bede." "Bunu nereden biliyorsun?"

Lizzy el sallayarak, "L66tfen," diye karşılık verdi, "Mickey'nin her yerde kaynakları var. K66hin her şeyi bilir."

"Evet, oradaydık, b66t66n g66n çalıştıktan sonra bira ve pizza içiyorduk. Ama ben... onunla pek samimi değildim. Masanın karşı taraflarında oturuyorduk."

"El ele tutuşma ihbarı aldım."

"Kimden?"

Mickey b66y66k bir sırtışla, "Kaynaklarımı açıklamam," diye cevap verdi. "Asla."

Tori, "*El ele tutuşmuyorduk*," diye itiraz etti, "Ben... Neyse, boş ver. D66ř66nd66ę66n66z gibi değildi."

"Sorun yok, Tori. Konuştuğun kişi biziz. Yani, kabul etmelisin ki," Lizzy alçak sesle, "o biraz seksi," demeden 66nce restoranın etrafına hızlıca bir g66z attı.

"Evet," diye onayladı Corinne. "Hadi ama Tori, şu anda New York'ta olduğunu biliyorum ama bana en azından bunu d66ř66nmediğini s66yle."

"I..." Tori itiraz etmeye başladı ama sonra küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Yakışıklı bir adam olduğu dikkatimden kaçmadı."

"Size söylemiştim çocuklar!" Mickey haykırdı.

"Size söylemiştim." Hepsi yüksek sesle güldü.

"Tek bildiğim, buraların hâlâ küçük bir kasaba gibi olduğunu söylerken haklıydı," diye düşündü Tori, başını hüznle sallayarak. "Herkes her şeyi biliyor. *Her şeyi*. Hiç sır yok."

"Ve tek bildiğim," dedi Corinne, "bu gece hepimiz beyzbol ya da futbol oynuyor olacaktık ama -"

"Sen, kız arkadaşım," diye bitirdi Mickey, şarap kadehiyle Tori'nin şerefine kadeh kaldırırken. "Bu tam bir ziyafetti."

Tori kredi kartını göstererek, "Bu *benim* ikramım," diye cevap verdi.

Dokuzu biraz geçte Tori otele döndü, yatağına oturdu, bacak bacak üstüne attı ve dava dosyasını açtı. Kanıtları tekrar gözden geçirdi, Brule'un katil olduğuna inanmak ve güvenmek istiyordu. İşin özüne indiğinde, fiziksel ve ikinci dereceden tüm gerçek kanıtlar Brule'u işaret ediyordu.

Telefonu çaldı. FBI Suç Laboratuvarı numarasını tanıdı.

"Bu bunu doğrulamalı."

Braddock eve vardığında kutlama havasında değildi, çimento garaj yolundaki devasa şekilsiz siyah kömürleşmiş leke ve evinin dış kaplamasındaki gözle görülür kavrulma son birkaç gününü hatırlatıyordu.

İçeride uzun ve ılık bir duş aldı, suyun vücudunun üzerinden akıp gitmesine ve buharlaşmasına izin verdi. Bir saat boyunca güvertesinde dinlendi, sessizce birasını yudumladı ve göle baktı, zihnini boşaltmaya çalıştı ve sefil bir şekilde başarısız oldu.

Dava, artık yanlış olduğundan emin olduğu bir yöne doğru amansızca ilerliyordu. Ama artık Backstrom ve Cal kararları veriyordu; bu onun kontrolü dışındaydı ve onları durduramayacağından korkuyordu.

Tori'ye yalnız kalmak istediğini söylemesinin en büyük nedeni buydu. O kadar çok şey yaşamıştı ki, davayla o kadar meşguldü ki, suçluluk ve öfkeyle doluydu ki, onu hayal kırıklığına uğratan kişi olmaktan korkuyordu. Ona bu haberi vermeye hazır değildi ve kendini buna hazırlamak için bir geceye ihtiyacı vardı.

Sonunda içeri girdi, bir bira daha açtı ve ofisine giden merdivenleri tırmandı. Şişeden bir yudum aldı ve bir kez daha önündeki manila dosya klasörünün içindekileri okudu.

Masanın karşısındaki duvara büyük bir Birleşik Devletler haritası asmıştı. Haritadaki renkli noktalar son yirmi yılda kaybolan ve kendilerinden haber alınamayan tüm kadınları tanımlıyordu. İlk Jessie Hunter'dı, ardından dört yıldan fazla bir süre ara verildi. Son on altı yıldır ise her yıl bir ya da iki kadın kayboluyor gibi görünüyordu. Bu dört Kadınlar kimin bedenler vardı bulundu kırmızı noktalarla, kayıp kadınlar ise yeşil noktalarla işaretlenmiştir.

Hepsi aynı adam tarafından mı kaçırılmıştı? Öyle olduklarını düşünüyordu.

Bu yüzden, klasörün içindekileri, içindeki kayıtları gözden geçirdikçe ve bunları noktalarla, gerçeklerle, koşullarla ve kayıp kadınların konumlarıyla karşılaştırdıkça, midesindeki büyüyen çukur giderek daha fazla ağrıyordu. Klasördeki bilgiler, kayıp kadınların durumları ve Gunther Brule hakkında bildiği gerçekler tam bir çelişki içindeydi. Tüm bunlar zihninde dönüp dururken arka kapıya aniden ve aceleyle vuruldu. Aceleyle merdivenlerden indi ve mutfığa dönerek kapının acilen çalınmasına koştu. Arka kapıyı açtı.

"O yapmadı!" Tori haykırdı, perişan bir halde arkasını dönmeden önce içeri daldı. "Brule değildi. Beni vurmaya çalışmadı. Seni havaya uçurmaya çalıştığını sanmıyorum. Jessie'yi ya da Lash'i, hatta Katy'yi bile öldürmedi." Nedenini sormasını bekleyerek Braddock'a baktı. Ama o sadece başını salladı.

"Bunu biliyor musun?
Nasıl biliyorsun?" "Önce
sen."

"FBI Suç Laboratuvarı. Sigara izmaritlerindeki DNA Gunther ile eşleşmiyor."

"*Hmpf*. Beklediğim gerçek bu değildi ama yine de anlaşılıyor." Braddock içini çekti, mutfak tezgahına yaslandı ve başını arkaya yatırıp hafifçe salladı.

"Neden? Neden öyle görünüyor?"

Bakışlarını tekrar ona çevirdi ve sonra başını merdivenlere doğru salladı. "Yukarı gelsen iyi olur."

Tori'yi merdivenlerden çıkarıp evindeki ofisine götürdü.

Tori, sağ taraftaki duvarda asılı duran devasa haritayı ve sol taraftaki masanın üzerinde açık duran manila klasörü görünce donakaldı.

"İşi ofiste bıraktığını sanıyordum," dedi sessizce.

Masaya yaslanırken sessizce, "Bu dava değil," dedi ve fısıltıyla, "Bu dava değil," diye ekledi.

Haritayı ofisteki bilgisayarında görmüştü ve dizüstü bilgisayarında da bir kopyası vardı. Ama haritayı bu şekilde duvarda, her bir kayboluşun ayrıntılarını içeren el yazısı yapışkan notlarla birlikte görmek ürkütücüydü. Tekrar Braddock'a baktı. Bölümlere ayırıcı da en az onun kadar takıntılıydı. Elindeki dosyayı Tori'ye uzattı.

"Bu da ne?"

"Gunther Brule'nin patlayıcı fabrikasındaki zaman saati kayıtları. Yaklaşık on altı yıldır orada olmasına rağmen on yıl öncesine ait kayıtlar var. Bu kayıtlarla onu bu kadınların onundan tamamen eledim. Dört tanesinde ise onları kaçıran kişinin o olmasının neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyorum. Geriye kalanlar

mümkün olabilir ama sadece yeterince geriye giden kayıtlara sahip olmadığım için."

Tori, Sidwell Patlayıcıları'nda Brule için tutulan kayıtları, yoklama ve zaman çizelgelerinin çıktılarını karıştırdı. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Kyle Mannion," diye cevapladı Braddock. "Onları bu sabah aldım. Cal'ın diğer kadınları unutmakla ilgili söyledikleri umurumda değil, bunu hiç yemedim. Hâlâ hepsinin bağlantılı olduğuna inanıyorum. Bu yüzden bütün gün burada kayıtları inceledim. Brule'u bu kaçırılma olaylarının çoğundan bu şekilde eledim. Orada olamazdı. Yani, kız kardeşiniz ve Genevieve Lash dahil tüm bu kaybolmalar birbiriyle bağlantılıysa, Brule yapmadı. Bu kız kardeşinizi onun kaçırmadığı anlamına mı geliyor? Lash'i kaçırmadığı anlamına mı geliyor? Bu seni ve beni öldürmeye çalışmadığı anlamına mı geliyor? Sanırım hala mümkün ama..." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Yaptığını sanmıyorum."

Tori yüzünü ellerinin arasına aldı. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Yukarı baktı. "Ne zamandır şüphelerin vardı?"

"Kulübedeki dün gecedен beri."

"Dün gece mi? Dün gece ne gördün?"

"Beni düşündüren daha çok söylediğin bir şeydi, nasıl meydan okuduğu ve şimdi öldüğü hakkında. Bu bana pek mantıklı gelmedi. Ne yani? Bütün bunları yapıyor, seni buraya getirmek için elinden geleni yapıyor ve sonra hiçbir açıklama yapmadan kulübesinde kendini mi öldürüyor?" Başını iki yana salladı. "Bunu yemedi. Bu kayıtlar bana haklı olduğumu söylüyor."

Tori anlayışla başını salladı ve haritaya baktı.

"Tori, Brule olmasını istedim. Pazar gecesi Cal'in mutfağında durdum ve umutsuzca Brule olmasını istedim. Bu cevabı almak istedim ama onunla ilgili bir şey bana doğru gelmiyor. Katile uymuyor. Ve bugün Cal'ın ofisinde senin de şüphelerin olduğunu söyleyebilirim."

"Ne düşünüyorsun?" Tori sordu. "Bunu tetikleyen ne?"

"Bütün bu kadınlar ve cevap yok. Tüm bu *güzel* kadınlar ve cevap yok. Bu kurbanların resimlerine, pek çok resmine baktım. Hepsi de çekici, eğitilmiş ve yetenekli kadınlar. Her biri."

Tori, "Bu kadınları kaçırmak için oldukça kurnaz ama bir şekilde de güvenli ve güvenilir biri olmak gerekir," diye gözlemledi.

"Doğru. Gunther Brule size bu tür bir deha gibi geliyor mu? Tüm bu kadınlarda bu tür bir güven uyandırabilen biri olarak?"

"Hayır. Gunther'in birini öldürdüğünü görebiliyorum. Eminim Irak'tayken de öyleydi ve onda hep bir gariplik vardı ama şu kadınlara bir bakın. Hepsi çekici, güzel ama hepsi de Brule'ye şöyle davranabilir..."

Braddock, "Genevieve Lash, Brule'u Mannion'da tedavi etti," diye sözlerini tamamladı. "Lash kadar küçümseyici olmayabilirlerdi ama muhtemelen onu reddederlerdi. Sonra düşündüm, belki de onu tetikleyen buydu. Reddedilme. Bu kadınlar onu reddetti ve o da intikam almak için onları aldı. Bu yüzden Kyle'dan Gunther'ın iş kayıtlarını istedim. Bütün o yerlerde çalışmış olması mümkün mü? O kayıtlar öyle olmadığını kanıtlıyor."

Tori hayal kırıklığıyla başını salladı ve sonra çenesi düştü. "Will, Cumartesi gecesi Gunther'i bütün bu saçmalıklarla suçlayıp kulübesine gidip kendini öldürmesine neden olduk mu? Bunu biz mi yaptık?"

Braddock yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ben de bunu merak ediyordum."

"Katil hâlâ dışarıda bir yerlerde bizi oyalıyor."

"Evet, öyle."

"Ama bunu düşünen sadece biziz. Bu konuda çalışmaya devam etmeliyiz. Çalışmak zorundayız."

Braddock boyun eğerek başını salladı. "Tori, Cal ve Backstrom'u ancak bu kadar oyalayabiliriz. Onlara bir basın toplantısı düzenlememelerini söyledim ama bunun için can attıklarını biliyorsun. Ve eğer bu olursa," duvardaki her şeyi işaret etti, "davayı düşürmek zorunda kalacağım."

"Bir saniye bekle, bunu yapamazsın."

"Buna mecbur kalacağım," diye cevap verdi Braddock, sesi neredeyse boğuk çıkıyordu. "Şerif benim patronum, çok sevdiğim ve bana çok iyi davranan bir patron. Bakmam ve ilgilenmem gereken bir oğlum var ve bunu bir işim olmadan yapamam."

"Peki ya gerçek?" "Bazen gerçek bir lükstür." "Buna inanmadığımı biliyorum."

"Hayır, istemiyorum. Bunun için savaşıacağım, Tori. Savaşıacağım. Ve bunu nasıl yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Ama içinden çıkamayacağım bir köşeye sıkışabilirim."

Tori acı bir şekilde, "Ben bu şekilde çalışmıyorum," diye cevap verdi.

"Bundan emin misin? Bir davanın bittiğini düşünmediğiniz halde size bittiğinin söylenmediğini mi söylemek istiyorsunuz? Aylardır kayıp olan bir çocuk, kanıt yok ve umut ışığı da yok. Geri çekilmeniz emredilmedi mi? Eve gitmeniz? Hatta geçen hafta *bu davayı* bırakıp Des Moines'e gittiniz çünkü size öyle emredildi."

"Ama bu davada, elimizde kanıtlar var..."

"Neyi? Bu haritayı çıkarırsanız, diğer yirmi üç kadını denklemden çıkarırsanız, negatif DNA sonuçlarına rağmen, Gunther Brule'un yapmadığını ikimiz de bilsek bile, onun yaptığına dair çok makul, kanıtlarla desteklenmiş ve *uygun* bir sonuç var."

"Bunu kabul etmek zorunda değilim."

"Kabul etmek ve inanmak vardır; bunlar iki farklı şeydir. Buna inanmıyorum, inanmadığımı biliyorsunuz, ama kabul etmek zorunda kalabilirim."

"Buna inanmıyorum ya da kabul etmiyorum," diye cevap verdi ama sonra Will'in beşe yedi ebadında çerçeveli küçük bir resmini aldı ve

Quinn köşedeki küçük, dar kitaplığın tepesindeydi. İkisini sürat teknelerinin arka koltuğunda kol kola otururken, mutlu bir baba ve oğul olarak pastoral bir hayat yaşarken gösteriyordu. O kim oluyordu da bunu tehlikeye atıyordu?

Tori başını salladı ve yüzünü ona döndü. "Ama... anlıyorum Will. Anlıyorum."

İkisi de bir dakika boyunca sessizce durdular. Ölçmek . her biri Diğer, ve gerginlik Aralarında uzun zamandır var olan şey şimdi eriyip gitmişti. Yerini ortak bir inanç ama bu inanca göre birlikte hareket etmenin imkânsızlığı almıştı. Braddock yorgun bir ifadeyle tekrar haritaya baktı. "Bütün bu kadınlar. Kanıt yok, tanık yok, kimse bir şey görmüyor," dedi. mırıldandı kederli bir şekilde. "The AİLELER Yapma. Biliyorum Ne oldu? için onların Kızları. Sen Yapma. Biliyorum Kız kardeşine ne olduğunu. Quinn kaybolsa ve kimse bir cevap bulamasa ne hissedeceğimi düşünmek bile istemiyorum." Ona baktı. "Tori, son yirmi yılın senin için nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum, bilmeden. Ve sonra dün gece..." Yere bakarken sesi kesildi. "Dün gecenin senin cevabın olmasını umuyordum. I en kötü şekilde senin cevabın olmasını istedim."

Tori, Will Braddock'un davaya ve kendi davasına olan bağlılığını sorguladığı için büyük bir suçluluk duyuyordu. Birinin de kendisi gibi bu işe gönül vermesini istiyordu ve odanın diğer ucunda bitkin ve tamamen tükenmiş bir adam duruyordu.

Gözleri birbirlerine kilitlendi ve birbirlerine bakarak sessizce durdular.

Tori yavaşça Braddock'a doğru yürüdü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Durdu ve Braddock'un önünde durarak onun yorgun, masmavi gözlerinin içine baktı. Tori sağ eliyle hafifçe uzanarak Braddock'un sağ yanağını şefkatle kavradı ve başparmağını Braddock'un kirli derisinde hafifçe gezdirdi.

Braddock onun gözlerine baktı, derin nemlenmiş yeşil gözlerine, ve için ilk kez o gördü bir

Onda bir yumuşaklık, bir kırılganlık. "Tanıdığım en meydan okuyan ve taviz vermeyen kadın olmalısın."

Tori hafifçe başını sallayarak cevap verdi ve eğilip onu öptü; hafif, yumuşak, şefkatli ve uzun süren bir öpücüktü bu. "Ateşin iyi bir şey olabileceğini söylemiştin."

"Doğru kanalizasyon edildiğinde."

"Şu anda yaptığım şey de bu," diye kısık bir sesle cevap verdi, kollarını aşağı doğru hareket ettirerek önce gömleğinin düğmelerini açtı, sonra da gömleği başının üzerinden kaldırıp yere bırakmadan önce yukarı doğru itti. Yavaşça ona dokunmak için uzanmadan önce gözlerinin uzun ve tonlu gövdesinde gezinmesine izin vermek için uzun bir an aldı. Hafifçe ve çok yavaşça, parmaklarını yukarı ve aşağı doğru fırçaladı, yavaşça göğsünden aşağı doğru ilerledi, onun hissinin tadını çıkardı. Elleri beline kadar indi, parmaklarını şortunun düğmesine götürdü ve sonra çözdü, ancak açık kalmasına izin verdi. Gözlerine bakarken, ellerini muzip bir şekilde boxer'ının üst kenarı boyunca hareket ettirdi, parmaklarının bel bandı ile ten arasında hafifçe kaymasına izin verdi, tonlu karnının dokunuşuyla titrediğini hissetti, tepkisinin hissinden, sesinin mırıltısından zevk aldı. Ellerini tekrar kaslı göğsüne doğru kaydırды; sol elinin parmakları şefkatle sağ meme ucunun hemen üzerindeki iki dikdörtgen yara izinin, Times Meydanı'ndan kalma yaraların üzerinde oyalandı. Yaraları usulca öperken kollarını ona doladı, onu kendine çekti ve parmaklarını sırtının pürüzsüz derisinde hafifçe gezdirdi.

Tori başını kaldırıp adamın kendisine baktığını gördü, ona hevesle bakıyordu ama yaklaşımı şefkatliydi. Ellerini aşağıya indirmeden önce elleriyle Tori'nin dolgun kollarının arkasını hafifçe okşadı. Üstü açık atletinin alt kısmını ararken, ellerini aşağıya doğru hareket ettirip arkasına yaslandığında yavaşça kaldırmaya başladı, kasıtlı olarak başının üzerinden çekerek gergin karnına ve yumuşak göğüslerine hayran kalmasına izin verdi. Bir nefes verdi ve düğmeyi yavaşça açarken gözleri onunkilere kilitlendi ve ardından

Elleriyle şortunun fermuarını indirdi ve sonra yere düşmesine izin vererek Tori'nin şorttan çıkmasını sağladı. Yarım adım geri çekildi ve hayranlıkla aşağıya baktı.

Tori onu tekrar öpmek için parmak uçlarına doğru eğildi, ilk başta yumuşak bir şekilde. Ağzını açmadan önce her biri biraz daha uzun süre dudaklarında kaldı, onu derinden, açlıkla öptü, kollarını boynuna doladı, onu kendisine doğru indirdi, uzun kolları yavaşça onu içine aldı.

"Bu gece tüm bunları unutam," diye mırıldandı , dudakları onunkinden bir santimetre ötedeydi. "Sadece her şeyin gitmesine izin vermek istiyorum. Bırakmak istiyorum."

Braddock onu kollarının arasında hafifçe kaldırdı ve ofisten çıkıp koridordan geçerek yatak odasına giderken bacaklarını beline dolamasına izin verdi.

BÖLÜM 24

"EVİNİZİ ÜZERİNE İNŞA ETMEK İSTEDİĞİNİZ TEMEL BU MU?"

Tori, evin klimasının devreye girmesiyle uyandı. Saatine baktı ve saat altıyı on dakika geçiyordu.

Sabah bir erkekle aynı yatakta uyanmak genellikle Tori'nin gecenin potansiyel olarak garip duygusal yansımalarından kaçınmak için hızlı ve gizli bir kaçış yapmasına neden olurdu. Aceleyle kaçmanın son derece zor olacağını hemen fark etti.

Braddock'un uzun sol kolu beline dolanmış, onu nazikçe ama sıkıca tutuyordu. Ve biraz da şaşkınlıkla bu durumdan hoşnuttu; vücudunun rahat ve güvenli bir şekilde Braddock'un uzun ve iri koluyla sarmalanmasına izin vermekten memnundu. Kendini o anın içinde kalmak, ona biraz daha tutunmak isterken buldu.

Dün gece sadece kendisi için değil, Braddock için de ihtiyaç duyduğu bir mola olmuştu. Ve her *iki* seferde de kendini iyi hissetmişti, bu da düşünceleri o geceye geri dönerken gülümsemesine neden oldu. Braddock eşit derecede şefkatli, enerjik, ilgili ve coşkuluydu. O da aynı şekilde, ateşli bir tutku ve onun yanında olma arzusuyla karşılık vermişti.

Yine de, Kuzey Minnesota'nın sakin bir gölünün kıyısındaki bir evde, rahat bir yatakta uzanmak ne kadar iyi hissettirse de, geceyi geride bırakması gerektiğini biliyordu.

Braddock'un sol kolunu dikkatlice kaldırarak gevşemesini sağladı ve çıplak bedenini yatağın kenarına yuvarlayarak oturdu. Kapı kolunda asılı duran küçük beyaz tanga iç çamaşırını görünce küçük bir kahkaha attı gömme dolabına, Braddock'u az önce hatırladı

Onu yatağa yatırıp üzerindekiyi çıkardıktan sonra onları fırlatıp attı.

Tori yavaşça yataktan kalktı ve parmak uçlarında dolabın kapağına doğru ilerleyerek iç çamaşırlarını aldı ve sonra sola baktı. Yerde, yatakla duvarın arasında beyaz dantel sütyeni duruyordu. Ama kaçma planı çoktan suya düşmüştü.

Braddock uyanıktı, iç çamaşırını ve sütyenini göğsünü örtecek şekilde yukarı kaldırırken gözleri ona odaklanmıştı. Her şeyi kollarında topladıktan sonra banyoya gitmek için döndü, Braddock güldüğünde biraz mahremiyet arayışındaydı.

Arkasına baktı. "Bu kadar komik olan ne?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, şimdi yatakta doğruluyordu. "Bunu daha önce bir ya da iki kez yapmış gibi görünüyorsun."

"Ne?"

"Hızlı kaçış."

Tori durdu, sütyeni ve iç çamaşırını çıplak göğsünü zar zor örtüyordu. "Bu konuda hiç iyi olamadım."

"Hangi bölüm bu?"

"Sonrası."

Will güldü dışarı yüksek sesle ve sırtı

Genel olarak. "Oh Tanrım."

"Ne?"

"Belki de bunun nedeni senin buna sonuç demendir, Tori. Kulağa trajik bir şeymiş gibi geliyor ve ilk elden deneyimlerime dayanarak sizi temin ederim ki dün gece trajik değildi."

Yere bakarak, "Bu işte hiç iyi olmadım Will," diye cevap verdi. "Erkeklerle olan ilişkimde, dün gece yaptığımız bölüm dışında, pek başarılı olduğum söylenemez. Hatırladın mı? Baş belası, uzlaşmaz... Bunların hepsi sana bir şeyler hatırlatıyor mu koca adam?"

Will, battanileri üzerinden atarken sessizce, "Anlıyorum," diye cevap verdi. Gecenin bir noktasında boxer'ını tekrar giymeyi başarmıştı. Ayağa kalktı ve yavaşça Tori'ye yaklaştı ve sol eline uzanarak parmaklarını onunkilerle kenetledi. "Öncelikle, istersen bana koca adam demeye devam edebilirsin."

Tori utangaç bir şekilde kıkırdadı.

"Diğer erkekler adına konuşamam ama bence dün gece harikaydı. Bence *sen* de harikaydın."

"Öyle mi?" Tori endişeyle ona bakarak sordu.

"Evet," diye cevap verdi Will, eğilip onu dudaklarından usulca öptükten sonra kollarıyla sardı.

Eşyalarını yere bıraktı ve kucaklaşmayı kabul ederek başını adamın göğsüne gömdü. İkisi sessiz bir dakika boyunca birbirlerine sarıldılar.

"Şimdi sizi korkutmak pahasına, gerçekten önemli ve belki de hassas bir soru soracağım."

"Hangisi?" Tori başını kaldırarak temkinli bir şekilde sordu.

"Kahvaltı ister misin? Kahvaltı hazırlama konusunda gerçekten iyiyimdir."

Tori gülümsedi. "Evet, tamam."

"Güzel. Giyin, istersen duş al. Fazladan havlular lavabonun altında, ben de yemek yapmaya başlayayım."

Tori hızlı bir duş aldı ve mutfığa indiğinde çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek, dilimlenmiş meyve, portakal suyu ve kahvenin yanı sıra bir telefonu kapatmakta olan Braddock onu bekliyordu.

"Ne oldu?"

Braddock, Tori'ye bir fincan kahve doldururken, "BCA bir saat içinde yere nüfuz eden radarla birlikte Brule'de olacak," diye cevap verdi.

Tori sonunda "Haklısın ama" demeden önce göreceli bir sessizlik içinde yemek yediler.

"Ne hakkında?"

"Ne diyeceğimizi gerçekten bilmiyoruz."

"Bunu ileride nasıl ele alacağımız konusunda?"

Tori başını salladı. "Ne de olsa odadaki fil bu."

Will kahvesinden bir yudum almadan önce omuz silkti ve bir an için gözlerini başka tarafa çevirdi. "Bununla nasıl başa çıkmak istiyorsun? Eminim sessiz kalmak dışında."

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, biraz telaşlı bir şekilde başını sallayarak. Kendi duyguları ve hisleri hakkında konuşmak, özellikle de erkekler söz konusu olduğunda, pek de iyi olduğu bir konu değildi. "Daha önce birlikte bir davada çalıştığım biriyle yatmadım."

Will başını sallayarak, "Ben de öyle," dedi ve sonra gülümsedi. "Bu biraz ikilemli bir durum, değil mi?"

"Şaka yapma. Bu konuda olmaz."

Will başını sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Doğru kelimeleri arıyorum. Ve başarısız oluyorum."

"Ne yapacağız?" diye sordu aniden panikleyerek.

"Bir cevabı olmak zorunda mı?"

"Bununla nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekmiyor mu? Birlikte çalışıyoruz," dedi Tori. İlişkileri zaten yeterince karmaşık ve yoğundu, diye düşündü ve şimdi denkleme seksi de eklemişlerdi.

"Sence temel kurallara ihtiyacımız var mı?"

Tori tabağına bakarak, "Bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Dün gece harikaydı. Yani... gerçekten harikaydı."

"Öyleydi."

"Ama şimdi... nasıl başa çıkacağımı şaşırmış durumdayım..." "Aftermath."

"Evet." Ama şimdi gülümsedi.

"Ben de." Braddock bir an için düşündü. "Neden sadece nasıl gittiğini görmüyoruz ve büyük beklentiler içine girmiyoruz? Bu dava bugün bitebilir. Gelecek hafta da bitebilir. Üç ay sonra da. Belki de hiç bitmez. Ya da üç saat sonra Manchester'dan ayrılıyor olabilirsiniz çünkü bir yerde bir çocuk kaybolmuştur ve size orada ihtiyaç vardır."

"Kulaktan kulağa oynayalım o zaman?"

"Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu," diye yanıtladı sakince. "Bu senin için sorun olur mu?"

Belki de Braddock'un kendinden emin, rahat, ona baskı yapmayan ve hiçbir şey beklemeyen tavrı onu rahatlatmıştı. Burada ve şimdi yaşamayı teklif ediyordu. Bu ona iyi gelmişti. "Evet, sanırım öyle," diye cevap verdi, tostunun ve meyve suyunun sonunu bitirip saatine bakarken gülümsedi. Eğer günü Brule'nin mülkünde geçireceklerse, otele dönüp pembe atleti ve ten rengi şortundan çok daha uygun bir şeyler giymesi gerekiyordu.

Ortadaki adadaki taburesinden kalktı, Braddock'a doğru yürüdü ve eğilip onu öptü, sonra sağ kolunu onun boynuna doladı ve tekrar öptü, bu sefer öpücüğü bir an daha tuttu. "Kahvaltı hazırladığın için teşekkürler."

"Benim için zevk."

Doksan dakika sonra Tori koyu zeytin rengi bir pantolon giymiş, işinin başındaydı. Olay yeri şeridinin altından geçip araba yoluna çıktığında Braddock'u Lund'un Tahoe'suna yaslanmış, Cal ile sohbet ederken buldu. BCA ajanları iki adet yere nüfuz eden radar ünitesiyle olay yerindeydi. Arazide bir ızgara oluşturulmuş ve ekipler araziye ikiye bölmüştü.

Cal, "Mülkleri taramak muhtemelen iki gün sürer," diye rapor verdi. "Tüm ormanlık alanlara rağmen, çalışmak için bol miktarda açık alan var. Eğer burada bir şey bulamazsak, onun kulübesine gideriz. Eminim duymuşsunuzdur, burada köpeklerimiz de var. Eğer burada bir şey varsa, onu buluruz."

"Gerçekten cesetleri kendi arazisine gömeceğini mi düşünüyoruz?" Tori güvensizliğini saklamadan sordu. Braddock politika yapmak zorundaydı, o değil.

"*Victoria*," diye uyardı Cal, "Geçen gün sordun, cesetler nerede? İki parça mülkü var, bu yüzden onları aramamız gerekiyor. Cesetlerin burada olduğuna dair benim de şüphelerim var ama yakında öğreneceğiz." Kollarını kavuşturdu. "Şimdi genç bayan, nereye bakacağınıza dair başka fikirleriniz varsa, can kulağıyla dinliyorum. Ya da sen ve Will biraz

Brule'u araştırmaya ve cesetleri başka nereye gömmüş olabileceğini bulmaya daha fazla zaman ayırın," diye ekledi Cal, uzaklaşmadan önce sert bir şekilde.

"Harika. şimdi de ben onu kızdırıyorum," dedi Tori.

"İyi tarafından bak. Artık *beni* kızdırmıyorsun.

"Braddock hafifçe cevap verdi.

"Artık birlikte yattığımızı göre sana karşı daha mı rahatım?" Tori arsızca sordu.

Braddock dönüp garaj yolundan aşağıya, yola ve gelen medya kamyonlarına bakarken, "Zorlama," diye cevap verdi. "Bunun bir faydası olmayacak."

"Hayır," diye yanıtladı Tori, bir kameraman çoktan minibüsten inmiş, kamerasını omzuna atmış, olay yeri bandının kenarına doğru yürüyordu. "Bunu birkaç gün yeterince sessiz tuttuk ama şimdi sirk geldi."

Will sessizce, "İkimizin de çekinceleri var, hem de büyük çekinceler," diye mırıldandı. "Cal çekincelerimiz olduğunu biliyor ama yine de onu ve bölge savcısını kızdırmak yerine şimdilik barutumuzu kuru tutmalı ve bu işi olurla bırakmalıyız."

"Bu iyi. Ama hiçbir şey bulamayacaklar. Yine de Gunther olduğunu düşünmeye devam edecekler. O zaman ne yapacağız?"

"Kulaktan kulağı oynamalım."

"Kulaktan kulağı oynamayı ancak bu kadar kaldırabilirim," diye alay etti Tori. "Tamam, o köprüye geldiğimizde geçelim."

"Ortaya atmak istediğiniz başka klişeler var mı?"

"Hayır, ama burada oturup bu şeyi sabote etmeye çalışıyor olabileceğimizi düşünmeden edemiyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Will nefesinin altından.

"Hiçbir şeyi sabote etmeye çalıştığımızı sanmıyorum," diye yanıtladı Tori. "Ve eğer kız kardeşimin bedeni buradaysa, eğer Lash'in bedeni buradaysa, o zaman çekincelerimize rağmen yanıldık ve bunu kabul eden ve bundan memnuniyet duyan ilk kişi ben olacağım. Sizce yanılıyor muyuz?"

Will başını hafifçe salladı. "Hayır, ama haklısın. Onlar bir ceset bulmasalar bile, onlar olarak devam edecekler.

Gunther'in katil olmadığını kanıtlayamazsak Gunther katildi."

"Bunu nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?"

Will, "Henüz değil," diye cevap verdi ama sonra Steak'in yanından geçtiğini görünce aklına bir fikir geldi ve ona el salladı. Steak'e, Gunther hakkındaki her şeyi, *her şeyi* araştırmasını istediğini açıkladı. "Mali kayıtlar, seyahat, telefon, arazi mülkiyeti, eski karısıyla, avukatıyla, aklına gelen herkesle konuş. Eggleston sana yardım etsin."

"Gunther olduğunu kesinleştirmek için mi?" Steak sordu, sonra bir art niyet olduğunu sezerek, "Yoksa başka bir şey mi bulmam gerekiyor?" diye devam etti.

Will dedektifine, "Onun hakkında yanılıyor olamayız, hiçbir şeyi gözden kaçıramayız," diye yalan söyledi ve bunu yaparken kendini suçlu hissetti. "Gunther hakkında bir araya getirebileceğimiz her şeye ihtiyacımız var. İlginizi çeken bir şey bulursanız bana haber verin. Ama Tori ve ben bu konu üzerinde çalışıyorduk ve yeni bir çift göz istiyorum."

"Bunun bize ne faydası olacak?" Tori, Steak uzaklaşıp cep telefonunu çıkarırken ve şüphesiz ortağını ararken sordu.

"Kendime karşı dürüst olmalıyım. Düz oynayacağız. Sen ve ben burada ya da kulübede bir ceset bulmayacağımızı varsayıyoruz."

"Evet."

"Bunu düşünürken, eğer cesetleri bulamazsak, geri dönüp Gunther *olmadığını* kanıtlamak için *elimden* gelen her şeyi yapmadığımı iddia edemem. Bu yüzden en iyi iki dedektifimi onun hakkında bulabilecekleri her şeyi bulmaları için görevlendirdim."

"Oyun yok."

"Oyun yok," diye yanıtladı Braddock, "en iyi iki dedektifimi burada biraz boşa kürek çekmeye göndermekten başka."

"Ve arka cebimizde bir şey daha var."

Braddock onun aklından geçenleri okuyarak, "Sigara izmaritlerindeki negatif DNA," diye cevap verdi. "Sanırım bunu şimdilik gizli tutmaya devam edeceğiz."

Tori, "Katılıyorum, ama bu yardımcı olsa da, gerçekten yapmamız gereken bir şey daha var," diye yanıtladı.

"O da ne?"

"Peki, Gunther değilse, o zaman kim? Çünkü Cal ve bölge savcısının aklındaki soru *bu* olacak. Ve haklısın, tüm şüphelere sahip olabiliriz, ancak Gunther hakkında şüphe yaratmak için makul bir şekilde işaret edebileceğimiz başka biri yoksa, yandık demektir."

"Bu konuda haklısın," diye kabul etti. İkisi de sessizce durup olan biteni izlediler. "Bu arada, çok güzel görünüyorsun ve kokuyorsun," dedi sessizce.

Tori içten içe gülümsedi. "Fark ettiğin için teşekkürler." "Ben bir dedektifim. Fark etmek benim işim."

BCA teknisyenleri, güneş batıda batmaya başladığında Brule'nin arazisinin üçte ikisinde çalıştıkları için gün uzadı. Cesede dair hiçbir iz yoktu. Medya yolda toplanırken Cal, Backstrom ve Minnesota BCA'nın kıdemli bir temsilcisi medyaya hitap etti. Cal, henüz bir sonuca varılmadığını ama hikâye pastasının çoktan pişirildiğini söylemek için büyük çaba sarf etti. Gunther Brule şüpheli bir kişiydi. Görünürde bir intihar sonucu ölmüş olması, Genevieve Lash'in potansiyel katili ve yirmi yaşındaki Jessie Hunter'ın kaybolmasıyla bağlantılı olabileceği haberlerini yapan gazeteciler için çığ etti.

Cal ve Backstrom araba yolundan geri döndüklerinde Tori ve Braddock'u hoşnutsuz bir şekilde onları beklerken buldular.

Backstrom, "Bir şeyler söylememiz gerekiyordu," dedi.

Braddock kaba bir tavırla, "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz," diye cevap verdi.

Bölge savcısı, "Sen aday olmuyorsun," diye karşılık verdi.

"Peki ya yanılıyorsanız? Bu durum mahkemede nasıl oy sandığı?"

Tori, "Gunther'la ilgili elinizdeki tek gerçek kanıtın bana ateş etmiş ya da Will'i havaya uçurmaya çalışmış olabileceği olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye açıkladı. "Yani, Genevieve Lash ile tek bağın, onu kışından imdiklemiş olması. Evinizi üzerine inşa etmek istediğiniz temel bu mu?"

"Onun intihar ettiğinin farkındasın, değil mi Victoria?" Cal onun ses tonundan memnun olmadığını belirtti. "Siz ikiniz onunla yüzleştikten sonra kendini vurdu. Bu arada, ne zamandan beri ikinci derece kanıtlarla davaları kapatmıyoruz?" "Neden olmaz sen iki sadece al ve kazanmak mı?" Backstrom

küçümseyerek sordu.

Braddock, "Bunu özmeyi Tori ya da benden daha fazla isteyen kimse yok," diye karşılık verdi. "*Hiç kimse!*"

Cal, "Sakin ol Will," diye uyardı.

Braddock nefes aldı. "Demek istediğim, kendinizi aşma konusunda dikkatli olun, Bay Backstrom."

"Ben değilim."

"Oh, ama hazırlanıyorsunuz, efendim. Kyle Mannion, Skip Sauer ve iş dünyasının geri kalanının yakanızdan düşmesi için zafer ilan etmeye ne kadar hevesli olduğunuzu anlayabiliyorum."

"Onların senden çıkmasını istemiyor musun? Sauer'in Cal'in ofisinde senin peşine düştüğünü hatırlıyor gibiyim."

"Ne olmuş yani?" Braddock bir kez daha sinirli bir şekilde cevap verdi. "Sırf onu ya da bir başkasını tatmin etmek için davamı aceleye getirip bir şeyleri kaçırarak değilim. Özellikle de bu davada. Bu davada yanılıyor olamayız. Yanılamayız. Kasabanın bu konuda yaşıadığı onca şeyden sonra, olabildiğince emin olmalıyız. Bu dava yirmi yıldır devam ediyor, birkaç gün daha kilitlemekten ne çıkar?"

"Bakın ne diyeceğim Dedektif," diye cevap verdi Backstrom, açıkça astı olduğunu düşündüğü biri tarafından bu kadar inatla tavsiye edilmekten hoşnut değildi. "Bunu senin için kolaylaştıracamız, bu *senin* kararın olmayacak. Cal'ın olacak, *benim* olacak ve bir kez

Yapıldı - ve yapılacak - sıraya girsen ve kameralara gülümsesen iyi edersin, evlat."

"Peki ya yapmazsam?"

Backstrom bir nefes aldı ve Braddock'a uzun uzun baktı. "Will, senden hoşlanıyorum. Her zaman da sevdim. Beni bu bakış açımı yeniden değerlendirmek zorunda bırakma," diye uyardı Backstrom ve Lund'a baktı. "Seni sonra ararım," dedi ve uzaklaşmadan önce şerifin elini sıktı.

Backstrom'un duyamayacağı bir yere geldiğinde Cal hafifçe, "Çok eğlenceliydi," dedi. Sonra döndü ve Braddock'a doğru ilerledi. "Sanırım son zamanlarda Victoria'nın etrafında biraz fazla takılıyorsun."

"Hey!" Tori itiraz etti.

Cal, "Will, dikkatli ol ve *kendini* fazla kaptırma," diye öğüt verdi. "Ben birkaç yıl içinde tekrar aday olmayacağım ama Backstrom aday ve kazanacak. Hukukçu olmaktan çok politikacı ama zeki, popüler ve bağlantıları var. Jeff Warner ve Kyle Mannion'ın desteğine ve parasına sahip. Daha önce de tavsiye ettiğim gibi, onlarla arkadaş olmak istersiniz ve olmalısınız."

"Senin gibi mi?" Tori sordu.

Cal döndü, durdu ve ona sert bir bakış attı. "Victoria, bu beylerden hiçbirini düşmanım yapmayacak kadar akıllı davrandım." Tekrar Braddock'a baktı. "Ben gittiğimde yeni bir şerif olacak ve arkanı kollayacak dostlar edinmek isteyeceksin. Backstrom bunlardan biri olabilir ve yanında başkalarını da getirecektir ama onunla bu şekilde konuşursan olmaz. *Bu gece bunu* biraz düşünmeni tavsiye ederim." Cal bu sözlerle uzaklaştı.

Cal kulak kesildikten sonra Tori, "Muhtemelen haklı, biliyorsun," dedi.

Braddock başını sallayarak, "Evet, öyle," diye cevap verdi. "Gidip Backstrom'u görmem ve durumu açıklığa kavuşturmam gerekecek."

"Kesinlikle bayıldım," dedi Tori.

Braddock kıkırdadı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Yani..." Tori ona döndü. "Dedektif Braddock, artık mesaimiz bittiğine göre, herhangi bir planınız var mı?"

"Aklında ne var?"

"Aklımda olan şey senin yerin. Şu anda."

BÖLÜM 25

"ANLIYORUM, DEMEK Kİ BAŞKA BİRİ DE ÇİMENLİ TEPEDEDEN ATEŞ EDİYORDU."

Ertesi günün sonunda olaylar tam da Tori ve Braddock'un beklediği gibi gelişmişti. Ve korktukları gibi.

Brule'un Manchester'daki arazisindeki arama öğleden sonra sona erdi. Aslında, ekiplerden biri sabah onda mülkün kendi yarısındaki aramayı bitirmiş ve Benedict Gölü mülküne gönderilmiştir. İkinci ekip Manchester arazisinden ayrıldı ve öğleden sonra erken saatlerde onlara katıldı. Akşam yediye kadar her iki parsel de tamamen aranmıştır. Herhangi bir ceset bulunmamıştır.

Cal ve Backstrom biraz yalnız kalmak için Wilson, Tori ve Braddock'u Brule'nin kulübesinin garajında topladı. Backstrom, "Ceset bulamamış olmamız umurunda değil, artık arama zamanı geldi," dedi.

Tori, "Bence bu gerçekten kötü bir fikir," dedi ve ardından Braddock'la birlikte sakladıkları bir şeyi açıkladı. "Mermi kovanlarının yanında bulunan sigara izmaritlerinde DNA eşleşmesi yok."

"Ne zamandır onun üzerinde oturuyorsun?" Cal sinirlenerek sordu.

"İki gün," diye yanıtladı Tori. "Aramanın nasıl sonuçlanacağını görmek istedim ve düşündüğüm gibi sonuçlandı. Ceset yoktu."

Tori'nin dehşetine rağmen, Backstrom ve Watson bu ifşaat karşısında şaşırmadılar ve sonuçtan rahatsız olmadılar.

Backstrom, "Eğer gerçekten bir davaya bakıyor olsaydım bu beni biraz rahatsız edebilirdi," dedi ve başıyla onaylayan Wilson'a baktı. "Ama ben değilim, bu yüzden bu konuda endişelenmiyorum, özellikle de

Bay Brule iki gece önce bulundu. Elinin altında bir silahla ölü bulundu."

"Bu benim kitabımda bir itiraftır," diye ekledi Wilson. "Daha açık ne olabilir ki?"

"Not yok," diye önerdi Tori.

"Pek yazı yazacak birine benzemiyordu," diye espri yaptı Cal.

"Ya o değilse?" Braddock makul bir şekilde sordu. "Ya Tori ve benim yaptığımız masum bir adamı, yaralı bir adamı, travma sonrası stres bozukluğu olan bir gaziye başına geleceklerden dolayı paniğe kaptırıp bununla başa çıkamadıysa ve kendini öldürdüyse?"

Cal, "Sen ve Tori onu sorgularken yanlış bir şey yapmadınız, agresif olsanız bile, ona bir oyun oynamış olsanız bile," diye cevap verdi. "Bu sadece iyi bir polis işiydi."

"Yine de, ya yanılıyorsak?" Tori bastırdı. "Başka kim olabilir ki?" Backstrom sordu.

Tori *ne düşünüyorsun* bakışıyla Braddock'a baktı. Braddock ona başıyla onay verdi.

Tori, "Bunu açıklamak birkaç dakika sürecektir ama Will ve ben bunun Yukarı Ortabatı'daki on iki eyalette, ve Wyoming, Colorado ve Montana'da yirmi üç kadar kadını öldüren ya da kaçıran biri olduğunu düşünüyoruz," diye yanıtladı.

"Jessie Hunter ile başladı," diye açıkladı Braddock. "Arada dört yıl kadar bir zaman boşluğu oldu ve katil o zamandan beri her yıl bir ya da iki kadını öldürüyor; en son öldürdüğü kadın Genevieve Lash değil, Güney Dakota Brookings'de Joanie Wells adında bir kadın. *Geçen hafta.*"

Tori, kadınların çoğunun ortadan kaybolduğunu, ancak bağlanmış, boğulmuş ve arabalarının bagajlarına tıkılmış halde bulunan dört kadın olduğunu açıkladı. "Bu dördü muhtemelen elenebilir."

Sonra parmaklarıyla maddeleri işaretlemeye başladı. "Katil, gerçekte her kimse, çok iyi, çok yetenekli. Bu kadınlara ulaşıyor ve hiç kimse onu bunu yaparken görmüyor."

Kimse bir şey duymaz. Geride hiçbir adli kanıt bırakılmıyor. Onları gözetimin, güvenliğin olmadığı, kimsenin izlemediği yerlere götürüyor. Çoğu vakada kadının aracı bir şekilde olaya karışıyor. Çoğu vakada araç hasar görüyor. Bağlanmış ve boğularak öldürülmüş olarak bulunan dört kadın da arabalarının bagajında bulundu."

Braddock, "Tüm bunlar ileri düzeyde keşif ve planlama gerektiriyor," diye ekledi. "Düzenli olarak o bölgede bulunmasa bile en azından o bölgeyi iyi tanıyacak ve güvenlik ve gözetim alanındaki boşlukları bilecek kadar orada zaman geçirmiş biri tarafından yapılacak çok sayıda keşif ve planlama."

Tori, "Yani, en azından benim deneyimlerime göre, bu kadınlara bu kadar yaklaşmak için belli bir zekâ seviyesi ve hatta biraz da cazibe gerekiyor ki Gunther Brule bu özelliklere sahip değil," dedi. "O bir kış avcısı. O kadar da zeki değil. Bu da yetmezmiş gibi, Braddock'un elindeki kayıtlar Brule'un o saatlerde o yerlerde olamayacağını kanıtlıyor. Gunther Brule bütün bu kadınları öldürmedi. Genevieve Lash'i o öldürmedi ve kız kardeşimi de o öldürmedi," diye savundu Tori. "Bu o değil."

Garajda bir dakika sessizlik oldu.

Backstrom ve Wilson inanamıyorlardı. Cal'ın yüzünde dehşete düşmüş bir kızgınlık ifadesi vardı; ikisini diğer kadınları bir kenara bırakıp sadece Jessie Hunter ve Genevieve Lash'e odaklanmaya ikna ettiğini düşünüyordu.

"Sence kendimizi aşıyor *muyuz*?" Backstrom inanamayarak sordu. "Bu dava hakkında çılgınca spekülasyon *yaptığınızı* mı düşünüyorsunuz? Siz ikiniz sadece kendinizi mi dinlediniz? Tanrım, ikiniz de en son isteyeceğiniz şey bu davanın bitmesi gibi davranıyorsunuz."

"Kız kardeşimi kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum," diye hırladı Tori. "Bunu yapan kişiyi istiyorum."

"Ben de biliyorum Ajan Hunter," diye karşılık verdi Backstrom. "Ve kim olduğunu da biliyorum. Gunther Brule."

Braddock, Brule'un çalışma kayıtlarını göstererek, "Olamaz," diye cevap verdi. "Bunlar onu akıyor."

Backstrom, "Tüm bu davaların birbiriyle bağlantılı olduğunu varsayarsak, o zaman haklı *olabilirsiniz*," diye kabul etti. "Ama bu, tüm bu davaların birbiriyle bağlantılı olduğunu varsayıyor. Bu da Jessie Hunter ve Genevieve Lash'in tüm bunların bir parçası olduğunu varsayar. Öyle olmadıklarına dair çok daha ikna edici bir argüman sunabilirim."

Braddock, "Bir de ben duyayım o zaman," diye karşılık verdi. Backstrom Wilson'a doğru baktı.

Bölge savcı yardımcısı çapraz sorgu moduna geçerek, "İlk olarak şuna cevap verin," diye sordu. "Jessie Hunter ve Lash'in araçlarının bulunduğu yerde boğuşma olduğuna dair bir kanıt yoktu, doğru mu?"

Braddock ve Tori hep bir ağızdan, "Bu doğru," diye cevap verdiler.

"Yani, herhangi bir boğuşma ya da kavgaya dair bir kanıt yoktu. Çantaları gitmişti. Lash'in telefonu yoktu. Arabaları kilitliydi. Bagajlara ve yedek lastiklere erişilememiş. Bu size ne anlatıyor?"

Tori, "Onları kimin aldığını biliyorlardı," diye cevap verdi.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Wilson. "Ve *ikisi de* Brule'u tanıyordu.

Her ikisine de tanıdık geliyordu."

Tori, "Brule'un sarhoş olması ve Lash'in kaybolduğu gece Mannion'dan eve bırakılması dışında," diye cevap verdi.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde hâlâ evde olduğunu doğrulayabilecek biri var mı?" Wilson sordu.

Braddock dürüstçe "Hayır," diye cevap verdi. "İki aracı var, değil mi?"

"Öyle."

"Tamam, bırakılır. Evde kimse yok, kimse bir şey yaptığından şüphelenmiyor. *Diğer* aracına biner. Lash'e kızgın bir şekilde Mannion'a geri dönüyor. Lash'in lastiğine büyük bir bıçak saplıyor," diye savundu Wilson ve sonra Tori'yi işaret etti. "Tıpkı yirmi yıl önce kız kardeşine yaptığı gibi. Arabalardan anlıyor, değil mi? Garajını gördüm, NAPA oto yedek parça dükkanına benziyor. Bu yirmi yıl önce işe yaramış bir yöntem, değil mi?"

Tori ve Braddock isteksizce başlarını salladılar.

Wilson hikayesini anlatmaya devam etti.

"Yani, Lash'i takip ediyor ve lastik patladığı için kenara çektikten bir iki dakika sonra yanına yanaşiyor. Belki yanaştığında özür dilemiştir. Belki de özür diliyor çünkü Genevieve Lash lastik değiştirecek biri değil ve gecenin geç bir saatinde, şiddetli bir fırtına tepesindeyken eve bırakılmasını istiyor. O taşra yolunda zor durumda olan bir kadın. Telafi etmek için onu evine bırakacağını söyler. Genevieve ondan hoşlanmayabilir ama koşullar göz önüne alındığında onunla üç millik bir yolculuğa katlanabilir. Gerisini anlamak için fazla hayal gücüne gerek yok. Dava kapanmıştır."

Wilson'ın davası basit ve anlaşılırdı. Asla jüri önüne çıkmak zorunda kalmayacağı için de anlamlıydı.

Braddock, "Anne, kendini şu yoldaki şu noktaya koy," diye sordu. "Evet, fırtına var ama evden üç mil uzaktasın. Cep telefonun var ve baban, her baba gibi, gelip seni alırdı. Babanı mı ararsın, yoksa üç saat önce seni kışından çımdıklediği için bardan atılan bir adamla birlikte beyaz bir panelvana mı atlarsın?"

Wilson omuz silkti. "Benim ne yapacağım önemli değil. Önemli olan onun ne yaptığı. Minibüse bindi. Belki de kendini öldürdüğü 38'lik Special'ı üzerinde tutuyordu."

Tori buna inanmıyordu. "Sonra ne olacak? Eve gidip bana kız kardeşimin kaybolduğu zamanki gazete haberinin bir kopyasını mı postaladı? Bunu neden yaptı? Ne alakası var?"

"Bir noktaya değinmek için. Bir oyun oynamak için. Yirminci yıldönümünde tekrar öldürdüğünden beri onu ovmak için. Kutlamak için. Lash'e yaptıklarını örtbas etmek için. Bunu yapmasının pek çok nedeni olabilir."

"Bu çok zayıf bir düşünce," diye cevap verdi Braddock küçümseyerek. "Bunu neden yaptığını kim bilebilir?" Wilson cevap verdi.

"Ve Şimdi asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

"Bilmek zorunda değilim," diye karşılık verdi Wilson. Braddock, "Hayır, bence zorundasın," dedi.

Backstrom ısrarla, "Biliyoruz," dedi. "İkinizin olayı çözdüğünü bildiği için kendini öldürdü. Hadi ama, dün de söylediğim gibi, siz ikiniz harika bir iş çıkardınız. *Harika bir iş*. Alın. Kazanın. Kazanın."

Wilson, "Ve düşündükçe, özellikle de Brule'un katil olduğunu gösteren diğer tüm kanıtlar nedeniyle, o sigara izmaritlerinde DNA eşleşmesinin olmaması konusunda daha az endişeleniyorum," diye ekledi. "Lash ile bir geçmişi var."

"Tarih mi? Onun kıcını çimdikledi," diye cevap verdi Tori küçümseyerek. "Bu bir geçmiş mi? Bu onu katil mi yapar? Hadi oradan."

"Onunla bir geçmişi vardı," diye ısrar etti Wilson. "Genevieve Lash ona haddini bilmesini söylemiş. Bunun da ötesinde, kız kardeşin kaybolduğunda o kasabada yaşıyordu. Aile içi Őiddetten sabıkası var. Hüküm giymiş mi? Hayır. Ama mahkemeye çıkarsak bu kanıtı kabul ettirebiliriz. Size ateş etmek için kullandığı silahın balistik eşleşmesi var, Ajan Hunter. Sidwell'de çalışıyor, yani patlayıcılara aşına ve deneyimi var. Evinde, Sidwell'den gelen cıva ile birlikte cıva anahtar malzemeleri bulduk. Minibüsünün bölgeden ayrıldığı güvenilir bir tanık tarafından tespit edildi."

Tori, "Fran Larson, Brule'ninkine benzeyen bir minibüsün hızla uzaklaştığını görmüş," diye karşı çıktı.

"O minibüsü teşhis etti," diye cevap verdi Wilson, yılmadan. "Steak'in raporunu gördüm. Hiç tereddüt etmedi."

"Peki ya sigara izmaritleri? Bunun gerçekten bir sorun olduğunu düşünmüyor musunuz?" Braddock sordu.

Backstrom, "O sigara izmaritleri avlanmaya çıkmış bir adamın izmaritleri de olabilir," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" Tori yanıtın üzerine atlayarak cevap verdi. "Biliyor musun, yirmi yıldır geri dönmedim, yani yasalar değişti mi? Şu anda Temmuz ortasında av sezonu mu var?"

"Av sezonu değil," diye belirtti Braddock. "Öyle olsaydı bile kimse orada avlanmazdı."

"Bunlar herhangi bir av sezonundan değil," diye karşı çıktı Tori. "Bu izmaritler geçen yıldan kalma değil. Yeniydiler ve kullanılmış mermi kovanlarının yanında bulundular. Brule sigara içiyor ama onları o içmedi."

"Yani ne diyorsunuz Ajan Hunter? Onların yerleştirildiğini mi düşünüyorsunuz? Buna dair ne kanıt var?" Backstrom öne sürdü. "Bir savcı olarak bunu kolayca açıklayabileceğimi düşünüyorum."

"Bence ateş eden başka biriydi," diye açıkladı Tori. "Sonra ne olacak? Seni ve Will'i yakalayamadılar, bu yüzden Gunther Brule'ye tuzak mı kurdun?"

Wilson sordu. "O bir kurban," diye ağzından kaçırdı Tori.

Backstrom alaycı bir tavırla, "Anlıyorum, demek başka biri de çimenli tepeden ateş ediyordu," dedi. "Yok artık."

"Başarılı ya da başarısız, Gunther Brule her halükarda tuzığa düşürülecekti," diye sakince cevap verdi Braddock, sorunun geleceğini on dakikadır görüyordu. "Peşinde olduğumuz kişi başarılı olsaydı ve Tori ile beni öldürseydi, olayı ikimizin yaptığı gibi araştıracaktınız ve elinizde ne olacaktı? Gunther Brule. Katilin istediğı de bu. Ve Gunther masumiyetini ilan etmek için hayatta değil. Bu da her şeyi onun üzerine yıkıp dava kapandı demenizi son derece kolaylaştırıyor."

"Güzel teori," diye yanıtladı Backstrom, "ama en basit cevap neredeyse her zaman doğru olandır. Olayların kimin versiyonunun daha mantıklı olduğunu ve hangi versiyonla dava kazanabileceğimi biliyorum ve bu sizinki değil."

Cep telefonu çaldığında Braddock, "Buradaki önemli terim *neredeyse her zaman*," diye karşılık verdi. Telefonunun ekranını okudu. "Affedersiniz... Buna bakmalıyım." Garajdan dışarı çıktı.

"Ve bu arada, mahkemeye gitmiyoruz," diye devam etti Tori, tartışmayı sürdürerek. "Brule öldü."

"Ama en azından Lash'in yakın zamanda ortadan kaybolmasını, sana ateş edilmesini ve Will'in hayatına kastedilmesini bir kenara bırakabiliriz. Ve dürüst olmak gerekirse, kız kardeşinin davasının kapandığını düşünebilirsin," dedi Cal, olayların hangi versiyonuna katıldığını belli eden ölçülü bir tonda. "Tüm bunlarla ilgili güçlü kanıtlar var," diye ekledi.

"Otopsi ve bazı adli tıp raporlarının tamamlanmasına ihtiyacımız var, böylece her şeye sahip olacağız. Bu işin gidişatı bu yönde," dedi Backstrom makul bir şekilde.

"Ama ya bu yanlış yönse?" Tori ısrar etti. "Peki ya Katy Anderson? O tüm bunların neresinde?"

"Bu neden bağlantılı olmak zorunda ki?" Wilson sordu. "Tesadüf de olabilir, hatta alakasız olması daha muhtemel. Kahretsin, üzgünüm Tori, ama o deliydi. Seattle'a giden bir otobüse atlayıp öylece gitmiş olabilir."

"Gerçekten mi? Gerçekten mi?" Tori şimdi kendi kızgınlığıyla cevap verdi. "Kanıtları ve ortadan kaybolmaları bir el hareketiyle silip atabiliyorsunuz, sanki bunlar sizin küçük, düzgün anlatınıza uymadıkları için önemsizmiş gibi. Onun tüm bu olanlara nasıl dahil olduğunu hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Bakın, özür dilerim Ajan Hunter. Onun arkadaşınız olduğunu biliyorum," dedi Wilson özür dileyerek.

"Genevieve Lash ortadan kayboldu. Ben ortaya çıktım. Katy'yi görüyorum ve sonra Katy yok oluyor ve sen bunun bağlantılı olduğunu düşünmüyor musun? Ne içiyorsun sen?"

Backstrom, "Son yarım saattir dinlediklerime bakılırsa, ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi.

Braddock'u arayan adli tabip Dr. Galen Renfrow'du. "Otopsi tamamlandı mı?"

Renfrow bir an sonra, "Evet, sanırım," diye cevap verdi, "yirmi dört saattir yaptırıyorum ama... şey, üzerinde oturuyordum."

Renfrow bir yere doğru gidiyordu. "Neden geciktiniz, Doktor?" Adli tabip nefes verdi. "Çünkü elimde bir bulgu var... şey, Merak ettim. I oldu umutve aramalar at Brule's özellikler her şeyi açıklığa kavuşturacaktır."

"İlginç bir bulgu mu? Nasıl ilginç?"

"Ön kan testlerine göre, Brule'nin ölüm anında kanındaki alkol oranı .26'dır."

"Hiç şaşırmadım. Tetiği çekmek için cesaretini topluyordu, Doktor."

"Sanırım bu da yaranın giriş açısının *olası* bir açıklaması."

Braddock ses tonunu yakaladı. "Bu açıdan seni rahatsız eden nedir, Doktor?"

"Sana bir soru sorayım. Rahatsız edilmemi mi *istiyorsun*?" Renfrow, Braddock'un sorgulayıcı ses tonunu yakalayarak sordu. "Söyle bana, bu Brule'un senin adamın olup olmadığını sorguluyor musun?"

"Kayıt dışı mıyız, Doktor?"

"Şimdilik, tabii."

"Dürüst olmak zorundayım doktor. Onun olduğunu söyleyen *çok ama çok şey* var," diye dürüstçe cevap verdi Braddock, Wilson ve Backstrom'un az önce ortaya koyduklarını dinledikten sonra. Eğer dürüst olmak gerekirse, bu ikna edici bir vakaydı. "Evet, Brule'un bizim adamımız olduğunu söyleyen bariz bir durum var. Ama olmadığını söyleyen alternatif bir teori de var." Renfrow'a bu düşünce çizgisinin kısaltılmış versiyonunu da sundu. "Şu anda ilk teori Backstrom, Wilson ve Cal'ın, yani karar vericilerin hakim teorisi. Birkaç eksiği olsa da ikna edici bir teori, özellikle de Brule önünüzde ölü bir şekilde yatarken. Alternatif teori ise Tori Hunter ve benim ortaya attığımız teori ve bu teori şu anda kabul gören bir kitle bulmuş değil."

"Anlıyorum."

"Kayıt dışı olduğumuza göre, elinde ne var?"

"Merminin giriş ve çıkış açısı garip bir şekilde dik."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla, tabancayı başının üzerinde gerçekten yüksek bir açıyla tutuyordu, neredeyse dikey, hiç yatay değil. Çıkış yarası da kafatasının sol alt tabanından çıkış yarasıyla bu dik açıyı doğruluyor."

"Bunu yapmak mümkün mü?" Braddock oturup sağ eliyle atış açısını taklit etmeye çalışarak sordu. "Bileğini bu şekilde bükme gerçekten garip... ve gereksiz görünüyor."

"Evet. Ve sözde intihar eden birinden bahsettiğimizi biliyorum, yani eğer intihar ettiyse, mantıklı düşündüğü söylenemez. Garip şeyler yapıyordu ama kendini vurmak için silahı neden böyle bir açıyla tuttuğundan emin değilim. Namluyu ağzınıza, şakağınıza dayayın ya da çenenizin altına sokun. İntihar eden insanlar böyle yapar."

"Sözde dediniz. Kendini vurmamış olmasının *mümkün olduğunu* mu söylüyorsunuz?"

"Bilemiyorum Will. Bu açı beni gerçekten rahatsız ediyor."

"Başka biri onu vurduysa giriş açısı daha mı tutarlı?"

Braddock sordu.

Dr. Renfrow oldu sessiz üzerinde ve diğer son için a uzun bir an. "O sandalyedeydi, değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Braddock. "Ve eğer kan testleri doğruysa, çok sarhoş."

"Devam et."

Renfrow'un içgörüsüyle Brule'nin evindeki sahne Braddock'un gözünde birdenbire farklı bir hal aldı. "Doktor, adam sarhoş ve sandalyede sızmış. Başı aşağı eğik, sola doğru sarkık, tıpkı birinin sandalyede sık sık uyuduğu gibi."

"Ve eğer takip edersem, Dedektif, birisi gelir ve ayakta durdukları için daha yüksek bir açıdan onu kafasından vurur."

"Doğru," diye cevapladı Braddock. "Brule'de barut izi olup olmadığını test ettiniz mi?"

"Buldum. Sağ elinde küçük bir iz vardı. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki intihar vakalarında genellikle hiçbir iz bulamayız."

"Ona karşı kullanılan silah 38'likti, doğru mu?"

"Evet. Bu doğrulandı. O kurşunu sandalyenin arkasından çıkardık."

"Silindirde beş tane bulduk, belli ki kafasına giren kurşun sandalyeden çıkarılmış. Ancak orada biri varsa ve onu vurduysa, silahı Gunther'in eline vermek, ikinci bir merminin tetiğini çekmek ve ardından silindire bir mermi yerleştirmek zor değil."

"Nereye ateş edeceksin?"

"Açık havada. O sandalyeden on beş metre ötedeki sürgülü cam kapıyı açabilir ve göle doğru ateş edebilirsin. Brule öldüğüne göre, ikinci adamımız silahın sesini susturmak için bir yol bulabilir." Braddock bir an düşündükten sonra bunun olabileceğini düşündü. "Ama tabii ki burada kayıt dışıyız."

"Öyleyiz."

"Seni rahatsız eden başka bir şey var mı?" Braddock sordu.

"Bu yeterli değil mi?" Dr. Renfrow alaycı bir kıkırdamayla cevap verdi. "Ama bakın, bu bakış açısı dışında, tıbbi ya da adli olarak *bunun* bir intihar *olmadığını* gösteren bir şey var mı bilmiyorum."

"Başka bir deyişle, raporunuz birkaç yöne gidebilir."

"Evet."

"Ne yapacaksın?"

"Acele etmeyeceğim ve analizim üzerinde düşünmeye devam edeceğim. İyice düşünmem lazım. Ama aradığıma memnunum. Gecikmem teorinizi kanıtlamanız için *size* daha fazla zaman kazandırabilir. Brule hakkında ciddi şüphelerin olduğunu söyleyebilirim."

"Tori ve ben onun Jessie Hunter ya da Genevieve Lash'i öldürdüğünü düşünmüyoruz. Ne kadar uzun sürerse o kadar iyi."

"O zaman soru şu, ve bu benim departmanım değil,
dikkatinizi çekerim... ama eğer Brule değilse, o zaman kim?"
"Üzerinde alışıyoruz, Doktor."

Cal, bir gecelik iznin ardından herkesin yarın yeniden bir araya gelmesini istedi. Tori ve Braddock'a sinirli bir bakış atarken, "Hepimizin düşünmesi gereken çok şey var," dedi. "Bence *herkesin* aynı ilahiden şarkı söylediği bir noktaya gelmemiz gerekiyor."

Garajdan dağıldıklarında Tori, "Ne yapacağız?" diye mırıldandı.

"Evime dönün ve *Ave Marie*'yi beş bölümlü armoni içinde söylemeden önce hâlâ vaktimiz varken strateji geliştirin."

Braddock, Mannion's On the Lake'de durup bir pizza aldı ve Tori'yle evinde buluştu. Pizza ve altılı birayla birlikte ofisine geçtiler ve duvardaki haritaya baktılar. Will, Renfrow'la yaptığı görüşmeyi anlattı. "Üzerinde oturuyor ama bunu ancak bu kadar uzun süre yapabilir."

"Seni aradı. şüpheleri var. Bu yardımcı olur," dedi Tori umutlu bir ses tonuyla.

Braddock daha iyimserdi. "Elbette bazı şüpheleri var ama çok daha ikna edici olan Brule'un tetiği çekip kendini öldürmüş olması. Renfrow sonuçta bundan hoşlanmayabilir ama bunu yutacak ve Brule'un kendi kendini öldürdüğüne dair imza atacaktır ve gerçek şu ki, bu her türlü incelemeye dayanacaktır."

"Ve," diye yanıtladı Tori, "Cal, Backstrom ve Wilson aramaya hazırlar. Tüm niyet ve amaçlar için, öyle yaptılar."

Will, "Bunu yaptıklarında işimiz biter," dedi. "Yani, şerif benim patronum."

"Ama," diye itiraz etti Tori.

"Tüm bunları Brule'un yaptığına ikna olmuş durumdalar ve bu işin üzerine gitmeye karar verirlerse? Bu konuyu açık tutmak ve araştırmaya devam etmek benim için gittikçe zorlaşıyor. Cal'in takıma girme konusundaki pek de ince olmayan uyarısını duydun. Elim kolum bağlanacak."

"Seninki olabilir. Benimki değil."

"Senin de bir patronun var, yakında seni eve geri çağırarak. Aslında Cal'in patronuna dostça bir ziyarette bulunup dönmeni isteyip istemediğini sormasını beklerdim. Peki bu olursa, o zaman ne olacak? Onlara meydan mı okuyacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Kabul edelim. Backstrom'un dediğini yapmamız gerekebilir. Galibiyeti alalım. Bu hoşuma gitmiyor ama şu anda bunun dışında bir yol göremiyorum. Özellikle de Brule değilse kim sorusuna bir cevabımız olmadığı için."

Tori ayağa kalktı ve duvardaki haritaya son bir kez uzun uzun bakmadan önce düşünceli bir halde odanın içinde volta attı. Adamın haklı olduğunu biliyordu, en azından bu gece için. Tori masasındaki sandalyede oturan Braddock'a döndü ve çalışmayı bitirdiğini söyleyen gözlerle ona baktı.

Yavaşça ona doğru yürümeye başladı. Gözleri onunkilere kilitlenmişken, pantolonunun düğmelerini kasıtlı olarak çözdü ve ardından fermuarını açarak yere düşmesine izin verdi. İki eliyle kolsuz bluzunu yavaşça başının üzerinden kaldırarak sıkı vücudunu ortaya çıkardı ve beyaz dantel sütyen ve iç çamaşırıyla kaldı.

Braddock sandalyesine oturmadan önce bir süre sessizce onun vücuduna hayranlıkla baktı ve onu yanına davet etti. Tori sandalyeye tırmandı ve kollarını onun boynuna dolayarak yumuşak ve uzun bir öpücük için onu kendine çekti.

"Haklısın, yakında gitmem gerekebilir," diye fısıldadıktan sonra onu usulca dudaklarından gagladı ve alnını onunkine yasladı.

Braddock mırıldanarak, "Olabilir," dedi ve parmaklarını kadının sırtının yumuşak derisinde hafifçe aşağı yukarı gezdirdi.

"Ama artık buradasın."

Onun gözlerinin içine baktı. "Öyleyim ve son iki gecedен sonra ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum. Eğer yakında ayrılmak zorunda kalırsam, ayrılmadan önce mümkün olduğunca çok şey yapmak istiyorum."

BÖLÜM 26

"HAYDUT OLDUĞUMA KİMSE ŞAŞIRMAYACAK."

Tori duştan çıktığında kendisini bekleyen taze yumuşak bir havlu, bir diş fırçası ve taze bir kırmızı gül buldu.

Bu onu durdurdu.

En son ne zaman birinin böyle romantik bir jest yaptığını hatırlayamıyordu. Tabii ki, birine sevgi duymak istemesi için bir neden sunmanız gerekiyordu ve bu konuda Tori çoğu zaman başarısız oluyordu. Çoğu zaman da isteyerek.

Hayatında hiç erkek olmadığından değildi. Erkekleri cezbetmek onun için hiçbir zaman bir sorun olmamıştı. Çekici özelliklere sahipti, kendini harika bir formda tutuyordu, profesyonel olarak başarılıydı ve zaman zaman huysuz tavırlarına rağmen cana yakındı ve erkeklerin ilgisine açıktı.

Duygusal olarak müsait değildi. o kısmı kapalıydı.

Zaman zaman hayatına girmesine izin verdiği erkekler zaman servis a tekil amaç. Onlar eğilimli için ara sıra ihtiyaç için seks ve Arkadaşlık, belki de Bir düğün ya da resmi bir parti için gerekli bir tarih, ama hepsi bu. Daha fazla ilerlemesine izin vermeden, bir şeyin nereye gidebileceği

hakkında bir konuşma bile yapılmadan önce, onu bombalamanın bir yolunu bulurdu. Genellikle uygun bahane, peşine düşeceği başka bir davaydı. Bir uçakla ayrılır, iletişimi keser, kendini soruşturmaya kaptırır ve sonra dava bittiğinde evine dönerdi ve o zamana kadar adam hayatına devam etmiş olurdu, bu da onu nadiren rahatsız eden bir sonuçtu. Çünkü .

şunlar hayat seçenekler, Orada vardı nadiren romantik Jestler gibi Çiçekler. Yine de Orada oldu bir

Bu sabah giyinirken kendini sürekli güle bakarken, onu parmaklarının arasında döndürürken ve

burnuna götürdü. Her zaman yaptığı gibi, çiçeğe olan tutkusunu analiz etti. Bu hareketin kendisi mi yoksa bunu yapan kişi mi ona hafiflik hissettirmişti?

Dikkatli ol, Tori, diye sessizce kendini uyardı.

"Kahvaltı olacak olmak hazır içinde beş dakika." Braddock mutfaktan bağırdı.

"Tamam."

Saçlarını nemli bir at kuyruğu yaparak bitirdi. Gülünü aldı ve saatine baktı. Sabah 6:32. Yatak odasından çıkıp koridorda ilerleyerek ofisin önünden geçerken bira şişelerinin, kullanılmış kâğıt tabakların, peçetelerin ve dün gecedен kalma pizza kutusunun masanın üzerinde durduğunu gördü. "Bunları temizlemeliyim."

Tori ofise girdi, masaya oturup boş bira şişelerini, kullanılmış kâğıt tabakları ve top haline getirilmiş peçetelerle birlikte ofisteki küçük çöp kutusuna atmaya başlamadan önce duvarda her zaman asılı olan ve tüm kurbanları ve yerlerini gösteren haritasına göz attı. Sonra Mannion'un pizza kutusuna baktı. Üstünü çevirdi ve tekrar kapatmadan önce içinde üç dilim kaldığını gördü. Pizza kutusunun kapağında *Mannion's* yazıyordu, kırmızı el yazısıyla ve Yukarı Ortabatı ve Dağ eyaletlerindeki tüm Mannion's restoranlarının bir haritası. Ayağa kalkıp kutuyu eline aldığı anda kapağa ve lokasyon haritasına tekrar baktı ve dondu kaldı.

"Bir... dakika bekle."

Tori pizza kutusundaki haritadan duvardaki kayıp kadınların noktalarının olduğu haritaya baktı, sonra tekrar pizza kutusuna döndü. Sonra tekrar duvara ve sonra tekrar kutuya baktı.

"Asla olmaz."

Kutuyu duvardaki haritanın yanına götürdü, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Vay anasını!" Tori ofisten çıkıp sahanlığa koştu. "*Will! Will!*"

"Evet, ne oldu?" Braddock elinde bir maşa takımıyla aile odasına girerek sordu. Ona doğru baktı.

"Ne?" diye sordu, onun yüzündeki telaşlı ifadeyi yakalayıarak.
"Ne oldu?"

"Buraya gelip bunu görmelisin," diye bağırarak pizza kutusunun üst kısmını havaya kaldırdı.

"Neyi gördün?"

"Sadece yukarı gel. Hemen yukarı gel."

Braddock basamakları hızla üçer üçer çıktı ve sahanlıkta kül rengi bir Tori'yle karşılaştı. Tori onun eline uzandı ve onu ofise çekti.

"Sorun nedir?"

Tori, pizza kutusunun kapağını haritanın yanında tutarak, "Şuna bir bak," diye emretti.

Braddock'un gözlerinin önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket edişini izledi; önce yavaş bir tanıma, ardından da şaşkın bir inanmazlık.

"Ne? *Oha!*" Braddock, Tori'den pizza kutusunu kapıp haritanın önünde tutarken, gözleri hâlâ iki harita arasında gidip geliyordu. Sonunda ona baktı. "Bu gerçekten mümkün mü?"

"Sen söyle."

Braddock masasına gitti, oturdu ve bilgisayarını açarak Mannion Restaurant'ın web sitesine girdi.

"Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum," dedi Tori. "Git kahvaltayı hazırla ve getir. Ben araştırma yapacağım."

On beş dakika boyunca bir yandan krep ve sosis yiyip bir yandan da Mannion'ların yerlerini işaretlemek için haritaya siyah X işaretleri koydular. Her durumda, doğrudan kurbanların yeşil ve kırmızı noktalarının üstünde olmasalar da oldukça yakındılar.

Braddock sessiz bir kahkaha atarak, "Bu çok esrarengiz," diye düşündü ve yavaşça başını salladı. Yirmi üç kaybolma olayının hepsi Mannion'un evinin on beş mil yakınında gerçekleşmişti.

Tori kollarını kavuşturarak, "Yapmamız gereken şey, bunu kanıtlamak ya da çürütmek için daha fazla veri elde etmek," diye analiz etti. "Eğer biz

Hemen gidip şerife ve bölge savcısına bundan bahsedin, onlar da..."

"Bizi bağlayın. Şu anda bize bunu yapmaya neredeyse hazırlar." Braddock sözlerini bitirirken hâlâ iki harita arasında gidip geliyor ve gördüklerini sorguluyordu. "O veri tabanını biz oluşturduk. Gunther da içindeydi. Acaba Mannion'un kaç çalışanı var?" diye düşündü ve masaya oturup ofis bilgisayarına ve veri tabanına uzaktan bağlandı. Birkaç tuşa basarak aramasını geliştirdi. "Dostum, bu bölgede Mannion'la bağlantılı bir şirket için çalışan çok fazla insan var."

"Burası artık bir şirket kasabası. Kaç kişi?"

"Yaş ve ikamet kriterlerine uyuyor mu? Yedi yüz yirmi altı." Braddock çaresizlik içinde başını salladı.

"Mannion'un bir çalışanı olmak zorunda mı?" Tori sordu. "Bu tür bir korelasyonla sizce de öyle değil mi?"

Tori, "İddiaya girerim ki, bu sayıyı işletmenin restoran operasyonu ile sınırlarsak önemli ölçüde azalır" dedi. "Bu, elemeye yardımcı olacak bir veri noktası olacaktır."

"Bunu araştırabilir miyiz diye deneyebiliriz ama... Hmm, merak ediyorum." Braddock dizüstü bilgisayarına ve Mannion's On the Lake'in web sayfasına geri döndü. Tüm Mannion's restoranlarının listelendiği konumlara tıkladı.

Mannion'un ilk genişlemesi Bismarck, Kuzey Dakota'ya oldu. Restoranın üzerine tıkladığında adres, telefon, çalışma saatleri gibi önemli bilgiler ve bir de tarihçe bağlantısı çıktı. Tıkladığında restoranın açılış gününde çekilmiş bir fotoğrafı ve tarih yer alıyordu. Tori'ye seslendi: "Carrie Blaine Bismarck'ta hangi tarihte kayboldu?"

Tori duvardaki haritaya baktı. "24 Mayıs 2004."

Will bilgisayarını çevirerek, "Mannion's 23 Mayıs 2004'te orada açıldı," diye yanıtladı. "Bu açıktan bir fotoğraf. Tüm yerel ileri gelenlerle birlikte Kyle ve Eddie Mannion kurdeleyi kesmek için büyük makası tutuyor."

Will konumlar sayfasına geri döndü ve Oshkosh, Wisconsin bağlantısına tıkladı. "Oshkosh 15 Eylül 2009'da açıldı."

"Ginger Zeller kayboldu... 14 Eylül 2009," diye yanıtladı Tori. "Leanne Benson, Cedar Falls, Iowa, 1 Kasım 2011'de kayboldu."

Braddock konumlar sayfasına geri tıkladı ve ardından Cedar Falls'a tıkladı. "3 Kasım 2011'de açıldı. Joannie Wells 15 Temmuz 2019'da Brookings'ten kayboldu." Brookings, Güney Dakota için konumlar sayfasına geri tıkladı. "Mannion's Brookings'te açıldı... iki gün önce, 13 Temmuz 2019'da." Uzun, endişeli bir nefes verdi. "Aman Tanrım."

"Baştan başlasak iyi olur," diye mırıldandı Tori sessizce.

Sonraki yarım saat boyunca sırayla her bir restoran açılışı üzerinde çalıştılar. Her örnekte kurbanları, Mannion's restoranının açılışından en fazla üç gün önce ya da dört gün sonra ortadan kaybolmuştu. Will tüm açılış ve kayboluş tarihlerini teyit ederken, Tori dizüstü bilgisayarıyla internete girmiş, FBI erişimini kullanarak mevcut tüm yayınlara ulaşmış ve Eddie ile Kyle'ın törenlerde çekilmiş fotoğraflarıyla birlikte restoranların erken açılışlarıyla ilgili beş gazete haberi bulmuştu.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Tori, Braddock'la göz göze gelmeden önce şok içinde sordu. "Will, eğer burası Mannion Şirketleriyse, açılışlarda her *zaman* şirketten kaç kişi olacak?"

"Nereye gittiğini biliyorum."

"Evet, yani yaklaşık yirmi yıl boyunca, resimdeki iki adamdan biri olmak zorunda."

Braddock gözlerini kapadı ve başını salladı, "Dostum, burada yaşamaktan gerçekten keyif aldım. Bu yoldan gidersem kıcıma veda edebilirim."

"İşte bu yüzden... bu seferki benden," diye yanıtladı Tori. İtiraz etmeye başladı. "Bir saniye bekle."

"Hayır. Gerekirse bu bağlantıyı kendim kurdum, ben ve FBI'daki arkadaşlarım, çünkü Backstrom, Wilson ve hatta davayı ölü bir adamla gömmek isteyen Cal ile uğraşmaktan çok yorulmuştum," diye göz kırparak cevap verdi Tori. "Kimse haydutluk yaptığımı şaşırmayacak. Hiç kimse."

"Şey," diye kıkırdadı Braddock, "bu doğru." "Ben bu kısmını buradan alacağım," Tori ekledi bir yandan da

bir arama yapmak için. Özel Ajan Tracy Sheets hemen cevap verdi. "Trace, yardımına ihtiyacım var. Bugün müsait misin?"

Braddock, Tori'nin dinlemesini ve ardından yumruğunu havaya kaldırarak "evet" dedikten sonra bir parmağını kaldırıp *bir saat işareti* yapmasını izledi.

"Harikasin kızım, bunu biliyor musun?" Tori gülümseyerek haykırdı. "Ve sana çok borçlanacağım ve ödeyeceğim. *Hamilton*'ı *izledin* mi? Sen ve kocan izleyeceksiniz. Şimdi, boş kaldığında bunu daha fazla tartışabiliriz. Bu arada, size yardımcı olacak bir elektronik dosya göndereceğim."

Bir dakika sonra Tori telefonu kapattı. "Bir saat içinde konuşabilir. Belli ki bu konuyu derinlemesine incelemek için daha fazla erişimi ve kaynağı var. Ama bu arada Cal ve Backstrom'u geri çekmemiz gerekiyor. Biraz zaman kazanmalıyız."

Braddock cep telefonuna uzanıp başka bir görüşme için Dr. Renfrow'u arayarak, "İlgileniyorum," diye cevap verdi. "Doktor, bunu biraz daha nasıl uzatabiliriz? Sadece bir gün bile olsa."

"Bazı ek kan tahlillerini bekliyorum ama *o kadar* da önemli değil. Ama biliyorsunuz, Cal ya da Backstrom beni sıkıştırmaya başlayana kadar acele etmeme gerek yok," diye cevap verdi Dr. Renfrow. "Yine de Will, beni aramaları an meselesi."

"Anlaşıldı, Doktor. İrtibatta olacağım."

Renfrow raporunu hâlâ ağırdan alırken, şerif ve bölge savcısı dosyanın kapandığını söyleyemedi.

Braddock, "Bence bugün ikimiz de ortalıkta görünmemeliyiz," diye önerdi.

"Benim için kolay, otelde bilgisayarımın başına gömülmeyi planlıyorum," diye yanıtladı Tori. "Ama sen ne yapacaksın? Saklanamazsın."

Will göz kırparak, "Ama bir yolculuğa çıkabilirim," diye karşılık verdi.

Yolculuk Brule'un Walker dışındaki kulübesine kadar sürdü. Olay yeri bandı hâlâ asılıydı. Braddock, garaj yolunun sonunda bekleyen bir şerif yardımcısını kontrol ettikten sonra kulübeye doğru yola çıktı.

Eğer Dr. Renfrow'un şüpheleri varsa, Brule'un kulübesi bir kez daha bakılmasını gerektiriyordu. Bu sefer bir cinayet mahalli olarak. Braddock ön kapıdan içeri girer girmez sırt çantasını yere bıraktı ve aile odası ile mutfakın etrafında kasıtlı olarak yürüdü, bir kez daha olay yerine aşına oldu ve Brule'u sandalyeye yığılmış, silahı sağ elinin altında hayal etti. Aile odasının ortasında durdu, solunda Brule'un sandalyesi, önünde sehpa, sağında bir başka sandalye ve sehpanın diğer tarafında eski, pas rengi, bej ve yeşil ekoseli bir kanepede vardı. *"Brule kendini vurmadiysa, bu nasıl oldu?"* diye merak etti.

Sırt çantasına gitti, içine uzandı ve bir dosya çıkarıp odanın ortasına doğru yürüdü. Klasörün içinde olay yerinin fotoğrafları vardı. Fotoğrafları tek tek inceledi, çoğu Brule'un sandalyeye yığılmış ölü halini gösteriyordu ama aynı zamanda oturma alanının etrafındaki boşluğu da gösteriyordu. Fotoğrafları önünde yere serdi ve hepsine bakmak için çömeldi. Fotoğrafları soldan sağa doğru, Brule ve sandalyenin mi yoksa sehpanın mı çekildiğine göre sıraladı.

Brule'nin önünde bir bardak altlığı ve bardak ve ardından fotoğrafının odanın daha panoramik bir fotoğrafını çekmek için geri adım attığı iki fotoğraf.

Fotoğraflara bakarak yavaş yavaş soldan sağa doğru ilerledi, sık sık durup fotoğrafla sandalye ya da sehpa arasına baktı. Sondan ikinci fotoğrafta durdu ve onu eline aldı. Panoramik fotoğraflardan biriydi. Sehpanın üzerinde iki bardak altlığı vardı; biri Brule'nin oturduğu yerin önündeydi ve fotoğraflara göre bulunduğu üzerinde Brule'nin içki bardağı vardı, diğeri ise masanın diğer ucunda, karşı uçtaki sandalyenin önünde duruyordu.

Braddock söz konusu sandalyenin etrafında dolaşırken, "Eğer burada biri varsa, belki de diğer sandalyede oturuyordu," diye mırıldandı. Neredeyse boş bulunan 75 litrelik Maker's Mark şişesine ait başka bir fotoğrafa baktı. Şişe Cumartesi gecesi, onu VFW'de ziyaret ettikten kısa bir süre sonra satın alınmıştı. Şişeyi kredi kartıyla, saat ona beş kala, içki dükkânının kapanma saatinden hemen önce satın almış. Eggleston'ın peşine düştüğü içki dükkânı fişine göre, Maker's Mark şişesi ve bir şişe Diyet Kola da dahil olmak üzere 25.99 dolarlık bir harcama yapılmış.

Akşam sekiz civarında VFW'de onunla yüzleşmişlerdi ve bu belki on beş yirmi dakika sürmüştü. Cep telefonunu çıkardı ve Steak'i aradı.

"Cal seni arıyor."

"Beni görmedin ya da benden haber almadın, anladın mı?" "Uh, tamam."

"Tori ve benim onunla yüzleşmeye gittiğimiz Cumartesi gecesinden onu ölü bulana kadar Brule'un telefon kayıtlarına erişmeni istiyorum. Herhangi bir telefon görüşmesi yapıp yapmadığını görmek istiyorum. Ama Steak, tedbirli ol ve başını eğ."

"Sanırım bu Cal'ın sizi neden aradığı ve sizin neden kaçınılmaz olarak alıkonulduğunuzla ilgili?"

"Dedektif olmalısın."

Braddock mutfaktaki tezgâhın üzerinde dururken fotoğrafı çekilen Maker's Mark şişesinin fotoğrafına bir kez daha baktı. Mutfağa doğru yürüdü ve şaşkınlıkla başını salladı. On bir yaşında aktif bir çocuğu olan bekâr bir ebeveyn için evinin oldukça temiz olduğunu düşünürdü ama eski asker Brule bunu başka bir seviyeye taşımıştı. Eğitiminin ve disiplininin bu kısmı onu terk etmemişti. Fotoğrafta mutfak tezgahının üzerindeki içki şişesi görölüyordu. Evin güney duvarı boyunca, sürgülü kapıdan köşedeki mutfak lavabosuna kadar uzanan tezgahın üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Lavabonun içinde, garip bir şekilde ya da belki de garip olmayan bir şekilde, tek bir bardak vardı. Eldivenli eliyle uzanmaya başladı ve sonra durdu.

Evin önüne doğru yürüdü ve sırt çantasını alıp lavaboya geri getirdi. Sırt çantasından bir fotoğraf makinesi aldı ve mutfağın tamamının fotoğraflarıyla birlikte lavabodaki camın birkaç fotoğrafını çekti. Ayrıca not defterini çıkardı ve camı lavaboda bulunduğunu not etti.

Belgeleri hallettikten sonra eldivenli eliyle lavabonun sol tarafına uzandı ve dikkatlice, mümkün olduğunca hafif bir dokunuşla bardağı alıp inceledi. Temizdi, üzerinde tek bir leke bile yoktu. "Lavaboda bir bardak, tertemiz ama kaldırılmamış," diye mırıldandı. "Düzenli, tertipli, hiçbir şeyin dışarıda olmadığı bir mutfakta." Bardağı tekrar inceledi, bir lambanın parlak ışığı altında tuttu, ancak bardağın tamamen temiz olduğunu doğruladı. "Hmpf."

Mutfaktan çıktı ve oturma odasına geri döndü. Brule'nin bulunduğu sandalyenin karşısındaki sandalyeye gitti. Önünde bardak altlığı olan koltuğa. Braddock bardak altlığının iki fotoğrafını çekti ve Brule'un sandalyesinin sağındaki masanın üzerinde duran bardak altlığı tutucusuna dikkat çekti. Ayrıca Brule'un önündeki masada da bir bardak olduğunu fark etti. "İki bardak. Biri Brule için. Lavabodaki kimin içindi?"

Yüksek sesle düşünmeye başladı. "Tamam, diyelim ki birisi burada Gunther'le içiyordu. Gunther'in kafası dumanlanana, kafası sallanana, belki de kendinden geçene kadar bekledi. Sonra 38'lik Special'ı çıkarıp yanına gidiyor ve onu vuruyor."

Braddock, Brule'nin kolunun aşağı sarktığı sandalyenin sol tarafına çömeldi, silah da altında duruyordu. "Gunther'in silahı ateşlemiş olması gerektiğini biliyorsun." Sürgülü kapıya doğru yürüdü, kilidini açtı ve kaydırarak açtı. Sonra sandalyeye geri döndü.

"Sadece sürgülü cam kapıdan suya doğru bir kurşun daha sık." Kulübe biraz izole edilmişti. Batıda sık ormanlar vardı. Doğuda, bir sonraki kulübe yüz metre ötedeydi. Ama ya silahın gürültüsünden kaçınmak isterse? Özellikle de pencere açıkken? Mutfığa geri döndü ve çöp kutusunu buldu. altında ve Lavabo. Bu oldu boş diğer daha a birkaç buruşmuş kağıt havlu. Banyodaki ve iki yatak odasındaki diğer çöp kutuları da boştu. Garajın yan tarafındaki çöp kutusuna bile gitti. oldu Boş. O aldı başka bir bak aracılığıyla hepsi Olay yeri fotoğraflarını inceledi ve aradığını bulamadı, ve iki litrelik Şişe . Diyet Kola. "Ve Eğer sen Maker's Mark'ı Diyet Kola ile karıştırırken şişeyi dökebilir, yıka ya bil ir , tabancanın ucuna tutabilir ve...

İşte susturucun."

Bu işe yarayabilir, diye düşündü. Gerçekten işe yarayabilir.

Geri dönüp sürgülü kapıyı kapattı ve kilitledi, sonra durdu.

Geldiklerinde kulübe kilitliydi.

"Peki bir katil kulübeyi nasıl terk edip kilitleyebilmiş olabilir?"

Braddock dışarı çıktı ve etrafta anahtar aramaya başladı, ön kapıdaki paspasın altına, tüm pencere pervazlarının altına, metal hortum tutucunun ve su sayacının altına ve tüm boyunca ve sedir güvertesinin altına baktı. Sonra,

Müstakil garajın etrafında dolaştı, üç pencere pervazını, yan kapının üstünü, garaj kapısının solundaki beton önlükte bulunan boş bir saksının altını kontrol etti. Bir saatten daha uzun bir süre boyunca kulübenin tüm arazisinde belirgin olan ve daha az belirgin olduğunu düşündüğü yerlere baktı. Bir anahtar bulamadı.

"Dışarıdaki anahtarı alıp gitmiş olabilir," diye mırıldandı ama sonra biraz daha düşündü. Eğer bir anahtar varsa katil onu geride bırakmış olmalıydı. "Çünkü hiçbir şeyin yanlış olmasını ya da birinin bunun bir intihar olup olmadığını sorgulaması için herhangi bir neden yaratmasını istemezsiniz." Gunther'in dışarıda yedek bir anahtar bulundurup bulundurmadığını sorabileceği insanlar vardı. "Ama tutmadığını varsayalım, o zaman ne olacak?"

Braddock evin içine geri döndü ve düşünmeye başladı. Brule'un muhtemelen evin içinde bir yerde yedek anahtarı vardı ama katil bunu biliyor muydu? Kim olacağına bağlıydı. Gunther'i iyi tanıyorlarsa bilebilirlerdi ama ya tanımıyorlarsa? "Tekrar soruyorum, diyelim ki yedek anahtarı bulamadınız, ne yapardınız?"

Will telefonunu çıkardı ve Dr. Renfrow'u aradı. "Vücudundaki her şeyin envanterini çıkardığınızı varsayıyorum."

"Evet."

"Nesi varmış?"

Braddock, Renfrow'un diğer uçtaki kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordu. "Cüzdan, cep telefonu ve bir dizi anahtar."

"Kaç anahtar var?"

"Bekle, şu eşyaları getireyim." Renfrow iki dakika sonra telefona geri döndü. "Bir kamyon anahtarı, bir anahtarlık ve kapı anahtarına benzeyen altı tane daha var, ayrıca bir tane daha, iki... hayır, üç tane küçük anahtar var. Dosya dolabı anahtarına benziyorlar."

Renfrow Manchester'a geri dönmüştü. "Doktor, size doğru geliyorum."

"Ne üzerinde çalışıyoruz?" Tracy Sheets sordu.

Tori, Braddock ile daha önce neye rastladıklarını, davalarının durumunu ve sırtlarının duvara dayandığı gerçeğini açıkladı. "Bu veri tabanını ve Mannion'un çalışanlarının listesini size e-posta ile gönderdim. Bu insanları incelemeye başlamamız ve onları bir şekilde bu kasabalarla ya da kurbanlarla ilişkilendirip ilişkilendiremeyeceğimize bakmamız gerekiyor. Ama şunu peşinen söyleyeyim, bence bu iş sadece birkaç olası kişiye kadar inecek."

"Peki bunu ne kadar çabuk yapmamız gerekiyor?"

"Dünkü gibi," diye yanıtladı Tori ısrarla. "Ve ben de bu tarafta çalışıyorum. Hızlı hareket etmeliyiz."

Dr. Renfrow ona içinde anahtarların bulunduğu kanıt çantasını ve içinde ibra formu bulunan bir pano uzattı.

Braddock serbest bırakma formunu imzaladı ve panoyu geri verdi. "Birkaç saat içinde döneceğim."

İlk durağı Brule'un Manchester dışındaki eviydi. Smith adında bir şerif yardımcısı evin önüne park etmişti. "Şerif yardımcısı, acaba beni eve kadar takip edebilir misiniz? Bir çift göze daha ihtiyacım var."

Braddock evde kanıt torbasından anahtarları çıkardı. Minibüs için bir anahtar, üzerinde Dodge Ram logosu olan bir fob ve altı kapı anahtarı daha vardı. Evin arka kapısına gitti ve anahtarları denemeye başladı. Üçüncü anahtar, eski bir bakır anahtar ve altı anahtar arasında en eski görüneniydi, kapının sürgüsünü açtı. O ve yardımcısı ön kapıya doğru yürüdüler ve bu anahtar da ön kapının sürgüsünü açtı. Braddock, anahtarın kullanımına kendisinin ve Smith'in şahit olduğunu belirterek notlar aldı ve ardından bir fotoğrafını çekti.

Braddock onları müstakil garaja götürdü; garaj artık kapalıydı ama bir yan kapı vardı. Anahtar rotasyonundaki ikinci anahtar olan eski bir gümüş anahtar bu sürgüyü açtı, böylece altı anahtardan ikisi hesaba katılmış oldu. Yine evrak işlerini hallettiler.

Bir saat sonra Braddock, Brule'nin kulübesine geri döndü. Bu kez Cass County şerif yardımcısından kendisine katılmasını istedi. Ortada dört anahtar vardı. Braddock önce küçük müstakil garaja gitti. İlk anahtar yan kapının sürgüsünde çalıştı. Resimler ve belgeler tamamlandı.

"Kulübe için üç tane kalıyor," diye mırıldandı. Yine de üç anahtarın hiçbirisi, anahtarlı kilidi olan tek kapı olan kulübenin ön kapısının sürgüsünde ya da topuzunda çalışmıyordu. Resimler, notlar ve imzalar toplandı. "Teşekkür ederim, Şerif Yardımcısı."

Bir saat sonra Renfrow'la birlikte anahtarları bırakmaya geri dönmüştü. Renfrow, "Will, Cal az önce aradı ve raporumun ne zaman çıkacağını sordu," diye açıkladı. "Onlara neredeyse tamamlandığını ve yarın hazır olacağını söyledim. Özür dilerim."

"Cal sana vardığın sonuçları sordu mu?"

"Hayır, sadece işimin bitip bitmediğini sordu. Brule'nin intihar etmesinden başka bir şey beklediğini sanmıyorum. Bildiğiniz gibi, orada ne olduğuna dair kafamda bazı soru işaretleri var."

Braddock, "Karar sizin ama ben açık konuşun derim," diye tavsiyede bulundu. "Eğer düşünceniz buysa, bu konuda endişeleriniz varsa, o zaman bunu ortaya koymalı ve bırakalım taşlar yerine otursun."

Saat beşi biraz geçe Tori dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru oturdu ve yere baktı. Sessizdi. Düşünceli. Öfkeli.

"Tori, tüm bu olanlara şaşırmadın, değil mi?" Tracy'nin sesi telefonun hoparlöründen geliyordu. "Sen ve Braddock haklıysanız işin birkaç kişiye kalabileceğini söylemiştin."

"Hayır, değilim, ama..." Bunu düşününce sesi kesildi. "Tracy, her şeyin ötesinde. Bugünkü her şey için teşekkürler."

"Hey, ne zaman istersen ve burada işimiz bitmedi. Bugün bu tarafta bir araya getirdiğim her şeyi size ileteceğim. Yarın daha fazlası için kazmaya devam ederiz. Bu arada sen ne yapacaksın?"

Tori doğrulup sırtını dikleştirdi. Bilgisayar ekranındaki resme bakarken "Bunun için benim tarafımda savaşın," diye cevap verdi.

Renfrow'la işini bitirdikten sonra Braddock hükümet merkezine doğru yola koyuldu ve saat beş buçukta her şeyin sakin olduğunu gördü. Cal ve diğerlerinin çoğu o gün için gitmişti.

Masasına gitti ve bir klasörün üstünde Steak'ten gelen bir not buldu. İçinde Brule'un geçen Cumartesi gecesine ait telefon kayıtlarını buldu. Tori'yle birlikte onu VFW'de bıraktıktan sonra bir telefon görüşmesi yapmıştı.

Telefonu cebinde titredi. Arayan Tori'ydi. "Hey, sanırım sana yemek ısmarlamam gerek. Yolun dışında bir yerim var."

"Kabul ediyorum," diye yanıtladı Tori. "Konuşacak çok şeyimiz var."

BÖLÜM 27

"SU METAFORLARINDAN NEFRET EDERİM."

Braddock saat tam yedi buçukta Radisson'un tentesinin altından geçti. Tori solmuş bir jean ceket, dar bir kot pantolon ve gümüş rengi bir bluz giymiş, saçları gevşekçe salınmış bir şekilde girişten dışarı çıktı.

Kız içeri atlayınca gülümsedi. "Özel Ajan Hunter, alışveriş mi yaptınız? Gerçekten güzel görünüyorsunuz."

"Boş bir saatim olduğu için birkaç butiğe uğradım," diye yanıtladı Braddock'u yakından incelerken. Braddock'un gevşek taranmış saçları ve düğmeli uzun kollu beyaz gömleği, solmuş mavi kot pantolonu ve rahat gri kanvas mokasenlerinin görüntüsü hoşuna gitmişti. Ayrıca kolonya kokusunu da almıştı. "Biliyor musun, sen de güzel temizleniyorsun. Yol ne kadar sürer?"

"Kırk, kırk beş dakika."

"Güzel," diye yanıtladı Tori. "Çünkü senin için bir isim buldum."

"Eddie Mannion, bahse girerim."

"Evet. Kemerlerinizi bağlayın, bu sarsıntılı bir yolculuğun başlangıcı olabilir." "Bu nasıl farklı olacak?"

Braddock otelden uzaklaşırken Tori sordu: "Peki Eddie olduğuna nasıl karar verdiniz? Bu sabah onun ya da Kyle'ın olabileceğini düşünmemiz dışında. Başka bir şey öğrenmiş olmalısınız."

"Brule, VFW'de onunla yüzleştikten sonra Eddie'yi aradı. Sanırım Eddie'ye nereye gittiğini söyledi." Braddock kulübede bulduklarını, anahtarlarla yaptığı testleri ve Brule'un silahı nasıl ateşlemiş olabileceğini keşfettiğini anlattı. "Brule'u biri öldürdü, bundan oldukça eminim."

"Eddie?"

"Bugün bulduklarıma dayanarak bu kanıtlanamaz. Bulduğum tek şey Brule'un intihar etmediğini kanıtlamaya yarayabilecek birkaç parça. Onu *kimin* öldürdüğü hakkında hiçbir şey söylemiyorlar. Sen ne buldun? *Belli* ki başka bir şey öğrenmişsin."

"Çok fazla."

Her kurbanın en son görüldüğü kasabada ya da çok yakınında bir Mannion's Restoranı vardı. Ancak Mannion's restoranlarının adı her zaman Mannion's değildi. "Victory's ve Ansel's var, her birinden dört tane." Tori, son şirket raporlarının incelenmesinin, ufukta üniversite şehirlerinde daha fazla Victory's ve Ansel's açılışı olduğunu gösterdiğini de sözlerine ekledi. "Ama hepsi Mannion Restaurant Corporation çatısı altında yer alıyor."

"Bu kaybolmalarla ilgili birkaç başka soruşturma ajansı ile konuştum ve kimsenin bulabildiği ortak bir bağlantı yoktu. Eğer Mannion's ile bir bağlantısı varsa, belki de bu yüzden kimse daha önce fark etmedi," diye tahmin yürütüyor Braddock. "Çünkü bütün restoranların *adı* Mannion's değil. Belki de bu yüzden bazı lokasyonlarda Mannion's isminden uzaklaşmaya başladılar."

"Adı ne olursa olsun, her Mannion's Companies restoran açılışında kimler var?" Tori sordu.

"Eddie Mannion."

"Eddie Mannion," diye yineledi Tori. "Bu restoran açılışlarının çoğunda, özellikle de ilk yıllarda Kyle ve Eddie Mannion'ın birlikte çekilmiş fotoğrafları var ama artık sadece Eddie var. Mannion Restaurant Corp'un başkanı ve CEO'su. Eddie bu makalelerde restoranlardan, kasabalardan ve orada bulunmaktan ve kasabayı Mannion restoran ailesine katmaktan ne kadar mutlu olduklarından bahsediyor. Demek istediğim, elimde yirmi üç kayıp ya da ölü kadın vardı ve bir günlük araştırma sonucunda, seninle bu sabah ortaya çıkardıklarımız ve Tracy ile gün içinde bulduğlarımız arasında..."

"Mannion'larla, Eddie Mannion'la yirmi üç bağlantı," diye bitirdi Braddock ve sonra kamyonetin kapısını açarken ısıklık çaldı. "Peki kadınlar kaybolduğunda Eddie'nin o kasabalarda olduğunu biliyor muyuz?"

"Bazıları için evet," diye yanıtladı Tori. "Fotoğraflara ve FAA kayıtlarına dayanarak. Eddie, Mannion jetini her zaman bu açılışlara götürür ve uçağı ilk satın aldıkları yıl olan 2009'dan bu yana her kayboluş için o uçağı o kasabalara koyabiliriz. O zamandan bu zamana kadar on beş kadın kayboldu. Ondan önce Eddie'nin zaman zaman ticari uçuşlar yaptığı, ticari uçuşlarının geliş ve gidişlerinin onu kaybolma tarihlerinde bu kasabalara getirdiğı anlaşıyor."

"Peki ya Kyle?"

"İlk yıllarda bu açılışlara katılıyordu, ancak söyleyebileceğimiz en iyi şey, sekiz yıldır bunlardan birine katılmadığı. Mannion Şirketleri profilinin geri kalanı yükselişe geçtiğinden beri odak noktası bu oldu. Nasıl o olabilir anlamıyorum."

"Aman Tanrım."

"Dediğim gibi, su dalgalanmak üzere."

Braddock bir kahkaha attı. "Su metaforlarından nefret ederim." "Sadece söylüyorum. Daha büyük bir tekneye ihtiyacınız olacak."

Will, "Evet, çünkü şimdi yerel büyük beyaz köpekbalığının peşinden gidiyoruz," diye cevap verdi.

Braddock'un arkadaşı, akşam yemeğı kulübünün sahibi Bert, onları ön tarafta karşıladı ve hemen تنها bir köşedeki masaya götürdü. Tori hemen bir şişe şarap sipariş etti ve onlar da mezelerini sipariş ettiler. Bert onları tekrar kontrol etti ve hatta telefonuyla fotoğraflarını çekti, ikisi yakınlaşıp gülümsüyorlardı. "İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz," dedi ve telefonu onların da görebileceğı şekilde çevirdi. Fotoğrağı Braddock'a ilette, o da Tori'ye gönderdi.

İkisi birlikte fotoğrağı incelediler. Braddock gülümseyerek, "Beni hatırlayacağınız bir şeyiniz olacak," dedi.

Tori başını salladı, gülümsedi ve telefonunu yüzüstü çevirip işine geri döndü. "Şimdi," diye eğildi, "işte asıl önemli olabilecek şey. Tracy, Eddie'nin geçmişini, özellikle de ordudaki geçmişini araştırdı. Eddie'nin deniz piyadesiyken bazı yasal sorunları olduğu ortaya çıktı. Camp Lejeune'de görevliyken bir kadına cinsel saldırıda bulunmaktan yargılanmış."

"Cinsel saldırı mı?" Braddock merakla sordu.

"Evet," diye yanıtladı Tori. "JAG avukatı bazı zekice Daniel Kaffee manevraları yaptı ve onu oldukça hafif bir disiplin cezasıyla kurtardı, ama kayıtlar orada. Tracy bazı aramalar yaptı ve askeri kayıtlarında, davasının bir parçası olarak, bir psikolojik değerlendirme vardı."

Tori duraksadıktan sonra servis elemanı masayı açtı ve ikisine de birer kadeh kırmızı şarap doldurdu. Servis görevlisi gittikten sonra Braddock, "Psikolojik değerlendirme ne dedi?" diye sordu.

"Eddie babası tarafından ciddi şekilde istismar edildiğini iddia etti. Bunu duyduğuma o kadar da şaşırmadım," dedi Tori. "Sık sık Kyle'ın nasıl bu kadar başarılı bir adam olduğunu merak ediyorum, çünkü Irv Mannion tam bir pislikti."

"Kyle benden ve Eddie'den altı yaş büyük. O Ohio State'e üniversiteye gitti ve Eddie de liseden mezun olduktan sonra askere gitti, sanırım yaşlı adamdan uzaklaşmak için. Çok geçmeden Irv kalp krizinden öldü. Kyle restoranı ve babasının sahip olduğu diğer birkaç küçük imalat işini devraldı ve Mannion iş imparatorluğunu kurmak için çalışmaya başladı. Deniz Kuvvetleri'nden onurlu bir şekilde terhis olduktan sonra Eddie eve geldi ve ağabeyinin yanında çalışmaya başladı."

"Ben her zaman Kyle'ı alfa, küçük kardeşini de onun peşine takılan bir tip olarak algıladım."

"Bu muhtemelen iş açısından doğru. Adamlardan biri Ohio State'ten işletme diplomasıyla mezun olmuş, Minnesota Üniversitesi'nde MBA yapmış ve diğeri de Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış. Ama Eddie hakkında aklıma bir şey geldi"

ve hizmet. Bu süre Jessie ile ilk kurban Bismarcklı Carrie Blaine arasındaki zaman farkını açıklayabilir."

Braddock başını salladı. "Evet, dört yıl gitti, restoran işi için çalışmaya başladı ve Kyle işi büyötmeye hazırđı. Eddie Bismarck'a gider ve..."

"Yine öldürür," diye tamamladı Tori. "Deniz Kuvvetleri'ndeki cinsel saldırı iddiası, o dört yıl içinde aktif olmanın eşğinde olduğunu gösteriyor. Artık dışarıda ve şehir dışında olduğuna göre, dürtülerini tatmin etmekte özgürdü."

Braddock, "Eddie Mannion hakkında doğru olan başka bir şey daha söyleyeyim: O ve Gunther Brule arkadaşlar," dedi. "Peki Gunther biz onu soyduktan sonra kimi arıyor?"

"Eddie," diye bitirdi Tori. "Bu Gunther'i bir kurban mı yapar yoksa..."

"Bir yardımcı. "Bunun için aşağıya inmeyeceğim" mi dedin?

"Buna dair herhangi bir kanıt görmedik."

"Belki sana ateş edip beni havaya uçurmaya çalışmak dışında," diye yanıtladı Braddock. "Ve başarısız olduğu için Eddie'nin ortadan kaldırması gereken bir sorumluluktu."

"Eddie Gunther'i kullanıyor olabilir. O bir katil, Gunther gibi biri onun için nedir ki?"

"Bunların hepsi yıkanınca ortaya çıkacak," diye cevap verdi Braddock. "Eğer Eddie'yi kutuya koyabilir ve üzerinde çalışmaya başlayabilirsek."

Tori başını salladı. "Eddie'nin Jessie'ye karşı büyük bir ilgisi vardı. Ve Eddie, Gunther gibi hiç de garip biri değildi. İkimiz de Eddie'nin yakışıklı olduğunu düşünüyorduk. Hâlâ zeki ve yakışıklı bir adam."

Will, "Para yardımcı oluyor," diye yanıtladı. "Onu iyi gösterir." "Bu neredeyse sinsi, kadınsı bir yorum."

Braddock kıkırdadı. "Sadece bu kadınlara yaklaşmak için güzel bir gülümsemeden daha fazlası gerektiğini söylüyorum. Para, arabalar, gösterişli kıyafetler, bilirsiniz işte, tüm bunlar. Kadınlar bunları görüyor, katili görmüyorlar."

"Hmpf," diye homurdandı Tori. "Sana şunu söyleyebilirim, Jessie'nin lastiğinin patladığı ve kenara çekmesi gerektiği gece Eddie dursaydı arabasına atlamak için iki kere düşünmezdi. Ona dolaylı olarak güvenirdi. Ona sorgusuz sualsiz güvenirdim. Eddie bir arkadaştı, iyi bir arkadaş. *Güvenli* bir arkadaş."

"Biliyorsun, Jessie'nin kaybolduğu gece tüm arkadaşların her şeyin normal olduğunu söyledi. Gunther dışında Lash'in arkadaşları da aynı şeyi söyledi. Normal bir gece olduğunu, diğerlerinden farklı olmadığını söylediler. Bunun hep bir anlamı olduğunu düşünmüşümdür. Şimdi sanırım ne anlama geldiğini biliyorum."

"Hangisi?"

"Jessie'nin tanıdığı biriydi. Lash'in tanıdığı biriydi. Ve şüphe uyandırmayacak biriydi."

"Eddie," diye yanıtladı Tori. "Kimse bunun mümkün olduğunu düşünmezdi."

Braddock başını salladı, şarabından bir yudum aldı ve sonra derin düşüncelere dalmış bir halde kadehini yavaşça çevirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Tori sordu. "Bunu sürdürmenin kabus olacağını mı?"

"Braddock ona dönüp geniş ve yumuşak bakışlarını süzmeden önce, "Tüm bunlar hakkında ne hissettiğini merak ediyorum," diye cevap verdi.

Tori iç çekti. "İhanete uğramış gibi hissedip hissetmediğimi mi merak ediyorsun?" "Sen hissetmiyor musun?"

"Yirmi yıl boyunca bir arkadaşımın bunu yaptığını hiç düşünmedim bile. Arkadaş grubumuz ne kadar yakın olsa da buna asla inanmazdım. Ama inanmakta ne kadar zorlanırsam zorlanayım, bulduklarımızı görmezden gelemem. Kanıtları görmezden gelemem. Jessie'yi Eddie öldürdüyse, arkadaş olması umurumda değil. Cehennemde yanabilir ve onu oraya götürene kadar durmayacağım."

"Gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun?" "Şüphelerin mi var?"

"Soruyorum, sizce o muydu? Gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun? Yapabilir miydi? Diğer tüm kadınları ele alalım,

Lash, Katy, Jessie dışında hepsi. O zamanlar Eddie bunu yapabilir miydi? Jessie'yi on yedi yaşında bir çocuk olarak öldürebilir miydi?"

Tori yerine oturdu ve şarabından bir yudum aldı. Braddock önemli bir soru sormuştu. Düşünmek için kendine uzun bir süre verdi ve başını sallamadan önce uzun bir yudum daha aldı. "Eddie hakkında şimdi bildiklerim, özellikle de Irv'den yediği dayaklar ve bunun onda yarattığı etki. Ayrıca, şimdi cinsel saldırıyı ya da en azından Deniz Kuvvetleri'ndeyken cinsel saldırı iddiasını biliyorum. Suçlu olsun ya da olmasın, bu konuda oldukça... sert bir şeyler oldu, yani... evet, bence... bunu yapmış olabilir."

"Şehirde bayanlar konusunda çok başarılı olduğu söyleniyor."

"Neden olmasın ki? O parası olan yakışıklı bir adam. Tüm o kasabalarda, üniversite kasabalarında, şirket jeti, süslü arabası, Rolex'i ve bir tomar parasıyla dolaşan restoran sahibidir - partinin hayatıdır. Bir kadının gardını düşürür ve..."

"Onları anlıyor," diye yanıtladı Braddock. "Yine de yeterince zeki mi?"

"Düşündüğümüzden daha zeki olabilir. Restoran işini yürütüyor ve başarılı da oluyor. Bizi kandırıyor olabilir ve parti çocuğu görüntüsünün altında acımasız bir orospu çocuğu yatıyor olabilir. Ne de olsa Irv öyleydi. Peki ya kadınlara karşı şiddet? Belki de elma ağaçtan uzağa düşmemiştir. Irv karısını dövmüş. Bu neden aktarılmasın ki? Bir kadından bir şey istiyorsan, onu döv. Daha önce de konuştuğumuz gibi, hakkında cinsel saldırı suçlaması vardı. Belki biraz daha araştırırsak, bunun münferit bir olay olmadığını görürüz."

Tori'nin filetosu ve Braddock'un pirzolası geldi. Her ikisine de birer kadeh şarap doldurdu, Tori'ninki onunkinden biraz daha kısaydı. "Ben sürüyorum."

"Ya da benden faydalanabilmek için beni sarhoş etmeye çalışıyorsun."

"Bir taşla iki kuş. Ayrıca, böyle güzel bir şişe şarabın boşa gitmesinden nefret ederim," diye cevap verdi ve sonra elindeki konuya geri döndü. "Sana söylememe gerek yok, dikkatli hareket etmeliyiz."

"Mannion'lar mı?"

Braddock başını salladı. "İçgüdülerimiz bu konuda yeterli değil ve sizin ve meslektaşlarınızın bulduğu kanıt niteliğindeki bağlantılar, ne kadar kışkırtıcı olsalar da, en azından bu davada yeterli değil. Elimizdekiden daha fazlasına ihtiyacımız var. Özellikle de şerif ve bölge savcısı Gunther Brule'yi işaret ettiğinden beri. Eğer seçimlerde aday olan biriyseniz, hangisi kulağa daha hoş geliyor? Katil olarak Gunther Brule mu yoksa Eddie Mannion mu?"

Tori, "Gunther'le ilgili iyi bir ikinci derece kanıtımız var ve o öldü, yani buna gerçekten itiraz edecek kimse yok," diye kabul etti. "Elimizdeki kanıtlarla neredeyse onu işaret etmek zorundayız. Jessie ya da Genevieve'in cesedini bulamayacağız ama ne olmuş yani? Gunther onları bir yere gömdü ve biz onları asla bulamayacağız ya da hikâye böyle devam edecek."

"Cal ve özellikle Backstrom da böyle düşünüyor. Güzel ve temiz. Yaygara yok, karışıklık yok, bunu destekleyecek bir sürü kanıt var, Mannion ailesiyle uğraşmak gibi karışık bir şeye gerek yok."

"Onları suçlamıyorum, ama ..." Tori haritanın küçük bir kopyasını havaya kaldırdı. "Bu harita bize, Gunther'in iş kayıtlarıyla birlikte, adamın o *olmadığını* söylüyor. Bu harita, bu kayıtlar ve bugün bulduklarımız Eddie'nin o olduğunu söylüyor."

BÖLÜM 28

"SAĞDUYULU OLMA ZORUNLULUĞUNUN FARKINDAYIM."

Dr. Renfrow herkesi otopsi sonuçları için adli tabibin ofisine çağırdı. Saat dokuzda Renfrow, Braddock, Tori, Backstrom ve asistanı Wilson'la birlikte gitmeye hazırды. Hepsi de koridorda bir telefon görüşmesi yapmakta olan Cal'ı bekliyordu.

Odadaki atmosfer tek kelimeyle garipti. Backstrom ve Wilson iki gün önce Braddock ve Tori'yle karşı karşıya gelmişti ve en azından Tori ve Braddock tarafında hâlâ bir düşmanlık kalıntısı vardı.

Tipik bir avukat olan Backstrom, sanki o gün hiç yaşanmamış gibi davrandı ve Braddock'la sanki ikisi çok iyi dostmuş gibi havadan sudan konuşmaya başladı. Braddock bunun farkındaydı ama Cal'ın gelecekle ilgili uyarılarını dikkate alarak Backstrom'a hoş bir şekilde karşılık verdi. Yine de ortağına göz kırparken içten içe gülüyordu.

Geleceği Manchester ve Shepard County'deki güçlerle sıcak ve dostane bağlara hiç de bağlı olmayan Tori, kendine sadık kaldı. Wilson da aynı dostane, geçmişî unutturma taktiğini denerken, Tori bu oyunu oynamakla hiç ilgilenmiyordu. Tori, Wilson'a kollarını kavuşturmuş, dudaklarını büzmüş bir şekilde bakıyor ve tek kelimelik cevaplar veriyordu.

Cal otopsi odasına girerken "Özür dilerim," diye özür diledi. "Aitken County'de yardım istedikleri kayıp bir kişi ihbarı aldık. Steak'in ilgilenmesi gerekiyordu."

Renfrow, "O halde başlayalım," diye söze başladı. Adli tabip, Brule'nin elinin altında bulunan silahın onu öldürmek için kullanıldığını belirtti. Orada vardı, aslında , küçük iz

Elinde bir miktar barut kalıntısı var. Kanındaki alkol oranı 0.26'ydı.

Backstrom hemen, "O zaman kendi kendini öldürdü," diye tahmin yürüttü. "Bu neden dört gün sürdü?"

Renfrow hafif bir kızgınlıkla, "Daha işim bitmedi," diye cevap verdi. Sonra ortalığı karıştırdı. "Brule'nin kafasına giren kurşunun açısı rahatsız edici, *çok* rahatsız edici."

Doktor Brule'ün cesedinin yanına gitti, ceset torbasının fermuarını açtı ve çekti. Ardından ince kırmızı bir çubuğu Brule'un alnının sağ üst tarafındaki dağınık kurşun yarasına soktu ve Brule'un kafatasının sol arka tarafından çıkacak şekilde itti. "Bu çok dik bir açı."

Tori ve Braddock bilmiş bir bakış attılar ama sessiz kaldılar. Bir süre sonra Cal kaşlarını kaldırarak onlara baktı. Kendisi de uzun süredir dedektiflik yapan Cal, Renfrow'un nereye varmak istediğini hemen anlamıştı.

Backstrom, "Takip etmiyorum Doktor," diye cevap verdi.

Renfrow bir ofis koltuğunu grubun yanına çekerken, "O halde göstereyim," dedi. "Bay Backstrom, lütfen bu sandalyeye oturun."

Backstrom kendisine s ö y l e n e n i yaptı. "Şimdi, Brule Kanda 0.26 alkol. Bu, cinayeti işlemek için kendini hazırladığı anlamına gelebilir..."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye araya girdi Backstrom.

"Ya da başka bir anlama gelebilir," diye devam etti Renfrow, silahı kanıt torbasından çıkarıp silindirin ve haznenin boş olduğunu gösterirken. Silahın namlusunu Backstrom'un başına, alnının yukarısına, kurşunun girdiği açıya dayadı ve ardından Backstrom'un sağ eline uzandı. "Sağ elinle yukarı uzanmaya çalış ve silahı bu açıyla tut."

Backstrom tetiği çekerken silahı uygun açıda tutmak için bileğini pronasyona getirmekte çok zorlandı. "Bunu yapmak çok zor. Bunu neden yapsın ki?"

"Yapmazdı," diye yanıtladı Braddock. "Kimse yapmaz."

Tori, Renfrow'un açtığı kapıdan geçerken, "Tetiği başka biri çektiyse bu durumu açıklayabilir," diye önerdi.

Backstrom, "Öyle bir şey söylemedi," diye karşılık verdi. "Bundan emin misin?"

Braddock, "Diyelim ki intihar değildi," diye önerdi. "0.26'da açıkça sarhoşt u ve belki de o sandalyede kendinden geçmişti."

Cal, doktor ve adamlarının nereye gittiğini takip ederek, "Sandalyede daha çok çökmüş olurdu, değil mi?" diye not etti.

Braddock silahı Renfrow'dan alırken, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "Bay Backstrom, sanki sarhoşmuşsunuz gibi sandalyeye yığılın. Başınız aşağı eğik, sarkık olacak."

Renfrow, "Başından vurulduğu yere bakacak olursak, muhtemelen sola doğru sıralanmıştır," dedi.

Backstrom isteksizce kendisine söyleneni yaptı. Kırk beş derecelik bir açıyla duran Braddock, silahın namlusunu merminin giriş açısıyla Backstrom'un kafasına dayadı. Silahı doğal bir şekilde tutabiliyordu.

"Öldürüldüğünü düşünüyorsunuz, değil mi?" Cal, Renfrow'a sorduktan sonra Braddock ve Tori'ye baktı, ikisi de başlarını salladı.

"Bekle..." Backstrom başladı.

Renfrow, "Bu, merminin giriş açısını daha mantıklı bir şekilde açıklıyor," dedi.

"Cal, Braddock ve Tori'ye bakarak, "Sanırım bunu destekleyecek başka kanıtlarınız ya da teorileriniz var?" diye söze başladı. Yani, belli ki siz ikiniz bunun bir bulgu olabileceğini *öngörmüşsünüz*."

Braddock sırt çantasını açıp dosyasını çıkararak, "Olay yerinden birkaç şey buldum," diye cevap verdi. Evin düzenli yapısından, lavabodaki bardaktan, masadaki bardak altlığından bahsetti. "Şimdi, tüm bunların çok ikna edici olmadığını kabul ediyorum. Ama dün o kulübeyi tekrar gözden geçirirken aklıma gelen bir şey vardı.

Brule öldürüldü, katil evden nasıl çıktı? Evi kilitli bulduk."

"Bu çılgınlık," diye mırıldandı Backstrom.

"Kulübeyi anahtarla kilitlemiş," dedi Wilson yan gözle bakarak, Braddock'un nereye gittiğini anlamaya çalışırken bir yandan da patronunu kızdırmaktan çekiniyordu.

"Doğru. *Hangi* anahtar?" Braddock sordu.

Backstrom ve Wilson şaşkın bir bakış attılar. "Dışarıda bir tane var mıydı?" Wilson sordu.

"Ben bulamadım," diye cevap verdi Braddock. "Ve bir saatten fazla aradım. Dışarıda bir anahtar olsaydı, bir katil kesinlikle onu geride bırakırdı, çünkü başlangıçta bir intihar gibi görünmesi için ayarladı. Ancak, anahtarlığındaki anahtarları aldım ve test ettim."

"Ve anahtarlıktakilerin hiçbiri kabin sürgülerinde çalışmıyor, değil mi?" Cal, Braddock ve Tori'nin gittiği yeri takip ederek sordu.

"Doğru. Brule anahtar olmadan içeri nasıl giriyor? Anahtarlıkta anahtar yoktu. Bence katil Brule'den kulübenin anahtarını aldı ve kulübeyi kilitleyip gitti ama anahtarı geride bırakmamak gibi bir hata yaptı."

"Ya da Gunther'in dışarıda hiç anahtar bırakmadığını söyleyen arkadaşlarınızla görüştüğünüz ortaya çıkarsa, anahtarı geride bırakmanın bir hata olacağı sonucuna varmış olabilir," diye yanıtladı Wilson. Kadın yavaş yavaş ikna oluyordu. "Biliyor musun, kulübeyi kilitlemeden bırakmak daha akıllıca bir hareket olurdu."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Braddock. "Fazla düşünmüş."

"Kulübenin içini bastık mı?" Lund sordu. Braddock, "Hayır," diye cevap verdi. "Suç mahallini

Olay yeri ekibi geri dönüyor. Katil bu kadar dikkatliyse arkasında bir şey bırakmayacağını düşünüyorum ama kim bilir. Anahtarların üzerinde eldiven kullandım."

"Ben de," diye yanıtladı Renfrow. "Bunları da bastırabiliriz."

Backstrom tedirgin bir şekilde odaya baktı, "Görünüşe göre tek şüpheli benim ve buradaki diğer herkes

Brule'un intihar etmediğini ve öldürüldüğünü düşünüyor. Duyduğum bu mu?"

Odanın her yerinde baş sallamalar vardı.

Braddock kesin bir dille, "Bazen zor yolu seçmemiz gerekir," dedi. "İşimiz bu."

Renfrow, "Bence bu noktada, intihar ettiği fikrini sorgulamak için kesinlikle bir neden var," diye cevap verdi. "Bu bakış açısı beni *gerçekten* rahatsız ediyor."

"Gunther öldürüldü," diye yorumladı Tori, "Ve tuzağa düşürüldü."

"Kurmak mı?" Backstrom sordu. "Kim tarafından?"

Will yüzünü buruşturdu ve sonra dramatik bir etki yaratmak için iç çekti. "Tori'nin daha fazla araştırmamız gereken olası bir ismi var. Çok daha fazla."

"Kim?" Backstrom sordu.

"Tori, kendisi ve bazı FBI ajanı arkadaşlarının yaptığı bazı çalışmalara dayanarak bunu bana getirdi. Bunu yaptıklarını bilmiyordum, bu yüzden biraz... temkinliyim ve açıklamaya hazır değilim. İsimden bahsetmeden önce kendim araştırmak için daha fazla zamanım olmasını istiyorum..."

"Eddie Mannion," diye ağzından kaçırdı Tori.

"*Kahretsin, Tori!*" Braddock havladı. "Sana söylemiştim..." "Yine mi geldin?" Cal inanamayarak sordu.

"Oh Tanrım," diye inledi Backstrom.

Braddock, tam da planladıkları gibi Tori'ye sert bir bakış attı.

Hepsi Will Braddock koruma planının bir parçasıydı.

"Bunun siyasi inceliklerini düşünecek vaktim yok," diye yanıtladı Tori. "Sadece bunu ortaya çıkaralım."

"Will?" Cal sordu. "Sınıfa söylemek istediğin bir şey var mı?"

Braddock hâlâ rol yapan Tori'ye kızgınlıkla başını salladı. "Bu *senin* teorin, onlara *sen* söyle."

Tori, kesme Braddock dışarı . ve açıklama, geçti
ne o vardı öğrenilmiş hakkında ve
bağlantı

Kadınların kaçırılması ve Mannion'un restoranlarının açılması ile Eddie'nin her zaman orada olması arasında.

Sözlerini bitirdiğinde oda bir süre sessiz kaldı.

"Ve senin bundan haberin yok muydu?" Cal şüpheyle Braddock'a sordu.

"Mannion'dan mı? Dün geceye kadar değil," diye yanıtladı Braddock ve sonra öfkeyle Tori'yi işaret etti, "bu konuda kendi başına hareket etti. Ona şimdilik bu konuyu kapatmasını söyledim ama beni dinlemedi. Hayret bir şey."

Backstrom Tori'ye baktı. "Aklını mı kaçırdın sen?" "Hayır, aklım başımda, ç o k teşekkür ederim."

Tori sert bir şekilde cevap verdi, yerinde duruyordu.

Braddock'a baktı. "Will?"

"Oraya geliş şeklinden hoşlanmadım ve bunu şimdi ağzından kaçırmasından da hoşlanmadım ama... George, seni bu konuda fazla ileri gitmemen konusunda uyardım."

"Bunu söylediğini biliyorum ve belki de haklıydın... Brule ile ilgili olarak. Ama Mannion'ların sana neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı? Bana? Yanılıyorsak hepimize?"

"Peki ya haklıysam?" Tori alingan bir tavırla sordu. "O zaman ne olacak?"

Braddock başını sallayarak tekrar Tori'ye baktı. O hâlâ kötü polisti, bu yüzden iyi polis statüsüne geçti. "George, bana, sana, hepimize neler yapabileceklerini ve bunun kasabaya neler yapabileceğini biliyorum. Ama tersini düşün. Ya Tori haklıysa ve biz *hiçbir şey* yapmadıysak? Ya Eddie Mannion'un aramızda yaşayan bir seri katil olduğu ortaya çıktıysa ve biz ağabey Kyle üzülür diye işimizi kaybetme korkusuyla araştırmadıysak? *Bu* nasıl olur?"

Endişeli Backstrom Cal'a baktı, o da sadece omuz silkti. "O haklı."

Braddock, "Tori'yle birlikte araştırmama izin verin," diye akıl yürüttü, "böylece kontrol *bizde* olur. Aksi takdirde, Tori'nin bununla Büro'ya gideceğini garanti edebilirim ve...

Kim bilir oradan nereye gider. Neden bunu dikkatlice -çok dikkatlice- araştırıp ne bulacağımıza bakmıyoruz?"

Bir süre sonra Backstrom başını salladı ama her akıllı avukat ve politikacı gibi seçeneklerini açık tuttu. Renfrow'a bakarak başladı. "Raporunu henüz dosyalama ve sessiz kal. Kimseye, özellikle de basına tek kelime etme."

"Anlıyorum."

"Bütün o pislikleri bana gönderiyorsun." Renfrow başını salladı.

"Bunu yapacağız, ancak Braddock'un tavsiyesine uya ca ğ ım ve bunun önüne geçmeyeceğim, bu yüzden şimdilik herkesin bildiği kadarıyla Brule hala o adam."

Braddock, "Seni takip ediyorum," diye cevap verdi ve sonra Tori'ye baktı. "*İkimiz* de takip ediyoruz, değil mi? *Değil mi?*"

Tori bir süre sahte bir şekilde düşündükten sonra başıyla onayladı.

Cal sert bir sesle, "Siz ikiniz de sağduyulu olun," diye öğüt verdi. "Dedektif Braddock, *çok* dikkatli ilerlemeniz gerekiyor. Sen de *Victoria*. Belki de bu işi doğru yapmanın burada yaşayan bizler için doğuracağı sonuçları düşünebilirsiniz?"

Tori ciddiyle, "İhtiyatlı davranma zorunluluğunun farkındayım," diye cevap verdi. "Bu konuda yanılıyor olamayız."

"Ve siz ikiniz, biz belgelerin peşine düşmeden, birilerini sorguya çekmeden önce bana geleceksiniz. Onu gözetlemeye başlamadan, her hareketini izlemeden önce, elinizdekiler hakkında uzun uzun konuşacağız," dedi Backstrom ısrarla. "Adil mi?"

Braddock Tori'ye baktı. Backstrom onları zincirlemeye çalışıyordu, en azından bir dereceye kadar. Bu Mannion'ları korumaktan çok George Backstrom'u korumak içindi. Ancak, istedikleri şeyi elde etmişlerdi; çok dikkatli adım atmaları gerekse bile Eddie Mannion'ı araştırmak için yeşil ışık.

"Adil mi?" Backstrom bastırdı.

"Adil," diye cevap verdiler ikisi de bir ağızdan.

Renfrow'un ofisinden çıktıklarında Braddock Tori'ye doğru eğildi. "Aklıma aramam gereken ilk kişi geldi. Kirli işlerimizin bir kısmını bizim için yapabilir."

Tori gözlerini ovuşturdu ve koltuğunda geriye yaslanıp kollarını esnettikten sonra saatine baktı. Saat 11:25. Masasının arkasında oturan Braddock'a baktı, saçları dağılmıştı, bir belgeye odaklanmaya çalışırken yorgunluğu belli oluyordu. Kanepede oturmuş, başını arkaya yaslamış ve gözlerini kapatmış olan Cal'di.

Gün boyunca hiç durmadan çalışmışlardı ve şimdi de gecenin derinliklerine kadar çalışıyorlardı. Gün boyunca Mannion'un restoranlarının açılış ve ardından kayboluş tarihleriyle ilgili bilgileri daha da sağlamlaştırmayı başardılar. Bu süreçte Braddock kadınların kaybolduğu kasabalardaki kolluk kuvvetleriyle gizlice temasa geçerek yerel müfettişlerden kurnazca geriye dönüp kurbanların arkadaşları ve aileleriyle görüşerek Mannion's, Victory's ya da Ansel's restoranlarının açılışını ve Eddie Mannion'ı hatırlayan olup olmadığını öğrenmelerini istedi. Eğer öyleyse, onun kurbanla ya da kayıp kadınla herhangi bir teması olduğunu hatırlıyorlar mı? Braddock, diğer yargı makamlarına biri Eddie Mannion olmak üzere altı erkeğin fotoğrafını sunarak ihtiyatlı davranılmasını istedi.

Özellikle Brookings, Güney Dakota'daki Dedektif Bruening'in yapabileceklerinden umutluydu. Braddock'un ilk çağrısı buydu. Joanie Wells'in kaybolması hâlâ tazeydi ve şimdi Bruening'in elinde tanıkları sorgulayabileceği potansiyel bir şüpheli vardı. Ne yazık ki Bruening henüz bir güncelleme için aramadı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Macomb, Illinois'de polisten haber aldılar. Batı Illinois Üniversitesi'nde bir öğrencisi

Justine Colander on yıl önce Ekim ayında kayboldu. En son bir Pazar gecesi Macomb'daki evinden üniversiteye gitmek üzere çıkarken görülmüş ve daha sonra arkadaşına gitmeyi planlamıştı. Arkadaşına hiç gitmemiş ve arabası şehir merkezinde bir ara sokakta bulunmuş. Victory's Illinois'deki üçüncü şubesini Justine'in kaybolmasından dört gün önce Macomb'da büyük bir açılışla açmıştı. Justine Victory's'e iki kez gitmişti; Cumartesi günü arkadaşlarıyla kolej futbolu izlemek için ve Pazar günü de Bears maçını izlemek için. Ayrıca caddenin karşısındaki bir kafede çalışıyordu.

O dönemde olayı soruşturan Macomb polis şefi Sam Knight geriye dönüp Colander'ın arkadaşlarının izini sürdü. İki kişi birbirinden bağımsız olarak Eddie Mannion'u fotoğraf dizisinden seçti ve onun restoran çevresinde olduğunu hatırladı.

Knight, "Arkadaşlarından biri Mannion denen bu adamı hatırlıyordu," dedi. "Onun restoranda masadan masaya dolaşp insanların iyi vakit geçirdiğinden emin olduğunu hatırlıyordu. Birkaç kez masaya geri gelmiş, kupon dağıtmış, içki spesiyallerini tanıtmış ve üniversiteli gençleri barda ağırlamayı sevdiklerini anlamalarını sağlamış. Kibar biriydi ama eğleniyordu da, hatta yan masadaki insanlarla tek atıyordu."

Knight, Pazar günü Bears maçı için restoranda bulunan başka bir arkadaşıyla da benzer bir konuşma yaptı. "Konuştuğum bu arkadaşım Mannion'ın Pazar günü de restoranda olduğunu ve Justine'i hatırladığını, çünkü Cumartesi günü de orada olduğunu söyledi. Mannion birkaç kez masaya uğramış, hepsine birer içki ısmarlamış, insanların isimlerini sormuş ve yine herkesin orada olmalarından ne kadar memnun olduğunu bilmesini istemiş. Ancak," diye belirtiyor Knight, "gerçek şu ki, masalarına üç ya da dört kez uğramış olsa da, toplamda onunla muhtemelen on dakikadan az konuştuklarını düşündüler."

"Colander'a özel bir ilgi gösterdi mi?" Tori Knight'a sordu.

"Bu soruyu ben sordum," diye yanıtladı Şef Knight. "Arkadaşı Mannion'un arkadaş canlısı olduğunu, insanlara beşlik çaktığını, poz verdiğini, tişörtler, soğutucular, şapkalar dağıttığını, gürültülü ve şamatacı olduğunu söyledi. Bu yüzden bunca yıl sonra bile onu hatırlıyordu. Justine'e özel bir ilgi gösterip göstermediğine gelince, bu arkadaş Mannion'un Justine'i hatırlıyor gibi göründüğünü çünkü bir gün önce orada olduğunu, geri geldiği için ona teşekkür ettiğini ama bunun ötesinde pek bir şey düşünmediğini söyledi. Ama bu arkadaş Mannion'ı hatırladı."

Braddock ve Tori önümüzdeki günlerde benzer nitelikte başka telefonlar alıp almayacaklarını merak ettiler.

"Biliyor musunuz, bu arkadaşların söylediği tek şey Eddie'nin dost canlısı olduğu. Zarif ve sokulgan bir ev sahibi. Başka bir deyişle, o algılanmayabilir..."

Tori, Braddock'un düşüncesini "Onu sokakta, park yerinde ya da herhangi bir yerde görseydiniz bir tehdit olarak algıladınız," diye tamamladı. "Genevieve Lash onu bir tehdit olarak algılamazdı, Katy de öyle."

"Hâlâ bunu tüm bunlara bağlamaya mı çalışıyorsun?" Cal gözleri kapalı sordu.

"Sadece bir noktaya değiniyorum."

Cal homurdandı, şimdi gözlerini açmıştı. "İnatçılığına hayranım Victoria. Her zaman öyleydim." Şerif ayağa kalktı. "Ben eve yatmaya gidiyorum. Siz de yatağa gitmelisiniz."

"Affedersiniz?" Tori kızmış gibi yaparak cevap verdi. Braddock kıkırdarak başını salladı.

Cal telaşla başını sallayıp ellerini sallayarak, "Ben... lanet olsun demek istemedim," dedi. "Victoria, sen oteline gitmelisin ve Will, sen de evine gitmelisin."

Tori başını onaylamıyormuş gibi sallayarak, "Tamam," diye cevap verdi.

"Bunu ima etmek istememiştim..."

"Merak etme Cal," diye cevap verdi Tori, şimdi gülüyordu.

Braddock saatine bakarken kıkırdadı. "Biraz uykuya ihtiyacım var." Tori'ye doğru baktı. "Seni Radisson'a bırakmama ne dersin?"

"Teşekkürler."

On dakika sonra Braddock ve Tori çoktan Radisson'un önünden geçmiş ve göl evine giden dolambaçlı yola sapmışlardı. İkisi Cal hakkında gülüştüler.

"Şüphelendiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Tori sordu.

Braddock yorgun bir gülümsemeyle, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sanırım yorgundu ve ne söylediğini düşünemedi. Ama düşünse bile, ne olmuş yani? Bizler rıza gösteren yetişkinleriz."

"Birlikte çalışıyoruz."

"Ama bu geçici bir durum," diye yanıtladı Braddock. "Öyle değil mi?" "Doğru."

"Pekala o zaman, biliyorsa ya da öğrenirse, öyle olsun. Bununla başa çıkacağız," diye cevap verdi Braddock. "Yatmadan önce gerçekten neye ihtiyacım var biliyor musun?"

"Ne?"

"Duş. Katılmak ister misin?"

Ring!...Ring!....Ring!...

Braddock'un gözleri irkilerek açıldı ve başını komodine ve eski moda bir telefon gibi *yüksek sesle* çalan telefonuna çevirdi. Komodinin lambasını yakıp telefonuna uzanırken, "Gecenin bu saatinde hiç iyi bir şey olmuyor," diye mırıldandı. "Braddock," diye cevap verdi.

"Bu biftek."

Braddock esneyerek, "Evet, dostum," diye cevap verdi. "Ne var ne yok?"

"Cal'ın beni çalıştırdığı davayı biliyor musun?"

"Evet, uhh, kayıp kişi. Aitken County'den falan bir kadın, değil mi?" Will cevap verdi.

Tori kıpırdanarak uyandı. "Ne..."

Braddock parmağını dudaklarına götürdü ve mırıldandı:
Bu biftek.

"Evet, şu," diye yanıtladı Steak. "Onu buldum ve az önce sana bir fotoğrafını gönderdim. Görmek gerek."

"Tamam, bekle," diye yanıtladı Will, gözlerini ovuşturarak açtıktan sonra ekranında mesajlarının olduğu sayfaya dokundu, Steak'ten gelen mesaja tıkladı ve resmi açtı.

Bu onu sarsarak uyandırdı.

Resmi hemen Tori'ye gösterdi.

Tori'nin enesi Braddock'a bakmadan önce şok içinde açıldı.

Resimde arabasının bagajına tıkmış, bağlanmış ve boğulmuş bir kadın vardı. Tam olarak dört kurbanlarına benziyordu. Gözden ıkardıklarına.

"Steak, neredesin?"

"Holmestrand'da arabayı bulduk. Ve bir şey daha."

"O da ne?"

Steak, "En son iki gece önce kapanış saatinde Deerwood'daki Serpent Bar'dan çıkarken görölmüş," diye bildirdi, "Eddie Mannion ile birlikte."

BÖLÜM 29

"BİR AVLANMA MODELİ."

T Kurbanın adı Sarah Craig'di.

Braddock, Holmestrand polis aracının arkasında durduğunda saat sabahın beşinden biraz önceydi ve aracın ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu. Sabahın erken saatlerinde caddenin karşısında küçük bir kalabalık toplanmış, manzarayı izliyordu.

Braddock olay yeri bandını kaldırdı ve ikisi birlikte aceleyle ara sokakta yarım blok kadar yürüyerek Steak ve Eggleston'ı ellerinde not defterleriyle ayakta durmuş, iki olay yeri teknisyeninin araç üzerinde inceleme yapmaya başlamasını izlerken buldular. Braddock ve Tori yaklaşıp arabanın bagajına baktıklarında kırmızı bir bağla bağlanmış ve boynunda morluk izleri görülen cesedi gördüler. Tori dava dosyasından dört fotoğraf çıkardı ve her birini bagajdaki cesetle karşılaştırmaları için ikisine de gösterdi.

"Tanıdık geliyor mu?" Braddock başını salladı.

"Bu yüzden aradım," diye ekledi Steak. "Geçen gün o fotoğrafları gördüm ve benzerlik... açıldı."

Braddock Steak'i dirseğinden tutarak arabadan uzaklaştırıp ara sokağın karanlıklarına doğru götürürken, Tori ve Eggleston da onu takip etti. "Bana Mannion'dan bahset."

Steak konuşmadan önce bir an durakladı. "Oraya gideceğimize inanamıyorum."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Will bastırdı.

Eggleston, "Sanırım iki gece önce, Çarşamba günü kapanış saatinde Serpent Bar'dan ayrıldı," diye bildirdi. "Ve o zamandan beri kimse tarafından görülmedi."

"Peki Mannion?"

"Onunla henüz konuşmadık, ilk iş bunu yapacaktık," diye yanıtladı Steak. "The Serpent'taki bir barmen çalıştığını ve Eddie ile Sarah Craig'in çok hoş, arkadaş canlısı ve flörtöz olduklarını ve kapanış saatinde bardan birlikte ayrıldıklarını hatırladığını söyledi."

"Aynı anda birlikte mi ayrıldılar yoksa birlikte olmak için mi ayrıldılar?" "birlikte olmak için," diye Eggleston açıkladı. "Bu vücut dillerine bakarak nasıl ayrıldıklarına dair barmenin izlenimi."

"Barmenin dediği gibi," diye ekledi Steak, "daha önce binlerce kez iki kişinin bu şekilde ayrıldığını görmüş. Bu her zaman tek bir anlama gelirdi, sadece tek bir anlama."

"O gece hariç," diye yanıtladı Tori. "O gece başka bir şey ifade ediyordu."

"Dedektifler?" Craig'in arabasından bir olay yeri inceleme görevlisi seslendi.

Hepsi geriye dönüp baktıklarında kendilerine el sallayan müfettişin iki portatif ışık yerleştirdiğini ve arka sürücü tarafındaki yolcu kapısını açtığını gördüler.

"Elinizde ne var?" Braddock, grubu arabanın etrafından dolaştırarak açık kapıya doğru götürdü.

Müfettiş çömelmiş, elindeki fenerle arabanın deri koltukları üzerindeki koyu kırmızımsı lekeyi gösteriyordu.

"Kan mı?" Tori sordu.

Araştırmacı başını sallayarak "Muhtemelen," dedi ama sonra başka bir ışığa, siyah bir ışığa uzandı, "Şimdi şuna bakın." Araştırmacı kapıya doğru eğildi ve ışığı arka koltuğun üzerinde gezdirerek koltuğun üzerinde siyah ışığın altında parlak bir şekilde parlayan düzensiz noktaların sıkı bir koleksiyonunu ortaya çıkardı.

"Sperm mi?" Tori, başıyla onaylayan müfettişe bakmadan önce ağzından kaçırıldı. Diğerlerine döndü. "Gidip Eddie'yi uyandıralım ve sorular sormaya başlayalım," dedi. "Hemen şimdi, onu yatağından kaldırın."

Braddock yavaşça başını salladı. "Hayır, önce Cal, Backstrom ve Wilson'la konuşmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Bir, çünkü yapacağımızı söylemiştik," diye yanıtladı Braddock. "Hatırladınız mı? İki, Sarah Craig ya da burada bulduklarımız yüzünden hiçbir şey değişmedi. Şimdi, eğer bu sperm Eddie ile eşleştirilebilirse?"

"Bir dakika," diye sordu Steak, "siz ikiniz buna şaşırmadınız, değil mi?"

Tori başını salladı. "Üzgünüm, Steak, ama hayır. Eddie'den şüpheleniyoruz... tüm bunlardan."

"*Kahretsin*," diye yanıtladı Steak, düş kırıklığıyla. "*Bunu* bana ne zaman söyleyecektin?"

Braddock özür dileyerek, "Üzgünüm dostum, bunu yapmamamız emredilmişti," diye cevap verdi. "Ama şimdi, bilirsin işte."

"Sperm ile," diye önerdi Tori, "belki yapabiliriz..."

Braddock başını sallayarak, "DNA örneği alın," dedi. "Backstrom'u arayacağım."

"Dedektif?" dedektif bagajdan Braddock'a seslendi. "Yeni fark ettiğim bir şey daha var."

"O da ne?"

Müfettiş kurbanın bluzunun arkasını kaldırdı. Sırtının alt kısmında iki set kırmızımsı, nokta benzeri lezyon vardı. Lezyonlar her bir sette yaklaşık bir, belki de bir buçuk santim aralıklıydı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Tori Braddock'a bakarak sorguladı.

"Bu bir sersemletici silahının işaretleri olabilir mi?"

Braddock müfettişe sordu.

"Olabilir. Kontrol ettireceğim."

Will ve Tori birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ve uzaklaştılar.

"Bu işi böyle yapıyor, biliyorsun," dedi Tori. "Bu kadınları böyle elde ediyor."

Braddock başıyla onayladı. "Onlara yaklaşıyor. Onu tanıyorlar ve tehlike hissetmiyorlar. Dikkatlerini dağıtıyor ya da arabasına bindiriyor ve sinsice şok tabancasıyla vuruyor. Sonra hepsi onun oluyor."

"Onlar gelene kadar..." "Artık çok geç."

Sabah ilk iş olarak Braddock ve Tori Cal'a bilgi verdi. Üçü daha sonra Backstrom ve Wilson'la görüşmek üzere bölge savcısının ofisine gittiler. Will, Sarah Craig'in boğularak öldürüldüğünü, iple bağlandığını ve arabasının bagajına tıklandığını açıkladı. En son Deerwood'daki Serpent Bar'dan Eddie Mannion ile çıkarken görülmüş. Sonra Tori ellerindeki dört kadının fotoğraflarını ve ardından Sarah Craig'in olay yeri fotoğraflarını ortaya koydu. Dört vakanın her birinin ayrıntılarını ve Craig'in bulunma şekliyle nasıl karşılaştırıldıklarını anlattı.

"Ne düşünüyorsun?" Braddock sordu.

Backstrom suratını ekşiterek başını salladı. "İkinizin de deli olduğunu sanıyordum."

"Peki ya şimdi?" Tori sordu.

"Pek değil. Neye ihtiyacınız var?"

Braddock, "Eddie'nin mülkü, telefonu ve mali kayıtları için arama emri ve ondan bir DNA örneği istiyorum," diye ekledi. "Eğer bunlar için yeterli kanıtımız varsa."

Backstrom ve Wilson önlerindeki belgeleri karıştırarak cevap vermek için bir an bekledi. Bakıştılar ve sonra Backstrom başını salladı.

Wilson, "Bu konuda sizinle birlikteyiz, ancak henüz o noktada değilsiniz," dedi.

"Eğer bu sıradan bir vaka olsaydı, evet, onları yakalayabilirdik. Hiç zorlanmazdık," diye ekledi Backstrom. "Ama burada bir Mannion'dan bahsediyoruz. Yargıçlar anlaşılabilir bir şekilde temkinli davranacaklardır. Onlar da yeniden seçilmek için yarışıyorlar."

"Hey, şimdi bekle bir..." Tori başladı.

Braddock araya girerek, "Hayır, George haklı," diyerek onun sözünü kesti. "Yargıca imzalamaktan başka seçenek bırakmamalıyız."

Backstrom başını sallayarak, "Doğru," diye onayladı. "Size katılıyorum Ajan Hunter. Ama bu boku kilitleyin. barmeniyle görüş. Eddie Mannion'ın bardan Sarah Craig'le ayrıldığından emin olun. Ve eğer bundan daha fazlasını tespit edebilirsiniz, çok daha iyi olur."

Braddock, "İlgileniyoruz," diye cevap verdi ve Cal'a döndü. "Bütün bunları halledene kadar Eddie'nin yirmi dört saat gözetim altında tutulmasını istiyorum. Havaalanında duran Mannion jeti sayesinde kaçma imkânına sahip. Eğer peşinde olduğumuzun kokusunu alırsa..."

"Olmuş bilin," diye yanıtladı Cal.

Braddock ve Tori, Steak ve Eggleston ile birlikte Sarah Craig'in kaybolmadan önceki adımlarının izini sürdüler.

Sarah Craig otuz iki yaşında bir ilkokul öğretmeniydi. Twin Cities'in iki saat güneyinde öğretmenlik yapıyordu ama yazları ailesinin Mille Lacs Gölü'ndeki kulübesinde geçiriyordu, Garrison'ın hemen kuzeyinde, yirmi mil doğuda. Kaybolduğu geceye ait kredi kartı hareketleri, Deerwood'un beş mil kuzeybatısındaki Crosby kasabasında bulunan Antlers Grill'den başladığını, daha sonra doğuya, Deerwood'a ve The Serpent Bar'a döndüğünü göstermektedir.

Braddock, Steak ve Eggleston'ı Antlers Grill'de çalışmak üzere görevlendirdi. O ve Tori, Serpent Bar'ı aldılar. Bar sahibi tarafından karşılandılar ve içeri girip çalışanlarıyla tanıştılar.

Barda, arka duvarın uzunluğu boyunca uzanan uzun bara odaklanan ilkel bir gözetleme sistemi vardı. Bar sahibinin ofisinde masasına oturdular ve görüntüleri incelediler.

"Dedektif Williams'tan telefon aldığımdan beri o geceyi düşünüyorum. Sarah'ın burada olduğu gece onu kasete birkaç kez aldım." sahibi vardı

zamanları not aldı ve onları çaldı. Eddie dördüncü parçada ortaya çıktı. Saat 11:47'den 11:52'ye kadar beş dakikalık bir bölümde ikisi yakındı ve barda konuşuyorlardı. Her biri diğerinin kulağına fısıldıyor, biraz yakın temas, bir çiftleşme ritüeli gerçekleşiyor. Görüntülerde 12:40'tan 12:42'ye kadar iki dakikalık bir bölüm daha var ve burada konuşurken görünüyorlar. Sarah'nın yüzünü görebiliyorlar ama Eddie'nin sadece sırtını görebiliyorlardı. Görünüşe göre Eddie konuşuyor ve Sarah başını sallıyordu ki Mannion yaklaşıp Sarah'nın sol kulağına fısıldadı ve Sarah'nın gülümseyip başını sallamasına neden oldu.

Braddock, "Anlaşmayı hemen orada yaptı," dedi. "Bir profesyonel gibi," diye belirtti Tori.

Ev sahibi, çekmeleri için görüntülerin bir kopyasını çıkardı. Bu BARMEN vardı olmuştur görüşüldü a gün önce Biftekle. Açık onun ikinci Röportaj, o tekrar ilgili Mannion ve Sarah Craig'in birlikte ayrıldıklarına dair izlenimleri. "Yakışıklı bir adam. Mannion adını taşıyor ve dokun."

"Anlamı ne?" Tori sordu.

"Bilirsin işte, para, spor araba, isim. İyi birine benziyor, parasını biraz gevşetiyor ve istediği olduğu sürece cömert davranıyor."

"Yolunu bulur derken ne demek istiyorsun?"

"Ne isterse, ne zaman isterse ona hizmet edersiniz ve ona hizmet etmeyi bırakmazsınız."

Braddock, "Belli ki daha önce buraya gelmiş," diye yorum yaptı. "Oh elbette," diye cevap verdi barmen yeniden düzenlerken

İçki şişeleri parmaklık boyunca uzanıyordu. "Buraya birkaç kez geldi. Eskiden Bay Lake'teki White Hawk'ta çalışırdım ve sık sık oraya gelir ve özellikle yaz aylarında iyi vakit geçirirdi. Adımı bilmiyor ama geldiğinde beni tanıyor ve hey dostum, seni tekrar görmek güzel, nasılsın falan diyor. Gecenin sonunda Sarah Craig'le yaptığı hareket? Yıllar içinde bunu birkaç kez yaptığını görmüştüm."

Sarah Craig o gece Mille Lacs'ta başka bir kulübede kalan Pam ve Trish adında iki arkadaşıyla birlikteydi. Tori ve Braddock onları görmeye gitmişlerdi. Hikâyeye ekledikleri ilginç bir şey de Eddie ve Sarah'nın ilk kez karşılaşmıyor olmalarıydı.

"Onunla bir gece önce Holmestrand'da Bay Water'da karşılaştık. Eddie bir grup arkadaşıyla oradaydı. Tabiri caizse onun ekibi."

"İsimlerini hatırlıyor musun?"

Pam başını salladı. "Tanıştırıldım ama bir adam dışında hiçbirini hatırlamıyorum. Kravatlı, keskin giyimli, işten gelmişti. Avukat olduğunu söyledi."

"Jeff Warner?" Tori sordu.

"Kulağa doğru geliyor," diye yanıtladı Pam. "Hatırladığım kadarıyla kendinden çok etkilenen bir adamdı."

"Oh, Bu muhtemelen onu o zaman," Tori cevap verdi ile bilerek başını salladı. "Çok zeki biri, ona sormanız yeterli."

"İlk gece Bay Water'da Eddie Mannion'la buluştun ve sonraki gece Antlers'a mı gittin?" Will sordu.

"Evet," diye yanıtladı Pam.

"Peki arkadaşları da onunla mıydı?"

"Hayır. Eddie tek başına geldi, şüphesiz Sarah'yı görmek için. Her neyse, saat on buçuk civarında Sarah'ya Deerwood'a geri dönmek istediğimizi, böylece kapanışta o kadar uzağa gitmek zorunda kalmayacağımızı söyledik. Antlers'dan ayrıldık ama o ve Eddie bizi The Serpent'a kadar takip etti," diye anlatıyor Pam. "Kapanışa kadar takıldık ama Trish ve ben eve dönerken o ikisi plan yapıyordu."

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" Braddock not alırken sordu.

İki kadın da başlarını salladı. "Sarah az önce buluşacaklarını söyledi. Sanırım Eddie'nin evinde ya da onun kulübesinde olabilir. Ailesinin Şehir'e geri döndüğünü biliyorum."

"Arabasının arka koltuğuna ne dersin?" Tori ağzından kaçırdı. "Sarah böyle bir şey yapar mıydı?"

Pam ve Trish birbirlerine baktılar ve bir süre sonra ikisi de başlarını salladılar. "Bunu iki yaz önce burada yaptı. Garrison'daki Blue Goose'un otoparkında, o zamanlar erkek arkadaşı olan adamla birlikte, yani duyulmamış bir şey değil. Rüzgâra karşı tedbiri elden bırakmayan bir tipti."

"Bunu Eddie Mannion'ın yapmış olmasına çok şaşırdım," dedi Trish nemli gözlerini mendille silerken.

"Öyle olduğunu bilmiyoruz," diye yanıtladı Tori.

"Çok havalıydı," diye iddia etti Trish. "Yani, bu kadar kolay vazgeçmesi gerektiğini düşünmüyordum ama kötü bir şey olacağından da endişelenmiyordum."

"Ben de öyle," diye ekledi Pam. "O Eddie Mannion'dı, yerel bir milyoner, tanınmış bir adam, daha önce kimsenin görmediği biri değil. Ona bunu yapabileceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum."

"Ama onunla birlikte gitti, değil mi?" Tori bastırdı. "Evet," diye yanıtladı ikisi de.

"Bana onunla gideceğini *söyledi*," diye ekledi Pam. "Bu ikisi şüphesiz takılıyorlardı. Bütün gece durum buydu, tek sorun lojistikti."

"Ama siz ikiniz bardan ayrıldıktan sonra ondan bir daha haber almadınız?"

Pam ve Trish başlarını salladılar.

Manchester'a dönerken Braddock Renfrow'u aradı. "Doktor, erken olduğunu biliyorum ama Sarah Craig'in ne zaman öldüğüne dair bir fikriniz var mı?"

"Bazı testler yapıyorum ama ilk belirlemelere göre ölüm katılığı ve karaciğer sıcaklığı Cuma sabahı saat üç ile altı arasında öldürüldüğünü gösteriyor."

Doktor telefonu kapattıktan sonra Braddock Tori'ye baktı. "En son gece bir civarında Yılan'dan çıkarken görülmüş. İlk belirlemelere göre iki ila beş saat sonra ölmüş."

"Yine de araba yirmi dört saat sonra, sabah üçe kadar ortaya çıkmıyor. Garip."

Braddock'un ofisine geri döndüler. Sarah Craig'in telefonunda Yılan'dan ayrıldıktan sonra hiçbir hareket görülmemişti. Aslında, telefonu yanında bulunmamıştı ve yerini tespit edememişlerdi. Ne arabasında, ne çantasında ne de diğer kişisel eşyalarında idi.

Tori, "Eğer onu bu kadar çabuk, sabahın üçünde öldürdüyse, telefonunu hemen çöpe atmıştır," diye sözlerini tamamladı. "Yapacağı ilk şey. En azından telefonu kapatır ve o civarda telefonu atacak bir su kütlesi bulmak iki dakika sürer."

Braddock notlarıyla birlikte olay yeri resimlerini masanın üzerine koydu. Arabanın bir fotoğrafını eline aldı. "Oraya park etmek tuhaf," diye düşündü. "Bununla ilgili bir şey... garip görünüyor."

"Öyle mi?" Tori sordu. "Kadınların en son görüldüğü yerin on ila on beş mil uzağına, bagajında kadın cesetleri olan dört araba daha park etmiş. Bunun tamamen tutarlı olduğunu iddia ediyorum. Anlamadığım şey, neden Sarah ve diğer dördü dışında diğer tüm kadınlar ortadan kayboldu?"

Braddock'un telefonu çaldı. Beklediği bir çağrıydı. "Dedektif Bruening. Bizim tarafta bazı gelişmeler oldu." Braddock ona neler olduğunu anlattı.

"Pekala, Dedektif Braddock, sanırım size yardımcı olabilirim. Joanie Wells kaybolmadan iki gece önce Brookings'te Mannion'un büyük açılışına katılmış. Ve kapanış saatinde, bir arkadaşına buluşacağını söylemiş..."

"Eddie Mannion."

"Doğru. Onu hemen teşhis etti. Adam bütün gece ona asılmış ve kız da onunla birlikte restorandan ayrılmış. Bu kaybolmadan iki gece önceydi. Onun oteline gitti, My Place'e. Otele girişlerini ve ertesi sabah altı civarında otelden çıkışını gösteren kamera kayıtları var. Yani Joanie Wells'i tanıyordu."

"Peki ya kaybolduğu gece? O gece Mannion'ı gören oldu mu?"

Bruening, "Hayır, onunla birlikte değil, en azından şimdilik," diye cevap verdi. "Ama o gece Brookings'de olduğunu teyit edebildim."

"Restoranda mıydı?"

"Gündüz oradaydı ama o gece değil." "Peki ya otel?"

"Akşam altı buçukta ön kapıdan girerken görülüyor ve ertesi sabah geç saatlere kadar tekrar çıktığını görmüyoruz. Ancak ana katta arka tarafa bakan pencereleri olan bir odası vardı. Pencereler paravanla açılıyor. Paravanı kolayca söküp arka taraftan çıkabilirdi ve kimse de bunu fark etmezdi. Otelin arkasında küçük bir ağaçlık alan var."

"Brookings'ten ne zaman ayrıldı?" Tori sordu.

"Joanie Wells'in kaybolduğu gecenin ertesi günü öğlene kadar uçağı Brookings'ten ayrılmadı."

Braddock ve Bruening irtibatta kalmayı kabul etmeden önce birkaç dakika daha konuştular.

"Biz var a desen . davranış geliştirmekte olan Burada," dedi Braddock Tori'ye bakarak. "Bir avlanma modeli."

Tori başını sallayarak, "Birikiyor," dedi. "Gerçekten de öyle. İnanamıyorum ama gerçekten öyle."

Backstrom'a gittiler.

Braddock ellerindekileri özetledikten sonra, "Şimdi elimizde yeterli bilgi olmalı," dedi ve sözlerini şöyle tamamladı: "Eddie onunla birlikte görülen son kişi. Doktor bunu doğrulamak için testler yapıyor ama ölüm saatini sabah üç ile altı arasında gösteriyor. Brookings'te Eddie'nin kurbanla kaybolmadan iki gece önce yattığı kesinleşti. Sonra Sarah Craig'e ve olanlara bakıyorsunuz. Zorlayıcı bir tablo ortaya çıkıyor," diye bitirdi Braddock.

Wilson, "Kadınlardan biri bulundu, diğeri bulunamadı," dedi.

"İki yöntem, bir adam," diye yanıtladı Tori. "Neden? Ona sormak isterdim."

Backstrom iç çekti. "Garanti belgesi için ne düşünüyorsun, Will?"

"Evi, Mannion Şirketleri, sahip olduğu tüm mülkler, mali kayıtları, telefon kayıtları. Bakalım hiç şok tabancası almış mı? Bulabildiğim her şeyi istiyorum."

Backstrom başıyla onayladı. "Hadi yazmaya başlayalım."

Braddock, Tori, Steak ve Eggleston arama emirlerini desteklemek üzere yeminli ifade vermişlerdir. Renfrow aradı ve ölüm saatini teyit etti. Backstrom ve Wilson mahkemeye gitti, yargıç talebi sadece kendisi ve bir zabıt katibiyle birlikte dinledi.

Backstrom, "Gitmeye hazırsın," diye rapor verdi.

Hemen Eddie Mannion'ın kredi kartı kayıtlarına ulaşmışlar. American Express kartında Sarah Craig'le buluştuğu gece iki yüz doların üzerinde hareket görölüyordu. Diğer kredi kartlarında o gece başka bir hareket görülmemiş. Cep telefonundan akşam erken saatlerde arama yapıldığı, ancak ertesi güne kadar 21:53'ten sonra hiç arama yapılmadığı ve 11:04'te kardeşi Kyle'ın arandığı görölmüştür. Gecenin ilerleyen saatlerinde Backstrom, Eddie'nin evi, Vermillion Gölü'nde iki saat kuzeydoğuda bir göl arazisi ve bir saat uzaklıkta Cass County'de bir av arazisi için arama emri çıkarttı.

Herkes şirkete arama emirlerini tebliğ etme konusunda endişeliydi. Cal tereddütle, "Çok büyük bir şirket," dedi. "Etrafta bir sürü insan var. Popüler olmayacağız. İnsanları konuşturacağız."

"Sen sadece Kyle Mannion'dan korkuyorsun," diye iğneledi Tori.

"Biz bir şirket şehriyiz, Tori," diye uyardı Cal. "Şirketin peşinden gidersen, insanlar gelecekleriyle, işleriyle, hayatlarıyla oynadığından endişelenir. Bu insanlardan bazıları senin arkadaşın olabilir."

"Ben... anlıyorum," diye cevap verdi Tori sessizce, azarlanmış bir halde.

Backstrom, "Şu anda arama emri sadece işletmenin restoran kısmı için" dedi. "Bu

Eddie'nin işi, Kyle'ın değil. Şimdi, ne bulacağımıza bağlı olarak bunu genişletmek için mahkemeye gitmemiz gerekebilir. Bu konuda açık olmalıyız. Arama emri restoran işiyle ilgili tüm kayıtlar, bilgisayar dosyaları, basılı kopyalar, hepsi için."

Wilson, "Başka bir deyişle, Eddie Mannion'a münhasır bir durum," diye ekledi. "Ve *onun* işiyle."

"Yine de," diye içini çekti Backstrom, Cal ve Braddock'a bakarak, "Bununla ortaya çıktığınızda nasıl bir bakışla karşılaşacağınızı tahmin edebiliyorum."

Braddock ani bir beyin fırtınasıyla, "BCA'ya servis yaptırılım," diyerek herkesin korkmasına yardımcı oldu. "Eddie'yi biz idare ediyoruz, Mannion Şirketleri'ne devlet hizmet veriyor. Onlara daha önce nerede olduğumuzu ve onları arayabileceğimizi söyledim. BCA Müfettişi, başından beri olduğu gibi, ihtiyacımız olan her türlü yardımı teklif etti. İhtiyacımız olan yardım bu olabilir. Bırakalım da yükü *onlar* çöksin."

Backstrom rahatlayarak, "Bu hoşuma gitti," diye cevap verdi.

"Yap

o."

BÖLÜM 30

"ŞİMDİ BİZE NE YAPTIĞINIZDAN SİZE NE?"

Will ve Tori, mülkler ve şirket için arama emri çıkarmadan önce Eddie'yi sorgulamak istedikleri konusunda strateji belirlediler.

"Ona hazırlanmak için zaman tanımak istemiyorum," diye teorisini ortaya attı Tori, "tepki vermesini ve konuşmasını istiyorum."

Braddock kuşkuyla, "Eğer konuşursa," diye cevap verdi.

"Konuşacaktır," diye yanıtladı Tori kendinden emin bir şekilde. "Bunu zaten gördük. Kendisi hakkında, kadınlar konusundaki yetenekleri hakkında konuşmaya bayılır. Kibri onun zayıf noktası. Onu gitmek istediği yere götürün."

Braddock başıyla onayladı. "Ve onunla görüşürken arama emrini genişletmemize yardımcı olacak bir şeyler bulabiliriz. En önemlisi, DNA örneği için olası bir neden bulmak istiyorum."

Tori, "Ayrıca, bu noktada onu sadece *sorguluyoruz*, hikayesini alıyoruz," diye ekledi. "Tabii eğer itiraf ederse o başka..."

Backstrom, "Ve gerçekten itiraf etmediği ya da buna çok yaklaşmadığı sürece onu tutuklamayacaksınız," diye cevap verdi.

"Kanıt toplamaya devam etmeliyiz. Ama bu belli ki büyük bir adım." "Ve sadece şeytanın avukatını oynamak için, belki de bize Bir şey olur ve köpekleri geri çağırmak zorunda kalırız," dedi Braddock, başka bir açı görerek. "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

Steak ve Eggleston sabah sekizde Eddie'nin evindeydiler ve ondan hükümet merkezine gelmesini istediler. Eddie temkinli bir şekilde kabul etti, ancak önce avukatını aramasını istedi ki bu beklenmedik bir şey değildi. Beklenmedik olan ise kimi getirdiği idi. Braddock yarı yarıya avukatın

Warner, ama onun yerine Ben Westlund adında tanınmış bir yerel avukattı.

Bu bir hataydı.

Altmışlı yaşlarının ortalarında olan Westlund, küçük bir firmada çalışan, bazı küçük suç işleri de dahil olmak üzere çok çeşitli hukuki meselelerle ilgilenen, her işe koşan bir avukattı. Braddock ara sıra ona karşı bir davada çalışmış ve basit küçük suç meselelerinde onu her zaman sevimli ve yetkin bulmuştu ama bu dava bambaşkaydı. *Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Ben,* diye düşündü Braddock.

Tori, "Eddie, Kyle'ın bilmesini istemedi," diye tahmin yürüttü.

"Belki," diye yanıtladı Braddock.

"Başka bir şey mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen."

Tori ona tedirgin bir bakış attı.

"Ben, senin aksine, her zaman aklıma gelen her düşünceyi paylaşma ihtiyacı hissetmiyorum. Bazen bazı şeylerin aklımda kalmasını isterim."

"Düşüncelerinizin yanlış olabileceğinden mi korkuyorsunuz?"

"Eğer sana söylemezsem, asla bilemezsin. Ben içeri giriyorum." Braddock sorgu odasına girdi.

Braddock yerine otururken Westlund, "Senin bu işe karıştığını düşünmemiştim, Will," dedi. "Eddie'nin gelmesini isteyen Steak'ti."

"İlçenin baş müfettişi olarak ve müvekkilinizin yerel itibarı göz önüne alındığında, bu işi benim halletmemin en iyisi olacağını düşündüm."

"Neyi halledeyim? Ben neden buradayım?" Eddie test edercesine sordu. "Sarah Craig," diye cevapladı Braddock.

"Sarah mı? Ne olmuş ona?"

"İki gündür kayıp olduğunu biliyor muydunuz?" Eddie şaşırmıştı. "Hayır, farkında değildim."

"Pekala, o var. Biz oluşturbakıyor için onu ve onun adımlarını takip ederken tanıklarımız var, birçoğu

İki gece önce Deerwood'daki Serpent Bar'dan onunla birlikte çıktığını gördüm. Bu doğru mu?"

"Evet," diye yanıtladı Eddie kolayca.

"Bu iş nereye gidiyor Will?" Westlund ihtiyatla sordu, şimdiden tehlikeyi sezmişti.

Braddock hafifçe, "Sadece birkaç sorum var, Ben," diye cevap verdi. "Yani, iki gece önce kapanış saatinde Yılan Bar'dan onunla birlikte mi ayrıldın?"

"Evet, yaptım."

"Peki sonra siz ikiniz ne yaptınız?"

"Eddie," diye araya girdi Westlund. "Gerçekten düşünüyorum..."

"Sakin ol Ben, Will onunla ayrıldığımı biliyor, bu yüzden bu soruları soruyor," dedi Eddie, Sarah Craig'le ikisinin de kendi arabalarıyla Cuyuna Golf Kulübü'ne gittiklerini açıklamadan önce avukatına el sallayarak. Uzun ve dar otoparkın güneybatı köşesine park ettiler. Sonra onun arabasının arka koltuğuna geçip seks yapmışlar. "Olağandışı bir şey değildi."

"Klas, Eddie."

"Ne diyebilirim ki?"

"Neden o park yeri?"

"Onun evi on beş mil uzakta, benim evim ise diğer yönde yirmi mil uzakta ve Deerwood'da beş para edecek bir otel yok. Bu yüzden kulağına fısıldadım, çocuk gibi davranıp arka koltuğu kullanmaya ne dersin? Bu önerime güldü ve gülümsedi. Dört kapılı Mazda'sında yeterince yer vardı."

"Peki sonra ne oldu?"

"Dediğim gibi, oynadı. İş hallettik."

"Geleneksel seks miydi yoksa sert miydi?" Braddock sordu, kalemi hazırda.

"Ne? Kirli dökümü mü istiyorsun?" Eddie neşeli bir kahkahayla cevap verdi. "Pozisyon mu istiyorsun? *Kama Sutra* mı? Ne?"

"Sadece sert miydi diye sordum."

"Eddie, yapma..." Westlund başladı.

"*Hayır!*" Eddie öfkeyle haykırarak avukatının yanından geçti. "Hiç de bile. Sıradan, hoş ve eğlenceliydi. Kendini *tamamen kaptırmıştı* Will. Madem soruyorsun, arabada biraz daha kolay olduğu için zamanın çoğunu üstte geçirdi."

"Peki tüm bunlar ne zamana kadar sürdü?"

"Sanırım ikiydi, belki biraz sonra, onun gibi bir şeydi. Bitirdikten sonra biraz güldük, biraz dokunduk, biraz daha öpüştük ve belki tekrar bir araya gelmekten ve bir yatak kullanmaktan bahsettik."

"Peki sonra ne oldu?"

Eddie omuz silkti. "Giyindik. İyi geceler diledim. Onun arabasından inip benimkine bindim. Arabasını çalıştırdığını, farlarını yaktığını gördüm ve sonra uzaklaştım. O da beni takip etti. Park yerinden sağa döndüm, o da sola döndü. Ve her şey sona erdi."

"Ve o zamandan beri onunla hiç görüşmediniz mi?" "Hayır."

"İkiniz işinizi bitirdiniz, iyi geceler dilediniz ve otoparktan ayrıldınız ve her şey sona mı erdi?" Braddock teyit almak istercesine sordu.

"Evet."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

"Emin misin?" diye bastırdı.

"Evet."

Braddock'un arkasındaki tek yönlü aynaya hafifçe vuruldu. "Bana bir dakika izin vererseniz."

Braddock sorgu odasından çıkıp gözlem odasına girdiğinde karşısında Tori, Steak, Eggs, Cal ve Backstrom'u buldu. "DNA'sına ulaştık."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Backstrom.

"Daha fazlası var mı?" Tori, olduğunu düşündüğünü belli eden bir ses tonuyla sordu.

Eddie'nin dili gevşekti. Kendini beğenmiş, kendinden emin ve konuşkan biriydi ve savunmasızlığını görmüyor gibiydi. Avukatı

bu işin nereye gittiği konusunda ihtiyatlıydı ama aynı zamanda boyunu aşırıyordu ve açıkça müvekkilini kontrol edecek güce sahip değildi.

Bu, faydalanmak için olgunlaşmış bir durumdu. "Ona karşı şansımı denedim. Hadi bunu değiştirelim."

Braddock sorgu odasına geri döndü. "Herhangi bir şey Başka, Will?" Eddie sordu, kontrol etmek onun

Kol saati.

"Sadece birkaç soru daha."

Açık İşaret ver, Tori açıldı ve kapı ve Basamaklı içine Sorgu odasında bir dosya taşıyordu.

"Avukat Bey, ben FBI'dan Özel Ajan Tori Hunter."

"Ajan Hunter'ın kim olduğunu biliyorum."

"Onun burada ne işi var?" Eddie aniden temkinli davranarak sordu. Tori'nin sadece bir davayla ilgilendiğini bilecek kadar zekiydi.

Tori, Braddock'un yanına oturdu ve Eddie'ye baktı, öne doğru eğildi, duruşu agresif ve tavrı sertti. Gözlerini kısarak Eddie'ye dikti. Arkadaş olabilirlerdi ama şu anda gördüğü şey bu değildi. Şimdi bir katil görüyordu. Giriş olmayacaktı. "Eddie, seni izliyordum. Bize her şeyi anlatmıyorsun."

"Affedersiniz?"

Tori düz bir dosyayı açıp içinden bir fotoğraf çıkardı ve masaya çarparak yere bırakırken, "Hiç de açık sözlü değildin," dedi. Fotoğrafta Sarah Craig arabasının bagajında yüz üstü yatmış, kolları arkadan bağlanmış ve ayak bilekleri yeşil naylon bir iple birbirine bağlanmıştı. "Bir şeyi atlamışsın."

Mannion resimden geri çekildi. "Oha!"

"Eddie, tek kelime etme," diye emretti Westlund, yüzünde paniklemiş bir ifadeyle müvekkilinin sağ koluna uzanarak.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok!" Eddie, Westlund'u görmezden gelerek fotoğrafı itti.

Braddock, "Onu gören son kişi sendin, Eddie," dedi.

"Arabanın arka koltuğunun ortasında sperm bulduk.

o araba. Bana anlattıklarınıza göre, mahkeme DNA örneğinizi almam için bana emir verecek. Bu seninle eşleşecek. Ve o arabanın arka koltuğunda kan var. Bu *onun* kanı ve arabanın bagajında da kan var. Onun kanı."

"Ona vurmadım. Onunla seks yaptım, hepsi bu."

"Gerçekten mi?" Tori inanamayarak cevap verdi. "Böyle mi düşünüyorsun Eddie?"

"Hadi ama, Tori. Beni tanıyorsun. Böyle bir şey yapamayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi?" Tori soğuk bir şekilde cevap verdi.

Ayağa kalktı ve masanın üzerine kasten dört fotoğraf koydu. Fotoğraflar, arabalarının bagajlarında ölü bulunan dört kadına aitti. Dört fotoğrafta da elleri arkadan bağlıydı ve ayak bilekleri yeşil naylon iple birbirine bağlanmıştı. Kurbanlar yüzüstü yatıyor, başları kameraya dönük, boyunlarında boğulmadan kaynaklanan morluklar görünüyor, yüzleri morarmış ve kan lekeleriyle dövülmüş. İsimleri ve fotoğrafların çekildiği tarihler çıkartmalarda ayrıntılı olarak belirtilmişti. Tori, ölü kadınların her bir fotoğrafının yanına, kurbanın tek tek vesikalık fotoğrafını yerleştirdi. Ardından diziye beşinci bir kurban olan Sarah Craig'in fotoğraflarını ekledi.

"Hepsi tanıdık geliyor mu Eddie?" Tori soğuk ve monoton bir sesle parmağını yavaşça Sarah Craig ve kurbanların her biri arasında gezdirirken bir yandan da Eddie'nin gözlerinin resimlere odaklanmasını izledi. Eddie'nin gözlerindeki tanıma hissini ve ardından gelen şoku gördü. Karar vermekte zorlandığı şey, bunun kendi eserini görmenin, ortaya çıkarılmanın şoku mu, yoksa böyle fotoğrafları görmenin gerçek şoku gibi başka bir şey mi olduğuydu. Sağına, Braddock'a baktı ve onun da bunu gördüğünü ve sorguladığını söyleyebilirdi. Bunu araştırmanın zamanı gelmişti.

"Onları tanıyorsun, değil mi Eddie?"

Eddie başını salladı. "Hayır, ben... tanımıyorum."

"Demek bu oyunu oynamak istiyorsun, tamam. Size isimlerini hatırlatmama izin verin," dedi Tori , sola sağa çalışarak.

"Buradaki ilk kişi Vermillion, Güney Dakota'dan Kristin Quales. Bu Sierra Brooks, Manhattan, Kansas. Buradaki Barbara Korn, East Lansing, Michigan ve geçen sene de Kelsey Zimmer, Green Bay, Wisconsin," diye açıkladı Tori. "Ve iki gece önce de Sarah Craig."

"Bütün bu cinayet yerlerinin ortak noktası ne biliyor musun, Eddie?" Braddock sordu.

Eddie sözlü olarak cevap vermedi ama neredeyse belli belirsiz başını salladı.

"Doğru, Mannion's restoranları. Green Bay ve Vermillion'da Mannion's vardı. East Lansing'de, Ansel's vardı. Kansas'ta Victory's vardı. Hepsi Mannion's restoran ailesinin bir parçası."

Eddie'nin ağzı açıldı. "Uh..."

"Eddie!" Westlund homurdandı, "Sessiz ol. Cevap verme." Sonra Westlund, Braddock'a, "Will, bu kadınların Mannion's restoranının bulunduğu büyük kasabalarda öldürölmüş olmaları bir şey ifade etmiyor," dedi.

Tori kollarını kavuşturarak, "Eminim Eddie iyice düşünürse, her fotoğrafın üzerindeki tarihlere bakarsa önemini anlayacaktır," diye cevap verdi. "Çünkü her biri için oradaydı."

Eddie Mannion sanki içinde bulunduğu kâbustan uyanmaya çalışıyormuş gibi iki eliyle yüzünü sertçe ovuşturdu.

Tori devam etti. "Avukat Bey, dört cinayet de her bir restoranın açılışından sonraki birkaç gün içinde işlendi."

Braddock, ortağının işaretiyle bir dizi gazete kupürü ve fotoğraf çıkardı. Her birinde Eddie Mannion önde ve ortadaydı, restoranların büyük açılışlarında kurdeleyi kesiyordu ve arkasında alkışlayan ve gülümseyen çeşitli ileri gelenler vardı. Tarihlerin hepsi öldürölen dört kadına denk geliyordu.

"The. Adam. Of. The. Saati," diye alay etti Tori, elini fotoğrafların üzerinde yavaşça sallayarak. "Tam bir dizi, Edward."

Westlund konuştu. "Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum Ajan Hunter. Ama sırf ölümleri restoran açılışlarıyla aynı zamana denk geldi diye bu dört kadını onunla ilişkilendirmeye çalışırken iyi şanslar."

"Oh, bu dört kadın sizin için yeterli *değil mi*, Danışman?" Tori sordu. "Anlıyorum. O zaman neden daha fazlasını eklemiyoruz?"

"Daha fazla mı?" Avukat şaşkınlıkla sordu.

Tori hem Eddie hem de Westlund'a yaslandı.

"Evet.

Aslında *on dokuz tane daha*."

Braddock haritayı açtı. Üzerinde birden yirmi üçe kadar numaralandırılmış toplam yirmi üç nokta vardı; öldürülmüş olarak bulunan dört kadın ve kayıp olan diğer on dokuz kadın da buna dahildi. "Burada kaybolan diğer on dokuz kadın ve kaybolma tarihleri var." Will daha sonra masadakinin üzerine şeffaf bir harita koydu. Mannion restoranlarının listesi ve açılış tarihleri vardı. "Ve tahmin edin ne oldu?"

Tori Eddie'ye ters ters baktı. "Hepsinde sen vardın."

Braddock haritayı göstererek, "Brookings'teki de dahil," dedi. "Peki Brookings'te kim kayıp?" Masanın üzerine Joannie Wells'in bir resmini koydu. "Onu hatırladın mı, Eddie?"

"Joanie," diye mırıldandı.

"Bu doğru, Joanie. Brookings'te kaybolmadan iki gece önce onunla yattığını söyleyen bir tanığım var." Braddock masaya başka bir fotoğraf koydu. "Bu fotoğraf otel lobisinden, o gece küçük randevunuz için onunla yürürken çekilmiş."

"En azından bu sefer bir yatak kullandın," diye takıldı Tori.

"İki gece sonra kayboldu. O zamandan beri görülmedi."

Tori, "Ve sen hâlâ şehirdeydin," diye belirtti. "Özel jetiniz, o ortadan kaybolduktan bir gün sonrasına kadar kalkmamıştı."

"Ve tabii ki, buna eklenecek iki tane daha var," dedi Braddock kesin bir ifadeyle, "çünkü bunlar tam burada meydana geldi

Manchester. Biri Genevieve Lash," diyerek onun bir fotoğrafını Mannion'un önüne attı. "Şehirdeydin... hatta kızın kaybolduğu gece kendi aile barındaydın."

"Bir de her şeyi başlatan kişi var," dedi Tori soğuk bir ifadeyle, "Jessie."

Tori, Eddie Mannion'ın önüne Jessie'nin bir resmini koydu ve sağ işaret parmağıyla yavaşça ve tekrar tekrar ona vurdu.

Westlund, Mannion'un dikkatini çekmeye çalışarak, "Bir şey söyleme," diye öğüt verdi.

Tori masanın yan tarafına geçip önünde Jessie'nin fotoğrafı duran Eddie'ye doğru eğildi.

"Ona bak Eddie, sadece ona bak," diye alçak, sakın bir ses tonuyla talep etti. Tori bütün masayı işaret etti. "Hepsine bak. Kadınlar kaybolduğunda bu kasabaların her birinde olduğunu biliyoruz." Tori açıkladı. "Yirmi beşinin de. *Sen. Oradaydın. Oradaydın.* Yirmi beşe karşı yirmi beş. Yani, ihtimaller nedir?"

Will, "Sarah Craig'i de dahil edersek yirmi altı oldu," diye ekledi. "Hazır başlamışken, Katy Anderson da iki hafta önce ortadan kayboldu. Başka var mı Eddie?"

Westlund, "Ne buna ne de başka bir soruya cevap vermeyecek," dedi ve müvekkiline döndü. "Hadi gidelim!"

Eddie fotoğraflardan, kupürlerden ve haritalardan başını kaldırıp önce Westlund'a baktı, yüzünde boş ve şaşkın bir ifade vardı. Bir süre sonra dönüp Tori'ye baktı.

"Eddie, avukatın olarak söylüyorum, tek kelime etme."

"Bunu yapacağımı nasıl düşünürsün?" Eddie usulca Tori'ye baktı, yüzünde ihanet ifadesi vardı. "Bunu... herhangi birine yapacağımı nasıl düşünürsün? Sarah'ya, Joanie'ye, bu zavallı kadınlardan herhangi birine... ama özellikle Jessie'ye, *sana*. Biz arkadaştık, Tori. Sen ve Jessie benim arkadaşımınız."

"Eddie, dur!" Westlund uyardı.

"Sarah Craig'e bakıyorum. Katy kayıp. Jessie. Arkadaşlarına neler yaptığını gördüm, Eddie," diye soğuk bir şekilde cevap verdi Tori.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Eddie yüzünde kalbi kırılmış bir ifadeyle sordu. "Bunu yapacağımı nasıl... düşünebilirsin? Onu aramaya yardım etmek için günlerimi harcadım."

"Pek çok katil bunu yapar, Eddie. Bunu izlerini kaybettirmek için yaparlar." Tori ayağa kalkıp masanın diğer tarafındaki Braddock'un arkasında volta atarak cevap verdi. "Biliyorsun Eddie, hepsi senin suçun değil. Baban, sana yaptıkları, seni nasıl dövdüğü, babamın seni ve anneni korumak için ortaya çıkıp onu nasıl dövmek zorunda kaldığı. Irv, acınası hayatının sonunda arkasında bir yıkım izi bırakan korkunç bir adamdı. Bunu sana o yaptı."

"Eddie, hadi," diye yalvaran Westlund, müvekkilinin sol kolunu çekiştirerek ayağa kalkmasını ve gitmesini sağlamaya çalıştı.

"Böyle bir travma insanlara zarar verir," diye devam etti Tori. "Bir şeyler yapmalarını tetikleyebilir, korkunç şeyler. Öfkelenmelerine ve başkalarına zarar vermelerine neden olabilir. Onları birer canavara dönüştürebilir." Tori durdu ve Mannion'a baktı. "Örneğin, onları Birleşik Devletler Deniz Piyadesi iken cinsel saldırıda bulunan birine dönüştürebilir."

Eddie dehşet içinde Tori'ye baktı, onun bunu bilmesine çok şaşırmıştı. "Bu... bu bir hataydı..."

"Yeter, Ajan Hunter!" Westlund haykırdı, kontrolü ele almaya çalışıyordu ama Tori rahat vermeyince ezildi.

"Jessie nerede? Cesedi nerede, Eddie? Nerede?" "*Kahretsin, nerede?*" diye bağırarak masaya vurdu.

"Beni mahvedeceksin. Ailemi mahvedeceksin. Kyle'ı mahvedeceksin." "Hayır," diye yanıtladı Tori. "Bunu sen kendin yaptın."

Eddie Mannion cevap vermedi, sadece yere baktı ve yavaşça başını salladı, sonunda ayrıldı.

Westlund, "Müvekkilimi tutuklamadığınız sürece burada işimiz bitti," diyerek ayağa kalktı ve Eddie'yi ayağa kalkması için dürtükledi. "Gidelim, Eddie. Buradan gidelim, hemen!"

Tori, başını hafifçe sallayan Braddock'a baktı.

Eddie'yi dövdüler, ona neyle karşı karşıya olduğunu gösterdiler, ama tüm rağmen tiyatro bu noktada Eddie sadece

Sarah Craig ile seks yaptığını itiraf etti, ki bu başlı başına hayati önem taşıyordu. Ama yapılması gereken daha çok iş vardı. Bu sadece birinci raunttu. Onu tutuklamadan önce yapılacak daha çok şey vardı.

Eddie Mannion ve avukatı ayağa kalktı ve Westlund onu sağ kolundan tutarak kapıya doğru götürdü.

Tori onların gidişini izlemek için döndü. Braddock öne çıktı ve Westlund'a üç belge uzattı; Westlund belgeleri hızlıca taradıktan sonra başını kaldırıp Braddock'a baktı.

"Şimdi, Bay Mannion, avukatınız eviniz, kulübeniz ve avlanma mülkünüz için arama emirlerini elinde tutuyor. Bu aramalar şimdi başlayacak. Ayrıca Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu tarafından Mannion Şirketlerinin restoran bölümüne de bir arama emri tebliğ edilecek."

Eddie arama emrine baktı ve sonra Tori'ye döndü. "Ben mükemmel bir adam değilim. Aslında hayatımın büyük bölümünde oldukça dikkatsiz biriyim."

"Eddie, hadi," diye kolunu çekti Westlund.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabileceğimi düşünüyorsun? O kadınları ben öldürmedim, arkadaşım Jessie'yi de ben öldürmedim, bunu bilmen gerekir. Git bunu düşün. Bana, bu kasabaya, evine ne yaptığını düşün ya da..." Eddie homurdandı, hançer fırlatma sırası ondaydı. "Yine de sanırım hepimizi uzun zaman önce geride bıraktın, değil mi Tori? Şimdi bize ne yaptığından sana ne? Ne de olsa burada yaşamıyorsun. Neden umursuyorsun ki? Nasıl olsa New York'a geri döneceksin."

Eddie bunu uzun bir süre havada asılı bırakarak Tori'ye baktı ve sonunda dönüp sorgu odasından çıktı, kapı arkasından kapandı.

Braddock tekrar Tori'ye baktı. O ise sadece önüne bakıyor, bir damla gözyaşı yavaşça yanağından aşağı süzülüyordu.

"Siz ikiniz Cuyuna'daki otoparka bir göz atmaya gidecek misiniz?" Cal sordu.

Braddock, "Mannion'un evine uğradıktan sonra," diye cevap verdi. "Arama emirlerinin geri kalanı uygulanıyor. Biftek Eddie'nin evinde. Corbin Hansen av arazisiyle ilgileniyor. Lake County şerifi Eddie'nin Vermillion Gölü'ndeki evinde. Eggleston da orada."

Backstrom, "İçeride tam bir şov vardı," dedi. "Düşündüğümünden biraz daha ileri gittin."

"Konuşuyordu," diye yanıtladı Braddock. "Her şeyi önüne koyarak denemeye değerdi. Ama bakın, bana kalırsa bu dava ikinci derece kanıtlara ve Sarah Craig'in arabasının arka koltuğunda bulduklarımıza dayanarak düşecek. Sarah Craig'le ilgili elimizde iyi bir dava var." Backstrom'a baktı. "Eğer birinci derece cinayetten müebbet hapis cezasına çarptırılırsak, belki ağzını açar ve Jessie de dahil olmak üzere diğerleriyle ilgili cevaplar alırız."

Tori pencereden dışarı bakarken sessizce, "Hâlâ bunu kanıtlamamız gerekiyor," diye geveledi.

Odadaki herkes ona döndü.

"Aklında ne var Victoria?" Cal sessizce sordu.

Tori hâlâ pencereden dışarı bakarak, "Yüzleşmemiz gereken bazı sorular var," diye cevap verdi. "Birincisi, yirmi beş kadın ve geride tek bir kanıt kırıntısı bile bırakılmadı mı?" diye sordu ve Braddock'a dönüp baktı, o da başını sallayarak konuyla ilgili daha önce yaptıkları konuşmayı hatırladı. "Şu an hariç. Neden? Neden eve bu kadar yakinken bu kadar dikkatsiz? Bunu anlayamıyorum."

"Bir çiftten bahsettin, ikincisi ne?" Cal sordu.

"Sarah Craig, Jessie, Lash ve hatta belki Katy dışında, diğer tüm kaybolmalar restoran açılışlarından biriyle bağlantılı."

Backstrom, "Doğru, Mannion'u onlarla bu şekilde ilişkilendiriyoruz," diye cevap verdi. "Bu gezileri cinayetlerine kılıf olarak kullanıyor. Ben işaret ediyorum

Brookings'teki Joanie Wells'e potansiyel bir A kanıtı olarak."

"Evet, peki Sarah Craig nasıl uyuyor? Fiziksel kanıtların ne gösterdiğini ve tanıkların ne söylediğini biliyorum, ama o nasıl uyuyor? Adamın arabasına alıp seks yaptığı bir kadın. Kaybolma ya da cinayetler arasında neredeyse her zaman birkaç aylık bir boşluk olur, çünkü genellikle açılışlar arasındaki boşluk budur. Ancak burada, Lash'ten üç hafta sonra, Brookings'teki Joanie Wells'ten iki hafta sonra, *evinde* tekrar saldırıyor." Backstrom'a baktı. "Bu sorulara cevap vermek zorunda kalacaksın, değil mi?"

Backstrom, "Evet, Ajan Hunter, bununla ilgilenmemiz gerekecek ve ben zaten bunu düşünüyordum," diye cevap verdi. "Sizin de belirttiğiniz gibi, Genevieve Lash bir restoran açılışına bağlı değildi. Ne Katy Anderson ne de kız kardeşiniz. Yani en az üç kez daha yerleşik düzeninden sapmış. Joanie Wells'e gelince, kalıba mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyor."

"Ve," diye ekledi Cal, "dikkatsiz olmasına gelince, katilleri genellikle böyle yakalarız. Bir yerlerde bir hata yaparlar. Sarah Craig 1.90 boyunda, 45 kilo ağırlığında. Diğer kurbanlardan daha iri ve güçlü. Onu hafife almış olabilir. O da karşılık mı verdi? Ya da belki onu öldürmek niyetinde değildi, ama sonra ona bunu yapma fırsatı sundu ve sonra işler ters gitti. Ya da belki de artık öldürmeye o kadar açtır ki, susuzluğu o kadar güçlüdür ki bu dürtüye karşı koyamamıştır. Genevieve Lash, bir hafta sonra Joanie Wells ve sonra Sarah Craig. Belki Katy Anderson da. Öldürme dürtüsü onu ele geçiriyor. Kontrolden çıktı."

"Nedenini kim bilebilir? Motivasyon -öldürme nedeni- belki şu anda zayıf ama senin de belirttiğin gibi Tori, fiziksel kanıtlar zayıf değil." Backstrom şaşkın bir ifadeyle şunları söyledi. "Will ile aynı fikirdeyim. Eddie Mannion'ın Sarah Craig'le ilgili davası sağlamdır ve sorgu odasında olanlar buna zarar vermemiş, sadece güçlendirmiştir. Ve Wilson zaten

DNA örneği için arama emri üzerinde çalışıyoruz. Yakında elimizde olacak. Eğer eşleştirebilirsek, bu dava düşebilir."

Bölge savcısı bir an durup Tori'ye baktı, duruşu ve ifadesi yumuşamıştı. Neredeyse mırıltıyla sordu: "Ajan Hunter? Tori, izin verirsen," diye iç geçirdi, "kız kardeşinin arkadaşın olduğunu düşündüğün biri tarafından öldürüldüğünü bilmek... yıkıcı olmalı."

Tori yere bakarak başını salladı.

"Evet, eminim öyledir," diye yanıtladı Backstrom sessizce. "Ve biliyor musun? Eddie Mannion da bunu biliyor. Birkaç gün önce sana ve Will'e inanmadığımda birkaç farklı kez sormuştun, katil sana makaleyi neden gönderdi? Değil mi? Bunu sorduğunu hatırlıyor musun?"

Tori başını salladı.

"Sanırım artık nedenini biliyorum. Çünkü o soğukkanlı bir katil. Eddie Mannion o makaleyi önce alay etmek sonra da seni buraya çekmek için gönderdi. Buraya geldiğinde, seni öldürmeye çalışmadan önce onu avlamana izin verdi. Bu işe yaramadı. Şimdi bir sonraki en iyi şeyi yapıyor. Kalbine bir kazık saplayarak seni öldürüyor. Gerçeği bilerek her gün biraz daha ölmeni istiyor. Jessie'yi her düşündüğünde onu düşüneceğini biliyor."

Cal sessizce, "Yirmi yıldır bunu yapmak için can atıyordu ve şimdi yapmak zorunda kaldı ve yapmaya devam etmek isteyecek," dedi. "Bunu başka bir yerde değil de o sorgu odasında yaptığı için Tanrı'ya şükrediyorum, anlıyor musun?"

Tori başını salladı.

"O sorgu odasında her türlü sürprizi yapıyordu ama sonunda gerçek yüzünü gösterdi. Sonunda bıçağı çeviren oydu," dedi Backstrom ve elini usulca Tori'nin omzuna koydu. "Tori. Bunu yapmasına izin verme. Bunun yerine, onun yaptığını kanıtlamama yardım et."

"Bu işi bitirelim, Tori," dedi Cal. "Onu çivileyelim."

BÖLÜM 31

"KANITLARA GÜVENİN."

Westlund hükümet merkezinden çıkarken ihbarcı medyayı atlattıktan sonra hemen eski ortağı Jeff Warner'ı aradı. Mannion Şirketleri Restoran Bölümü binasından dönmekte olan Warner, arama emrini inceledikten sonra onları hemen ofisine çağırdı. Bir sonraki telefon Kyle Mannion'a geldi, o da şimdi kardeşine dehşet içinde bakıyordu, çünkü aile adı ve kurmak için yorulmadan çalıştığı şirket bir cinayetle, belki de birden fazla cinayetle ilişkilendirilmişti.

Kyle dişlerini sıkarak, "Bana neler olduğunu anlat," diye sordu. "Hepsini."

Westlund onları sorgudan geçirdi. "Braddock ve Hunter, Sarah Craig'e ne olduğuyla başladılar."

"Peki ne oldu?" Kyle, Eddie'ye bakarak sordu.

"Onunla seks yaptım," diye yanıtladı Eddie, utançla gözlerini kaçırmadan önce, "arabasının arka koltuğunda," diye mırıldandı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ama hepsi bu kadardı," diye yalvardı Eddie. "Onu ben öldürmedim. Arabasından indim ve uzaklaştım ve size söylüyorum, tıpkı onlara söylediğim gibi, arabasında yaşıyordu."

"Lanet olsun, kaç yaşındasın sen?" Kyle havladı.

Eddie mırıldanarak başka tarafa baktı. "Oh her neyse, Mr. Mükemmel."

Kyle, "Son baktığımda ömür boyu hapis cezası isteyen ben değildim, salak herif," diye karşılık verdi.

Warner görevine geri dönerek, "Bana sonra ne olduğunu anlat," diye sordu.

"Sarah Craig cinayetini haber yaptıktan sonra Eddie'ye diğer tüm ölü ya da kayıp kadınları anlatmaya başladılar. Sarah Craig gibi öldürülen dört kişi ve spor barlarınızın ve restoranlarınızın olduğu kasabalarda kaybolan on dokuz kişi daha. Hepsi de sizin mekanları açtığınız zamanlarda kaybolmuş ya da öldürülmüş. Elllerinde Eddie'nin bu yerler açıldığında orada olduğuna dair resimler ve kayıtlar vardı. Ayrıca her bir kadının kaybolduğu yeri ve restoranın yerini gösteren bir haritaları vardı, bunlardan biri de birkaç hafta önce Brookings'te kaybolmuştu."

"Peki onu gördüğünüzde ne düşündünüz?" Warner Westlund'a sordu.

Avukat tereddüt etti.

"Çekinme, Ben."

Westlund yüzünü buruşturarak Eddie'yle göz göze gelmekten kaçındı. "Kahrediciydi. Bu ve orada boyumdan büyük işlere kalkıştığımı fark ettim."

"Ben, Pazartesi sabahı oyun kurucusu değilim ama neden bitirmedin?" Warner sordu. "Ve onu oradan çıkarmadın."

"Denemeye devam ettim," diye yanıtladı Westlund, "defalarca." Sonra Eddie'ye eliyle işaret etti. "Cevap verme, karşılık verme, tek kelime etme, bu iş bitti, gidelim dedim. Bunların hepsini tekrar tekrar söyledim. Bunu yaptım. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ama Eddie konuşmaya, konuşmaya ve konuşmaya devam etti."

"Sen ne?" Warner öfkeyle Eddie'ye bakarak haykırdı. "Hiç akıllanmayacak mısın sen? Avukatın sana çeneni kapamanı söylediğinde çeneni kapaman gerektiğini sana kaç kere söyledim?"

"*Ben hiçbir şey yapmadım!*" Eddie karşılık verdi. "Tori orada durmuş bana gürlüyor, beni bütün bu kadınları öldürmekle suçluyor. Jessie'nin nereye gömüldüğünü söylemem için yalvarıyor. Jessie Hunter'a ne olduğunu bilmiyorum."

Kyle, "Belli ki, senin öyle olduğunu düşünüyor," diye iddia etti.

"*Hayır! İstemiyorum!*" Eddie Kyle'a bağırdı ve sonra Warner'a baktı. "Ben de ona *bunu* söyledim. Ona söylediğim *tek şey* buydu. Bir bok itiraf etmedim."

Kyle, "Ölü bir kadının arabasının arka koltuğunda seks yapmak dışında," diye yakındı.

"Devam et, ağabey."

Warner kollarını kavuşturarak masa sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seni tutuklamadıklarına biraz şaşırdım. Gerçekten şok oldum. Ama her yerde arama emri çıkardıklarına göre, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu varsayabilirim."

Westlund bir süre sonra, "Bir şey var," dedi. "Neymiş o?" Kyle sordu.

"Biz ayrılırken. Sonunda Eddie'nin odadan çıkmasını sağladığımda, kimseyi öldürmediğine dair bir şeyler söyledi. Jessie Hunter'ı öldürmediğini söyledi ve sonra da... ona, Ajan Hunter'a ateş etti."

"Seni takip etmiyorum Ben," diye sordu Kyle şaşkınlıkla.

"Buradaki herkesi terk ettiğini söyledi... Eddie'ye, sana, kasabaya ne yaptığı umurundaydı. Sanırım bu son kısım onu biraz etkiledi."

"Kime, Tori Hunter'a mı?" Kyle sordu.

"Evet," diye yanıtladı Westlund başını sallayarak. "Tamamen ateş ve kükürt gibiydi ve sonunda Eddie'nin gözlerinin içine bakamadı."

"Ha," diye homurdandı Warner, "o zaman belki de bazı şüpheleri vardı? Böyle mi düşünüyorsun, Ben?"

"Bilmiyorum," dedi Westlund yorgun bir ifadeyle, beklenmedik derecede yoğun geçen günün yorgunluğuyla sandalyesinde geriye doğru çökerek. Eddie'ye doğru baktı. "Sen ve Ajan Hunter arkadaşınız. Bunu söylediğinde onu etkilemiş gibiydi."

Eddie, "Ondan pek bir sıcaklık hissetmiyordum, sana söyleyeyim," diye sızlandı.

"Ama Ben, sence bazı çekinceleri var mıydı?" Warner bakışlarını Kyle'dan tekrar Westlund'a çevirerek sordu.

"Eğer bu belirsizliği kabul ettirebilirsek, bu Eddie'nin savunmasına yardımcı olabilir."

"Bilmiyorum Jeff. Şüphe mi, endişe mi, ihanet mi, üzüntü mü, kim bilir. Belki de şoktu. Yirmi yıl önce kız kardeşinin kaybolmasının ve bunu yapanın Eddie olduğunu düşünmesinin şoku."

"*Şunu söylemeyi keser misin?*" Eddie, Westlund'a bağırarak talepte bulundu. "*Tanrı aşkına Ben, ben kimseyi öldürmedim!*"

"Şu anda sizi tutuklamamış olabilirler ama emin olun tutuklayacaklar. Arama emirleri, şirket kayıtlarına yönelik talepler ve her türlü sorunla uğraşıyoruz," diye yanıtladı Kyle.

Eddie, "Oh, sen çok yüreklisin, ağabey," diye homurdandı.

"Hayır, değilim," diye karşılık verdi Kyle. "Ben sadece seni ve *işimi* korumakla ilgileniyorum. Şu anda yine boka batmış durumdasın küçük kardeşim ve şirket de bunu takip *edecek*. Şu andan itibaren burada kararları ben vereceğim. Ve ilk kararım, polis gittikten sonra tabii ki eve gidip çeneni kapatman ve avukatlarını dinlemen olacak." Warner'a doğru baktı. "Jeff, savunması için bazı seçeneklere ihtiyacımız var ve bunlara hızlıca ihtiyacımız var ve bunu halletmek için senin şirketine gitmek istemiyorum. Bunu işle karıştırmak istemiyorum."

"Hayır, bu konuda sana katılıyorum," diye onayladı Warner. "Şirketi de korumamız gerekiyor."

"Tanrım, teşekkürler Jeff," diye sızlandı Eddie.

"Burada açığa çıkan tek kişi sen değilsin. Hayatımın on beş, on altı yılını bu şirkete yatırdım, bu yüzden senin laubali davranışların benim de taşaklarımı mengeneye soktu, bu yüzden arkamı kollamakta çok haklıyım." Kyle'a döndü. "Bu işi şirket halletmemeli ama şirket içindeki bağlantılarımı kullanarak savunmayı en iyi şekilde halledebilirim. Ve muhtemelen doğru insanların ilgisini çekmek için Mannion adını kullanmam gerekecek."

"Öyle yap," diye yanıtladı Kyle. "Ama unutmayın, burada oynayacak bir savunma avukatına ihtiyacımız var. George Backstrom ve Anne Wilson'ı yerlerinde titretecek birini istiyorum. Tabii davaya bakacak olanlar onlarsa."

"Hallediyorum. Minneapolis ve Chicago'yu aramaya başlayacağım ve bu konuda harekete geçeceğim."

Kyle, Westlund'a doğru baktı. "Ben, alınma ama kendimize bu tür davalarda uzmanlaşmış avukatlar bulacağız."

Westlund sandalyesinden kalkarken, "Alınmadım," diye cevap verdi. "Eddie'nin avukatı olmayacağıma göre, bu noktada ne kadar az şey bilirim o kadar iyi."

"Anlaştık, hadi. Sana çıkışı göstereyim," dedi Kyle ve kolunu Westlund'un omzuna koyarak ikisi birlikte Warner'ın ofisinden çıkıp resepsiyon masasını geçerek çift kapıdan çıkıp asansör lobisine doğru yürüdüler. "Şimdi, bugün harcadığın zaman için bana bir fatura gönder. Sadece tüm gün için bir tane gönder, ben de icabına bakayım. Ve eğer herhangi bir nedenle bu işin içine daha fazla çekilirseniz, zamanınızı faturalandırın ve faturayı bana gönderin."

"Elbette," diye yanıtladı Westlund.

İkisi de sessizce asansörü bekliyordu. " sen gerçekten Tori'nin Hunter'ın şüpheleri olduğunu mu düşünüyorsun?" Kyle sordu.

Westlund omuz silkti. "Belki." Bir süre sonra Kyle'a döndü. "Bakın, ben sadece küçük bir taşra avukatıyım, bu yüzden bunu değerinde kabul edin."

"Bu noktada alabileceğim her türlü bilgiye ihtiyacım var."

"O harita, gazete kupürleri, o kadınların restoran açılışları sırasında nasıl öldürüldüklerine ya da kaybolduklarına dair ayrıntılar ve Eddie'nin *her seferinde* orada olması."

"Her seferinde mi?"

"Her seferinde oradaydı, Kyle." Westlund yüzünü buruşturdu ve yavaşça başını salladı. "Akranlarından oluşan bir jürinin bunun sadece bir tesadüf olduğuna inanacağını sanmıyorum. kaybolmalar veya

Cinayetlerin hepsi bu açılışlarla bağlantılıydı ve gazetelerde Eddie'nin orada kurdele keserken, konuşma yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Yani, o oradaydı ve eminim ki şirketiniz hakkında çıkarılan arama emri tüm bunları doğrulayan kayıtları ortaya çıkaracaktır.

"Bir de Brookings'teki kadın var. Eddie onunla birlikteydi, kaybolmadan iki gece önce onunla seks yaptı ve şimdi kayıp. Eddie, Sarah Craig ile seks yaptığını itiraf etti ve şimdi o öldü. Bu... iyi değil."

Asansörün kapıları açıldı ve Westlund içeri girdi. Kapılar kapanmadan önce, "Kyle, senin yerinde olsaydım kardeşin için çok endişelenirdim," diye ekledi.

Braddock ve Tori arabayla Eddie Mannion'ın evine gittiler. Steak aramayı denetliyordu. Steak, "Oda oda dolaşıyoruz," diye rapor verdi. "Adli tıp ekibi, özellikle Sarah Craig'le ilgili fiber kanıtlar arıyor ama ben şüpheliyim."

"Neden?" Tori sordu.

"O bile onu burada öldürecek kadar aptal olamaz. Ve evindeki ofisinde iş kayıtlarıyla ilgili fazla bilgi yok. Sanırım bu işlerin çoğunu şirket ofisinde yapıyor. Nasıl gidiyor?"

Braddock, "BCA da Cal gibi şu anda orada," diye cevap verdi. "Arama emri tebliğ edildi. Kyle Warner'ı oraya gönderdi. Warner emri okudu ve uymak zorunda olduklarını söyledi. Restoran işletmesi o şirket kampüsünde kendi binasında. BCA kayıtların envanterini çıkarıyor ve bilgisayar sistemini güvence altına alıyor. Bu konuda daha çok şey olacağından şüpheleniyorum."

"Warner'dan mı?"

"O ve Eddie'yi temsil etmesi için tuttukları her kimse. Eminim Kyle bir yüksek güçlü, et yiyen bir suçlu tutacaktır."

avukat," Braddock cevap verdi. "Ve kim olursa olsun o o olacak Backstrom ve Wilson'ı zorlayacak."

"Kyle olmaz tereddüt için harcayın." Biftek başını salladı aynı fikirdeyim.

"Doğru," diye yanıtladı Will, "daha fazla kanıt kullanabileceğimizi söylememe gerek yok."

"Pekala, üzerinde o nokta," Biftek başladı ve Braddock'a bir dosya uzattı. "Bu onun ilk boşanma dosyası."

"Ve?" Tori sordu.

"İlk eski karısının birkaç morarmış göz ve şişmiş bir dudakla çekilmiş fotoğrafları var."

"Gerçekten mi?" Braddock dosyayı çevirerek açtı, resimlere göz gezdirdi ve başını salladı.

"Irv gibi oldu," dedi Steak öfkeyle. "İlk karısını hatırlıyorum. Boşandıklarını ve kadının taşındığını hatırlıyorum," dedi Steak. "Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Eddie bunu gizli tuttu."

Braddock dosyayı kapatırken, "Büyük olasılıkla Kyle," diye mırıldandı. "İyi işti."

"Evet, sanırım," diye cevap verdi Steak tükenmiş bir iç çekişle. "Bu işin berbat olduğu günler var. Onu sekiz yaşımdan beri tanıyorum."

"Ben de," dedi Tori sessizce.

Braddock, "Çok zor bir durum, biliyorum," dedi. "Aramaya devam et," diye teşvik etti ve Steak'i omzundan tutarak dosyayı geri verdi. "İşini yap. Acele etme. Titiz ol."

"Hallediyorum," dedi Steak ve evin içine doğru dönmeye başladı.

Öğleden sonra Tori ve Braddock, Mannion'ın Sarah Craig'le birlikte Serpent Bar'dan ayrıldıktan sonra gittiklerini söylediği Cuyuna Golf Kulübü'nün otoparkına doğru ilerlediler. Uzun ve dar otoparkta, kapalı ve nemli öğleden sonra için golf sahasına çıkan insanlarla birlikte belki yirmi araba vardı.

Braddock araziye inceledi, Eddie'nin park ettiklerini söylediği kuzeybatı köşesindeki alana uzun uzun baktı ve etrafta yürüdü. Burası kulüp binasından uzakta ve iki saha bakım kulübesinin arasına sıkışmıştı.

"Eğer buraya park etselerdi, otoyoldan kimse onları göremezdi, bu kesin. Gecenin o saatinde kimse bakmazdı zaten. Eddie ve Sarah Craig'in yaptıklarını başka birinin görmesi için buraya geri dönmeleri gerekirdi, öyle değil mi?" Braddock sordu.

Ondan bir yanıt alamayınca arkasını döndü ve Tori'nin otoparkın uzak köşesinde, golf sahasının yemyeşil koyu yeşil tonlarına baktığını gördü. Yavaşça ona doğru yürüdü. "Dışarı çıkıp hızlı bir dokuz oynamak ister misin?" diye sordu.

"Özür dilerim, ne dedin?" Tori kendinden geçerek cevap verdi.

Mannion'la işleri bittiğinden beri sessiz ve mesafeliydi, derin düşüncelere dalmış ve Manchester'dan buraya yarım saatlik yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. "Aklında ne var?"

Tori omuzlarını silkti. "Cal ve Backstrom'un söylediklerini anlıyorum. Tartışmak zor ama Eddie'yi ve söylediklerini düşünmeden edemiyorum."

"Anlıyorum. 'Ben yapmadım' kısmı mı yoksa 'bize ne yaptığından sana ne' kısmı mı?"

"İkincisinden çok birincisi. Yani, kafamın içinde dönüp duruyorum. Sarah Craig'i neden öldürdü? Neden mi? Neden burada ve sonra cesedi Holmestrand'da arabasında bıraktı? Bunu düşünüyorum ve hiç mantıklı gelmiyor."

"Bazen bir cinayetin mantıklı olması gerekmez." "Hayır, bu cinayetler için değil Will. Bunlar için değil. Yirmi Beş kadın ve ne bir ipucu, ne bir adli tıp lekesi, hiçbir şey yok. Ve şimdi onunla arka koltukta seks yapıyor ve arkasında meni ve DNA bırakıyor. Sonra onu öldürüyor, bagaja tıkıyor ve arabayı bulunabileceği bir yere park ediyor. Bana bu soruyu kendine sormadığını söyle. Yani, en azından bir

değil mi? O yaptı, o yapmadı, o yaptı derken tekrar başa dönüyorum."

Braddock başını salladı. "Aklından geçenin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama bence bu sabahı yorumlamanın başka bir yolu daha var."

"Hangisi?"

"Seri katiller neredeyse her zaman yakalanır. BTK, Boston Strangler, Son of Sam, liste uzayıp gidiyor. Er ya da geç, eğer Zodiac değilseniz, polis, FBI onları yakalar çünkü bir hata yaparlar. Bazı durumlarda, neredeyse yakalanmak *istedikleri* için yakalanırlar, çünkü bunun hakkında konuşmak isterler. Oyundan, nasıl oynadıklarından, bu işte nasıl bu kadar iyi olduklarından bahsederler."

"Sence Eddie yakalanmak mı istedi?"

"Cal ve Backstrom'un söylediklerinde doğruluk payı olduğunu düşünüyorum. Bıçağı çevirme konusunda. Onu yakalamanızı istedi, böylece o bıçağı size saplayabilecekti."

"Ben mi?"

"Evet, belki de sebebi sensin, Tori. Tori Hunter, ilk kurbanının kız kardeşi. Kariyerine ve kız kardeşinin davasına kafayı takmış, ünlü, zeki, acımasız bir FBI özel ajanı. Yirminci yıldönümünde Lash'i kaçırdığında seni buraya çekmek için makaleyi sana gönderdi. Ve işe yaradı. Sen onu gördükten sonra Katy'yi sana eziyet etmek için götürdü, sana eziyet edebileceğini göstermek için. Ve işe yaradı. Sözde iyi arkadaşı olan Gunther Brule'yi ayarladı.

-Yine sana eziyet etmek ve belki de seni utandırmak için. Neredeyse işe yarıyordu."

"Peki ya bana ateş edenler?"

"Sana vurdu mu? Yoksa ıskalayıp seni korkuttu mu?"

"Peki ya seni havaya uçurmaya çalışmak?"

"Ben şanslıydım ama o başarılı olsaydı ne hissederdiniz?"

"Buna cevap vermek istemiyorum," dedi Tori sessizce, gözlerini kaçırarak. "Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Katy'nin kaybolmasının nasıl bir etkisi oldu? Suçluluk duygusundan başka bir şey değil, değil mi?"

Tori hafifçe başını salladı.

"Neye inandığımı biliyor musun?"

"Ne?" Tori ona dönerek sordu. "Kanıt."

Tori yere baktı, ayakkabısıyla katranı karıştırdı, yavaşça başını salladı, Braddock'un nereye gittiğini anladı, ki bu her zaman temeldi.

"Size başka bir şey söyleyeyim. Ben de bu işin psikolojisini anlamaya çalışıyorum ama ben olaya farklı bir açıdan bakıyorum."

"O da ne?"

"Eddie Mannion'ı beş yıldır uzaktan gözlemliyorum. O bir Mannion, şehirde yaşayan bir adam. İyi bir adama benziyor ama bana sorarsanız biraz da özentisi. Burada biraz *Baba* benzetmesi yapıyorum ama Kyle'ın Michael'ıyla karşılaştırdığınızda bana Fredo Corleone gibi geliyor. Kyle büyük kardeş. Aile işini devraldı ve patron oldu. Aile imparatorluğunu yönetiyor. Yerel olarak seviliyor, iyi bir ailesi, güzel bir karısı, bir sürü sevimli çocuğu var, toplumuna ve kilisesine cömert bir bağışçı. Tam bir Amerikan kahramanı."

"Ve bir de Eddie var."

"Eddie, Kyle'ın tam zıttı. İki kez boşanmış, sürekli parti ve eğlence peşinde ve genel olarak sorumsuz biri gibi görünüyor. Kyle Eddie'yi destekliyor. Onu yeni barlar ve restoranlar açması ve partilerin gözdesi olması için gönderiyor. Halkın gözündeki imajı bu ve Eddie de bunu sorun etmiyor."

"Ama ya değilse?" Tori sordu.

"Evet, ya Kyle'ın patron olduğu, operasyonun beyni olduğu ve tüm şanı ve muhtemelen paranın çok daha fazlasını aldığı düzenleme Eddie'de kesilirse? Eddie zeki olduğunu düşünüyor. Saygı görmek istiyor. Kardeşinden almıyor. Kasabadaki insanlardan da alamıyor."

Ağabeyinin kuyruğuna takıldığını görüyorum. Kimse onun zeki olduğunu, gerçekten çok zeki olduğunu anlamıyor. Bu işi yaptı, yakalanmadan bu kadınları öldürdü ve bu işte çok iyi olduğu için kimse bunu bilmiyor bile."

"Ama istediği saygıyı görmek, dehasının kabul edilmesini sağlamak için..."

"Yakalanması gerekiyordu," diye bitirdi Braddock. "Eğer yakalanmazsan, kimse senin yaptığını bilmez. Ve en iyisi tarafından yakalanmak zorundaydı. Senin tarafından. Seninle yüzleşmesi gerekiyordu. Benim gördüğüm bu. Ve bize dehasını gösterirken, bu süreçte kimi incitecek?"

"Kyle."

"Doğru. Hiç şüphesiz bizi bunun için uğraştıracak. Ve bunu mahkemede kanıtlamamız gerekebilir. Yani, Eddie için en son ne olabilir ki?"

"Mahkemeye çıkmak ve..."

"Yürü. Cinayetleri işleyip sonra da kanıtlayamadığımız için, siz kanıtlayamadığınız için kaçmak en iyisi olurdu. Bu şeyin üzerine gitmeye devam etmeli ve Sarah Craig davasını kilitlemeliyiz. Bunu yapacağız..."

"Gerisi düşebilir."

"Evet."

Tori uzaklara baktı ve Braddock'un söylediklerini düşündü. Mantıklı geliyordu, özellikle de kanıtlara inanırsanız.

Braddock, Tori'nin sağ eline uzanıp onu hafifçe tutarak, "Bu konuda senin yerinde olamam," dedi. "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum ve şu anda ihanet mi yoksa utanç mı hissetmen gerektiğini anlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Tori başını salladı.

"Kanıtlara güvenin."

Braddock'un telefonu çaldı. "Braddock."

"Will, ben Corbin Hansen. Evlat, buraya gelsen iyi olur. Tori'yi de yanında getirsen iyi olur."

Braddock, Mannion'ın av arazisine yaklaşırken sirenini çalarak kuzeye doğru hızla ilerledi, isimsiz giriş toprak yolun sonunda park etmiş Cass County şerifinin Explorer'ı tarafından işaretlenmişti. Şerif yardımcısı aracını öne çekti ve Braddock ilerledi, dolambaçlı yolu takip ederek iki katlı küçük bir karavanın yanına park etmiş diğer üç Cass County aracından oluşan bir gruba ulaştı.

Şerif Corbin Hansen onları bekliyordu.

Onları kamyonuna bindirdi ve bir yol boyunca götürdü. farklı Sıkı, sarma yol derin içine kalın Yol boyunca ağaçların tepesine monte edilmiş iki geyik standının yanından geçti. Hansen sonunda sağa döndü, ağaç dallarının kamyonun her iki yanını sardığı daha da dar bir patika boyunca ilerledi. Yavaşça sola döndüğünde, adamlarından ikisi vardı görünür ileride, ayakta sonraki için bir eski Su rengi Toyota Camry ve sol tarafında yeşil bir muşamba. "Bu, dostum, Gail Anderson'ın arabası," diye açıkladı Şerif Hansen.

"Katy Anderson'ın gittiği gece aldığı araba.

kayıp."

"Ya Katy?" Tori sordu.

Hansen bir nefes verdikten sonra onları arabanın bagajına götürdü ve bagajı açtı. Katy'nin cesedi içerideydi. "Özür dilerim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tori, eli ağzına gitti, Braddock onu kollarıyla sardı.

"Özür dilerim, Tori. Çok üzgünüm," diye fısıldadı ona sıkıca sarılarak. "Çok, çok üzgünüm."

Tori ve Braddock eve girdiklerinde Gail Anderson'ın etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Gail şöyle bir baktı

Tori ve biliyordu.

"Gail, ben...

Ben..."

Gail Anderson Tori'yi kucaklayarak kollarının arasına aldı.

"Sorun yok."

"Bu benim hatam. Eğer buraya geri gelmeseydim. Eğer o yolculuk hakkında konuşmasaydım. Eğer..."

Gail, Tori'yi kucaklayarak, "Şşşt, hayır, tatlım, hayır," diye cevap verdi. "Hayır.

Öyle deme. Bu senin hatan değil. Senin suçun değil."

Braddock, Manchester'a dönüş yolu boyunca Cal ile konuşurken Tori sessizce yolcu penceresinden dışarı baktı.

Cal, "İlmek gittikçe sıkılaşıyor," dedi. "Backstrom bu öğleden sonra mahkemeydi ve Eddie'den DNA örneği almamız için emir çıkarttı. Yarın elimizde olacak ve bir örnek alıp Sarah Craig'in arabasından aldığımız örnekle karşılaştırabiliriz. Eğer bunu bulup eşleştirirsek, dava daha da zorlaşacak. Katy Anderson'ın cesedini bulduğumuza göre, Tori haklı. Katy Anderson'ın kayboluşu da bunun bir parçasıydı. Bu iki davayla birlikte Jessie Hunter ve Genevieve Lash'i kapatmaya çalışabiliriz. Backstrom ve ben FBI'ın yanı sıra Birleşik Devletler Savcısını da bu işe dahil etmeyi ve diğer yirmi üç davada onları serbest bırakmayı tartışıyorduk."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Braddock sağına, sadece kırların geçişini izleyen Tori'ye bakarken.

Braddock onu yediden hemen önce oteline bıraktı.

Tori biraz yalnız kalmak istedi.

"Emin misin? Hemen bir şeyler alıp dışarı çıkabilirsin."

Tori başını salladı. "Birkaç saat içinde gelirim, tamam mı? Hatta durup bir iki şişe şarap da alırım. Belki ateşin etrafında falan oturabiliriz? Sadece sen ve ben."

"Elbette."

Tori Tahoe'dan inmek için döndüğünde, Tori onun eline uzandı ve nazikçe elini tuttu. "İyi misin?"

"Evet," diye başını sallayarak yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Ya da en azından... öyle olacağım." Kamyonete yaslandı ve Will'in kendisini kucaklamasına izin vermeden önce onu usulca öptü, sarılmasına izin verdi, rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Will onu tekrar kollarıyla sardı, sessizdi, sadece sarılıyordu.

Tori bir iç çekti ve başını kaldırıp onu bir kez daha dudaklarından gagalamadan önce kucaklaşmadan nazikçe ayrıldı. "Kısa bir süre sonra görüşürüz."

"Tamam."

Tori iki saatini rahatlamak için kullandı. Kendine uzun, sıcak ve sabunlu bir banyo hazırladı, gözleri kapalıydı, kulaklıklarında yumuşak bir müzik çalıyordu, ılık suyun vücudunda tedavi edici bir etki yaratmasına izin verdi. Bu zamanı kendine ayırmak, Eddie'yi aklından çıkarmak istiyordu. Onu ortaokuldan beri tanıyordu. Altıncı sınıftan mezuniyetine kadar geçen o altı yıl boyunca her partide, dansa ve futbol maçında hazır bulunmuştu. Arkadaş gruplarının bir parçasıydı, iyi bir arkadaşı.

İki saat boyunca Jessie kaybolmadan önceki zamanı düşündü. Görmesi gereken bir şey var mıydı? İşaretler var mıydı? Kendisinin ve Jessie'nin Eddie'ye karşı dikkatli olmalarını gerektirecek bir neden var mıydı? Hiçbir şey bulamadı. Bunun olacağını görmesi gerektiğini söyleyen hiçbir şey yoktu.

Sonunda kendini küvetten çıkarıp kurulandıktan sonra yavaşça mavi şortunu, açık beyaz keten düğmeli kolsuz bluzunu ve sandaletlerini giydi. Saçlarını at kuyruğu yaptı ve hızla makyaj yaptı. Yumuşak kırmızı rujunu sürerken kendi kendine, *bu adama güzel görünmek için çok çalışıyorsun*, diye düşündü.

Tori otelin önünden çıktı ve Braddock'a yolda olduğunu mesajla bildirdi. Ama önce şarap alması gerekiyordu. Otelin otoparkından sağa Lake Drive'a döndü ve Knorr's Liquor'a doğru ilerledi.

Şarap, Mickey'nin ona şehirdeki en iyi şarap seçkisine sahip olduğunu söylediği yer.

Mickey haklıydı, diye düşündü Tori sabırla rafları incelerken. *Bir şişe beyaz, bir şişe kırmızı, belki de onun yerine bir şişe gül* gibi seçenekler arasında ilerlerken nedense kafasında Billy Joel'in "Scenes from an Italian Restaurant" şarkısı çalıyordu.

Sonunda bir Chardonnay ve bir Cabernet'de karar kıldı.

Kasada ödemesini yaptı ve mağazanın arkasından arabasına doğru yürüdü, telefonuna uzandı, Braddock'a ne aldığına dair bir mesaj yazdı ve ardından gönder tuşuna bastı.

Arkasındaki kaldırım kazındı. Sola döndü.

Vücudu kasılmaya başladı.

Tori'nin gözleri irkilerek açıldı. Sol tarafına yatarken, vücudunun sol tarafı, üzerinde yattığı acımasız ve düz olmayan yüzeye sertçe çarpınca homurdandı. Ağzındaki bant yüzünden en azından yüksek sesle inleyemiyordu. Ve zar zor hareket edebiliyordu. Bilekleri arkadan o kadar sıkı bağlanmıştı ki, bağlar bileklerinin derisini bıçaklıyormuş gibi hissediyordu. Ayak bilekleri de aynı şekilde sıkıca bağlanmıştı ve ona sadece dizlerini bükme kabiliyeti bırakıyordu, başka bir şey değil. Bir de sol sırtının alt kısmında derisinin yanıyormuş gibi hissettiği bir yanma hissi vardı.

Zifiri karanlıkta kalbi hızla atarken duyuları tekrar devreye girdi ve gözlerini odaklayarak etrafına bakmaya ve gövdeyi anlamaya çalıştı. Kendini kurtarmak için kullanabileceği bir şey olup olmadığını görmek ya da hissetmek için. Çoğunlukla ayaklarıyla hissetmek için kısıtlı vücudunu bükte ama hiçbir şey hissetmedi. Sandık, kendi varlığı dışında boş görünüyordu.

Bir arabanın bagajında olduğunu ve arabanın düzgün asfalt bir yolda ilerlediğini fark etti; ancak arka tekerlekler kaldırımındaki bir çukura ya da kusura her çarptığında sarsılıyordu. Sol tarafının çarpıp durduğu şey, altındaki ince kumaş bagaj örtüsünün altındaki yedek lastik ve krikoydu.

Araba keskin bir şekilde sola döndü ve sonra yavaşlamaya başladı ve sonra dönüş sinyalinin ritmik tıklama sesini duydu. Tori soluna dönüp bakmak için vücudunu zorladı, orada yanıp sönen sarı ışıktan küçük bir dikey şerit görebiliyordu. Sola dönüş yapılmak üzereydi. Nereye doğru? Ve ne kadar zamandır bu pozisyondaydı?

Hiç bayılmamıştı ama bir ara kendinden geçmiş, yönünü şaşırmış, sanki felç olmuş gibiydi. Net olarak hatırladığı son şey, içki dükkanından çıktığı, Braddock'a mesaj attığı, arabaya gittiği ve kilidini açmak için fob'a bastığı ve ardından arkasında bir hareket hissettiğiydi. Dönmeye başladığında sol sırtının alt kısmından bıçaklanmış ve sanki elektrik çarpmış gibi olmuş. Kucağa alınıp bagaja atıldığını ve itilip kakıldığını hayal meyal hatırlıyor gibiydi ama her şey bulanıktı.

İşte her şey böyle oldu, diye düşündü, içinde bulunduğu durumu anlayarak. Joanie Wells, Genevieve Lash, Sarah Craig, Jessie, diğerleri. Hareketsiz bırakılmış, kapana kısılmış, kaçamamış ya da yardım için çığlık atamamışlardı. Bir arabanın bagajında yatıyorlardı ve acımasız son gelmeden önce kendilerini nasıl bir dehşetin ve kaderin beklediğini hayal etmekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Araba yavaşlamaya başladı ve sonra yavaşça ileri doğru hareket etmeden önce bir an durdu ve sonra dik bir eğime doğru hızlandı, sağ kalçasını bagaj mandalına çarparak yarım takla atmasına neden oldu. Birkaç saniye sonra araba düzleşti ve o da yarım takla atarak öne doğru döndü. Yol artık engebeliydi, araba sağa sola yalpalıyor, lastikler bozuk çakıllı yolda çıtırdıyordu.

Arabanın hafifçe sola kaydığını hissetti. Elleri sıkı sıkıya bağılı olduğundan, araba hafif bir yokuştan aşağı inmeye başlayıp tekrar düzleştikten sonra nihayet durduğunda öne doğru eğilirken vücudunu çok az kontrol edebiliyordu.

Motor kapatıldı.

Tori tekrar etrafına bakındı, herhangi bir ses olup olmadığını dinledi ve nerede olduğuna dair bir fikir edinmeye çalıştı. Ancak böyle bir his edinmesini sağlayacak hiçbir hareket ya da ses yoktu. Bunun yerine, sadece ürkütücü bir sessizlik vardı.

Sonra bir klik sesi duyuldu ve bagajın mandalı açılarak içeri bir miktar ışık girdi. Tori vücudunu döndürerek sağ tarafına bakmaya çalıştı ama sadece bagaj kapağının hafifçe sallandığını görebildi.

Bir arabanın kapısı açıldı. Uzun bir süre sonra, şoför tarafındaki ayak seslerini duydu, arabanın arkasına doğru yavaş ve kasıtlı bir yürüyüş vardı. Bagaj tamamen açılmadan önce uzun bir duraklama oldu.

Jeff Warner hınzır bir sırıtışla, "Merhaba Tori," diye selam verdi.

BÖLÜM 32

"BU İÇ SORUŞTURMA NE HAKKINDAYDI?"

Braddock duş aldı, tıraş oldu ve haki bir şort ile açık mavi, yumuşak pamuklu, düğmeleri açık bırakılmış yakalı bir gömlek giydi. Küçük bir parça kolonya bile sürmüştü. Banyo kapısının arkasındaki uzun aynada kendini değerlendirirken, "Onun *için temizlik* yapmakta *gerçekten çok çalışıyorsun dostum,*" diye düşündü.

Telefonu çaldı. Tori'den bir kırmızı ve bir beyaz şarap aldığına dair bir mesajdı. Telefonu cebine attı ve elini bir kez daha saçlarında gezdirdi. Yatak odasından çıkıp evindeki ofisine doğru yürüdü. Dizüstü bilgisayarında e-postaları hâlâ açıktı ve Sheila'dan iki mesaj daha almıştı. İlk e-posta Eddie Mannion'ın tüm cep telefonu geçmişini içeriyordu. Sheila, Eddie'nin aradığı ya da arandığı kişinin adını kenar boşluklarına yazmıştı. Birkaç gün öncesine, Gunther'ın onu aradığı geceye kadar taradı ve aramanın yapıldığını doğruladı. Sonra Eddie on dakika sonra bir arama yaptı. "Hmpf. Bu çok ilginç."

Telefon kayıtlarından çıktı ve yine Sheila'dan gelen son yeni e-postasını açtı. Son mesajda, ekte en büyük dört üreticinin altı ilçedeki şok tabancası satışlarının bir kaydı olduğu açıklanıyordu. Sheila, Eddie'nin adının görünmediğini fark etti. Elektronik tablodaki isimleri hızla taradı ve birçok ismi, masrafları genellikle geri ödenmesine rağmen kendi ekipmanlarını satın almak zorunda olan polis memurları ve şerif yardımcıları olarak tanıdı. Listede ilgi çekici bir işletme adı vardı. "Sanırım izini kaybettirmenin bir başka yolu."

Arka kapısı çalındı. "Çok çabuk oldu," diye mırıldanarak ofisin penceresine gitti ve aşağı baktı ama gelen Tori değildi. Kyle Mannion arka kapısında durmuş, pencereden içeri bakıyordu.

"Ne istiyor?" Braddock ihtiyatla mırıldandı.

İlginç bir zamanlama diye düşündü. Yatak odasındaki komodine geri döndü. Glock-17'sini çekmecedan çıkardı, bir mermi yerleştirdi ve merdivenlerden inip köşeden bakınca Kyle Mannion'ın arka kapının penceresini çerçeveleyen perdelerin arasından içeri baktığını gördü. Kyle onu gördü ve el salladı.

Braddock temkinli bir şekilde kapıya yaklaştı ve Kyle'ın ellerinin nerede olduğunu görmek için pencereden dışarı baktı, sonra sürgüyü açıp kapıyı açmak için geri çekildi ve Kyle'ın sağ elindeki silahı gördüğünden emin oldu.

"Üstümü aramak ister misiniz?" Kyle kollarını iki yana açmış, sol elinde kalın bir dosya tutarken sordu.

"Kapıdan içeri girin ve ellerinizi adanın üzerine koyun."

Kyle Mannion, Will sağ elindeki silahı tutarak sol eliyle üstünü ararken ona uydu. Araba anahtarlarını, bir cep telefonunu ve kalın bir para klipsini çıkardı, hepsini ortadaki adaya attı. Geri çekildi ve Mannion'ın hepsini ceplerine geri koymasına izin verdi. "Neden buradasın, Kyle? Burada olmaman gerektiğine eminim."

"Seni yakmaya çalışmıyorum."

"Zaten yanmış hissediyorum."

Kyle, "Bu kayıt dışı," diye teklif etti. "Eğer burada yazdıklarım sizi etkilemiyorsa bu konuşma hiç yaşanmadı."

"Hadi ama Kyle, bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Şimdi gitmen gerek."

"Bu konuşma hiç olmadı," diye ısrar etti. "Eddie'nin savunması için elimdekileri kullanmaya devam edeceğim. Senin için en kötü senaryo, savunma stratejisine önceden bir göz atıyor olman."

"Kyle..."

"Ben de buraya gelerek kendimi tehlikeye atıyorum. Seni tehlikeye attığımdan çok daha fazla Eddie'yi beceriyor olabilirim."

"Bilmiyorum."

"Beni bir dinleyin," diye yalvardı Kyle. "Dışarı çıkmamın nedeni Ben Westlund'un Tori'nin bazı şüpheleri olabileceğini söylemesiydi. Bu onun yorumuydu."

Will başını salladı. "Öyle değil, Kyle. En azından artık değil, Katy Anderson'ın arabasını kardeşinin av arazisinde bulduktan sonra değil."

"Ya haklıysa?" "Seni takip etmiyorum."

"Bakın, küçük kardeşim için kötü göründüğünü *biliyorum*. Bugün Warner'ın ofisindeydik. Eddie ve Ben Westlund ile bugün olanlar hakkında konuştum. Ben bana senin ve Tori'nin bu sabah Eddie ve onun önünde masaya koyduğunuz kanıtlardan bahsetti ve lanet olsun," dedi Kyle tiksintiyle başını sallayarak, "Oraya gelebilirim. Eddie'nin yıllardır yaşadığı sorunlar var."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Babam tarafından dövüldü, o değersiz herif. Eddie'nin kadınlara karşı taciz geçmişi olduğunu bildiğini biliyorum. Sadece Camp Lejeune'deki Deniz Piyadeleri'nde de değildi. İlk karısını da bir güzel pataklamıştı."

Braddock başını salladı. "Biliyorum. Fotoğrafları bugün onun evinde bulduk."

Kyle'ın sinirli yanıtı "Tipik," oldu. "Onları orada tutmakla çok aptallık etti. Her şeyi gizli tuttuk. Mahkemeden bile sakladık. Bunu yapmak için para kullandık. Bununla gurur duymuyorum ama onu ve işimi korumak için bunu yaptım. Ve dediğim gibi, Deniz Kuvvetleri'ndeyken neler olduğunu biliyorsunuz."

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Doğru," diye yanıtladı Kyle. "Restoranlarımızın haritası olduğunu ve bu kadınların hepsinin kayıp olduğunu öğrendiğimde, ben

Eddie'nin o kadınları öldürmüş gibi göründüğünü görebiliyordum. Bugün tüm o restoran açılışları için iş kayıtlarımıza kendim baktım ve hiç şüphesiz kardeşim hepsinde oradaydı. Geçmiş ve tüm bu bağlantılar sayesinde bunu görebiliyorum. Gerçekten görebiliyorum."

"Bir *ama* geliyor gibi hissediyorum."

"Eddie işimizin başarısının büyük bir parçası olduğu imajını yansıtmaya çalışıyor. Tüm restoran açılışlarında onu öne çıkarıyoruz. Teknik olarak operasyonumuzun bu kısmının başı o. Kurdele kesimlerinde yer alıyor, gazetelerde alıntılanıyor, şirket adına belgeleri imzalıyor vb. Eddie bu konuda da iyidir. Dışa dönük, eğlenceyi seven, parti hayatının adamı gibi görünür. Ama gerçek şu ki, Eddie oldukça zayıf. Bir çeşit kırık. Bence gerçekte olduğundan farklı bir şey yansıtmak için tüm kadınların peşinden koşuyor ve içki içiyor. Ama bildiğim başka bir şey var. O kimseyi öldüremez. Bunu yapacak midesi yok."

"Kyle, bu konu hakkında konuşmamalıyız..."

"Bana birkaç dakika daha verin. Seninle uzlaşmaya çalışmıyorum. *Vermiyorum*. Aslında, sanırım sana ve kendime yardım ediyorum," diye ekledi Kyle, bir klasör uzatmadan önce.

"Bu da ne?"

"Tüm o restoran açılışlarının kayıtlarının olduğu bir dosya. Eddie'nin tüm açılışlara katıldığını biliyorum ve bunların hepsi sizde var. Ancak bu restoranların açılışında Eddie'nin çok az rol oynadığı pek çok başka iş var. Ruhsatlandırma, sözleşmeler, çalışanların işe alınması, yerel hükümet yetkilileriyle pazarlık. Eddie bunları yapmıyor, böyle bir beceriye, eğitime ya da zekaya sahip değil. Sahibi olarak listeleniyor ve bazı şeyleri imzalıyor ve bazı pazarlama ve tanıtım işlerini yapıyor ama aslında Eddie'nin en büyük rolü, mekanları açtığımızda bir ya da iki haftalığına uçmak. Ama bizim için çalışan biri diğer tüm işleri yapar, bu kasabalara seyahat eder tekrar tekrar inşa ve lisanslama

aşamalarında ve restoranlar açılırken de genellikle oradadır."

"Bana o kişinin Jeff Warner olduğunu mu söyleyeceksin?" Braddock dosyaya uzanarak sordu.

Kyle iki kez baktı. "Bunu nasıl... bildin?" "Önce sen."

"Jeff hukuk fakültesindeyken benim için çalışmaya başladı. Küçük bir işletmeyken kullandığım Ben Westlund'un firmasında katiplik yapıyordu. Eddie restoran işini seviyordu ve Jeff de yeni bir restoranı hayata geçirmek için gerekenler konusunda gerçek bir yetenek gösterdi. O ilk yıllarda Bismarck, La Crosse ve Sioux Falls'da ilk yerlerimizi açtığımızda Eddie ve benimle birlikte çalışıyordu. Sonra hukuk fakültesinden mezun olunca geri döndü ve birkaç yıl Ben'in firmasına katılarak iş yapmaya devam etti. Daha sonra kendi başına çalışmaya başladığında, daha bebek bir avukat olmasına rağmen onunla çalışmaya devam ettik."

"Neden?"

"Çünkü Jeff bu işi yapabiliyordu ve onun çok iyi bir avukat olacağını söyleyebilirdim. Liseyi, üniversiteyi ve hukuk fakültesini birincilikle bitirdi. Çok zeki biri."

"O zaman neden buraya geri geldi?"

"Annesi. Hastaydı. Aksi takdirde muhtemelen büyük bir şehir firmasına gider ve işi bırakırdı. Ama o buradaydı ve ben onun gerçek bir anlaşma olduğunu anladım. Ona iş vermeye devam ettim ve o da her seferinde çok iyi iş çıkardı. Biz büyüdükçe, o da bizimle birlikte büyüdü. Ama asıl mesele şu ki, o her zaman arka plandaydı, restoranları açtığımızda tüm zemin çalışmalarını yapıyordu. Hâlâ da yapıyor. Demek istediğim, diğer tüm karmaşık teknik işlere ve işlettiğimiz işlere dahil oldu, ancak hala restoran işini de yapıyor."

Braddock dosyayı çevirip açarken, ciltlenmiş bir dizi belgenin üstünde duran gevşek sayfaları çevirirken, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Ama o dosyadaki tek şey bu değil. Oradaki kırılmış belgeler Jeff hakkında yürüttüğümüz bir iç soruşturma için."

"İç soruşturma mı?"

"Jeff'in sahip olduğu tüm işlerin yüzde seksen gibi önemli bir yüzdesi benim şirketimden geliyor. Geçmişte, Manchester'da ofisi olmasına rağmen, ona ihtiyacımız olduğunda hemen orada olabilmek için ofislerimize yerleşmişti. Kampüsümüzde bir köşe ofisi vardı. Bu şekilde daha kolaydı ya da en azından eskiden öyleydi."

"Bu iç soruşturma ne hakkındaydı?"

"Birkaç yıl önce ikinci kez boşandı ve bu biraz karışık bir durumdu. O zamanlar bunun onu biraz kötü bir duruma soktuğunu düşünmüştüm. Boşandıktan sonra bir gece ofisimizdeki güzel bir sekreterle biraz fazla yakınlaştı."

"Handsy?"

"Bir gece doğaçlama bir happy hour'dan sonra onunla arabada olduğunu bildirdi." Kyle öfkeyle başını salladı. "Adam ondan oral seks yapmasını istemiş. Kadın reddetmiş, adam da zorlamamış ama kadın kendini taciz edilmiş hissetmiş."

"Anlıyorum."

"Şimdi Jeff bizi drone işimizi halka açmaya hazırlıyordu. Yeni boşanmıştı ve sekreteri oldukça güzeldi. İçkiyi fazla kaçırdığını ve kötü bir hata yaptığını düşündüm. Ama sonra şirketimden başka bir kadın ortaya çıktı ve onunla aynı deneyimi yaşadı. Ve sonra bir başkası daha oldu."

"Bir sorunun vardı."

"Hassas biriydi. Onu öylece kovamazdım, en azından o sırada."

"Halka açılmak zarar verebilirdi. Bu sizin için mali bir sorun olurdu."

"Evet," diye yanıtladı Kyle.

"Yani, biz..." "Halının altına süpürüldü."

"Üç kadınla çok gizli, çok pahalı bir şekilde ve demir kaplı gizlilik anlaşmalarıyla anlaştık."

Jeff özür diledi ve yardım alacağını söyledi. Ofislerimizde çalışmayı tamamen bırakmasını sağladık ve tamamen kendi hukuk bürosunun ofislerinde çalışmaya başladı."

"Onu sakladın mı?"

"Halka arzı bitirdik ama birkaç değişiklik yaptık. Jeff çok fazla iş yapmıştı ve bunun bir parçası olarak önemli bir hisse senedi teklifi alması gerekiyordu. Avukatın bu işten pay almasıyla ilgili yasal çatışmadan feragat etmeye hazırdım. Ancak uğraşmak zorunda kaldıklarım, tazminat olarak ödediklerim ve dürüst olmak gerekirse, her şeyi halletmek için kendi inançlarımdan ödün verdiklerim göz önüne alındığında..." Kyle bir an durakladı. "Sonunda bunu alamadı."

"Bu ona neye mal oldu?"

"Şu anda, alacağı hisse senedi opsiyonlarına dayanarak beş milyon dolara kadar çıkabileceğini tahmin ediyorum. Eğer iş şu ana kadar olduğu gibi gelişmeye devam ederse, bu opsiyonların değeri zamanla artacaktır. Ancak yaptığı hatalar da pahalıydı. İlişkimizi değiştirdiklerini hissettim."

"Nasıl yani?"

"Zaman içinde onun katılımını azaltmak niyetindeydim. Rahat etmek ve itibarını korumak için benden yeterince iş alacaktı ama ben de çalışacak başka hukuk firmaları bulacaktım."

"Peki bunu ne zaman öğrendi?"

"Altı ay önce. Ama sana söylemem gereken bir şey daha var."

"O da ne?"

"Şikâyetle bulunan üçüncü kadın. Benim çalışanım değildi. Müteahhitlerimden biri olan Jerry Lash'in çalışanıydı."

"Lanet olsun."

"Will, sana dosyayı verdiğimde neden Jeff'in adını ağzından kaçırdın?"

"Gunther Brule yapmadı taahhüt intihar. O öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Kyle çenesi düşmüş bir halde sordu.

"Evet. Tori ve ben VFW'de onunla yüzleştik. Daha sonra kulübesine gitti ve öldürüldü."

"Ve sen Eddie'yi düşünüyorsun."

"Gunther o gece sadece bir telefon görüşmesi yaptı, o da kardeşinle."

"Anlıyorum."

"Ama sonra kardeşin aradı..." "Jeff."

Will başını salladı. "Bir şey daha var. Sarah Craig'in sırtının alt kısmında iki santim arayla iki küçük nokta bulundu. Bir teoriye göre bu noktalar bir şok tabancasının izleri. Eddie'nin şok tabancası satın alıp almadığını kontrol etmek için bir araştırma yaptık."

"Öyle mi yaptı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," diye yanıtladı Will. "Ama yedi yıl önce Warner'ın hukuk bürosu Wilson Day'e bir tane satın alınıp teslim edilmişti."

"Bak," diye başladı Kyle, "Eddie hakkındaki teorini bu haritaya ve onun o restoran açılışlarında bulunmasına dayanarak geliştiriyorsun. Jeff Warner'ın ulusal bir hukuk firmasında çalışan büyük bir avukat olduğu imajına sahip olduğunu biliyorum ama o da tüm bu açılışlarda ya da çevresindeydi. Jerry Lash'in çalışanı da dahil olmak üzere kadınlara karşı davranışları endişe vericiydi. Ve Eddie'nin gittiği yerlere o da gidiyordu. Lisedeysen Eddie ve Jeff, Jessie ve Tori Hunter ve Katy Anderson'la birlikte kalabalığın içinde koşuyorlardı. Ve bir şey daha var."

"Ne?"

"Küçük uçakları sevmez. Şirket jetimizi neredeyse hiç kullanmaz. Bunun yerine genellikle araba kullanır ya da daha büyük bir ticari uçakla uçar."

"Yani... sizin için yoldayken onu her zaman takip edemezsiniz."

"Doğru. Daha uzun süre kalabilirdi ya da biz kasabadan ayrıldığını düşündükten sonra geri dönebilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı."

Braddock, Tori'nin tüm bunları duyması gerektiğini düşünüyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan saatine baktı. "Hangi cehennemde o?" diye mırıldandı.

"Kim nerede?"

"Tori," diye cevapladı Braddock. "Şimdiye kadar burada olmalıydı."

"Buraya mı geliyordu? Şimdi mi?" Kyle şaşırılmış bir halde saatini kontrol ederek sordu. "Siz ikiniz...?"

Will, telefonunu kulağına götürürken, "O buradayken biraz öyle sayılır," diye cevap verdi. Bir süre sonra kaşlarını çattı. "Huh. Cevap vermiyor. Bu alışılmadık bir durum." Onu tekrar aramayı denedi ve sonra bir kez daha. Cevap vermedi.

Kyle'in ona az önce gösterdikleri ve Warner'la ilgili kendi keşifleri göz önüne alındığında, Braddock aniden göğsünün sıkıştığını hissetti. Bunu hissetmişti. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Manchester'dan arabayla en fazla on dakika uzaklıktaydı. En son elli dakika önce yolda olduğuna dair mesaj atmıştı. Şimdiye kadar kolayca orada olmalıydı.

Kyle endişeyle telefonunu göstererek, "Az önce Warner'ı aradım," dedi. "O da cevap vermiyor."

Braddock oteldeki Tori'yi aradı ama cevap alamadı. Bir sonraki araması Manchester'da yaşayan Steak'e oldu. Ani endişesini ve az önce gördüklerini çabucak anlattı. "Onun oteline gitmeni istiyorum. Cevap vermiyor. Daha sonra açıklarım ama az önce gördüklerime bakılırsa Eddie Mannion olmayabilir. Warner olabilir ve ona da telefonla ulaşamıyoruz."

"Warner? Jeff?"

"Evet, Steak, hepimizle oynuyor olabilir." "Endişeli misin, patron?"

"İçimde kötü bir his var."

"O zaman ben de öyle," diye cevap verdi Steak. Braddock dedektif yardımcısının çoktan harekete geçtiğini anlayabiliyordu, arka planda bir kapı çarpması sesi duydu. "Ben şimdi gidiyorum."

"Şarap aldığını mı söylemiştin?" Kyle sordu.

"Evet," diye cevapladı Braddock ve Kyle'in sorusuyla bir noktaya parmak bastığını fark etti. Hemen saatini kontrol etti. Saat 21:50. İçki dükkânlarının hepsi on dakika içinde kapanacaktı. Tekrar telefonuna uzandı ve şerif departmanının santralini aradı. "Manchester Polisi ile koordineli çalışın. Tori Hunter'ın bu gece orada olup olmadığını görmek için Manchester'daki tüm içki dükkânlarını kontrol etmemiz gerekiyor. Bir resim çıkartın. Kapanmadan önce hepsini taramamız gerek!"

On dakika sonra Steak geri aradı. "Otel odası kilitliydi, ışıklar kapalıydı. Resepsiyon görevlisi bir saatten fazla bir süre önce ayrıldığını hatırlıyor."

"Warner'ın evine git."

Braddock Tahoe'suna binip aramaya başlaması gerektiğini düşünüyordu ama nerede?

Beş dakika sonra Steak geri aradı. "Warner'ın yerindeyim. Burası çok sessiz. Evde kimse yok."

"Tamam, tüm içki dükkânlarındaki aramaya katılmanızı istiyorum. Gidin! Şimdi gidin!"

Braddock, Tori'nin telefonunu arayıp durmuş.

Steak, Warner'ın Steamboat Gölü'nün güneydoğu kıyısında bulunan evinden hızla uzaklaştı ve Lake Drive çıkışını kullanarak H-4 üzerinden Manchester'a geri döndü. Telsizine uzandı ve merkeze seslendi. "Nereyi kontrol ettik?"

Merkezden rapor geldi.

"Knorr'u kontrol eden oldu mu?"

"Henüz bakmadı."

"Hemen gidiyorum," diye cevap veren Steak, adresinden sola dönerek Interlachen Caddesi'ne girdi ve iki blok güneye gittikten sonra bir kez daha sola dönerek otoparka girdi. İçki dükkânının ışıkları hâlâ yanıyordu. Dükkânın

arka kapı kilitliydi. Kapıya vurdu ve bir tezgâhtarın koridordan arka kapıya doğru baktığını gördü.

Steak rozetini ve kimliğini kaldırdı. "Şerif departmanı."

Görevli kapıya geldi ve kilidi açmadan önce kimliği taradı.

"Teşekkür ederim." Steak iPhone'undan bir fotoğraf çıkardı. "Bu gece onu burada gördün mü? Muhtemelen şarap almıştır. Adı Tori Hunter."

Katip fotoğrafı inceledi. "Sanırım öyle, evet. *Evet, evet!* Yaklaşık bir saat önce buradaydı, belki biraz daha fazla. Birkaç şişe şarap aldı ve sonra arka koridordan çıktı."

Steak arka kapıdan çıktı ve otoparka girdi. Park yerinde sadece iki araba vardı, ikisi de Tori'nin lacivert Nissan Maxima kiralık arabası değildi. Sonra cep telefonu olduğunu düşündüğü bir zil sesi duydu. Etrafına bakınmaya başladı, park yerinin kenarında duran bir iPhone görmeden önce ritmik zil sesine odaklandı.

"Ah kahretsin!"

Ekranda bir isim vardı-Braddock.

Steak telefonu dikkatlice kaldırdı ve "Will?" diye cevap verdi.

"Biftek mi? Bu da ne..."

"Will, telefonu Knorr'un arkasındaki otoparkın kenarında yerde yatıyordu. Ondan hiçbir iz yok."

BÖLÜM 33

"KAVGA EDİYORSUN, MEYDAN OKUYORSUN. BUNU SEVİYORUM."

Warner Tori'yi bagajdan çıkarıp omzuna attı ve daha çok baraka olarak kullanıldığı anlaşılan, kürekler, tırmıklar, çapalar ve diğer bahçe ekipmanlarının görüldüğü küçük bir evin içine götürdü. Onu yere bıraktı ve sonra uzanıp bir halıyı geri çekerek zemine gömülü ahşap bir kapıyı açtı. Onu kaldırıp tekrar omzuna attı ve dar ve dik basamaklardan aşağıya, alttaki mahzene taşıdı. Mahzene girdiğinde, onu yıllanmış, yuvarlak tepeli ahşap bir bar taburesine oturttu.

Tori hemen çevresinin envanterini çıkardı. Kiler tamamen briket tuğladan yapılmıştı. Arkasında eski, sağlam, kalın metal bir ofis masası vardı. Üstünde tavandan sarkan tek bir ampul vardı. Warner mahzenin karşı tarafında, basamakların sağında durmuş, küçük bir çalışma tezgahının üzerine çömelmişti. Uzun bir bıçağı bilemek için bir bileme çubuğu kullandığını görebiliyordu. Basamakların solunda, diğer köşede bir silah kutusu vardı. Cam kapının önünden, aralarında AR-15 saldırı tüfeğine benzeyen bir tüfeğin de bulunduğu birkaç tüfek görebiliyordu.

Warner, sallanan lambanın ışığı altında uzun ve sivri bıçağı tutup incelerken, "Birazdan yanında olacağım, Tori," diye kayıtsızca yorum yaptı. Tori, Warner'ın rol yapmasının ne olduğunu, endişesini arttırmak için bir oyun olduğunu anladı. Zahmet etmesine gerek yoktu; onda yeterince vardı.

El ve ayak bilekleri naylon kelepçelerle sıkıca bağlanmıştı. Tezgâhın üzerine monte edilmiş küçük saati fark etti, kırmızı saniye ibresi yüzün etrafında tıklıyordu - saat 9:40'tı. Ayrıca küçük bir televizyon da vardı.

açıktı. Demir bir garaj kapısına odaklanmış gibi görünen bir güvenlik kamerası içindi.

Eğer zaman doğruysa ve ona doğru geliyorsa, en az yarım saat önce Braddock'un evinde olmalıydı. Şimdiye kadar orada olmaması onu alarma geçirebilirdi ya da çok yakında geçirecekti. Onu arayacak ve nerede olduğunu merak etmeye başlayacaktı. Ama onun zamana ihtiyacı vardı, hem de çok zamana ve bir şekilde Warner'ın sorumlu olduğunu anlaması umuduyla bu zamanı onun için satın alması gerekiyordu.

Bakışlarını tekrar Warner'a çevirdi.

Korkunç derecede zekiydi, ama aynı zamanda çocukluklarından beri onun zekâsının kabul edilmesine neredeyse patolojik bir ihtiyaç duyduğunu da biliyordu. Böyle insanlar ne kadar olağanüstü olduklarını göstermek isterlerdi. Onun ilgisini çekmeli, onu konuşturmalı ve zekâsından keyif almasını sağlamalıydı.

Warner ona doğru ilerledi, başka bir bar taburesi aldı ve beş adım önüne bırakıp üzerine oturdu. Sağ elinde tuttuğu bıçağı kalçasına dayamıştı.

Tori gözlerini kaçırdı, nefes alış verişini düzene soktu, dümdüz önüne bakarak olacıklara hazırlandı. Warner ayağa kalktı, öne doğru bir adım attı, sağ eliyle koli bandına uzandı, gevşetmek için bir köşesinden tuttu ve sonra çekip çıkardı. Kadın irkildi ama nefes vermekten başka bir ses çıkarmadı.

Warner onun önünde durmuş, yüzünde memnun bir sırıtişla ona bakıyordu. "Evet, dostum, işte buradayız."

Tori onun gözlerinin içine bakarak başını salladı.

"Neden?" "Ahh." Gözleri parladı. "Cevap mı istiyorsun?"

"Tüm cevapları istiyorum. Sanırım bazılarını çoktan çözdüm, ama hepsini istiyorum."

"Nereden başlamak istersin?" "Sence nereden?"

"Üstesinden gelebileceğinden emin misin?" "Hadi öğrenelim."

Warner sağ bacağını sol bacağının üzerine atarak rahatladı. "Dürüst olmak gerekirse o gece Jessie'yi öldürmek niyetinde değildim. Jessie'yi istiyordum, hatta seni ve Jessie'yi istiyordum. İkiniz de ateşliydiniz ve ikiniz de bundan vazgeçmeye hazırđınız. Yani, o gece Jason Rushton'la tam da bu nedenle çıkmıştınız, değil mi?"

"Düzgün birini seçecek kadar sağduyuluydum."

"*Söylesene*, Bay Decent ile birlikte olmak, o gece için kendini suçlu hissetmenin nedeni değil mi? Jessie ile birlikte olmadığın için? Son yirmi yıldır, keşke orada olsaydın, keşke o kirazı patlatırken bu kadar bencil olmasaydın, Jessie hayatta olurdu diye düşünmüş *olmalısın*."

Tori öfkeyle baktı, öfkeden kuduruyordu.

"Oh, bunu hissettin, değil mi?" Jeff kendinden memnun bir sırıtışla tısladı. "Suçluluk duygusu seni yıllarca yiyip bitirdi, değil mi? Bahse girerim bu suçluluk duygusu seni harekete geçiren yakıttı, değil mi? *yle değil mi?*"

Tori cevap vermedi. Yüz ifadesi soruyu yanıtladı.

"Düşündüm de," diye devam etti Warner. "Biliyorsun, internet çok güzel bir şey, özellikle de uzman bir araştırmacıysan, ki ben yleyim. Seni, kariyerini, FBI'daki yükselişini takip etmemi sağladı. Biliyor musun Tori, gerçekten olağanüstü bir kariyerin oldu. Bunun için seni alkışlıyorum."

Tori homurdandı. "Doğru."

"Hayır, işte burada *yanılıyorsun* Tori. Biliyorum, gerçekten biliyorum," diye yanıtladı Warner kmsemi belirtisi göstermeden. "Buna saygı duyuyorum. Mükemmelliğe saygı duyuyorum çünkü yaptığım her şeyde bunu yansıtıyorum. Ve sen de öyle yapıyorsun. Tüm o çocukları kurtarmak ve ailelerine kavuşturmak. Sen bir efsanesin."

"Her neyse."

"Takdire şayan, gerçekten yle. Bir etki yarattınız. İnsanların hayatında büyük bir fark yarattınız. İsminiz bir kez daha tarihe geçtiğinde arkanızda etkileyici bir miras bırakacaksınız."

FBI Onur Duvarı. Ama bu etki aynı zamanda seni takip etmemi ve izlememi de sağladı. Tabii sen bilmiyordun."

"Beni izlemek mi?"

"Elbette. İşim gereği sık sık New York'a giderdim. Seni buldum, zor olmadı. FBI saha ofisinden çıkışını izledim ve seni dairene kadar takip ettim. Tasarım koşu kıyafetlerin ve ayakkabıların içinde şık ve seksi bir şekilde Hudson Nehri boyunca uzun koşularını izledim. Hatta geçen yaz iki farklı gün parktaki bir bankta oturmuş güneş gözlüklerimle *Times* gazetesini okuyordum ve sen koşarak yanımdan geçip gittin, öylesine odaklanmış ve yoğunludur ki, eski dostun olan benim orada oturduğumdan habersiz, kendini en uç noktalara kadar zorluyordun. Kelimenin tam anlamıyla uzanıp sana dokunabilirdim, *o kadar* yakındık."

Warner taburesinden kalktı ve öne doğru bir adım atmadan önce ona baktı. Warner bıçağı kaldırıp yüzünde hafifçe gezdirdikten sonra yavaşça yakasına ve ardından göğüs kafesinden aşağıya inerek bıçağın ucunu göğüslerinin altında gezdirirken kadın kendini sabitledi.

Tori gözlerini dikmiş, nefesini tutmuş, kaskatı kesilmişti. "

öyle muhteşem bir şekildesin ki," o o olarak belirtti arkasından yürüdü. "O gece Steamboat Bay Taproom'a doğru yürüyorduk, hatırlıyor musun? Caddede yürüdüğümüz süre boyunca, sırf senin daracık poponu ve biçimli bacaklarını görebilmek için bir iki adım geriden takip ettim. Otuz yedi yaşına göre kesinlikle olağanüstü olduğunu düşünmüştüm. Braddock'u kışkandım, bütün bunlara defalarca dokunabildiği için. O bunu hak etmiyor."

Bu onun ters ters bakmasına neden oldu.

Warner kıs kıs güldü. "Hatta bir keresinde seni Long Island'da bir triatlonda yarışırken izlemiştim. Yaptığın her şeyde gerçekten çok yoğun ve kararlısın."

"Size böyle bir eğlence sunabildiğime sevindim." "Bunun

başlı başına bir eğlence olduğunu sanmıyorum. Sadece daha çok sadece takip etmek, bir gün gelebileceğini tahmin etmek

birbirimizle yüzleşeceğimiz bir yer. Ve şimdi-işte burada." "Bu bir yüzleşme mi?" diye sordu Tori , yukarı bakarak, onu

gözleri delici. "Yüzleşme *eşitlik* anlamına gelmez mi? fırsat mı?"

"Geldiğimi görmemiş olman benim suçum değil."

"Jessie'ye olan bu mu? Bunun olacağını göremedi, değil mi?"

Warner tekrar tabureye oturdu. "Her şey arabamla gelip onun yanında durmamla başladı. Lastiği patlamıştı ve bana onun kahramanıymışım gibi baktı."

"*Senin* patlattığın bir lastik."

Warner bu yorumu es geçti. "Jessie'yle birlikte olmadığını biliyordum. Onun yalnız olacağını biliyordum. Yine nerede olduğun için katılmadığın partideyken o deliği ben açmıştım."

Tori cevap vermedi.

Warner zaferinin tadını çıkarırken ukalaca, "Elbette mükemmel çalıştı," diye cevap verdi. "Erken ayrıldım ama Peterson'ın evine geri döndüm. Jessie'yi Katy'nin evine giderken takip ettim ve onu bıraktım. Katy'nin evinden çıktığında lastiğin inik olduğunu görebiliyordum. Asıl soru o eve varmadan lastiğin patlayıp patlamayacağıydı."

Tori'nin tek yapabildiği onun peşinden sandalyeden atlamamaktı.

"Tabii ki, yol verdi ve evden sadece dört ya da beş mil uzakta mı? Çok yakın ama çok uzak."

Tori burnundan nefes alarak ona ters ters baktı.

"48'de yolun kenarına çektikten sonra yanaştım. Arabayı sürdüm ve hemen arabaya bindi, geldiğim için teşekkür etti, ben olduğum için mutluydu. Bana orada ne yaptığımı bile sormadı. Jessie en ufak bir şüphe duymadı. Hatta onu eve götürmemi bile istemedi. Sadece götüreceğimi *varsaydı*. Her zaman erkeklerin ne isterse, ne zaman isterse yapacağını varsayardı." Tori'nin gözlerinin içine baktı. "Onun hakkında doğru olduğunu biliyorsun. İnsanlarla oynamak, onlarla oynamak."

"O kötü bir kız değildi Jeff," diye homurdandı Tori.

"Bundan emin misin? Her zaman kafa oyunları oynardı," diye çıkıştı Warner. "Onu arabaya bindirdim ve ona bir oyun oynadım."

"Oynamak istemedi."

"Bunu istemeliydi."

"Reddedilmeyi kaldıramadın, değil mi?" Tori homurdandı. "Büyük Jeff Warner değil, okuldaki en zeki çocuk, sınıf başkanı, futbol oyun kurucusu, Bay Mükemmel değil. Kimse sana hayır diyemezdi. Ne istersen almaya hakkın vardı."

"Yerinde olsam çok dikkatli olurum," dedi karanlık bir sesle, bıçağı sağ elinde sertçe kavrayarak. "Cevapları atlayıp doğrudan konuya girebilirim, biliyorsun. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Tori başını salladı ve başka tarafa baktı. Bu boş bir tehditti. Kendinden çok memnundu. Daha yeni başlamıştı.

"Bir süre araba kullandım ve sonra kenara çekip hamlemi yaptım. Onu öptüm ama... küçük fahişe direndi."

"Eminim öyledir."

"Her zaman yaptığı gibi elde edilmesi zoru oynuyordu. Lanet olası Jessie, lanet olası oyunlarını oynuyordu. Benim oyunlarla işim *bitmişti*. İstiyordum, onu istiyordum ve ne yaparsa yapsın içten içe o da bunu istiyordu."

"Seni istemedi. Seninle hiçbir şey yapmak istemedi. Onun için yeterince iyi değildin. Senin çok kibirli ve kendini beğenmiş olduğunu düşünüyordu."

"*Orospu!*" Warner çığlık atarak tabureden fırladı ve sağ elinin tersiyle kadına bir tokat atarak onu tabureden uçurdu ve yüzüstü kül blok duvarına çarptı.

"*Ooh,*" diye inledi. Sağ yanağı acıyla kavruluyor, başı ağrıyordu; bulanık bir görüşle başını kaldırdığında Warner'ın öfkeli bir halde başında dikildiğini, vücudunun titrediğini, bıçağın ucunun birkaç santim ötesinde titrediğini gördü

Yüzü. Tori, adamın içinden fıskıran öfkeyle bunun son olduğunu düşündü ve bir sonraki adım için kendini hazırladı. Ama adam sadece onun üzerinde durdu ve yavaşça nefes alıp vermesi azaldı ama yüzündeki vahşet hâlâ devam ediyordu. Onu sertçe karnının üzerine itti ve sonra bağlı bileklerinden tutarak yerden kaldırdı ve tekrar taburenin üzerine itti.

Yüzünün sağ tarafı zonklayan Tori gözlerini kapadı ve kendi nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Warner hâlâ bir öfke yumağı halinde taburesine geri oturdu. Onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu. "Kız kardeşim karşı koydu, değil mi?" diye sordu dişlerini sıkarak, ağzında kanın tuzlu tadını hissederek.

Warner sadistçe bir kahkaha attı. "Bana tokat attı, sonra da yumrukladı. Buna inanabiliyor musun? Küçük Jessie bana yumruk attı."

Tori yere kan tükürürken, "Savaştı," diye cevap verdi. "Ben de aynı şansa sahip olmak isterdim. Bana da aynı şansı vermen için sana meydan okuyorum."

"Oh, iyi mücadele etti. Dışarı çıkmak ve kaçmak için arabanın kapı koluna uzandı. Bu onun büyük hatasıydı. O zaman gitmesine izin veremezdim."

"Ona vurdun."

"Onu zapt etmek zorundaydım ve biliyor musun?"

"Oh, biliyorum. Hoşuna gitti, Jeff. El işlerini gördüm."

Warner başını salladı. "Evet, bundan zevk aldım." diye ekledi, gözlerine vahşet, sesine derin bir öfke geri dönmüştü. "Bu onun *gücüydü*. Onun *sahibiydim*, ne istersem yapabilirdim. Artık şartları Jessie dikte etmiyordu. Ben belirliyordum. Ona tekrar vurdum ve sonra üstüne çıkıp bluzunu yırtarak açtım, şortunu ve iç çamaşırlarını çektim." Warner aniden coşku içindeydi, o anı yeniden yaşıyordu. "Kız kardeşin çok ateşliydi. Tıpkı şimdi senin olduğun gibi, vücudu mükemmeldi, küçük yuvarlak, sıkı B cup göğüsleri, düz karnı ve o minik, sıkı, küçük atletik poposu."

"Hayır!" Tori uludu. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Ve Jessie karşılık verdi, bu da her şeyi daha iyi yaptı. Her şeyin öfkesi. Ona tekrar vurdum, sonra tekrar ve sonra onu yüzüstü çevirdim ve sonra..." Öne doğru eğildi ve Tori'nin yüzüne baktı. "Ben... kız kardeşini becerdim. Onu çok sert becerdim."

Tori onun yüzüne tükürmeden önce, "Seni hasta pislik," diye homurdandı.

Warner tabureden fırladı ve Tori'nin yüzüne, sol gözünün hemen altına bir yumruk indirerek onu geriye, eski masanın üstüne doğru savurdu, ardından ivmesi onu masanın üstünden aşağıya taşıdı ve Tori sert bir şekilde diğer taraftaki zemine yuvarlandı, aşağı inerken yüzünü duvara sürttü.

Yerde yatarken, yüzü ağrıyor ve başı zonkluyordu, adamın telaşsız ayak seslerini duyabiliyordu. Adam yavaşça masanın etrafından dolandı ve bir kez daha onun üzerinde dikildi.

"Ona böyle vurdum, Tori. Tıpkı kız kardeşin gibisin, boyun eğmeyi hiç öğrenemedin."

Tori kan tükürdü, bulanık bir görüşle soğuk beton zeminden başını kaldırdı, zor nefes alıyordu ama yüzünde kanlı bir gülümseme vardı. "Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

Warner iğrenç bir kahkaha attı ve uzanıp onu tekrar kaldırdı ve masanın ön tarafına doğru sürükledi. Eğilip taburesini aldı ve oturmak için arkasını dönmeden önce onu tekrar tabureye itti. Tori gözlerini kapatıp nefes alış verişini sakinleştirmeye çalışırken yüzü ve alnı ağrıyor, acı başının içinde zonkluyordu.

"Acıtıyor, değil mi?"

Tori burnundan nefes almaya devam etti, uzun nefesler aldı, gözleri kapalıydı, kendini yeniden toparladı. Daha fazla acı çekecekti.

"Hadi ama Tori," diye alay etti, parmaklarını yüzüne doğru şaklatarak. "Dikkatini ver."

Yavaşça gözlerini açtı ve Warner'a baktı.
Getirin der gibi ağzından kan tükürdü.

Braddock ve Mannion, tüm kadınların haritasının hâlâ duvarda asılı olduğu ev ofisine doğru ilerlediler. Mannion haritaya takılıp kalmış, işiyle bağlantılı detaylara ve ölü kadınlara bakarak başını sallıyordu. "Ne olmasına izin verdim ben?" diye mırıldandı dehşet içinde.

"Kyle, düşün. Hadi ama. Warner'ı tanıyorsun, onu nereye götürür?"

"Bilmiyorum Will. Ben... ben... ben... bilmiyorum," diye kekeledi Mannion. "Tanrım, eğer ona bir şey olursa..."

Braddock duvardaki haritaya bakıp Jessie ve Lash'in Manchester civarındaki noktalarına odaklanırken, "Onları bulmamız gerekiyor," diye cevap verdi. "Eğer kız onun elindeyse, mahremiyete ihtiyacı olacaktır. Ve onunla uzun süre yolda kalamaz. Çok riskli. Onu götürecek bir yeri olmalı."

"Onunla ne yapacak?" Kyle sordu. Braddock döndü ve başını salladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kyle.

"Peki nereye gitmiş olabilir?" Braddock mırıldandı. "Nereye gidebilir ki?" Başka mülkü var mı?"

"Umm..." Kyle'in gözleri parladı. "İşte, annesinin eski evi. İlçe Yolu 48'de."

"İlçe Yolu 48 mi?"

"Evet. Biz çocukken Jeff'in ailesi boşanmıştı. Babası burada, kasabada yaşıyordu. Annesinin 48. Cadde'de eski bir aile evi vardı. Arazinin üzerinde bir aile mezarlığı vardı, bu yüzden Jeff onu korudu."

Braddock etrafında döndü.

Masasının arkasındaki duvarda başka bir harita vardı. Manchester, Steamboat Gölü ve çevresinin çerçeveli bir haritasıydı. Sevdigi turistik bir haritaydı. Onda vardı.

matlaştırılmış ve ofis için çerçevelenmiş. Harita, Steamboat zincirindeki tüm yolları ve yakındaki daha küçük glleri içeriyordu. Steamboat'un doğu kıyısı kuzeydoğuya doğru sert bir açıyla uzanıyordu. Yeni H-4 bypass kuzeydoğu köşesine ulaşana kadar kabaca aynı kuzeydoğu açısıyla ilerliyordu; burada bypass en az bir mil daha eğiliyor ve sonunda iki mil daha kuzeye dönerek Holmestrand'a giden yolda dzleşiyordu. İlçe Yolu 48, doğu kuzeydoğuya doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyordu.

"Warner'ın yeri nerede?"

Kyle, "Tam burası," diyerek H-4'e bir mil kala yolun kuzey tarafındaki araziyi işaret etti.

"Katy Anderson bu yüzden mi kayboldu?" Braddock haritadaki yere dokunarak sordu.

"Katy Anderson?" Kyle sordu. "Ne..."

"evre yolundaki şu çıkıntı," diye işaret etti Braddock. "Bunların hepsi sen ve Jeff Warner'ın, şirket kampsnzn arazinizden geçmesi için yan yol konusunda kıyameti koparan bir gruba liderlik etmeniz yüzünden oldu."

"şey... tek sebep bu değildi..."

"şu anda bu umurumda değil, ancak orijinal H-4 bypass yolu doğrudan kuzeyden geçecek daha doğrudan bir gzergahtı..."

"Warner'ın mlk," diye yanıtladı Kyle, Braddock'un ne demek istediğini anlamıştı. "Ama Katy'nin önemi nedir?"

"Katy en son orada, arabayla yanından geçen iki tanık tarafından grlmş. Genevieve Lash kaybolduktan birkaç gece sonra oradaydı. Tori ve ben onu görmeye gittikten sonra oraya gitti. Katy oraya gitti, Warner'ın mlk de orada ve..." Kyle Mannion'a baktı. "Hadi gidelim."

Warner kendinden o kadar memnundu ki artık yuvarlanıyordu. Tıpkı Eddie'yle olduğu gibi, o konuşmak istiyordu, kadın sadece onu yönlendirmek zorundaydı.

"Jessie'yi yaptıktan sonra ne kadar hoşlandığımı fark ettim ve bu seks değildi, Tori, bu..."

"Güç."

"Evet, anlıyorsun, anlayacağını biliyordum. Anlıyorsun Tori, anlıyorsun. Anlayacağını hep biliyordum."

"Akıldan anlarım. Yıllarımı çocuk avcılarını kovalayarak geçirdim. Sen de pek farklı değilsin."

"O zaman bir süre sonra seksin buna kıyasla sıkıcı olduğunu fark ettiğimi anlayacaksın. Yani seks elde edilecek, peşinden koşulacak, sahip olunacak bir şeydi ama ona ihtiyacım yoktu. Beni tatmin etmiyordu, *bunun ettiği* gibi değil. Bu mu? Şu anda sahip *olduğum* şeye, tam burada *ihtiyacım* var."

"Biliyorum."

"Jessie'yi yaptıktan sonra sonunda tekrar yapmam gerekti, sonra tekrar, sonra tekrar. Demek istediğim, haftalık ya da aylık değil, ama sık sık bu düzeltmeye ihtiyacım vardı ve tüm o üniversite kasabalarındaki o Tanrı'nın iğrenç spor barlarını açmak için şehir dışına yapılan geziler mükemmeldi. Şehir dışına çıkabiliyor, barda ya da yakındaki bir işletmede bir kız bulabiliyor, onu buraya getirebiliyor ve istediğim süre boyunca onunla istediğimi yapabiliyordum."

"Sormama izin verin, siz üniversitedeyken kızlar var mıydı? O zaman öldürdün mü? Jessie'den sonra."

Warner sırtıttı. "Zekisin, Tori. Ve soruna cevap vermek gerekirse, Jessie'yi becerdikten sonra, Arizona'dayken durabileceğimi düşünemezsin."

Tori tiksintiyle başını salladı.

"Mesa'da iki tane vardı, okulun hemen yanında ve bir tane de Tucson'da. Hepsini çölün ortasına gömdüm. Sonra eve döndüğümde elimde bu vardı," dedi Warner ve odadakilere el salladı. "Büyükannem ölmüştü. Annem de sonunda kanserden öldü. Benim bir... oyun odam vardı."

"Peki ya öldürdüğünüz, arabaların bagajlarında bıraktığınız dört kişi? Onlara neden bu kadar farklı davranıyorsunuz? Neden onları bu odadan mahrum bıraktınız?"

"Sarah Craig gibi birini Mannion'ları alt etmek için kullanabilirim."

Tori şaşkınlıkla başını salladı. "Buradaki herkesi yok etmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bunu yapmak için *seni* kullanmak istedim. Kyle ve Eddie'yi ve kasabalarını yıkmayı istedim. Bunu senden daha iyi kim yapabilirdi ki? Hayatı sonsuza dek değişen, Manchester trajedisinden zarar gören kişi? Ve sen bunu benim için yaptın."

Tori öfkeyle başını salladı. Kandırılmış ve sonra da oyuna getirilmişti.

"Eddie tutuklanacak ve bundan sonra Kyle'ın da yakalanması an meselesi."

"Bütün bunlar yüzünden mahvolacaksın. Belki şimdi değil ama olacaksın."

Warner şaşırmamıştı. "Hayır, Tori, oynamıyorum. Ben satranç oynuyorum ve dünyanın geri kalanı dama oynuyor," diye cevap verdi çılgın bir sırıtışla, bıçağı elinde döndürerek, kendinden çok etkilenmiş bir halde. "Ben kazanıyorum ve nihai zafere ulaşmak üzereyim."

"Tam olarak ne?"

"İki şey var. Kyle'ı, Eddie'yi, Mannion sunağına tapan tüm bu lanet kasabayı gerçekten mahvetmek istiyordum ve sen ve Braddock sayesinde bunu başarıyorum. Ama aynı zamanda uzun zamandır *senin* bu odada olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Büyük Tori Hunter'ı buraya getirmenin nasıl bir şey olacağını defalarca düşündüm. Ve ne oldu biliyor musunuz? Hayal edebileceğimden çok daha iyi. Dövüşüyorsun, meydan okuyorsun, *buna bayılıyorum*. Diğerlerinden çok farklısın."

"Farklı mı? Ben nasıl farklıyım, Jeff? Nasıl daha az kurban olabilirim?"

"Çünkü hayatın için yalvarıp sızlanmıyorsun, en azından henüz."

"Rüyada görürsün, göt herif."

"Göreceğiz," diye kıs kıs güldü Warner. "Göreceğiz. Bir kadının tıpkı senin şu anda olduğun gibi o taburede otururken neler söyleyeceği şaşırtıcıdır. Senin nasıl acı çekeceğini gördükten sonra."

"Burada mı? Burada oturdun ve onlarla bu şekilde mi konuştun?" "Elbette, her ne kadar sen ve ben eski arkadaş olsak da

tartışacak çok şey var. Diğer kadınlara gelince, onlar da çaresizce oturmuş, doğru şeyi, doğru tonda söylerlerse onları bağışlayacağımı düşünüyorlar." Warner başını sallayarak güldü. "Bu tam bir zaman kaybı. Onların gitmesine izin veremem ve *sen*, bu odada bulunan herkesten daha fazla bunu anlıyorsun. Bunu Jessie ile öğrendim. Onunla işim bittikten sonra, onunla istediğimi yaptıktan sonra, eve, babasına, *şerife* gitmesine izin veremezdim. Yani, bana ne olurdu?"

"Nerede o?"

"Jessie?" Warner sağ tarafına baktı. "Oh, muhtemelen buradan sola doğru yaklaşık yetmiş beş metre ileride. Onu öldürdükten yaklaşık iki hafta sonrasında beri orada. Ortalık sakinleşene kadar cesedini Mannion av arazisinde sakladım, Katy'nin arabasını bulduğun yerden çok uzakta değil. Sonra güvenli olduğunda cesedini buraya getirip gömdüm."

Tori sol tarafa baktı.

Warner taburesinden kalkıp onun görüş alanına girerek, "Doğru, Tori," diye cevap verdi. "Jessie tam orada. *Hepsi* orada. Senin ve Braddock'un teşhis ettiğiniz tüm o kayıp kadınlar. Hepsi o mezarlıkta."

Tori duvara baktı ve Jessie'yi orada hayal etti. Artık ona ne olduğunu, hepsine ne olduğunu biliyordu. Ve şimdi onu bekleyen kaderi de biliyordu.

Warner başını salladı ve homurdandı. "Seni ve Braddock'u biraz hafife aldığımı söylemeliyim."

Tori gözlerini tekrar ona çevirdi. "Nasıl yani?"

"Bunun çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm. *Çok daha uzun*. Bu uzun ekmek kırıntıları izini bırakmak zorunda kalacağımı düşündüm. Ama sonra büyük bir sürpriz oldu ve Braddock'la senin diğer kadınların peşinde olduğunuzu öğrendim. Bunun çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm ve sonra ikinizi izlerken her şeyi restoranlara bağladığınızı fark ettim. Çok şaşırdım. Bu etkileyiciydi."

Tori başını salladı. "Her neyse Jeff."

"Hayır, olağanüstüydü. Bunu nasıl yaptın?" Tori cevap vermedi.

"Cidden, bunu nasıl yaptın?" "Her neyse."

"Ben ciddiylim. Bunu nasıl yaptın?"

"Bilmek istemez miydin?" Tori alay etti.

Warner ayağa kalktı, bir adım öne çıktı ve sağ elinin tersiyle ona bir tokat attı. Sert bir tokattı, onu sandalyeden düşürecek kadar sert değildi, ama vuruş acıttı. "Bir daha bu kadar nazik olmayacağım, Tori. Soruma cevap ver lütfen."

Tori, Warner'a ters ters baktı ve ardından kahkahayı bastı. "Mannion'un pizza kutularının kapaklarına inanabiliyor musun?"

Warner şaşkınlıkla ona baktı. "*Gerçekten* mi?"

"Pizza kutusunun önündeki haritayı elimizdeki tüm cinayetlerin haritasıyla eşleştirdik. Neredeyse mükemmel bir şekilde eşleşti. Bunu gördükten sonra her şeyi bir araya getirdik, restoranları ve kadınları, hepsi yaklaşık bir saat içinde."

"Pizza kutusu kapakları. Huh," Warner hâlâ şaşkınlıkla başını salladı. "Bunu hiç düşünmemiştim bile." Homurdandı. "Pek sık olmaz."

"Gunther'e tuzak kurdun, değil mi?"

"Ve sigara izmaritleri de dahil olmak üzere bulmanızı istediğim her şeyi buldunuz, değil mi?" Warner cevapladı. "Ve bunları DNA'dan geçirdiniz, Gunther'la eşleşeceğini düşündünüz ve sonra... eşleşmedi, değil mi?"

Tori başını salladı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Biraz Cal Lund'dan ama çoğu Backstrom'dan. Kendisi de bilgi sahibi olma konusunda çok iyidir. Büyük adam olmayı, konuşmayı, önemli görünmeyi, Kyle'ın ve benim gözüme girmeyi seviyor. Onunla öğle yemeğine gider ve ihtiyacım olan her şeyi alırdım."

"Politikacılar," diye yanıtladı Tori acı acı. "Para için her zaman böyle müzmin yalakalar oluyorlar."

"Onları faydalı kılan da bu. Ondan bilgi alıyordum ve seni ve Braddock'u izliyordum, bu yüzden ikinizin soruşturmada nereye gittiğinizi biliyordum. Tek gereken orada burada küçük bir dürtmeydi."

"Braddock ve beni öldürmek gibi mi?"

Warner başını salladı. "Seni özledim, bilerek özledim ama ortalığı kızıştırmak için Braddock'un ölmesini istedim. O herif ölmüş olmalıydı. Yazın ortasında uzaktan marş motorunu kullanmak, kimin aklına gelirdi ki?"

"Beni ıskaladın mı? Kasıtlı olarak mı?"

"Hadi ama Tori, hareketsiz duruyordun. Su şişesini vurmak kolay bir atıştı. Elini ısırmamın hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen o tarlada koşarken ve sonra ağaçların arasına dalarken çektiğim diğer atışlardan herhangi birinde seni vurabilirdim. Eminim ödünüzü koparmışımdır, değil mi?"

Tori gözlerini kapadı ve başını salladı.

"Elbette, o zaman Gunther'e ulaşmanız sadece birkaç saatinizi aldı. Minibüsü, ünü ve Lash'i kışından çimdiklemesi onu işe yarar hale getirdi. Ve eğer dava tüm o kayıp kadınlarla ilgiliyse, bunu araştıran herkesin Gunther hakkında zamanla şüpheyi düşmesini beklerdim. O salak herif o kadınları iz bırakmadan sinsice alıp götürdü. Hadi ama, gerçekten üzerinde çalıştığınızda mantığa ya da düşünceye dayanmıyor. Yani sen ve Braddock da böyle düşündünüz, değil mi?"

Tori yavaşça başını salladı.

"İşte bu yüzden Braddock Kyle'dan devam kayıtlarını aldı ve bu kayıtlar onun o kadınları yapamayacağını gösterdi."

"Minibüsü kullanan sendin."

"Eddie'nin evindeyken Gunther'in viskisine ilaç kattım. Tanrım, gecenin sonunda su birikintisi gibiydi. Eddie onu yatak odasına taşıdı ve o taşırken ben de minibüsün anahtarının kilden bir baskısını yaptım. Gecenin ilerleyen saatlerinde gelip minibüsü aldım. Gunther'ın en azından öğlene kadar uyanmayacağını biliyordum. Minibüsü geri almak için bolca zaman vardı. Ve tabii ki mükemmel çalıştı."

"Ve sonra onu öldürdün, değil mi?"

"Gunther'in üzüntüsünü içerek atacağına her zaman güvenebilirdiniz," diye cevap verdi Jeff. "Eddie beni aradı ve ikinizin Gunther'in peşinde olduğunuzu, onun bir avukata ihtiyacı olduğunu düşündüğünü ve bir avukat bulmasına yardım edip edemeyeceğimi sordu. Ayrıca Gunther'in kulübesine gideceğini de söyledi. Oradan sonrası kolaydı. Aptal cahilin ne yaptığını biliyordum. Kulübeye gittiğimde sarhoştı. İş çok kolaylaştırdı. Sadece bayılmasını bekleyecek, 38'liğiyle onu vuracak ve oradan ayrılacaktım. Hepsi planın bir parçasıydı."

"Bizi Eddie'ye götürmek için."

"Eğer Gunther değilse, belli ki biri ona tuzak kurmuş. Ona kim ve neden tuzak kurdu? Ve tuzak birazcık baştan savma olmalıydı ki Eddie yapmış gibi görünsün. Ben de Eddie'ye birkaç kırıntı verdim, sen ve Braddock da zekice ama itaatkâr bir şekilde onları takip ettiniz."

"Bunların hepsi senin için sadece bir oyun, seni narsist bok parçası."

Warner sadece omuz silkti. "Siz ikiniz iyi bir oyun çıkardınız. Ortaya koyabileceğim daha pek çok küçük ipucu ya da ipucu vardı ama buna gerek duymadım. Siz ikiniz Eddie'nin peşindeydiniz ve eğer işler yolunda giderse, bu süreçte Kyle'ı bile süpürebilirdiniz. Yani, bir düşünün. *İkili* bir tuzak kimin aklına gelir ki? Çok zekice."

"Eddie'nin senin arkadaşın olduğunu sanıyordum. O senin biz çocukken arkadaşındı, Jeff. Biz hepimiz arkadaştık-sen, ben,

Jessie, Eddie, Steak, Corinne, Mickey, Lizzy."

"Arkadaşlar," diye homurdandı Warner. "Ne tuhaf bir düşünce."

"Sen Yapma. inanmak içinde dostluk, Jeff mi? Öyle mi seno

kırık mı?"

"İnsanlar ya işe yararlar ya da yaramazlar. Artık işe yaramadıklarında, onlara ihtiyacınız kalmadığında, onlardan kurtulursunuz."

"Peki Gunther artık işe yaramıyor muydu? Eddie artık işe yaramıyor o zaman?"

"Eddie her zaman olduğu gibi bir araç. Kyle hep onun kıcını taşıdı, şu ya da bu pisliği gömdü. Ben de onun aptal kıcını taşıdım, tüm o restoranları açtım. Eddie'nin bunları yapabileceğini mi sanıyorsun? Irv onu döverek akıl sağlığını bozdu. Peki ya Kyle? Sence Kyle ben olmadan, onun ve şirket için yaptığım onca şey olmadan bu noktaya gelebilir miydi? O nankör herif için iş üstüne iş açtım. Ve Kyle benim payımı alabileceğini düşündü!" Warner çığlık attı. "Hiç sanmıyorum!"

"Ne yaptın Jeff?" Tori biraz kan tükürerek sordu. "Kyle seni nasıl becerdi?"

"Bütün o işleri Kyle için yaptım. Onun kıcını hazırladım, onun için tüm bu anlaşmaları yaptım, ona tüm parasını kazandırdım. Benim sayemde milyarder oldu."

"Doğru," diye cevap verdi Tori kanlı bir gülümsemeyle. "Kyle'ın bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Beyni yok. Zekâsı yok. Kurnazlık yok."

Warner kendini tabureden yukarı iterken gözleri kısıldı, kasları gerildi. Tori vuruş için kendini hazırladı.

Gelmedi.

"Bu saçmalık, Tori!" diye bağırdı, mahzenin etrafında yavaş bir daire çizmeden önce bıçakla işaret etti, kasları tekrar gerildi, içindeki öfke yükseldi. Durdu ve kızın gözlerinin içine baktı. "Yetkili Özel Ajanların tüm çalışmalarınızdan kendilerine pay çıkarmasından bıkmadığınızı söyleyin. Sen

Iowa'daki o kızı kurtardınız ve hiç övgü aldınız mı? Haberlere çıktınız mı? Basın size hiç soru sordu mu?"

"Ödülüm kızın güvende olmasıydı."

"Beni rahat bırak, Tori," diye acı acı cevap verdi. "Övgüyü sen istedin. Bunu arzuluyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye yanıtladı Tori. "Beni motive eden şey itibar değildi, beni motive eden şey başıma gelenlerdi, Jessie'ye yaptıklarınızdı. Ben sadece ailelerin çocuklarının geri gelmesini istedim."

"Oh, *çooooo*ok özverilisin," diye alay etti Warner. "Sana nasıl bir hayat bırakmış. İşten başka bir şey yok. Koca yok, çocuk yok, aile yok, yalnızlıktan başka bir şey yok."

"Yaptığım fedakârlıklardan pişman değilim. Aslına bakarsanız, şu anda burada otururken, beni nasıl bir kaderin beklediğini bildiğim için hayatımdan gurur duyuyorum. Alacağınızı alacaksınız ama bunu alamayacaksınız."

"Burada kalan az zamanın için kendine bunu söyleyip duruyorsun. Ama Kyle? O bensiz bir hiç olurdu. *Ben olmasam* bugün bulunduğu yerin yakınından bile geçemezdi."

"Anlaşmadan hiçbir şey almadın mı Jeff? Sana hiç para kazandırmadı mı?" Tori kuşkuyla sordu. "Manchester'da ulusal bir hukuk firmasının ortağısın. Anladığım kadarıyla çekten çeke yaşıyor gibi görünmüyorsun. Göl kenarındaki evinize gittim."

"Ona gönderdiğim faturaları ödedi, ama şirketi, kazanacağı milyonlar, milyarlar? Hepsini onun için kurdum, *hepsini*. Sonunda bir parçasını almam gerekiyordu ama bir iki sekreterle ilişkiye girdim diye elimden aldı. Ellerimi Jerry Lash'in çalışanının kışına koyduğum için mi? Bu hisselerimi, paramı, maaş günümü kaybetmem demek. Olamaz! *Hayır!*"

"Bu Genevieve Lash'i açıklıyor. Onu seçmenin bir nedeni *vardı*." Tori başını iki yana salladı ve Braddock'un başından beri ona odaklanmakta haklı olduğunu düşünerek başka tarafa baktı. "Yani tüm bunlar bu mu? Mannion'ların ayrıntılı bir tuzağı mı?"

"Bu da onun bir parçası. Onları mahvetmek istedim. Onları becermek ve sonra da seni becermek istedim. Kazanmak. Kazanmak. Bu temiz bir süpürme."

"Öyle mi?"

"Ne?"

"Onları mahvettin mi? Şimdi beni aldığına göre, tüm bu düzen dağılıyor, değil mi?" Tori sordu.

Warner kendinden emin bir şekilde, "Bu bir sorun değil," diye cevap verdi. "Anderson'ın arabasını Eddie'nin av arazisinde buldunuz, değil mi?"

Tori cevap vermedi. Onun konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Komik olan şu ki, eminim bunu yapmadan önce Eddie olup olmadığı konusunda bazı şüpheleriniz vardı, değil mi? En azından Westlund bize böyle söyledi. Eddie'nin seni şüpheyeye düşürmüş olabileceğini düşünüyordu. Çocukluk arkadaşınızın kız kardeşinize bunu yapabileceğine inanamamışsınız."

"Haklı olduğum ortaya çıktı."

"Ve bak sana ne kazandırdı. Yani, bugün Eddie'nin üzerine gidip onu tutuklasaydın, aramızdaki bu küçük şeyin geçmesine izin verebilirdim, en azından şimdilik. Peşinden daha sonra da gelebilirdim ama seni şimdi alıp bu işi bitirmem için yeterli şüphe vardı."

Tori öksürüp daha fazla kan tükürdükten sonra gözlerini Warner'a çevirdi ve ona acıyarak başını salladı. "Her zaman en zeki kişinin sen olduğunu düşünürdün. Kibirliydin, üstün olduğuna dair bir ukalalığın vardı ve her zaman insanların bunu kabul etmesini, yüzüğü öpmesini istedim. Ama diğer insanlar da akıllı. Kyle Mannion bunu anlayacaktır. O yerlerde *sadece* Eddie'nin olmadığını anlayacak, kayıtlar senin de orada olduğunu gösterecek. Ve beni burada tutan Eddie ya da Kyle Mannion değil. *Sizsiniz*. İkisinin de bu gece için mazeretleri olacak, buna emin olabilirsin. Şu anda Eddie'yi 24 saat gözetim altında tutuyoruz. Bu gece beni yakalayacaksın, elbette, ama beni yenmek için yanıp tutuşman, temiz bir süpürme elde etme arzun sana tüm oyuna mal olacak. Mannion'lar ve Braddock'un tüm bunları anlaması an meselesi."

Tori gözlerini Warner'dan ayırmıyordu, Warner'ın yüz ifadesi hafifçe seğiriyordu, aklında bir şüphe vardı. Taburesinden kalktı ve odanın içinde tekrar volta atmaya başladı, bu kez sessizdi, derin düşüncelere dalmış, senaryoyu kafasından geçiriyordu. Bir süre sonra başını salladı.

"Tori, az önce beni *gerçekten* hayal kırıklığına uğrattın." "Nasıl yani?"

"Minnesota DNA'nı kaybetmemişsin. Bu, hayatın için yalvarmanın harika bir pasif agresif yoluydu."

Tori öksürerek güldü. "Sana bu zevki tattırmayacağım. Yalvarmayacağım."

"Oh, bahse girerim yapacaksın. İşim bitmeden bitirmem için bana yalvaracaksın. *Hepsi* yalvarır," diye cevap verdi Warner, elindeki büyük bıçakla ona işaret ederek. "Ve sana neden yanıldığınızı söyleyeyim. Elbette o kasabalarda benim de bazı kayıtlarım olacak. Bütün o işleri ben yaptım ama kadınların sadece yarısı için kayıtlar, kadınlar kaybolduğunda benim o kasabalarda olduğumu gösterecek. Ancak, sizin de bildiğiniz ve benim de emin olduğum gibi, Eddie için kayıtlar onu *hep* orada gösteriyor. Eddie benim sigorta poliçem.

"Bak, o küçük şirket jetinde uçmayı sevmiyorum. Bazı nedenlerden dolayı beni korkutuyor. O zaman çözümüm bu yerlerin çoğuna arabayla gitmek oldu. Sonra buraya geri dönmek için ayrıldığımı belirtiyordum, ama sonra o kasabalara geri dönüyordum ve kayıtlar kasabadan ayrıldığımı gösterdikten *sonra* o kadınları alıyordum. Sonra o kadınları buraya geri getirirdim."

Tori tüm bunların iğrençliği karşısında dehşet içinde başını salladı.

"Yani, Tori, yanılıyorsun. Sen gittiğinde, ortadan kaybolduğunda, yok olduğunda *herkes* Kyle ve Eddie'ye bakacak. Yarın bir metre toprağın altında kaldığında suçlunun kim olduğu belli olacak. Mannionlar baş şüpheliler olacak, özellikle de önümüzdeki bir iki gün içinde Braddock'u burada hallettikten sonra. Ve bu sefer onu kaçırmayacağım. Gerçekten korkunç görünmesi için Braddock ve çocuğunu çıkaracağım. Kim

Mannion'lardan daha fazla nedeni olabilir mi? Böyle bir soruşturmanın şirket ve servet için yarattığı tehlike karşısında, onu korumak için *her şeyi* yaparlar."

"Buna kimse inanmaz."

"Evet, öyle olacak. Ben bunu gördüm." "Sen delisin."

"Hayır, sadece delice zekice. I hala var erişim Şirketteki her şey için. Başka neyim var biliyor musun?"

"Ne?"

"Cayman Adaları'ndaki bir banka hesabımda şirketten hortumladığım iki milyon var ve kimsenin bundan haberi yok. Kimse bunu tespit etmedi ya da etmeyecek. Denetçiler her yıl defterleri inceliyor ve hiçbir şey yok. Bu parayı orada, doğru şekilde sorarsanız ve ödeme yaparsanız öldürecek insanları tanıyan başka insanlarla akladım. Zürih'teki numaralandırılmış bir hesaba giden belgeleri ve para izini zaten oluşturmadığımı mı düşünüyorsunuz? O para ne zaman hesaba geçti? Bir hafta önce, kız kardeşinin kayboluşunu araştırmak için yirmi yıl sonra ilk kez şehre döndükten iki hafta sonra mı? Ve o para şimdi yok. Kim tarafından toplandı? Braddock'u öldüren kişi. Ya da öyle görünecek.

"Şimdi tekrar eklediğim küçük bir işlem var, bu dolarlar için şirketin kurumsal kayıtlarında izlenebilir ve şirkette kim olacak, şirket avukatı olarak cezai soruşturmaya verilen keşif yanıtlarını denetleyecek? Doğru, ben. İşimi kolaylaştırmayacağım. Büyük bir mücadele vereceğim ama o kayıtların ortaya çıkmasını sağlayacağım. Kyle'ın değeri bir milyanın üzerinde. Bu kadar risk varken, bu kaydı görecekle ve onun yaptığını *bilecekler*. Tüm bunlarla birlikte *kimse* bana bakmayacak, Tori, hiç kimse. Sen ne kadar iyiysen, Braddock'un ne kadar iyi olduğunu keşfetmiş olsam da, sen hâlâ çok geridesin."

Tori ona inanamayarak başını salladı.

"Görüyorsun ya, Kyle o kadar da zeki değil. Braddock'a gelince..." Warner güldü ve eliyle küçümseyici bir işaret yaptı. "O iyi, çok iyi

Düşündüğümünden daha iyi, sana ve ona bunu vereceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, Tori, bence onunla yaşadığın onca seks onun gerçekten yapabileceklerini gözünde büyütmene neden oldu."

"Beni takip mi ediyordun, Jeff?"

"Ohh... Geçen gece bunu duyabiliyordum, Tori. Braddock'un göl evindeki yatak odasının penceresinin hemen altında durdum, ikinizi dinliyordum, sen ve Braddock birbirinizle uğraşıyordunuz. Gerçekten *o kadar* iyi miydi? Söyle bana Tori, şimdiye kadar yaşadıklarının en iyisi miydi?"

"Sanki seni tatmin edecekmişim gibi. O bir erkek, senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Warner öne doğru sıçradı, yüzüne bir tokat daha indirdi ve onu sandalyesinin kenarında sallanırken bıraktı, sonra devrildi ve yere düştü, sağ omzunun üzerine inmek için vücudunu havada bükte ve düşüşün yükünü omzunun almasına izin verdi.

Tori, tokadın ardından yıldızları görürken, "*Lanet olsun benim ukala ağzıma,*" diye düşündü. *Sakin karşılık verme. Onu bu şekilde zorlama.* Warner'ın devam etmesini, planlarının parlaklığının tadını çıkarmasını sağlamalıydı. Ona soracak çok şey vardı ve o kendi parlaklığına aşıktı. Bunu kullanmaya devam etmeliydi.

"Neden Katy?" Tori bir süre sonra yerden başını kaldırarak sordu. "Katy'ye ne oldu?"

"Katy." Jeff başını iki yana sallayarak Katy'yi bağlarından tutup kaldırdı ve bu kez daha nazik bir şekilde tabureye oturttu. "Bu planladığım bir olasılık değildi, sana bunu söyleyebilirim."

"Onu neden öldürdünüz? O ne yaptı ki? Senin tipin değil." "Bu konuda kesinlikle haklısın."

"Peki neden?"

"Bana başka seçenek bırakmadı," diye yalvardı Jeff ve sonra sağ tarafını, mahzenin dışını işaret etti. "Dışarıda Genevieve Lash'i gömüyordum ve Katy tepeden paytak paytak geliyordu.

48. Bölge'de. Beni çok şaşırttı, bunu size söyleyebilirim."

"Ve sen de onu öldürdün, tıpkı beni öldüreceğin gibi?"

"Hayır. Hayır, hayır, hayır," diye başını salladı Warner, "Öyle değil.

Sen. Diğerleri gibi değil. Benimle dalga mı geçiyorsun? Katy'nin bu odada işi yoktu. Hayır, sadece kafasına bir kürekle vurdum ve onu arabasının bagajına tıktım."

"Kapı sağ tarafta," diye yönlendirdi Kyle. "Kapı mı?"

"Evet, eve giden yol için büyük bir demir kapısı var," diye yanıtladı Kyle. "Bir keresinde ona sormuştum. İnsanların yola çıkmasını engellediğini söyledi. Görünüşe göre, bir keresinde bununla ilgili bir sorun olmuş, birisi eve zorla girmiş, sanırım annesi öldüğünde de aynı durumdaymış. Onu bir tür tapınak olarak saklıyor."

"Anne sorunları olan her seri katil için beş sentim olsaydı." Braddock, araba yolunun kenarının yolla birleştiği yerde durduğunda içini çekti. Sağ tarafına baktı ve araba yolunun on metre ilerisindeki demir kapıyı gördü. "Kapı dışında, mülk hakkında başka ne biliyorsun?"

Kyle, "Araba yolunun başında iki katlı ana ev var, sonra evin arkasında solda dar bir araba yolu var, bilmiyorum, elli ya da altmış metre, küçük aile mezarlığının bulunduğu yer," diye cevap verdi. "Orada bir elektrik direği ve küçük bir ev daha var."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Silahları sever. Rekabetçi atışlar yapar ve silah gösterilerine katılmayı sever. Bir cephaneliği olduğunu biliyorum. Mezarlığın yanındaki küçük evin bodrumunda bir silah çantası saklıyor.

Eğer burada onunla birlikteyse, onu orada tutuyordur. Ve eğer onu orada tutuyorsa, emrinde silahlar olacaktır."

"Harika."

Braddock kamyonun ışıklarını kapattı ve garaj yoluna girip kapıya yanaştı. Kamyondan indi ve demir kapıyı kontrol etti. Kapı kapalı ve kilitliydi ama sallanan iki yarım arasında bir miktar boşluk vardı. Kamyonun arkasına koştu ve arka bagaj kapağını açtı. Kyle da ona katıldı ve Will ona tüfeği uzattı. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Kyle tüfeği aldı ve iki fişek doldurdu. "Ben de avlanırım. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Batıya, şu küçük eve doğru ilerleyin ama ormanda gizlenmeye devam edin," diye cevap verdi Braddock, Glock'unu bırakıp kontrol ettikten sonra şarjörünü geri taktı ve iki şarjör daha alıp arka cebine yerleştirdi. "Buralar biraz sportifleşebilir."

"Ne yapıyorsun?"

"Sana bir dakika veriyorum, sonra ışıklar ve sirenle bu kapıya çarpacağım ve doğruca şu araba yoluna çıkacağım. Eğer küçük evin aşağısındaysa, onu uzaklaştıracam."

"Ne yapıyorum ben?" Mannion sordu. "Tori'yi buluyorum."

Warner sorulardan sıkılmaya başlamıştı. Cevapları daha kısaydı. Yüzü daha az hareketliydi.

Adamın gözlerinde giderek artan açlığı, onu arzulayışını görebiliyordu ve bir de adamın takınmaya başladığı saldırgan, neredeyse hayvani duruşu vardı. Şimdi volta atmaya başlamıştı, yavaşça etrafında dolaşiyor, bıçakla yüzüne hafifçe dokunuyor, onunla alay ediyor, onu

Saldırının ne zaman başlayacağını merak eder ve beklerdim. Ve sonra başlayacaktı. İşi bittiğinde, iyice tatmin olduktan ve tahakkümü tamamlandıktan sonra bıçak geliyor olacaktı. Warner yanağını hafifçe sıyrırken şimdi bıçağın sivri kenarlarını hissedebiliyordu.

Tori kıpırdamadan oturmuş, ileriye bakıyordu ama ona vurduğu ve tabureden düşürdüğü zamanlarda olan bir şey vardı ki o da bağlarının, özellikle de ayak bileklerinin etrafındaki bağların hafifçe gevşemiş olmasıydı. Bunu bir şekilde kullanacaksa, onu önünde tutması gerekiyordu.

Warner şimdi onun önünde durmuş, aç gözlerle bakıyordu.

Tori göz temasından kaçınarak dümdüz önüne baktı ve sonra gözlerini hafifçe sağa çevirdi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Tezgâhın üzerindeki monitörde demir kapıda duran bir kamyonu görebiliyordu. Kamyondan bir adam indi.

Braddock'tu.

Boyundan, yürüyüşünden anlayabiliyordu. Demir kapıyı test ediyordu.

Tori gözlerini sola, Warner'a çevirdi ve bir an için onun gözleriyle buluştu. *Onun sana odaklanmasını sağla,* diye düşündü.

Warner içeri girdi ve kadın kendini sabitleyerek Warner'ın sağ tarafında asılı bıraktığı bıçağa baktı. Warner onun yerine sol eliyle bluzunun yakasını kavradı ve aşağı doğru yırttı, düğmeler koptu ve göğsü ortaya çıktı. "Çok güzel," diye mırıldandı hastalıklı bir şekilde, göğüslerine bakarak.

"Oh, çok güzel."

Tori yüzünü eğik tuttu ama gözleri sinsice tekrar sağa dönerek monitöre baktı.

Işıkları yanıp sönen kamyon hızla geliyor, sağa dönerek garaj yoluna giriyor ve kapıya yükleniyordu.

"Eğleneceğim..."

Hafif bir siren sesi duyuldu. Sonra kamyon kapıya çarptı ve uzaktan büyük bir gürültü geldi.

Warner sesin geldiği yöne dönerek monitöre baktı.

Tori tabureden sıçradı ve öne atılarak omzunu dengesini kaybeden Warner'ın sırtına attı. Kadının itmesiyle Warner sendeleyerek öne doğru fırladı ve basamaklara çarptı.

Dengesini korumayı başardı. Hâlâ ayakta idi, dizlerini bükerek çömeldi, sol ayağını hafifçe öne atarak vücuduna açtı verdi.

Warner ayağa fırladı ve bıçağıyla ona saldırdı. Tori onun için hazırды, dizleri bükülmüş, bacakları kıvrılmıştı, ayak parmaklarının üzerinde.

Adam iki adım uzaktayken geri sıçradı ama bacaklarıyla bir tekme savurdu ve onu ayaklarıyla, topuklarıyla göğüs kafesinin tam ortasından yakaladı, tekmenin gücü onu tekrar geriye doğru savurdu, yere yığılmadan önce basamakların sol kenarına garip bir şekilde inerken bıçak elinden fırladı.

Tori sağ tarafına doğru yuvarlandı.

Sersemlemiş ama öfkeli Warner kendini ayağa kaldırdı ve hızla bıçağı aradı ama bulamadı. Hemen aramaktan vazgeçti ve silah çantasına giderek kapıyı açtı.

Tori kendini dizlerinin üzerine itmeye çalıştı ve gözlerini Warner'dan ayırmadan homurdanarak ayağa kalktı.

Bir AR-15 çıkarmış ve şarjör takıyordu.

Tori sağa döndü, bir kez zıpladı ve masanın tepesine doğru atladı, kaygan tepeye kondu, üzerinden kaydı ve Warner'dan gelen kurşunlar üzerine yağarken diğer taraftan yere çakıldı, hemen üstündeki cürüflü duvara ve ardından metal masaya çarptı.

"Will! Will! Will! Will!"

Ev karanlıktı ama sola baktığında Tori'nin kiralık arabasının Kyle'in tarif ettiği küçük evin aşağısına park ettiğini gördü. Hızla ilerledi ve Tori'nin arabasına otuz metre kala gıcırdayarak durdu, daha durmadan şoför kapısı açılmıştı. Dışarı fırladı ve onun sesini duydu.

"Will! Will! Will!

Will!" "Tori! Tori!"

Kulübenin kapısındaki hareketi görmeden önce iki hızlı koşu adımı attı. "Kahretsin!"

Warner kapı aralığında belirdi. Elinde bir saldırı tüfeği vardı.

Kurşun yağmuru kamyonu vururken Braddock geriye ve uzağa atladı. Kırılan camlar üzerine yağarken dört ayak üzerinde kamyonun arkasına doğru ilerledi. Braddock arka tarafa doğru ilerledi ve arka yolcu tarafına geçip köşeden baktı.

Warner onu gördü ve ateş etti. Braddock geriye doğru eğildi, cam parçaları yağmaya devam etti.

"Sen olduğunu biliyorum Warner!" Braddock kamyonun arka köşesinden bakarak bağırdı.

Kulübeden bir kurşun yağmuru daha yağdı.

Kamyonun üzerine yağmur yağarken Braddock geriye, on beş metre ötedeki ağaç sınırına baktı. *Bunu başarabilirim*, diye düşündü. Ayaklarını ateş etmeye ve sonra koşmaya hazırlarken alçakta kaldı. "Bütün o kadınları öldürdüğünü biliyorum Warner, seni hasta herif. Eddie Mannion değil, sensin, Warner! Sensin!" Braddock silah sesleri gelmeye devam ederken bağırdı. Ve sonra silah sesleri kesildi.

Dergi boştu. Warner bir tane daha alacaktı.

Braddock kamyonun arka tarafına baktı ve Warner'ın bitmiş şarjörü çıkardığını gördü. Ayağa kalktı ve açık kapıya doğru ateş etti, Warner içeri doğru eğildi.

Havalandı ve ormana doğru koşmaya başladı. Ormanın kenarına ulaştığında, Warner tekrar ateş ederken öne doğru atıldı.

Tori silah seslerini duyabiliyordu ve sonra Braddock'un sesini duydu. Uzun bir süre sonra daha fazla ateş edildi ama Tori silahların uzaklaştığını hissetti ve masanın köşesinden bakmak için öne doğru kıvrıldı. Merdivenlerden yukarı baktı ama hiçbir şey göremedi. On basamak vardı. Diktiler. Kapı açıktı. *Başarabilirim*, diye düşündü.

Kendini yerden yukarı itmek için zorlandı, tekrar merdivenlere baktığında bağlara karşı savaşıyordu. Kyle Mannion elinde pompalı tüfekte merdivenlerden iniyor, bir yukarıya bir Tori'ye bakıyordu.

"Çıkarın beni buradan!" diye haykırdı.

Kyle onun üzerindeki naylon kelepçeleri gördü ve çılgınca onları kesmek için bir şeyler aramak üzere tezgâha gitti.

Tori kendini yukarı itti ve basamakların altında yerde yatan bıçağı gördüğünde ona katılmak için tezgâha doğru zıpladı.

"Kyle, yerde, merdivenlerin altında."

Kyle arkasını döndü, aşağı uzandı ve bıçağı kaptı. Kelepçeleri kesmeye başladı, önce ellerini serbest bıraktı, sonra bacaklarını kesti. "Will'e yardım etmeliyiz. O şey dolu mu?"

"Kilitli ve horozlu."

Tori ondan aldı ve bacaklarındaki, ayaklarındaki ve ellerindeki karıncalanma ve uyuşmayı görmezden gelerek merdivenlerden yukarı koştu.

Körü körüne ormana dalmak kötü bir hamleydi.

Braddock dik tepeden aşağı yuvarlandı, bir ağacın dibine çarpana kadar tepetaklak oldu. Daha derindeydi.

Ama Şimdi yokuŐ yuğarı bakan dar bir yarığın iÇindeydi ve yüksek yerleri Warner'a bırakmıştı. Ve Şimdi kıyafetlerinden, özellikle de aÇık mavi renkli gömleği ve haki Şortundan yakınıyordu. Ayağa kalktı ve dik tepeye doğru baktı, silahını kaldırmış, tarıyordu. Solunda bir hareket hissetti.

Warner onu kuŐatmıŐtı.

İlk atış Braddock'u sağa doğru geri tepti, sağ üst kolu sıyrıldı. Dönerek uzaklaştı, tökezledi ama ayakta kalarak koştu ve ormanın iÇinden atladı, ateŐten kaÇmak iÇin yarığın derinliklerine doğru ilerledi.

"Ahh!"

Ayakları yerden kesildi, sol alt tarafından vuruldu. Sırtını devrilmiş bir ağacın devasa gövdesine sertĐe dayamadan önce kontrolsüzce iki kez takla attı.

"Ah, dostum," diye inledi. Nefes nefese başını kaldırıp Warner'ın kendisine yaklaştığını gördü; dik yokuŐ ve yerĐekimi onu hızla yaklaŐtırırken tepeden aşağıya doğru dikkatle ilerliyordu. Kendi silahı Đ metre sağında yerde yatıyordu. Braddock sürünerek silahı almak iÇin hareket etmeye ĐalıŐtı ama vücudu tepki vermiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki Will," dedi Warner rahat bir tavırla, on adım ötede tüfeğini kaldırmış, ayaklarını uzatmıŐ ve onun işini bitirmeye hazırlanıyordu, "her Şeyi gerĐekten anlayacak kadar zeki olduğunu düşünmemiştim. Aferin, gerĐekten, aferin. Ama korkarım yine de oyunu kaybedeceksin."

Braddock bir kahkaha attı ve biraz kan tükürdü. başını ağağ kütüğüne yaslayarak Warner'a bakmadan önce sol alt tarafındaki kan lekeli karnına baktı. "Bana ne yardım etti biliyor musun Warner? *GerĐekten* ne yardımcı oldu biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

Braddock kanlı bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "GerĐekten... iyi..." ve sonra gözbebekleri sola döndü. "Ortak."

Warner sağına döndü.

Tori'nin ilk atışı Warner'ın sol omzuna isabet etti ve vücudunu Warner'a doğru döndürdü. Sonra Tori ve Kyle ateş etmeye başladılar, Warner geriye doğru çalı ve kesilmiş dallardan oluşan bir yığının içine yuvarlanırken, tüfeği elinden yere düştü.

"*Will! Will!*" Tori, Kyle'la birlikte tepenin dik yamacının geri kalanını hızla inmeye çalışırken haykırdı. Tori, Warner'ın üzerinden geçerek Braddock'a doğru ilerlerken Kyle durdu. Warner'ın bacağına tekme attı ve ardından yakın mesafeden göğsüne iki el ateş etti. İşini bitirdi.

Tori, Braddock'un solunda diz çöktü.

"İkinizi aldı..." Braddock solgun bir gülümsemeyle öksürdü, kan fışkırıyordu, "...yeterince uzun."

"Kıpırdamadan dur. Hareket etmemeye çalış," diye endişeyle emretti Tori, gömleğini dikkatlice kaldırıp yarayı inceledi.

"Dostum, Tahoe'm, gördün mü? Tıpkı benim gibi, hepsi vurulmuş," dedi Braddock öksürmeden önce. "Bir haftada iki kamyon. Bana bir daha asla kiralamayacaklar... Bir daha asla kiralamayacaklar."

"Şu anda en büyük sorunun bu mu gerçekten?" Braddock öksürerek güldü. "Söyleyin bana, Özel Ajan Hunter. İnsanları hep dantelli sütyenden başka bir şey giymeden mi vurursun?"

"Çeneni kapatır mısın?" Tori küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sadece orada yat, olur mu?"

Kyle Mannion cep telefonundan ambulans çağırmaya başlamıştı bile. "Warner'ın yeri, Doğu Gull Yolu'nun dışında," diye aktardı. "Burada vurulmuş bir şerif dedektifimiz var! Hemen harekete geçin!"

"Onu yakaladık, Tori," dedi Braddock nefes almaya çalışarak. "Onu yakaladık..." Gözleri kapalıydı.

"Hayır! *Hayır*, hayır, *hayır*," diye feryat etti Tori, boynuna uzanıp nabzını kontrol etti. "Haydi. *Will! Will! Will! Will!*"

Braddock'un gözleri irkilerek açıldı ve sırttı. "Hey Tori, daha sonra planın var mı?" diye sordu boğuk bir sesle, sonra tekrar öksürdü.

"Yüce Tanrım, konuşmayı keser misin?" Tori başını kaldırıp gözlerini Braddock'un kılere dikerek uyardı. "Kyle, hadi, baskı uygulamalıyız. Nerede bu ambulans?"

"Geliyor," diye yanıtladı Kyle, gömleğini başının üzerine çekip diz çöktü ve yaraya bastırdı. Uzaktan belli belirsiz bir siren sesi duyulurken tekrar "Geliyor," dedi.

BÖLÜM 34

"BİZİ ANCAK İZİN VERİRSEK TANIMLAYACAKTIR."

Sağlık görevlilerinin gelmesi beş dakika daha sürdü. Ekipmanlarıyla birlikte Braddock'a ulaşmaları iki dakika, stabilize edip sedyeye almaları ise beş dakika daha sürdü. Bu arada itfaiye de geldi. İtfaiyeciler, sağlık görevlileri, Tori, Steak, Cal ve Kyle Mannion'la birlikte, sedyeyi devrilmiş ağaçların üzerinden ve enkaz yığınlarının etrafından geçirerek ambulansa ulaştırmak için yarığın zorlu eğiminden yukarı tırmanmayı başardılar. Ambulansın kapıları kapandığında Braddock çok kan kaybetmişti; sağ kolunun üst kısmındaki et yarasına ek olarak karnının alt kısmından da iki yara almıştı.

Cal ve Steak ambulansı Manchester'a ve Shepard County Tıp Merkezi'ne geri götürdüler. Braddock hastaneye sağ salim ulaşmayı başardı. Acilen acil servise götürüldü ve kısa bir süre sonra da ameliyata alındı.

Tori hastaneye vardığında, Warner'dan aldığı darbeler yüzünden yüzü kuru kanla kaplanmış ve şişmiş bir halde bir tedavi odasına alındı. Doktor, fiziksel dayanın on bin metrelik özetini aldı. Defalarca vurulduğu için oluşan kesik ve morlukların yanı sıra gözlerini de muayene etti. Ayrıca tomografisi de çekildi. "Ajan Hunter, önümüzdeki birkaç gün zor geçecek."

"Hasar nedir?"

"Gözbebekleriniz oldukça büyük ve konuşmanızı biraz geveliyorsunuz. Şimdi, bu gevelemenin bir kısmı bana yüzünüze birkaç kez yumruk yediğinizi söylediğiniz gerçeğinden kaynaklanıyor olabilir,

Ama kafana aldığın darbeler, tüm bu çürük ve kesiklerin yanında bir de beyin sarsıntısı geçirmene neden olmuş. O güzel yüzün kocaman bir balkabağı gibi şişecek ama uzun vadeli bir hasar olduğunu sanmıyorum. İbuprofen, buz ve bolca dinlenme önümüzdeki birkaç gün boyunca arkadaşınız olacak. Eğer daha güçlü bir ağrı kesiciye ihtiyacınız olursa, size bir tane getirebiliriz."

Tedaviden sonra, Braddock hâlâ ameliyattayken bekleme odasında Kyle ve Eddie, Steak, Cal ve Backstrom'a katıldı. Beklemenin üzerinden bir saat geçtikten sonra Eddie ve Kyle'ı ayrı bir odaya çekti. On saniye sonra Tori ağlamaya başladı. İkisinden de özür diledi, özellikle de Eddie'den. Sonra kendini kaybetti. Son üç hafta, son yirmi yıl gırtlaktan gelen bir çığlıkla içinden akıp gitti.

"Bırak gitsin, Tori," diye mırıldandı Kyle. "Hepsini dışarı çıkar." "Çok üzgünüm, Eddie. Aman Tanrım, çok ama çok üzgünüm. I

seni tüm o korkunç şeylerle suçladı. Tanrım, ben..."

"Jeff hepimizle oynadı, Tori," dedi Kyle sessizce. "Sen, ben, Eddie, herkes. Yirmi yıl boyunca hepimizi kandırdı."

"Ama artık başka kimseyi yakalayamayacak," diye yumuşak bir sesle teselli etti Eddie, yanına oturup sağ kolunu ona dolayarak onu kendine çekti. "Cevaplara sahibiz ve artık Jessie'ye, Katy'ye, Genevieve'e ve diğerlerine ne olduğunu biliyoruz."

"Tanrım," dedi Tori hıçkırarak hıçkırarak ağladıktan sonra, gözyaşlarını silerek ve nefes alış verişini yeniden düzenleyerek. "Bunun hepinize, kasabaya vereceği zarar..."

"Her şeyi yeniden bir araya getirmemiz gerekecek," diye yanıtladı Kyle, yılmadan, şimdiden hayatın bir sonraki meydan okumasına bakarak. "Bizi sadece izin *verirsek* tanımlayacak."

Tori, Cal ve Steak'e "Warner'ın bana söyledikleri doğruysa, o arazide, o küçük evin hemen dışında gömülü bir sürü ceset var," diye açıkladı.

"Sanırım yardıma ihtiyacımız olacak," diye tahmin yürüttü Cal. "Evet, hem de çok," diye kabul etti Steak.

Sabah 7:50'de cerrah hepsini hâlâ bekleme odasında toplanmış halde buldu.

"Yaşıyor," diye rapor verdi doktor, ameliyat kepini çıkardı ve yorgun gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkardı. "Dedektif Braddock sol alt tarafından, sırtından iki kez vurulmuş ama kurşunlar karnına girmiş. Çok kan kaybetmiş çünkü kurşunlar bağırsaklarına girmiş, orada patlamış ve bir sürü küçük delik açmış ama sanırım hepsini tıkadık."

"Başarabilecek mi, Doktor?" Kyle sordu.

Doktor başıyla onayladı. "Çok cesaretlendim, Kyle. Ameliyatı atlattı. Onu kapattık ve hayati fonksiyonları yerinde, yani şu anda herhangi bir sorun belirtisi görmüyorum. Ama onu *çok* yakından izleyeceğiz, özellikle de önümüzdeki yirmi dört saat boyunca. Eğer bunu sorunsuz atlatırsak, sanırım iyi olacağız."

"Onu görebilir miyiz?" Tori sordu.

"Görüntüleme odasından. Onu şimdilik sakinleştirici verip yoğun bakım ünitesinde tutacağız."

"Peki ya iyileşme?" Cal sordu.

"Zamanla tamamen iyileşeceği konusunda iyimserim ama önünde biraz zaman var, bu kesin Şerif. Buraya geldiğinde kan kaybından dolayı biraz zor durumdaydı. Sanırım yaralara baskı uygulayabilecek birkaç kişinin orada olması büyük şans. Aksi takdirde..." doktorun sesi kesildi. "Ama olan bu değil, o yüzden hepimiz iyi şeyler düşünelim ve onu bu durumdan kurtaralım."

Tori otele geri döndü ve tamamen giyinik bir şekilde yatağına yığıldı, sırt üstü yatarken yüzüne iki buz torbası koydu. Beş saat boyunca derin bir uyku çekti ve saat 15:00'i biraz geçe şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Çenesi, çenesi ve yanakları ağrıyordu. Banyoya gitti ve hasarı gözden geçirdi. Ronda Rousey ile on beş raunt dövüşmüş gibi görünüyordu. İki kötü siyah gözü vardı, sağ yanağı sarı, kırmızı ve morun çeşitli tonlarındaydı, dudaklarında çok sayıda kesik ve sol üst alnında iki dikiş vardı.

Hastaneyi aramış. Braddock'un durumu stabildi ama bilinci yerinde değildi. Şu anda Roger ve Mary Hayes ile sabah erken saatlerde Kyle Mannion'ın özel jetiyle Michigan'dan dönen oğlu Quinn tarafından gözetim altında tutuluyordu.

Sonra, ormandaki Warner'ın yerine geri dönmüş olan Cal'ı kontrol etti. "Eğer istiyorsan, buraya gelmek isteyebilirsin."

Cal'ın aramasını New York'taki patronu olan Sorumlu Özel Ajan Richard Graff'ın araması izledi. Dava hakkında biraz konuştuktan ve fiziksel ve duygusal sağlığını kontrol ettikten sonra Graff, "Bir noktada sana burada ihtiyacım var" dedi.

"Beni şu anda görmelisiniz. Hiç hoş değil, efendim."

"Çürükler ve kesikler iyileşir. Ben daha çok senin için endişeleniyorum.

Zihinsel olarak. Biriyle konuşmaya ihtiyacın var mı? Neye ihtiyacın varsa, ben hallederim."

"Ben iyiyim. Geri döneceğim," diye cevap verdi Tori. "Gitmeden önce burada birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

Bir saat sonra Steak onu otelin önünden aldı. Tahoe'suna tırmanırken, büyük güneş gözlükleri takmasına rağmen görünen kesik ve morluklara tepkisini gizleyemedi. "Hey, bunu yapmamıza gerek yok."

"Ben iyiyim."

"Emin misin?" Steak arkadaşının eline uzandı. "Bunu daha sonra yapabiliriz."

"Hayır, dostum, gidelim."

Steak başıyla onayladı ve otoparktan çıkıp H-4'te kuzeye doğru ilerleyerek uzaklaştı.

Tori, "Orada neler oluyor?" diye sordu.

Biftek iç çekti. "Bence... sadece kendin görmen gerekiyor."

İki eski dost birlikte Warner'ların evine sessizce geri döndüler. Garaj yoluna yaklaştıklarında, bir şerif yardımcısı devriye gezen Explorer'ını geri çekti ve Steak parçalanmış demir giriş kapısından geçerek dik yokuştan ana eve çıktı ve rengârenk polis araçları denizinin arasına park etti.

İkisi dar araba yolunun hafif eğiminden yavaşça yürüyerek küçük eve ve şu anda Minnesota BCA tarafından yönetilen araştırmacılar denizinin olduğu açıklığa geldiler, ancak Cal FBI'dan ajanlarla birlikte oradaydı. Warner ailesinin gömülü olduğu, her birinde dörder mezar taşı bulunan iki sıra halinde dikdörtgen bir alan vardı. Dikdörtgenin güneyinde ise iki paralel sıra halinde toprağa saplanmış küçük turuncu bayraklarla belirlenmiş uzun ve geniş bir dikdörtgen alan daha vardı.

"Bayraklar neyi simgeliyor?" Tori sordu.

Steak sakince, "Cesetler," diye cevap verdi. "Warner sana yalan söylemedi. BCA'nın yer radarı çalışıyor. Gördüğünüz gibi burada düzgün sıralar halinde gömülmüş bir sürü ceset var. Hepsi çok düzenli."

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Katy Anderson'ın arazinin uzak ucunda bulunması ve Jeff Warner'ın Jessie'nin yetmiş beş metre uzakta olduğunu söylemesi üzerine, ekip

barakaya ve mezarlığa en yakın gömülü cesedi çıkardı. Yirmi dört saat sonra, iskelet kalıntıları dış kayıtları ile teşhis edildi.

Yirmi yıl sonra Jessie Hunter bulundu.

İki gün sonra Tori, Cal ve eşi Lucy, Steak, Eddie ve Kyle Mannion, Mickey, Corinne ve Lizzy ile diğer bazı lise arkadaşlarının katıldığı küçük ve özel bir törenle Jessie Hunter'ın cenazesi anne ve babasının yanına uygun bir şekilde defnedildi.

Warner'ın Tori'ye anlattığı bir diğer şey de üniversitedeyken birlikte olduğu kadınlarla ilgiliydi.

Cal, Mesa ve Tucson'daki karışık numaralarını aradı. Warner'ın Arizona Eyalet Üniversitesi'nde öğrenci olduğu yıllarda üniversiteli kızların kaybolduğu üç faili meçhul olay yaşanmıştı.

Üç kaybolma olayı da Warner'ın kaçırılma olaylarının pek çok özelliğini taşıyordu.

Tori'nin yapması gereken bir şey daha vardı ve Braddock'un bilinci tamamen yerine gelene kadar iki gün daha beklemesi gerekiyordu. Sabah erkenden, Braddock odasında yalnızken içeri girebildi. Halsiz ve güçsüzdü ama durumu iyiydi ve birkaç gün içinde hastaneden taburcu olacaktı.

"Selam," diye usulca selam verdi, yatağın yanına geldi ve sandalyeye oturmadan önce bir an için adamın yüzünü hafifçe okşadı. İki eliyle onun sağ eline uzandı.

Will, "İyileşmeye başlıyorsun," diye gözlemledi.

Tori sadece başını salladı ve yanındaki sandalyeye otururken derin bir nefes aldı.

"Vedalaşmaya geliyorsun," dedi kısık bir sesle ve solgun bir gülümsemeyle. "Ben bir dedektifim, bazı şeyleri bilirim."

Tori yere bakarken başını salladı ve onun gözleriyle buluşamadı. "Görev çağırıyor."

"İş her zaman önce mi gelir?" "Benim için öyle."

"Belki de önüne bir şey koymak için hiç nedeniniz olmadığı içindir."

Tori sonunda başını kaldırıp adamın gözleriyle buluştu ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Will, "Kalmayı düşünmeni sağlayabileceğimi umuyordum," dedi, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Bilirsin, yeni bir şey denemek için."

Tori gülümsedi. "Seni delirttiğimi sanıyordum." "Hiç şüphesiz."

İkisi de gülümsedi ve hafifçe güldüler.

"Ama sanırım biraz hoşuma gitmeye başladı. Belli bir çekiciliğin var."

Tori soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama gözleri ona ihanet etti ve yaşlar akmaya başladı. Son zamanlarda çok ağlamıştı. "Ben sadece... yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Başını eğdi ama elini onunkinin içinde tuttu. "Neden?"

Onu bu kadar kolay bırakmayacaktı.

Onun zor sorulardan ya da acı gerçeklerden korkmamasına saygı duyuyordu. Tori başını salladı ve başka tarafa baktı. "Artık doğru şekilde bağlandığımı sanmıyorum. Sanırım biraz kırıldım."

"Bozuk olan her şey tamir edilebilir."

"Ama burası, her şey..."

Will anlayışla başını sallayarak, "Acı," dedi. "Üstesinden gelinemeyecek kadar çok sanırım?"

Elini Quinn'in yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Burada Quinn ile öyle güzel bir hayatın var ki. Sen bunu hak ediyorsun."

İkiniz için de iyi olacak birini. Ben mi? Burada mı? Ben sadece -Yapabileceğimi sanmıyorum. Sonunda her şeyi berbat ederim. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Bence kendini küçümsüyorsun."

Tori ayağa kalkıp Braddock'u önce alnından, sonra da dudaklarından öperken, "Hayır Will," diye karşılık verdi. Onu bir kez daha öpmeden önce, "Doğru olanı yapıyorum," dedi. "Güle güle."

Tori döndü ve hastane odasından çıktı, koridorda hızlı adımlarla yürürken gözyaşlarını sildi, hızla merdivenlerden indi ve sonra hastanenin ön kapısından dışarı fırladı, ancak içeri girerken merdivenleri tırmanan Cal ile karşılaştı.

"Gidiyor musun?"

Tori gözlerini kaçırmaya çalışarak başını salladı.

Cal başını salladı ve sonra sol kolunu uzattı. "Haydi. Arabana kadar sana eşlik edeyim."

Bir anlık tereddütten sonra Tori kolunu onun koluna doladı ve ikisi birlikte yavaşça ve sessizce otoparka doğru yürüdüler. Arabasına ulaştıklarında Cal, "Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Cal. Burası..."

"Evim," diye yanıtladı en babacan sesiyle. "Hayatınızda gerçekten eviniz olan tek bir yer vardır. Siğiller ve her şey, yaşam ve ölüm, Manchester senin için orası. Bunu unutma."

BÖLÜM 35

"YARDIMINA İHTİYACIM VAR."

İki hafta sonra.

"Hangi oda bu?" Tori, dürbünle iki katlı motor kulübesini inceleyerek sordu.

"Müdür on dokuz numara olduğunu söyledi, yani ikinci katta soldan üçüncü."

Tori ve ekibi, New York Eyalet Senatosu Çoğunluk Lideri Daphne Monroe'nun on beş yaşındaki kızı Siena Monroe'yu arıyordu. Siena üç gündür kayıptı. Tori ve ekibi, New York'un kuzeyinde, Mamaroneck'teki vakaya çağrıldı. Yerel polisin ilk endişesi Siena'nın kaçırılmış olmasıydı. Siena annesine Jamie adında bir arkadaşıyla buluşmak için bir kafeye gideceğini söyledi. Daphne kızına Jamie'yi sordu, çünkü o isimde bir arkadaşla daha önce hiç tanışmamış, hatta adını bile duymamıştı. Siena, Jamie'nin okuldan yeni bir arkadaşı olduğunu söyledi. Kızının sosyal hayatı kısıtlı olduğundan, okuldan yeni bir arkadaşla takılması umut verici bir gelişme olarak değerlendirildi ve daha fazla sorgulamadı.

Daphne, çoğunluk lideri olarak yeniden seçilmek için yarışıyordu. Kendi bölgesi güvenliydi, ancak New York eyaletini dolaşıyor, diğer adaylar adına kampanya yürütüyor ve iki yıl sonra Birleşik Devletler Senatosu'na adaylığını koyacağı zaman için puan topluyordu. Akşam geç saatlerde eve döndüğünde Siena'nın evde olmadığını ve telefonuna cevap vermediğini görünce alarma geçti. Daphne, iPhone'umu bul uygulamasını kullanarak telefonunu bulmaya çalıştığında Siena'nın telefonunun White Plains'de olduğunu gördü.

bir saat uzaklıkta. Siena'nın telefonu daha sonra bir çöp kutusunun dibinde bulundu. İşte o zaman alarm verildi ve FBI arandı ve Tori ve ekibi derhal buraya getirildi.

Siena'nın annesi Tori'ye kızının kendine pek güvenmediğini anlattı. "Vücudu her türlü değişimden geçen, son derece bilinçli, toplu ve belki biraz garip bir genç kız."

Polis Siena'nın evden ayrıldığı andan itibaren hareketlerini takip ederken, Tori ve ekibi Siena'nın iki yakın arkadaşı olan Anna ve Madi adlı iki kızla görüştü. "Hatırladığım tek Jamie, ChitChat'te gördüğüm bir Jamie. Bir sohbet odasıdaydı," diyor Anna.

"Evet, sanırım sohbet ettiğim..." Madi bir an durakladı. "Biliyor musun, sanırım Jamie'nin kız mı erkek mi olduğundan emin değilim. Ben erkek olduğunu düşünmüştüm."

"Kesinlikle bir erkek," dedi Anna. "Jamie bir fotoğraf istedi. *Kesinlikle* bir erkek."

"Fotoğraf gönderdin mi?"

"Hayır. Bu tür taleplere asla yanıt vermem, en azından tanımadığım insanlardan gelenlere."

"Peki ya sen?" Tori Madi'ye sordu.

"Hayır, benimle hiç o kadar ileri gitmedi." "Peki ya Siena?"

"Sohbet hattında olduğunu biliyorum. Bire bir görüşüp görüşmediklerini bilmiyorum," dedi Anna.

Tori ve ekibi Siena'nın bilgisayar ve cep telefonu kayıtlarını inceleyerek ChitChat faaliyetlerine odaklandılar ve Jamie ile olan tartışma zincirlerini buldular ve Tori de Anna ile aynı fikirdeydi. Jamie bir erkekti. Tori, Siena'nın son birkaç hafta boyunca yaptığı tartışmaları gözlemledikçe bir örüntü fark etmeye başladı.

"Görüyor musun?" Tori, Geno Harlow'a sordu. "Evet, onu tımar ediyor."

İkisi de Daphne Monroe ile oturdular.

Tori, buldukları şeyi Daphne Monroe'ya gösterirken, "Bu Jamie onu avlıyordu," diye açıkladı.

"Tavşan avı nedir?"

"Bu, bir çevrimiçi avcının, ki biz Jamie'nin bu olduğunu düşünüyoruz, potansiyel bir kurban seçip onu yetiştirme sürecidir. Kızınız çok sık internete giriyor, doğru mu?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Monroe mahcup bir ifadeyle. "Odasında çok yalnız kalıyor. Bilgisayarının başında olduğunu varsayıyorum. Bana Jamie ile internette konuştuğunu söylüyorsun."

"Evet. Saldırgan, potansiyel bir hedef hakkında bilgi edinmek için sosyal medya paylaşımlarını ve herkese açık sohbet odalarını vb. inceler. Kızınız biraz yalnız ya da kesinlikle daha fazla sosyal hayatı olmasını isteyen bir profil çiziyor."

Monroe başını salladı. "Bu muhtemelen doğru."

Harlow dizüstü bilgisayarını açtı ve Monroe'nun görebileceği şekilde çevirdi.

"Avcı hedefini seçtikten sonra, önce hedefin diğer arkadaşlarına ve bağlantılarına ulaşarak tımar etmeye başlar. Burada gördüğünüz gibi Jamie, Anna ve Madi ile konuşarak işe başlıyor ve bir süre sonra Siena da bu işe dahil oluyor."

Tori fareyle manevra yaptı. "Buradaki sohbet dizisine bakın, Jamie'nin konuşmaları Anna ile başlıyor, sonra Madi ve Siena katılıyor. Dört gün sonra, Anna ve Madi konuşma zincirinden çıkmaya başlıyor ve sadece Jamie ve Siena kalıyor ve sonra özel bir sohbet odasına geçiyorlar. Ve sonra tam burada görüyorum," diye ekranı işaret etti Tori. "Bu küçük konuşma zincirinde, Siena Jamie'ye numarasını gönderirken mesajlaşmaya geçen bir konuşma var, ama Jamie'nin sana mesaj atacağım dediğini fark edeceksin. Sohbet odasına numarasını yazmamış."

Tori kendi dizüstü bilgisayarına uzanıp onu açtı ve Siena'nın mesajlarının kopyalarının bulunduğu bir dosyaya tıkladı. "Kızınızın telefonunda, mesaj geçmişisi bir dizi mesaj gösteriyor."

Jamie olduğunu düşündüğümüz J adında biriyle. Kızınızın mesajlaştığı numara mı? Mesajlaşma özelliği olan bir kullan-at telefon. Sonra dün sabah ne oldu? Birkaç dakika telefonda konuştular ve hepsi bu kadar. Evden ayrılıyor ve sanırım Jamie ile buluşmaya gidiyor ve şimdi her şey sessiz."

"Telefonunun izini sürebilir misin?" Daphne artık çılgına dönmüş bir halde sordu. Tori, "Üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi.

Daphne Monroe'ya söylenmeyen şey, bu örüntünün onlara geçen yıl kaybolan diğer iki kızı hatırlattığıydı. Her iki olayda da kızlar bulunamamıştı.

Jamie kullan at telefonu atmış ama açık bırakmak gibi bir hata yapmış, bu da White Plains'in farklı bir bölgesine kadar izini sürmelerini sağlamış. Gerçek telefon sayesinde, telefonun Hamilton, New York'taki bir marketten satın alındığına kadar geri gidebildiler. Satış 14 Haziran günü sabah 9:47'de yapılmıştı. Mağazada iki FBI ajanı kasayı gören kameranin kayıtlarına ulaşmayı başardı. Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam telefonu nakit parayla, ama çok fazla nakit parayla satın almış, karşılığında sadece küçük bir miktar para üstü almıştı çünkü yakıt da satın almıştı. Marketin iki dış güvenlik kamerası vardı. Ajanlar adamın izini, yedek lastiği arkadaki rafta duran beyaz bir 2007 Nissan Pathfinder'a kadar sürmeyi başardılar. Yedek lastik hedef gibi görünen bir muşambayla kaplıydı ve plakayı almayı başardılar. Araç Erie, Pennsylvania'dan James Ernley adına kayıtlıydı.

Pathfinder için bir bülten yayınlandığında, New York, Sarasota Springs'teki polisten gelen çağrı yirmi dört saat sürdü. Bir market görevlisi Pathfinder'ı görmüş ve yedek lastiğin üzerindeki hedef kapağını hatırlamıştı. Tezgahtar adamın soda ve sandviç satın aldığını bildirdi. "Ajan Hunter, kamyonunda başka kimse yoktu, ama tezgahtar adamın birden fazla satın aldığını söyledi.

sandviçler ve gazlı içecekler. Buralarda bir yerde saklanıyor olabilir."

Çağrı üzerine Tori ve ekibi Albany'nin yarım saat, Mamaroneck'in ise üç saat kuzeyinde yer alan Sarasota Springs'e doğru yola çıktı. Kasabaya girdiklerinde Pathfinder yerel bir motelin otoparkında görüldü. FBI, Sarasota Springs polisi ve ilçe şerif departmanı harekete geçti.

Tori telsizi ağzına götürdü. "Şerif, harekete geçmeye hazır mısınız?"

"Üç birim hazır," diye telsiz geçirdi. "Sadece söyleyin."

"Git," diye emretti Tori.

Şerif ve iki ekip daha otoparka girdi, onları iki siyah Suburban'la Tori ve ekibi izledi. İki şerif yardımcısı ikinci kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktı. Üçüncüsü bir koçbaşıyla onu takip etti. Memur koçu geri savurdu ve kapıyı patlatarak açtı. Memurlar içeri doluştu. İki saniye geciken Tori ve iki ajanı silahlarını çekmiş halde odaya girdiler. Memurlar Ernley'i çoktan yere yatırmış, emniyete almışlardı. Bir şerif yardımcısı Tori'nin gözlerini yakaladı ve banyoya doğru başını salladı.

Tori, Ernley'nin üzerinden atlayarak yavaşça banyonun kapısını açtı. Silahını kılıfına koyarak içeri girdiğinde, küvette elleri ve ayakları bağlı, ağzına bir mendil tıkacı tıkılmış ve başının etrafına bağlanmış, çok korkmuş bir Siena Monroe buldu.

"Sorun yok. Sorun yok," dedi Tori diz çöküp ağzındaki tıkacı gevşeterek kızın boynuna düşmesine izin verirken. "Sen Siena Monroe musun?"

Kız başını salladı.

"Ben bir FBI ajanıyım, artık güvendesin," dedi Tori, Siena'nın görmesi için kimliğini kaldırarak. "Hadi seni eve götürelim."

Siena Monroe'nun eve dönüşü New York'ta büyük haber oldu. James Ernley hemen diğer iki kaybolma olayının baş şüphelisi haline geldi. Bu soruşturma New York Kriminal Soruşturma Bürosu tarafından yürütülüyordu. Belki de Ernley'nin yakalanması iki aile için daha olayın kapanmasını sağlayacaktı.

Ofisine döndüğünde Tori, New York valisinden gelen tebrik telefonunu cevapladı. O gece evdeyken, New York'un iki Birleşik Devletler senatöründen ve FBI Direktöründen telefonlar aldı.

Bu kariyerinin en büyük davasıydı. Kutlama yapıyor olmalıydı ve önündeki yıpranmış sandığın üzerinde açık bir şişe Chardonnay ve yanında yarısı dolu bir bardak duruyordu. Yine de bardağa uzanmak için öne eğilmeye bile kendini zor ikna ediyordu.

Beş yıldır yaşadığı ve bir ev gibi görünmesi için zahmet etmediği apartman dairesine baktı. Uzun zamandır ihmal edilmiş, ambalajları açılmış ama çürümeye yüz tutmuş karton kutular hâlâ ortalıkta duruyordu. Yıllardır Jessie'nin kayboluşunu böyle anlarda bir bahane olarak kullanmıştı. Kendi kendine evli olmamasının, bir ilişkisinin, bir ailesinin ve hatta aktif bir sosyal hayatının olmamasının nedeninin işi olduğunu söylerdi. On yedi yaşındayken yaşadıklarını kimsenin yaşamamasını sağlamak onun işiydi. Ve bu, bir sonraki yeni vaka gelene kadar onu idare etmek için her zaman yeterli görünüyordu.

Artık buna sahip değildi.

Jessie'nin davası çözülmüştü. Ne olduğunu biliyordu. Bütün sorular cevaplanmıştı. Olayı kapatmıştı.

Artık tek sahip olduğu şey çalışmaktı.

Tori kendini koltuktan kaldırdı, şarap kadehini aldı ve mutfığa doğru yürürken uzun bir yudum aldı. tezgâhında telefonunu buldu taktı ve

şarj oluyor. Telefonu eline aldı ve ekranı sola kaydırarak adresindeki fotoğraf simgesine dokundu. Sol başparmağıyla küçük resme tıklayıp açtı. Bu tanıdık bir fotoğraftı; Braddock'la Crosslake'teki akşam yemeği kulübünde çekilmiş, Braddock'un kolunu ona doladığı, ikisinin mutlu bir çift gibi gülümsediği bir fotoğraf.

Tori başını salladı. Evli çiftlerin telefonlarında bu fotoğraflardan tonlarca vardı. Arkadaşlarının hepsinin telefonunda kocalarının, erkek arkadaşlarının, kız arkadaşlarının, çocuklarının yemekte, partide ya da tatilde çekilmiş sayısız fotoğrafı vardı. Tori'nin Braddock'la olan fotoğrafı dışında böyle bir fotoğrafı yoktu. Eğer evdeki kutuları açmaya zahmet etseydi, buna benzer başka bir fotoğraf bulamazdı. Sahip olduğu tek fotoğraf Braddock'la olanıydı ve kendini sık sık ona değer verirken buluyordu.

Fotoğrafı kapatıp yeşil telefon simgesine bastı, Braddock'un adının B'sine doğru hızla ilerledi ve başparmağını numarasının üzerinde gezdirdi, numaraya dokunup sadece sesini duymak için onu aramak istiyordu. New York'a döndükten sonraki haftalarda bu alıştırmayı birden fazla kez yapmıştı. Fotoğrafa bakıyor, telefon numarasına tıklıyor ve sonra durup kendi kendine bunun asla işe yaramayacağını söylüyordu. Manchester'da yaşamak imkânsız olurdu. Tüm bu olanlardan sonra orada nasıl yaşayabilirdi? Tüm bunları nasıl görmezden gelebilirdi?

Ve elbette, onu çok düşünüyordu, ama ya işler yolunda gitmezse? Birbirleri hakkında gerçekten ne biliyorlardı? Ve Braddock'un bir oğlu vardı, bu nasıl olacaktı? İşi gereği kayıp çocukları buluyordu, çocukları ve gençlerin davranışlarını anlıyordu ama çocuklarla günlük ilişki kurma konusunda ne biliyordu? Bunu hiç yapmamıştı. Ne yeğeni ne de yeğenleri vardı. Hayatında hiç bebek bakıcılığı bile yapmamıştı.

Peki aralarında ne oldu, bunu bu kadar özel yapan neydi? Braddock muydu? Yoksa onun gibi birinin fikri miydi? Yoğun koşullar altında çalışıyorlardı ve

sonunda birbirlerinin yatağına girdiler. Bu, ikisinin de zor bir dönemi atlatmasına yardımcı oldu ama bundan kalıcı bir şey çıkaramadılar.

Ya da yapabilirler mi?

Ya da asıl soru, yapabilir miydi? Sürekli dönüp dolaşıp geldiği soru buydu. Yapabilir miydi?

"Bu kadar akıl hastasıysan olmaz, Tori," diye mırıldandı yüksek sesle, bir kadeh şarap daha aldı ve Braddock'un bir keresinde ona söylediği başka bir şeyi düşünerek başını salladı. "Hadi Tori, biraz yaşa."

Dekorasyonsuz, boş, cansız ve duygusuz dairesine baktı. FBI'daki kariyerinin zirve noktası olan gecede, pahalı bir şişe Chardonnay ve özlemle dönüp durduğu bir cep telefonu fotoğrafından başka hiçbir şeyle yalnız olmadığı gerçeğini düşündü.

Başka bir şey yoktu.

Tori gözlerini kapadı, nefesini verdi ve yüksek sesle kendine acı bir gerçeği söyledi. "Bu artık yeterli değil." Ama daha fazlasını istiyorsa, bazı değişiklikler yapmak zorundaydı. Braddock'un söylediği başka bir şeyi test etmenin zamanı gelmişti. "Bozuk olan her şey tamir edilebilir."

Tori tekrar telefonuna baktı ve rehberine dokundu. R'lere doğru ilerledi ve aradığı numarayı buldu. Chelsea, şimdi Dr. Chelsea Reid, psikolog, üniversitedeki oda arkadaşı. Numarasına tıkladı ve Chelsea üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Yardıma ihtiyacım var."

BÖLÜM 36

"DAHA İYİ BİR ŞEY İSTEDİM."

19 Ekim Cuma

Ekim ortası için muhteşem bir Minnesota Hint yaz günüydü, sıcaklık ılık altmış sekiz derece, sonbahar renkleri tam çiçek açmıştı. Tori, Braddock'un evinin önüne geldiğinde, yeni asfaltlanmış araba yoluna park edilmiş yeni, parlak siyah çift kabinli Chevy Silverado'yu görünce gülümsedi. Evin yeniden boyanmış arka tarafında artık yanık izlerinden eser kalmamıştı. Araba yolu parlak ve yeniydi. Kamyonun patlamasına dair tüm kanıtlar yok olmuştu. kendi Audi Q5'ini yeni kamyonun arkasına park etti.

O Audi'den inerken Quinn evin arka kapısından hızla çıktı ve durdu. Yazın onu gördüğünden beri görünüşe göre bir iki santim daha uzamıştı. Tıpkı babası gibi uzun ve köşeli olacaktı. Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırды ve gülümsedi. "Merhaba Quinn. Beni hatırladın mı?"

"Sen Tori'sin, değil mi? Tori Hunter."

"Doğru," diye cevap verdi, ona doğru yürürken. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Quinn'in yüzü Manchester Lakers'ın renkleri olan lacivert ve gök mavisi şeritlerle boyanmıştı. Ayrıca üzerinde gök mavisi kapüşonlu bir tişörtün üzerine lacivert bir futbol forması vardı.

"Güzel yüz boyası. Böyle süslenip püslenip nereye gidiyorsun?" "Ben üzerinden kuzenlerime gidiyorum. Biz gidiyoruz. futbol maçı var. Bu büyük bir maç."

"Ah, hala Alexandria olabilir mi? Kudretli Kardinaller?"

"Bu doğru. Bunu nereden biliyorsun?"

"Hey, ben gururlu bir Laker mezunuyum. Ben büyürken her yıl o maça giderdim," diye cevap verdi Tori. "Alex bu yıl iyi mi?"

"Evet, ama Lakers yenilmedi, bu yüzden biz de yuvarlanacağız. Kalabalık muazzam olacak. Oraya erken gideceğiz ve otoparkta kuyruk olacağız."

Tori gülümseyerek, "Kulağa eğlenceli geliyor," dedi ve sonra kulübeye baktı. "Baban buralarda mı?"

"Evet, ama şu anda teknedeyim. Steak'le birlikte yarın tekneyi depoya kaldırmadan önce gölde bir tur atmak istediğini söyledi. İstersen onu içeride bekleyebilirsin."

"Teşekkürler, sanırım yapacağım. Bu gece iyi eğlenceler." "Teşekkürler, eğleneceğim."

Quinn'in heyecanla bisikletine atlamasını ve dünyayı umursamadan yolda hızla pedal çevirmesini izledi.

Tori evin içine adım attı ve mutfaktan geçerek ön tarafa doğru yürüdü, büyük resim penceresinden gölün kristal mavisi sularına baktı. "Böyle bir günde neden tekneyle açılmıyorsun?"

Mutfaka dönüp baktı ve adanın üzerinde duran bir bira şişesi kapağı ve açacağı gördü. *Bu iyi bir fikir*, diye düşündü buzdolabını açıp kendi birasını alırken. Sürgülü cam kapıdan çıktı, güneş gözlüklerini taktı ve yavaşça rıhtıma doğru ilerledi ve sonuna kadar yürüdü.

Tori bankta oturdu ve rahatladı, birasını yudumladı, hafif dalgalar iskeleye ve kıyıya hafifçe vururken güneşin sıcaklığıyla yıkandı. Sonbahar yapraklarının parlak turuncu, kırmızı, sarı, kahverengi ve pas tonlarının bulutsuz açık mavi gökyüzüne ve gölün serin lacivert suyuna karıştığı manzara daha güzel olamazdı. Hava taze ve berraktı. Sükûnet sadece ara sıra duyulan bir gümbürtü ile kesintiye uğruyordu.

uzaktaki bir teknenin sesi ya da bir dalgıç kuşunun melodik çağrısı. Birasını dudaklarına götürürken, evet, buna tekrar alışabilirim diye düşündü.

Kırmızı Malibu sürat teknesi kuzeydoğudaki noktadan dönerken Tori sola baktı.

Braddock sürat teknesini yavaşça sola çevirdi, sürücü koltuğunda rahatça dinlendi, sol elini rahatça direksiyonun üzerine koydu, sağ elindeki soğuk bira şişesinden bir yudum aldı, vurulduğundan beri ilk birasıydı. Doktoru muhtemelen henüz onaylamayacaktı ama gün, futbol maçına gitmeden önce bir ya da iki gerçek içecek içmemek için fazla güzeldi.

Kıyı şeridinin kıvrımlarını takip ederek yavaş yavaş doğuya döndü ve sezon boyunca gölün etrafında son bir tur atmanın keyfini çıkardı. Noktanın etrafından dolaşarak Murphy Koyu'na döndü ve işte o zaman iskelenin ucundaki bankta oturan kadını gördü.

Tori bankta rahatça dinlendi ve adamın yavaşlayıp gazı geri çekerek asansöre yaklaşmasını izledi. Sonunda onu görebildiği için mutlu bir şekilde gülümsedi.

New York'taki dairesini satıp Manchester'da küçük bir ev kiralayarak bir aydan uzun bir süredir dönüş planları yapıyordu. Her hafta Cal ile Braddock'un nasıl ilerlediğini kontrol ediyor ve "Ben oraya dönmeden önce başka bir kız bulmadığından emin ol" diyordu.

"Bunu yapmamasını sağlayacağım," diye cevap verdi Cal. "Ama Victoria, daha fazla bekleme. Bir sürü

Buradaki bekâr kadınlar onun tekrar ayağa kalkmasına yardım etmek için can atıyor."

Braddock biraz zayıflamış olsa da gerçekten iyi görünüyor diye düşündü. Kırmızı desenli, düğmesiz flanel gömleği ve siyah tişörtüyle, dalgalı siyah saçları ve klasik bir çift Ray-Ban'in arkasına gizlenmiş gözleriyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Yavaşça ilerleyip vapur iskelesine girerken ona baktı, birasından son bir yudum aldı ve yüzünde sırıtan bir gülümseme belirdi.

Onu gördüğü için mutlu olduğunu söyleyebilirdi.

Tekneyi liftin üzerine çekerken motoru durdurmuş ve tekne durduktan sonra liftin kumandasını kullanarak tekneyi sudan çıkarmıştır.

Tori ayağa kalktı. Üzerinde beyaz bir North Face yelek, beyaz dar ve uzun kollu bir tişört, solmuş mavi bir kot pantolon ve gri süet diz üstü çizmeler vardı. Saçları artık daha uzun ve kumralın daha açık bir tonundaydı ve omuzlarından iyice dökülüyordu.

Braddock tekneden iskeleye çıktı ve güneş gözlüklerini çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

İlk hamleyi onun yapması gerekiyordu.

Tori güneş gözlüklerini çıkarıp göle baktı, gözlerini kapatıp temiz havayı derin derin içine çekti. "Yılın bu zamanında gölün ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum." Ona döndü ve gözlerini açarak "Sanırım burayla ilgili pek çok şeyi unutmuşum." dedi.

Will, "İyi görünüyorsun Tori," dedi ve bir süre sonra, "Yine de farklı görünüyorsun," diye ekledi.

"Biliyorum. Kıyafetler, saçlar, kendime bir çeşit makyaj yaptım ve..."

Will başını hafifçe sallayarak, "Demek istediğim bu değil," dedi ama sonra gülümsedi. "Yine de... muhteşem görünüyorsun."

Gülümsedi.

"Ama bundan da öte, çok rahatlamış görünüyorsun. Gülümseme şeklin ve duruşun, çok hoşnut görünüyorsun."

"Öyleyim, kendimi gerçekten iyi hissediyorum," diye yanıtladı Tori, başını sallayarak ve gülümseyerek. "İşimden ayrıldım."

Braddock şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Neden?"

"Pek çok sebep var sanırım. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Yeterince fedakârlık yaptım. Artık o hayatı istemediğime karar verdim. Çok bilge bir adamın tavsiyesine uydum ve biraz yaşamam gerektiğine karar verdim."

Will buna gülümsedi. "Bu kadar mutlu görünmenin nedeni bu mu?"

"*Bu* ve çok iyi bir doktor arkadaşımın uzun saatler boyunca çalışmak."

"Bunu yapmak cesaret ister."

Başını salladı. "Çok gecikmişti. Her şey hakkında konuşarak çok zaman geçirdik. Kız kardeşim, babam, Manchester, soruşturma, Katy, Warner'la o odada olmak ve Jessie'yi bulmak. Bunların hepsi hakkında konuştuk, hepsini ortaya döktük ve üstesinden geldik. Ve," diye başını salladı, "bu... özgürleştiriciydi. Sanki artık tüm bunları taşıımıyordum, anlıyor musun?"

"Sanırım bunu anlayabiliyorum."

Nefes verdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Aynı zamanda hayatın ne kadar büyük bir kısmını kaçırdığımı fark etmemi sağladı. O kadar ki buraya geri dönmek istediğime karar verdim."

"Ziyarete mi?"

Tori başını salladı. "Yaşamak için." "Yaşamak için mi?"

"Evet. Manchester'da kendime küçük bir ev kiraladım. Gail Anderson'a göz kulak olacağım. Sonunda bir işe gireceğim ama çoğunlukla kaybettığım zamanı telafi etmek istiyorum. Ve sonra, tabii ki, burada tanıştığım şu adam vardı."

"Anlıyorum."

"Buraya sana bundan sonra buralarda olacağımı söylemek için geldim. Aslında bunun çok son dakika olduğunu biliyorum ama bu akşam ne yapacağını merak ediyordum. Büyük bir futbol maçı olduğunu duydum."

Will sırtarak, "Var," diye cevap verdi. "Ve biliyorsun, bundan bahsetmen çok komik... Tek başıma gidiyordum, hatta senin eski arkadaşlarının da olabileceği bir yere. Yani, bilirsin, eğer gitmek istersen..."

"Öyleyim," dedi Tori hevesle, ona doğru bir adım attı ve sağ eline uzanıp parmaklarını onunkilerle kenetledi. Derin bir nefes aldı. "Üç ay önce çekip gittim ve umarım bunu neden yaptığımı anlayabilirsin. O zamanlar ne sana ne de Quinn'e iyi gelebilirdim. Hazır değildim."

"Hayır, anladım."

"Öyle mi?"

"İyileşmeye ihtiyacın vardı, Tori. Bunu biliyordum. Ve iyileşeceğini umuyordum."

Tori ona baktı, masmavi gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Artık hazırım."

Will gülümseyip başını salladı ve Tori'nin yanına giderek onu kollarıyla sardı, eğilip öptü. "Ben de hazırım."

Tori kollarını onun boynuna doladı ve ona rahatlamış bir gülümseme verdi. O artık evindeydi.

AYRICA ROGER STELLJES TARAFINDAN

MCRYAN GİZEM SERİSİ

İlk Dava: Cinayet Sokağı

St. Paul Komplosu

Ölümçül Stillwater

Ölümçül Bir Şekilde

Bağlanmış Cinayeti

Seçmek

Kan Sessizliği

Listedeki Sonraki Kız Ateş

Topu

Kısa Öyküler

Gözetleme: Dick Dosyalarından Bir Vaka

Boxsets

İlk Ölümçül Komplo - 1-3. Kitaplar Polisiye

Gerilim ve Katiller - 4-6. Kitaplar

DEDEKTİF AVCI SERİSİ

Susturulmuş Kızlar

**Bir daha asla yeni bir sürümü kaçırmayın,
www.RogerStelljes.com adresindeki e-posta listeme
katılın**

YAZAR HAKKINDA

Roger Stelljes, McRyan Gizem Serisi ve Dedektif Avcı Serisi'nin New York Times ve USA Today çoksatan yazarıdır. Kitapları dünya çapında milyonlarca kişi tarafından indirilmiş ve beğenilmiştir. Aşağıdakiler de dahil olmak üzere çok sayıda ödöl almıştır: Midwest Book Awards - Genre Fiction, Ticari Kurgu dalında Merit Award Winner (MIPA) ve Minnesota Book Awards Adayı.

Yazar web sitesi ve yeni yayın uyarıları: www.RogerStelljes.com

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[İçindekiler İthaf](#)

[Telif Hakkı Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Ayrıca Roger Stelljes Yazar
Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

